Robert Ludlum

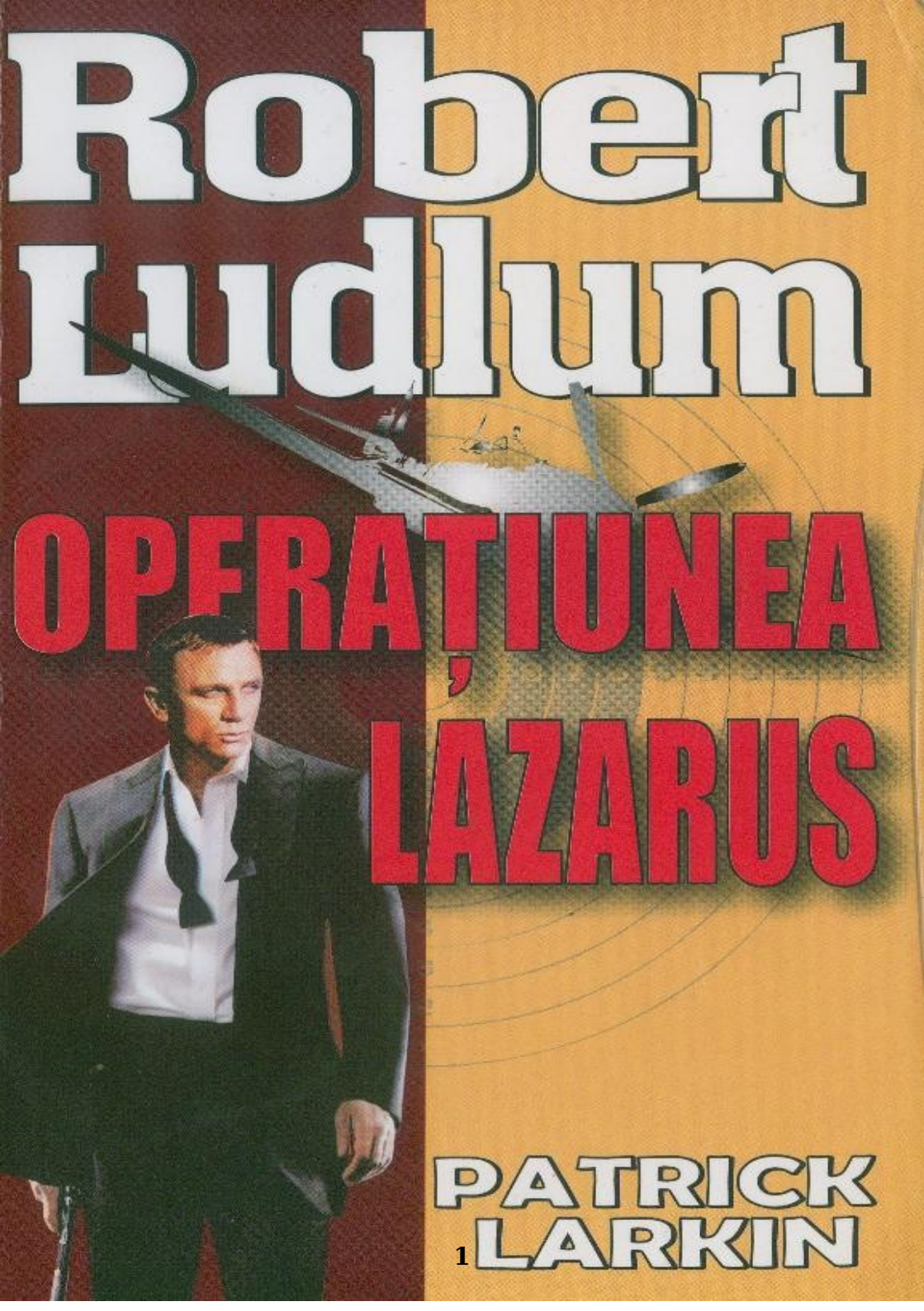

OPERAȚIUNEA LAZARUS

PATRICK LARKIN

ROBERT LUDLUM

& Patrick Larkin

OPERAŢINEA LAZARUS

Traducător: Cătălin Croitorul

V.1.0

www.virtual-project.eu

ISBN:
973-629-163-0

The Lazarus Vendetta
Editura LIDER
2007

Prolog

Sâmbătă, 25 septembrie
Undeva în Zimbabwe, în apropierea văii râului Tuli

Ultimele raze ale soarelui dispăruseră şi stelele începuseră să pâlpâie slab pe cerul negru care se boltea deasupra terenului arid. O regiune din Zimbabwe extrem de săracă, chiar şi după standardele extrem de modeste ale acestei ţări cu probleme. Nu se vedeau prea multe lumini care să înfrunte întunericul, iar drumurile pavate care să facă legătura dintre satele izolate din sudul regiunii Matabeleland şi restul lumii erau şi mai rare.

Două faruri apărură brusc în întuneric făcând să iasă la iveală, pentru câteva secunde, copacii uscaţi şi tufişurile ţepoase. O furgonetă Toyota rablagită se chinuia să păstreze direcţia de-a lungul unui drum din pământ bătătorit plin de gropi. Atrase de fasciculul mişcător al farurilor, roiuri de insecte zburau în jurul maşinii, cele mai multe dintre micile vieţuitoare sfârşind zdrobite de parbrizul plin de praf al furgonetei.

— *Merde!* înjură printre dinţi Gilles Ferrand, luptându-se din greu să stăpânească volanul. Încruntat, francezul înalt, cu barbă, se aplecă peste volan, încercând să vadă drumul prin norul de praf şi de insecte din faţă. Ochelarii cu lentile groase îi alunecaseră în jos pe nas. Îşi luă o mână de pe volan ca să şi-i pună la loc şi imediat trase o nouă înjurătură fiindcă maşina aproape că ieşise de pe drum la o curbă apărută pe neaşteptate.

— Ar fi trebuit să fi plecat mai repede de la Bulawayo, mârâi el în direcţia femeii suple, cu păr cărunt, care şedea în dreapta lui. Această aşa-zisă şosea e groaznică chiar şi pe timp de zi. Acum, noaptea, e un adevărat coşmar. Ar fi fost bine ca avionul să nu fi ajuns aşa de târziu.

Susan Kendall ridică din umeri.

— Dacă dorinţele noastre ar fi peşti, Gilles, atunci am fi cu toţii morţi din cauza intoxicării cu mercur. Proiectul nostru are nevoie de seminţele şi de uneltele care ne-au fost trimise şi atunci când

te afli în slujba Mamei, trebuie să accepţi şi anumite inconveniente.

Ferrand se strâmbă, sătul până peste cap să o audă pe colega lui americancă dându-i lecţii. Erau amândoi veterani în Mişcarea Lazarus, luptând pentru salvarea planetei în faţa lăcomiei nesăbuite a capitalismului global. Nu-i plăcea deloc să fie tratat ca un şcolar neinstruit.

Fasciculul de lumină al farurilor dezvălui binecunoscuta stâncă aflată chiar lângă drum. Francezul răsuflă uşurat. Mai aveau foarte puţin până să ajungă la destinaţie – o mică aşezare preluată cu trei luni în urmă de către Mişcarea Lazarus. Nu-şi aducea aminte care fusese numele iniţial al satului. Primul lucru pe care el şi Kendall îl făcuseră, fusese să boteze locul Kusasa. Asta însemna *Mâine* în dialectul local. Era un nume foarte potrivit sau cel puţin aşa li se păruse lor. Locuitorii din Kusasa fuseseră de acord cu schimbarea şi acceptaseră ajutorul oferit de Mişcare cu scopul de a se întoarce la metode naturale şi ecologice de cultivare a pământului. Ambii activişti credeau cu tărie că munca lor avea să conducă la o adevărată renaştere a agriculturii africane pe baze ecologice, o renaştere în totală opoziţie cu folosirea de pesticide toxice, îngrăşăminte chimice şi seminţe modificate genetic, susţinută de Occident. Americanca era convinsă că discursurile sale pline de pasiune reuşiseră să cucerească inima locuitorilor mai în vârstă ai satului. Ferrand, mult mai cinic ca structură, bănuia că mult mai multă greutate avuseseră sumele de bani pe care Mişcarea le oferise cu generozitate. La urma urmei, nici nu conta prea mult, îşi spunea francezul, din moment ce rezultatele aveau să justifice pe deplin mijloacele folosite.

Ieşi de pe drumul principal şi continuă să conducă, cu viteză redusă, spre pâlcul de barăci, colibe şi ţarcuri pentru animale. Înconjurat de dealuri domoale, satul Kusasa se afla într-o vale îngustă, mărginită de o perdea de tufişuri înalte. Francezul încetă să mai înainteze şi claxonă uşor.

Nimeni nu ieşi în întâmpinarea lor.

Ferrand opri motorul, dar lăsă farurile aprinse. Rămase nemişcat pentru o clipă, cu urechile ciulite. Se auzeau numai câţiva câini care urlau. Simţi cum i se ridică părul de pe ceafa.

Susan Kendall se încruntă.

— Unde or fi dispărut cu toţii?

— Habar n-am. Îngrijorat, Ferrand se dădu jos din maşină. În

mod normal, maşina ar fi trebuit să fie imediat înconjurată de o gloată gălăgioasă care să vocifereze încântată la vederea sacilor cu seminţe şi a stivei de unelte din spatele furgonetei. Printre colibele cufundate în întuneric din Kusasa nu se vedea însă nici o mişcare.

— Alo? strigă francezul. Rosti apoi cele câteva cuvinte pe care le ştia în dialectul Ndebele: *Litshone Njani?* Bună seara?

Se auzeau numai câinii care urlau parcă mai tare către cerul negru.

Îl trecu un fior. Îşi băgă capul înapoi în cabina maşinii.

— Ceva nu e în regulă aici, Susan. Trebuie să iei legătura cu ai noştri. Acum. Ca o măsură de prevedere.

Americanca îl privi fix o secundă, cu ochii brusc măriţi. Apoi încuviinţă cu o mişcare a capului şi se dădu jos din maşină. Cu mişcări rapide montă antena de satelit şi sistemul de telefonie cu laptop, pe care îl aveau la ei. Acesta le permitea să comunice cu birourile din Paris, dar era folosit, în primul rând, pentru a transmite imagini şi rapoarte privind progresele înregistrate către site-ul de pe internet al Mişcării Lazarus.

Ferrand o privea în tăcere. În cea mai mare parte a timpului, femeia îl enerva teribil, însă ştia că atunci când trebuie, tipa dădea dovadă de un curaj deosebit. Probabil că avea mult mai mult curaj decât el. Francezul oftă şi se aplecă sub scaun unde se afla fixată lanterna. După un moment de reflecţie, îşi atârnă pe umăr cureaua aparatului foto digital.

— Ce vrei să faci, Gilles? întrebă ea, în timp ce introducea codul telefonic al Parisului.

— Vreau să mă duc să arunc o privire, răspunse el pe un ton iritat.

— Bine. Dar ar trebui să aştepţi întâi să obţin legătura, îi zise Kendall. Ţinea receptorul telefonic la ureche. Buzele i se strânseră şi mai mult.

— Nu mai e nimeni la birou. Nu răspund.

Ferrand se uită la ceas. Franţa era doar cu o oră în urmă faţă de ei, însă era weekend. Nu aveau cui să ceară ajutor.

— Încearcă pe internet, sugeră el.

Femeia încuviinţă cu o mişcare a capului.

Ferrand se strădui să se pună în mişcare. Îşi umflă pieptul şi începu să înainteze cu paşi mici în direcţia colibelor. Mişca lanterna într-un arc larg, încercând să străpungă întunericul din faţa lui. O şopârlă, trezită de lumină, trecu în fugă prin faţa lui,

speriindu-l. Înjură printre dinţi şi continuă să meargă mai departe.

În ciuda vântului rece al nopţii, fruntea i se acoperise de sudoare. Ajunse în spaţiul liber din mijlocul satului. Era locul favorit de adunare al sătenilor la sfârşitul zilei. Francezul descrise un arc cu lanterna pe deasupra solului bătătorit... şi rămase împietrit.

Locuitorii din Kusasa nu aveau să se bucure de sosirea seminţelor şi a uneltelor pe care le aduseseră ei. Nu aveau să mai fie în avangarda renaşterii agriculturii africane. Pentru că erau morţi. Toţi fuseseră ucişi.

Francezul rămăsese pe loc, incapabil să mai facă vreo mişcare, paralizat de groază. Oriunde se uita, nu vedea decât cadavre. Spaţiul acela deschis era plin de grămezi de cadavre. Deşi contorsionate, ca în urma linei teribile agonii, majoritatea trupurilor păreau intacte. Unele dintre ele erau cumva micşorate, ca şi cum ar fi fost mistuite de ceva dinăuntru. Câteva fuseseră reduse la nişte resturi de oase învelite într-o substanţă vâscoasă de culoare roşie. Mii de muşte uriaşe se învârteau pe deasupra cadavrelor, un adevărat ospăţ pe care îl savurau pe îndelete. Un căţeluş împingea cu botul cadavrul contorsionat al unui copil, încercând în van să-l trezească la viaţă.

Gilles Ferrand înghiţi cu greu, abia stăpânindu-se să nu vomite. Cu mâini tremurânde, puse jos pe pământ lanterna, îşi luă aparatul foto digital care îi atârna pe umăr şi începu să facă poze. Cineva trebuia să dea de ştire lumii întregi despre grozăvia petrecută aici. Cineva trebuia să povestească despre masacrarea unor nevinovaţi, despre masacrarea unor oameni a căror singură vină fusese că se situaseră de partea Mişcării Lazarus.

Patru bărbaţi aşteptau culcaţi la pământ pe culmea unuia dintre dealurile care mărgineau satul. Erau îmbrăcaţi în ţinută militară de camuflaj, în culorile deşertului şi aveau pe ei veste antiglonţ. Binoclurile cu vedere pe timp de noapte le permiteau să urmărească fiecare mişcare din centrul satului, iar senzorii montaţi acolo îi ajutau să audă în căşti orice sunet.

Unul dintre bărbaţi privea cu atenţie un monitor ecranat cu o apărătoare. Individul întoarse capul.

— Au stabilit legătura cu satelitul. Am intrat pe conexiunea lor.

Şeful celor patru, un uriaş roşcat cu ochii verzi, zâmbi din colţul gurii.

— Foarte bine. Se întoarse spre omul său pentru a putea urmări mai bine ceea ce se afişa pe monitor. Pe ecran defilau imagini terifiante – fotografiile făcute cu câteva minute înainte de Gilles Ferrand – care se încărcau încet pe site-ul Mişcării.

Bărbatul cu ochii verzi urmărea imaginile cu atenţie. Brusc, spuse cu o mişcare fermă a capului:

— E destul. Întrerupe-le legătura.

Subordonatul său execută ordinul, acţionând o tastatură alfanumerică. Introduse un set de instrucţiuni codate spre satelitul de comunicaţii de deasupra lor. O secundă mai târziu, imaginile din Kusasa dispărură de pe monitor.

Bărbatul cu ochii verzi întoarse capul spre ceilalţi doi întinşi lângă el. Amândoi erau înarmaţi cu puşti cu lunetă Heckler Koch PSG-1.

— Omorâţi-i.

Îşi îndreptă binoclul spre cei doi activişti ai Mişcării Lazarus. Francezul şi americanca priveau dezamăgiţi aparatura de comunicaţii care părea că nu mai vrea să funcţioneze.

— Ţinta încadrată, murmură unul dintre lunetişti. Bărbatul apăsă pe trăgaci. Glonţul de calibru 7.62 îl lovi pe Ferrand în frunte. Francezul căzu pe spate şi se prăbuşi la pământ, împroşcând cu sânge şi bucăţi de creier aripa Toyotei.

Cel de-al doilea lunetist trase o secundă mai târziu. Glonţul său o lovi pe Susan Kendall între umeri. Femeia se prăbuşi lângă colegul său.

Bărbatul înalt cu ochi verzii se ridică în picioare. Din întuneric îşi făcuseră apariţia alţi oameni de-ai săi, care, îmbrăcaţi în echipament de protecţie împotriva contaminării, începuseră să coboare spre sat ducând cu ei mai multă aparatură. Şeful îşi activă microfonul fixat lângă gură şi, cu ajutorul unei legături cifrate prin satelit, raportă superiorilor săi:

— Aici este Numărul Unu. Câmpul Unu este gata. Evaluarea, colectarea şi analiza se desfăşoară conform planului. Bărbatul îşi aţinti privirea asupra celor doi activişti.

— A fost, de asemenea, iniţiat SPARK… aşa cum aţi ordonat.

Partea I

1

Marţi, 12 octombrie
Institutul Teller pentru Tehnologii Avansate, Santa Fe, New Mexico

Locotenent-colonelul medic Jonathan („Jon”) Smith părăsi şoseaua Old Agua Fria şi se îndreptă spre intrarea principală a Institutului. Îşi îngustă ochii ca să vadă mai bine prin ceaţa dimineţii. Departe, în stânga, soarele tocmai începuse să se ivească peste falnicele culmi înzăpezite ale munţilor Sangre de Cristo. Razele sale luminau acum pantele abrupte, acoperite cu stejari, plopi şi pini. Mai jos, la picioarele masivului, arborii făceau loc tufelor de iarbă sălbatică cu care era presărat terenul ce înconjura Institutul.

Câţiva dintre protestatarii ce campaseră de-a lungul drumului îşi ridicară capetele din sacii de dormit şi urmăreau maşina care trecea pe şosea. Unii chiar începură să agite în aer coli mari de hârtie pe care scriseseră de mână: OPRIŢI ŞTIINŢA CARE UCIDE, NU NANOTEHNOLOGIEI sau LAZARUS TREBUIE SĂ CONDUCĂ. Cei mai mulţi rămaseră însă în continuare nemişcaţi în adăposturile lor, pentru a nu fi nevoiţi să înfrunte frigul dimineţii de octombrie. Santa Fe se află la o altitudine de peste 2000 de metri şi nopţile deveneau din ce în ce mai reci.

Smith fu cuprins de un subit acces de simpatie faţă de protestatari. Chiar şi cu căldura pornită în maşină, colonelul putea să simtă frigul de afară chiar dacă peste haina de camuflaj kaki purta o geacă de aviator din piele maro.

La poartă, un gardian îmbrăcat în uniformă gri îi făcu semn să se oprească. Jon coborî geamul de la portieră şi-i întinse

legitimaţia de ofiţer în cadrul US Army. În fotografia de pe legitimaţie se putea vedea un bărbat de patruzeci de ani ai cărui pomeţi înalţi şi păr negru îl făceau să semene cu un ţanţoş cavaler spaniol. În realitate, sclipirea jucăuşă din ochii de un albastru închis ai lui Smith anula complet senzaţia de aroganţă creată de fotografie.

— Bună dimineaţa, domnule colonel, îl salută gardianul, fost sergent-major la rangeri, pe nume Frank Diaz. După ce verifică legitimaţia, acesta se aplecă şi cercetă interiorul maşinii, pentru a se asigura că Smith este singur. Colonelul remarcă faptul că mâna dreaptă a lui Diaz rămase tot timpul foarte aproape de revolverul Bereta de 9 mm pe care gardianul îl avea la şold. Butonul tocului era desfăcut, astfel încât revolverul să poată fi folosit imediat în caz de nevoie.

Smith ridică întrebător o sprânceană. De obicei, măsurile de securitate de la Institutul Teller nu erau nici pe departe la fel de stricte ca în cazul laboratoarelor ultrasecrete de lângă Los Alamos, unde se desfăşurau cercetări în domeniul armelor nucleare. În mai puţin de trei zile, urma însă să sosească aici Samuel Adams Castilia, preşedintele Statelor Unite. O uriaşă acţiune de protest antitehnologie fusese organizată astfel încât să coincidă cu discursul pe care preşedintele urma să-l ţină la Institut. Demonstranţii întâlniţi de Smith de-a lungul şoselei în dimineaţa aceea nu erau decât primul val din miile de oameni care aveau să împânzească zona, în următoarele zile, venind din toate colţurile lumii.

— Te pregăteşti să foloseşti artileria grea împotriva tipilor ăştia, Frank? întrebă colonelul, arătând cu degetul spre corturile de pe şosea.

— Sper să nu fie cazul, răspunse Diaz şi ridică din umeri. Ni s-a ordonat să fim cu ochii în patru. Protestul ăsta i-a scos din minţi pe tipii de la administraţie. Au primit informaţii de la FBI că se îndreaptă încoace o grămadă de zurbagii din ăia care abia aşteaptă un prilej ca să arunce cu cocktailuri Molotov şi să spargă geamuri.

Smith se încruntă. Acţiunile de protest de acest gen exercitau o adevărată atracţie pentru tot felul de anarhişti violenţi, puşi pe distrugere. Genova, Seattle, Cancun şi alte câteva oraşe din diverse zone ale lumii fuseseră deja scena unor teribile lupte de stradă între demonstranţii mascaţi şi forţele de ordine.

Îngândurat, colonelul schiţă un salut în direcţia lui Diaz şi trecu

de poartă, îndreptându-se spre locul de parcare. Perspectiva de a se trezi în mijlocul unei acţiuni Violente, tocmai aici, nu-l încânta deloc. Mai ales că se afla în New Mexico într-un fel de vacanţă.

„Oricum, era o vacanţă de lucru”, îşi spuse Smith în gând şi zâmbi amar. Ca medic militar şi specialist în biologie moleculară, colonelul îşi desfăşura activitatea la U. S. Army Medical Research Institute of Infectious Diseases[1] (USAMRIID) din Fort Detrick, Maryland. Detaşarea sa la Institutul Teller era numai temporară.

Direcţia pentru Ştiinţă şi Tehnologie de la Pentagon îl trimisese aici la Santa Fe pentru a întocmi un raport în legătură cu activitatea din cele trei laboratoare ale Institutului specializate în nanotehnologie. Cercetătorii din lumea întreagă erau angajaţi într-o competiţie feroce ce avea drept obiectiv dezvoltarea unor aplicaţii practice şi profitabile ale acestei tehnologii. Unii dintre cei mai buni specialişti din domeniu se aflau aici, la Teller. În Institut lucrau la ora aceea, pe lângă echipa proprie de specialişti şi echipe de la Harcourt Biosciences şi Nomura Pharmatech. Smith nu-şi putea reprima un sentiment de satisfacţie la gândul că Departamentul Apărării îi oferise posibilitatea să fie martor la dezvoltarea celor mai promiţătoare tehnologii ale secolului şi că îl mai şi plătea pentru asta.

Activitatea ştiinţifică care se desfăşura aici avea legătură şi cu munca sa. Cuvântul *nanotehnologie* posedă o paletă incredibil de largă de înţelesuri. Simplificând lucrurile, este vorba despre crearea unor dispozitive ce pot fi văzute numai cu microscopul electronic. Un nanometru este a miliarda parte dintr-un metru, aproximativ de zece ori mărimea unui atom. Chiar dacă nu reuşeşti să faci un dispozitiv de un nanometru, ci numai unul de zece nanometri, tot este vorba despre ceva mai mic decât a zecea mia parte din diametrul unui fir de păr uman. Nanotehnologia înseamnă inginerie la nivel molecular, tehnologii care implică fizică cuantică, chimie, biologie şi supercalculatoare.

Autorii de cărţi de ştiinţă pentru publicul larg înfăţişaseră deja în culori atrăgătoare o lume a viitorului apropiat în care roboţi nu mai mari decât câţiva atomi îşi croiesc drum prin interiorul corpului omenesc vindecând boli şi refăcând organe afectate. Sau îşi rugaseră cititorii să-şi imagineze unităţi de stocare a informaţiei de mărimea unui grăunte de sare, în care să poată fi înmagazinate toate cunoştinţele umanităţii. Sau la minuscule fire

[1] USAMRIID – Institutul Medical pentru Cercetări în Domeniul Bolilor Infecţioase al Trupelor de Uscat Americane.

de praf care să fie, de fapt, un fel de mineri ai atmosferei, plutind în tăcere prin văzduhul poluat şi curăţând mizeria de acolo.

Pe parcursul săptămânilor petrecute la Institutul Teller, Smith văzuse destule pentru a-şi da seama că unele dintre aceste realizări greu de închipuit se aflau deja foarte aproape de graniţa dintre imaginar şi realitate.

Colonelul reuşi să-şi bage maşina între două imense 4x4. Acestea aveau parbrizul acoperit cu promoroacă, semn că oamenii de ştiinţă sau tehnicienii care veniseră cu de rămăseseră la laborator peste noapte. Smith dădu din cap admirativ. Aceştia erau cei care făceau miracolele posibile, nişte indivizi neobosiţi care se hrăneau numai cu cafea neagră, coca-cola şi cipsuri de la tonomat.

Smith ieşi din maşină şi-şi trase până sus fermoarul de la jacheta din piele pentru a se apăra de răcoarea aerului dimineţii. Trase adânc aer în piept şi reuşi să simtă miresmele aduse de vânt din direcţia focurilor aprinse de protestatari pentru gătit. Tot mai multe maşini îşi croiau drum pe şoseaua ce ducea la Institut, după ce părăsiseră autostrada 25. Colonelul se încruntă. Mulţimea se aduna încetul cu încetul.

Din păcate, nanotehnologia avea şi o potenţială parte întunecată care alimenta imaginaţia activiştilor ce se strângeau lângă gardul Institutului. Aceştia erau îngroziţi de ideea existenţei unor maşini atât de mici, încât să poată să pătrundă nestingherite în celulele corpului omenesc şi atât de puternice, încât să modifice structura atomilor. Apărători radicali ai drepturilor omului avertizau în legătură cu pericolul unor „molecule spion”, care să mişune nevăzute în orice spaţiu public sau privat. Obsedaţi de teoria conspiraţiei, umpleau forumurile de discuţii de pe Internet cu poveşti despre existenţa unor minuscule maşini secrete de ucis. Alţii se temeau de posibilitatea ca aceste nanomaşinării să o ia razna şi să înceapă să se reproducă singure şi să mărşăluiască asemenea măturilor fermecate din *Ucenicul vrăjitor* devorând, în final, tot Pământul şi vieţuitoarele de pe el.

Jon Smith ridică din umeri. Asemenea idei nu puteau fi combătute decât prin rezultate tangibile. Numai după ce oamenii aveau să vadă cu ochii lor beneficiile oneste ale nanotehnologiei, spaimele acestea lipsite de orice raţiune vor începe să dispară. Sau cel puţin aşa spera el. Se răsuci pe călcâie într-o mişcare bruscă şi se îndreptă cu paşi mari spre intrarea în Institut,

nerăbdător să vadă ce noi minuni mai făcuseră în timpul nopţii bărbaţii şi femeile de acolo.

La două sute de metri depărtare de gardul din plasă de sârmă, Malachi MacNamara stătea cu picioarele încrucişate pe o pătură indiană viu colorată, întinsă lângă un arbust de ienupăr. Ochii săi de un albastru-deschis erau larg deschişi, însă bărbatul respira încet, fără să se mişte. Activiştii din Mişcarea Lazarus ce îşi instalaseră corturile în apropiere erau convinşi că suplul canadian, cu faţa sa bătută de vânt, meditează, îşi adună energiile mentale şi fizice pentru bătălia crucială ce avea să vină. Biologul care lucrase pentru Serviciul Forestier din British Columbia[2] reuşise deja să le câştige admiraţia prin forţa cu care cerea realizarea obiectivelor Mişcării prin „acţiune imediată”.

Planeta noastră este pe moarte, spunea el cu o voce gravă. *Planeta noastră se sufocă, îngropată sub pesticide şi poluare. Ştiinţa nu o poate salva. Tehnologia îi face mai mult rău. Aceştia sunt adevăraţii săi inamici, adevărata sursă de contaminare şi distrugere. Trebuie să acţionăm împotriva lor. Acum. Nu mâine. Acum! Cât mai este timp...*

MacNamara îşi reprimă un mic zâmbet când îşi aduse aminte de feţele strălucitoare ale ascultătorilor însufleţiţi de retorica sa. Talentul său ca orator era mult mai mare decât îşi putuse imagina vreodată.

Observă cu atenţie activitatea care se desfăşura în preajma sa. Îşi alesese cu grijă locul de meditaţie. De aici putea vedea foarte bine cortul mare, din pânză verde, unde fusese stabilit punctul de comandă al Mişcării Lazarus. În jur de douăzeci dintre cei mai importanţi activişti ai Mişcării atât pe plan naţional, cât şi internaţional se agitau în interiorul cortului lucrând febril la calculatoarele conectate la site-urile de pe Internet ale Mişcării, înregistrându-i pe noii sosiţi, pregătind bannere şi pancarte, coordonând planurile pentru desfăşurarea acţiunii de protest. Şi celelalte grupuri, cum ar fi TechStock, Sierra Club sau Earth First îşi stabiliseră propriile centre de comandă în diverse puncte ale taberei, însă MacNamara ştia că se afla în locul care trebuie.

Mişcarea era adevărata forţă din spatele acestei acţiuni de protest. Celelalte organizaţii de protecţie a mediului şi de

[2] Columbia Britanică, provincie în vestul Canadei, cu deschidere la Oceanul Pacific. Capitala provinciei este Victoria, iar Vancouver cel mai mare oraş.

antitehnologie se aflau aici doar ca să fie văzute, încercând cu disperare să stăvilească declinul constant al numărului membrilor lor şi al influenţei pe care o exercitau. Din ce în ce mai mulţi dintre membrii lor devotaţi abandonau organizaţiile respective în favoarea Mişcării Lazarus, atraşi de claritatea viziunii Mişcării şi de curajul cu care aceasta înfrunta cele mai puternice corporaţii şi guverne din lume. Chiar şi recenta măcelărire a adepţilor Mişcării din Zimbabwe nu fusese nimic altceva decât un apel pentru întărirea rândurilor acestei organizaţii. Fotografiile reprezentând masacrul din Kusaka demonstrau faptul că „oligarhiile corporatiste mondiale” şi guvernele marionetă care le serveau interesele începeau să se teamă din ce în ce mai mult de Mişcare şi de mesajul acesteia.

Canadianul cu faţa arsă de soare îşi îndreptă brusc spinarea.

Remarcase mai mulţi tineri cu înfăţişare dură ce se îndreptau din mai multe direcţii spre cortul verde, croindu-şi neabătuţi drumul prin mulţime. Fiecare dintre ei ducea atârnat pe umăr un sac pentru efecte, lung şi cilindric. Fiecare dintre ei se mişca cu agilitatea periculoasă a unui animal de pradă.

Unul câte unul, tinerii ajunseră la cort şi dispărură înăuntru.

— Ia uite ce chestie, murmură Malachi MacNamara fără să-l audă nimeni. Ce interesant!

2

Casa Albă, Washington. D. C.

Eleganta pendulă din secolul al XVIII-lea, aşezată lângă unul dintre pereţii curbaţi din Biroul Oval bătu uşor ora douăsprezece. Afară, o ploaie rece ca gheaţa se revărsa în valuri din norii întunecaţi şi izbea cu putere în ferestrele înalte care dădeau spre peluza sudică. Indiferent de ce spune calendarul, iama îşi intrase deja în drepturi în capitală.

Lumina din tavan se reflecta în ochelarii cu ramă de titan ai preşedintelui Samuel Adams Castilia, care citea o evaluare a riscurilor întocmită de serviciile de informaţii, care tocmai îi fusese prezentată. Pe măsură ce citea, se întuneca la faţă. După câteva secunde, îşi aruncă privirea spre celălalt capăt al mesei lungi din lemn de pin care îi servea drept birou. Vocea lui era periculos de calmă.

— Domnilor, nu ştiu dacă v-am înţeles bine sau nu. Chiar vorbiţi serios când îmi propuneţi să renunţ la discursul de la Institutul Teller? Când mai sunt trei zile până când urmează să-l rostesc?

— E corect, domnule preşedinte. Ca să fiu mai direct, riscurile implicate de călătoria dumneavoastră la Santa Fe sunt inacceptabil de mari, spuse calm David Hanson, noul director al CIA. Spusele sale fură imediat confirmate şi de Robert Zeller, directorul FBI.

Castilia îşi plimbă repede privirea de la unul la altul, dar se concentră asupra lui Hanson. Şeful CIA era cel mai tare dintre cei doi, în ciuda faptului că era foarte mic de înălţime şi avea aspectul şi manierele unui profesor de colegiu din anii ’50, cu papionul de rigoare. Nu s-ar fi zis deloc că acest om putea avea atâta putere de convingere când venea vorba despre acţiuni clandestine şi operaţiuni speciale.

Şeful FBI, Bob Zeller, deşi un om deosebit, nu reuşise încă să cunoască în profunzime agitata viaţă politică din Washington. Înalt, cu umeri largi, Zeller arăta foarte bine pe ecranul

televizoarelor, însă, după părerea celor mai mulţi, acest lucru nu era un motiv suficient de bun pentru a ajunge, din funcţia de procuror şef în Atlanta, în postul în care se afla acum. Nici măcar temporar, până când şeful de personal de la Casa Alba avea să găsească pe cineva potrivit. Bine măcar că acest fost jucător de fotbal în echipa Marinei era conştient de slăbiciunile sale. Prefera să-şi ţină gura închisă în timpul şedinţelor şi, în final, accepta punctul de vedere cel mai bine argumentat.

Situaţia era cu totul alta în cazul lui Hanson. Nu exista altceva mai pasionant pentru acest veteran al Agenţiei decât intrigile pe scena marii politici. Ocupase multă vreme funcţia de şef al Direcţiei Operaţii din CIA şi reuşise să-şi creeze în tot acest timp o puternică bază de sprijin printre membrii comisiilor de supraveghere a serviciilor de informaţii atât de la Camera Reprezentanţilor, cât şi de la Senat. Mulţi congresmeni şi senatori influenţi aveau o părere foarte bună despre el. Asta îi oferea foarte mult spaţiu de manevră, chiar şi în relaţiile cu preşedintele care tocmai îl promovase la conducerea întregii Agenţii.

Castilia lovi uşor documentul cu degetul arătător.

— O mulţime de speculaţii în analiza asta a voastră. Ceea ce nu reuşesc să văd aici sunt dovezile concrete. Preşedintele începu să citească cu voce tare una dintre frazele documentului: „Interceptarea unor comunicaţii de o natură nespecifică, dar semnificativă indică faptul că e posibil ca elemente radicale, implantate printre demonstranţii din Santa Fe, să plănuiască o acţiune violentă împotriva Institutului Teller sau chiar împotriva preşedintelui”.

Castilia îşi scoase ochelarii şi ridică privirea.

— Eşti bun să-mi traduci asta în engleză, David?

— Am constatat o creştere a numărului de semnale, atât pe Internet, cât şi în convorbirile telefonice monitorizate. Apar în permanenţă aceleaşi elemente care ne-au atras atenţia şi toate în legătură cu demonstraţia de acolo. Se vorbeşte mereu despre „marele eveniment” sau despre „acţiunea de la Teller”, continuă şeful CIA. Mai mulţi dintre oamenii mei din străinătate mi-au transmis acest lucru. Aceleaşi informaţii şi de la cei de la NSA. FBI-ul a constatat aceeaşi mişcare şi aici, acasă. Nu-i aşa, Bob?

Zeller încuviinţă grav cu o mişcare a capului.

— Şi din cauza asta au intrat în alertă analiştii voştri? Castilia clătină din cap, dezamăgit. Diverşi indivizi care îşi trimit e-mail-

uri în legătură cu o acţiune de protest? Preşedintele pufni pe nas, nervos. Pentru numele lui Dumnezeu, o demonstraţie care e în stare să atragă treizeci sau patruzeci de mii de oameni până la Santa Fe, ăsta chiar e un eveniment important! Statul New Mexico e fieful meu electoral, însă mă îndoiesc că vreo cuvântare de-a mea a reuşit vreodată să adune măcar jumătate din numărul ăsta.

— Atunci când auzim vorbind aşa pe nişte membri ai Clubului Sierra sau ai Federaţiei pentru apărarea animalelor sălbatice nu ne îngrijorăm, spuse Hanson cu o voce scăzută. Însă chiar şi cele mai simple cuvinte pot avea alte înţelesuri atunci când sunt rostite de anumiţi indivizi sau de anumite grupări periculoase. Înţelesuri fatale.

— Te referi la aceste aşa-numite „elemente radicale”?

— Da, domnule.

— Şi poţi să-mi spui şi mie cine sunt indivizii ăştia periculoşi?

— Cei mai mulţi dintre ei sunt legaţi, într-un fel sau altul, de Mişcarea Lazarus, domnule preşedinte, răspunse Hanson precaut.

Castilia se încruntă.

— Ăsta e un refren pe care mi-l repeţi de mult, David.

Hanson ridică din umeri.

— Ştiu, domnule preşedinte. Însă un adevăr nu se transformă în ceva mai puţin adevărat numai fiindcă e vorba despre un lucru neplăcut. Privite ca un întreg, ultimele informaţii pe care le avem în legătură cu Mişcarea Lazarus sunt extrem de alarmante. Mişcarea a ajuns la metastază şi, ceea ce era odată o organizaţie paşnică de protecţie a mediului, se transformă rapid în ceva mult mai periculos şi învăluit în mister.

Hanson îl privi pe preşedinte drept în ochi.

— Ştiu că aţi citit rapoartele conţinând interceptările. Ştiu, de asemenea, că aţi luat cunoştinţă şi de analizele noastre.

Castilia încuviinţă încet din cap. FBI-ul, CIA şi alte agenţii federale de informaţii ţineau sub supraveghere o mulţime de organizaţii şi de indivizi izolaţi. În condiţiile radicalizării terorismului mondial şi al proliferării tehnologiilor de producere a armelor chimice, biologice şi nucleare, nimeni de la Washington nu mai voia să rişte şi să fie atacat pe la spate de cine ştie ce inamic, până mai ieri necunoscut.

— Daţi-mi voie să vorbesc pe şleau, domnule preşedinte. Conform analizelor noastre rezultă că Mişcarea Lazarus a decis

să-şi atingă obiectivele prin violenţă şi terorism. Retorica lor este din ce în ce mai violentă, paranoică şi plină de ură la adresa celor pe care îi consideră inamici. Şeful CIA puse pe masa de pin o altă foaie de hârtie. Iată un exemplu.

Castilia îşi puse la loc ochelarii şi începu să citească în tăcere. Imediat gura i se strâmbă de dezgust. Documentul era o pagină scoasă la imprimantă, de pe site-ul Mişcării, plină cu fotografii de mici dimensiuni reprezentând cadavre contorsionate. Titlul din partea de sus a foii atrăgea imediat privirea: INOCENŢI MĂCELĂRIŢI ÎN SATUL KUSASA. Textul îngrămădit printre fotografii înfiera masacrarea unui întreg sat din Zimbabwe de către „escadroane ale morţii" plătite de marile corporaţii sau de către „mercenari înarmaţi de guvernul american". Se pretindea că omorurile făceau parte dintr-un plan secret ce avea ca obiectiv distrugerea eforturilor Mişcării Lazarus de revitalizare a agriculturii organice africane, eforturi ce puneau în pericol monopolul Americii în domeniul cerealelor modificate genetic şi al pesticidelor. Documentul se încheia cu îndemnul la luptă împotriva celor care vor să „distrugă Pământul şi pe toţi cei care iubesc această planetă".

Preşedintele aruncă hârtia pe masă.

— Ce grămadă de rahat!

— Aveţi dreptate, zise Hanson băgând foaia de hârtie înapoi în servietă. Este totuşi un rahat foarte eficient, cel puţin pentru o anumită parte a publicului.

— Aţi trimis o echipă în Zimbabwe să afle ce s-a întâmplat cu adevărat în satul acela? întrebă Castilia.

Directorul CIA clătină din cap.

— Ar fi extrem de dificil să facem aşa ceva, domnule preşedinte. Fără permisiunea guvernului de acolo, care ne este ostil, ar trebui să pătrundem sub acoperire. Chiar şi aşa, nu cred că am reuşi să aflăm prea multe. În Zimbabwe e un haos total. Oamenii aceia puteau fi ucişi de oricine, de la trupele guvernamentale până la bandiţii care cutreieră zona.

— Fir-ar să fie, murmură Castilia. Şi dacă oamenii noştri sunt prinşi că îşi bagă nasul acolo fără permisiune, toată lumea va trage concluzia că noi am fost implicaţi în acel masacru şi că acum încercăm să ne acoperim urmele.

— Asta e problema, domnule preşedinte, încuviinţă Hanson cu voce scăzută. Indiferent ce s-a întâmplat acolo, un lucru e sigur: conducerea Mişcării Lazarus se foloseşte de acest incident

pentru a-şi radicaliza adepţii, pentru a-i pregăti în vederea unor acţiuni din ce în ce mai violente împotriva noastră şi a aliaţilor noştri.

— La naiba, nu-mi place deloc ce se întâmplă, mormăi Castilia. Preşedintele se aplecă în faţă spre Hanson. Nu uitaţi că i-am cunoscut pe cei mai mulţi dintre bărbaţii şi femeile care au fondat Mişcarea Lazarus. E vorba despre activişti respectaţi în domeniul protecţiei mediului, oameni de ştiinţă, scriitori… chiar şi câţiva politicieni. Voiau să salveze Pământul, să-l aducă din nou la viaţă. Nu eram de acord cu multe puncte din agenda lor, însă era vorba despre oameni de valoare. Oameni de onoare.

— Şi unde sunt acei oameni acum, domnule preşedinte? întrebă încet şeful CIA. Mişcarea Lazarus a fost fondată de nouă activişti. Şase dintre ei sunt morţi, unii de moarte naturală, alţii în nişte accidente suspecte. Ceilalţi trei au dispărut fără urmă. Inclusiv Jinjiro Nomura, adăugă Hanson, încercând să surprindă vreo schimbare în expresia feţei preşedintelui.

— Ştiu, spuse acesta pe un ton egal.

Castilia aruncă o privire spre una dintre fotografiile îngrămădite într-un colţ al mesei de lucru. Instantaneul, realizat în timpul primului său mandat în calitate de guvernator al statului New Mexico, îl înfăţişa pe preşedinte făcând un schimb de plecăciuni cu un japonez mai scund şi mai în vârstă, Jinjiro Nomura. Acesta fusese un important membru al Dietei, parlamentul japonez. Prietenia celor doi, bazată pe pasiunea comună pentru scotch-ul simplu din malţ şi cuvintele fără ocolişuri, supravieţuise retragerii din politică a lui Nomura şi orientării acestuia spre domeniul mult mai puţin plăcut, al protecţiei mediului.

Cu douăsprezece luni în urmă, Jinjiro Nomura dispăruse în timp ce se deplasa prin Thailanda, pentru a participa la o acţiune sponsorizată de Mişcarea Lazarus. Fiul lui Nomura, Hideo, preşedinte şi director executiv al companiei Nomura Pharmatech, solicitase ajutor american pentru găsirea tatălui dispărut. Castilia reacţionase rapid. Timp de mai multe săptămâni, o echipă specială formată din ofiţeri de teren ai CIA periase străzile şi aleile dosnice din Bangkok. Preşedintele chiar urgentase instalarea unor sateliţi ultrasecreţi ai NSA, tocmai pentru a ajuta la căutarea prietenului său. Nu reuşiseră însă să descopere nimic. Nu fusese cerută nici o răscumpărare. Nu fusese descoperit cadavrul. Nimic. Ultimul dintre fondatorii Mişcării

Lazarus dispăruse fără urmă.

Fotografia rămasă pe biroul lui Castilia nu făcea decât să-i amintească preşedintelui Statelor Unite cât de limitate erau puterile sale.

Castilia oftă şi îşi întoarse privirea spre cei doi bărbaţi sobri aşezaţi în faţa sa.

— OK, aveţi dreptate. Şefii pe care îi cunoşteam şi în care aveam încredere sunt cu toţii ori morţi, ori dispăruţi.

— Exact, domnule preşedinte.

— Ceea ce ne îndreptăţeşte să ne întrebăm cine conduce Mişcarea Lazarus acum, spuse Castilia abătut. Dar hai să revenim la subiect, David. După ce a dispărut Jinjiro, am aprobat, în ciuda convingerilor mele, acţiunea combinată de supraveghere a Mişcării. Au reuşit oamenii voştri să avanseze în identificarea noii conduceri a organizaţiei?

— Nu prea mult, admise Hanson abătut. Nici chiar după atâtea luni de muncă intensă. Şeful CIA îşi puse mâinile pe masă dezarmat.

— Suntem aproape siguri că în vârful piramidei se află un bărbat, un bărbat care îşi spune Lazarus, însă n-am reuşit să descoperim care e numele său adevărat, cum arată sau de unde operează.

— Rezultatele nu sunt prea satisfăcătoare, comentă Castilia acru. Mai bine aţi înceta să-mi spuneţi ce nu ştiţi şi aţi insista mai mult asupra a ceea ce ştiţi, zise preşedintele privindu-l pe Hanson drept în ochi. S-ar putea să vă ia mai puţin timp.

Hanson zâmbi slugarnic. Zâmbetul se oprea însă la nivelul ochilor săi duri.

— Am alocat acestei operaţii foarte multe resurse, atât umane, cât şi tehnologice. La fel a făcut şi MI6, DGSE-ul din Franţa şi alte câteva agenţii occidentale de informaţii. Numai că în ultimul an, Mişcarea Lazarus a fost supusă deliberat unui proces de transformare, tocmai pentru a descuraja operaţiunile de supraveghere.

— Spuneţi mai departe, zise Castilia.

— Mişcarea s-a reorganizat sub forma unei succesiuni de cercuri concentrice din ce în ce mai securizate şi mai secrete pe măsură ce te apropii de centru, continuă Hanson. Majoritatea adepţilor sunt cuprinşi în inelul exterior. Aceştia operează în mod deschis, participă la întruniri, organizează demonstraţii, publică buletine de ştiri pe Internet şi lucrează la diverse proiecte

sponsorizate de Mişcare. Tot aici intră şi birourile pe care Mişcarea le are peste tot în lume. Însă fiecare nivel care se suprapune peste acest inel de bază este din ce în ce mai mic şi mai secretos. Foarte puţini membri ai eşaloanelor superioare cunosc numele real al celorlalţi sau i-au întâlnit în persoană pe aceştia. Comunicaţiile la nivel de conducere se realizează aproape exclusiv prin intermediul Internetului, atât prin mesaje cifrate, cât şi prin comunicate postate pe unul dintre site-urile Mişcării.

— Cu alte cuvinte, o structură celulară clasică, spuse Castilia. Ordinele sunt transmise cu uşurinţă în josul lanţului ierarhic însă nimeni din afara grupului nu poate penetra în nucleu.

Hanson aprobă cu o mişcare a capului.

— Aveţi dreptate. Este, de asemenea, vorba despre structura adoptată de cele mai multe dintre grupările teroriste de-a lungul anilor. Al-Qaeda, Jihadul Islamic, Brigăzile Roşii din Italia, Armata Roşie japoneză, doar ca să le menţionez pe câteva.

— Şi nu aţi reuşit deloc să pătrundeţi în eşaloanele superioare? întrebă Castilia.

Şeful CIA clătină din cap.

— Nu, domnule preşedinte. Şi n-au reuşit nici britanicii, nici francezii, nici altcineva. Am încercat cu toţii, dar fără succes. Şi, una după alta, am pierdut şi cele mai bune surse din interiorul mişcării. Unii au renunţat pur şi simplu. Alţii au fost îndepărtaţi. Câţiva au dispărut, pur şi simplu şi se presupune că au fost ucişi.

Castilia se încruntă.

— Se pare că în organizaţia asta chestia cu dispărutul a devenit un adevărat obicei.

— Da, domnule preşedinte. Mult prea multe dispariţii.

Dezagreabila concluzie trasă de directorul CIA rămase plutind în atmosfera din Salonul Oval.

Cincisprezece minute mai târziu, directorul CIA părăsi cu paşi repezi Casa Albă pe sub porticul aripii din sud şi se îndreptă spre limuzina neagră care îl aştepta. Se strecură în compartimentul din spate, aşteptă ca un ofiţer din Serviciul Secret, în uniformă, să închidă portiera maşinii şi apoi apăsă pe un buton al interfonului.

— Du-mă înapoi la Langley, îi ordonă el şoferului.

Hanson îşi sprijini spatele de spătarul banchetei din piele, în timp ce limuzina accelera lin pe alee. Maşina încetini din nou şi,

cotind la stânga, intră pe Seventeenth Street. Şeful CIA aruncă o privire spre bărbatul solid, cu faţa pătrată, ce şedea pe bancheta din faţa lui.

— Eşti foarte tăcut în seara asta, Hal.

— Mă plătiţi ca să prind sau să ucid terorişti, spuse Hal Burke. Nu ca să fac conversaţie.

În ochii şefului CIA se aprinse o licărire amuzată. Burke era ofiţer superior în secţia antiterorism a Agenţiei. Fusese desemnat să conducă echipa care se ocupa de Mişcarea Lazarus. Cei douăzeci de ani de activitate sub acoperire pe teren îl marcaseră cu o cicatrice de glonţ în partea dreaptă a gâtului şi-i conferiseră o viziune profund cinică asupra naturii umane. Un punct de vedere pe care Hanson îl împărtăşea pe de-a întregul.

— Aţi avut succes? întrebă Burke într-un sfârşit.

— Deloc.

— Fir-ar să fie. Supărat, Burke rămase cu privirea lipită pe geamul scăldat de ploaie al limuzinei. Kit Pierson o să fie teribil de fericită.

Hanson încuviinţă cu o mişcare a capului. Katherine Pierson era omoloaga lui Burke de la FBI. Cei doi lucraseră împreună pentru a pregăti analiza care tocmai fusese prezentată preşedintelui.

— Castilia vrea să intensificăm investigaţiile pe care le facem în legătură cu Mişcarea Lazarus, însă nu îşi anulează vizita planificată la Institutul Teller. Cu excepţia cazului în care reuşim să-i prezentăm o dovadă clară a pericolului.

Burke întoarse capul spre interiorul limuzinei. Avea buzele strânse.

— Mai bine zis, nu vrea ca *The Washington Post*, *The New York Times* şi *Fox News* să zică despre el că e slab de înger.

— Tu ai fi de acord să se spună asta despre el?

— Nu, fu nevoit să recunoască Burke.

— În cazul ăsta, ai la dispoziţie 24 de ore, Hal. Trebuie neapărat ca, împreună cu Kit Pierson, să obţii nişte dovezi solide cu care să mă pot prezenta din nou la Casa Albă. În caz contrar, Sam Castilia va pleca la Santa Fe ca să-i înfrunte pe protestatarii ăia. Doar ştii cum e preşedintele.

— Încăpăţânat până la Dumnezeu, mârâi Burke.

— Exact.

— Asta e situaţia, spuse Burke şi ridică din umeri. Sper să nu păţească nimic nici de data asta cu încăpăţânarea lui.

3

Institutul Teller pentru Tehnologii Avansate

Jon Smith urca la etajul Institutului, sărind câte două trepte odată. Urcatul şi coborâtul acestor trepte ajunsese în ultima vreme să fie singurul exerciţiu fizic pentru care mai avea timp. Programul prelungit, precum şi nopţile pe care le petrecea uneori în vreunul dintre laboratoarele de aici făceau imposibilă respectarea programului de exerciţii pe care le făcea de obicei.

Ajuns sus, se opri pentru o clipă pentru a constata satisfăcut că nici respiraţia, nici pulsul nu i se acceleraseră. Razele soarelui care pătrundeau prin ferestrele înguste din casa scărilor îi încălzeau în mod plăcut umerii. Smith îşi privi ceasul. Peste cinci minute urma să se întâlnească cu cercetătorul şef de la Harcourt Biosciences, care îi promisese „o demonstraţie foarte serioasă” a celor mai recente realizări ale echipei sale.

Aici sus, zumzetul continuu de la nivelul de jos – telefoane care sunau, tastaturi acţionate cu febrilitate, oameni care discutau – era înlocuit de o tăcere ca de catedrală. În Institutul Teller, spaţiile administrative, cantina, centrul de calcul, birourile personalului şi biblioteca se aflau la parter. Nivelul de sus fusese rezervat laboratoarelor în care îşi desfăşurau activitatea diversele echipe de cercetători. La fel ca şi rivalii săi din Institut sau de la Nomura Pharmatech, Harcourt avea laboratorul situat în aripa de nord a clădirii.

Smith o luă la dreapta şi pătrunse într-un coridor larg care străbate întreaga lungime a clădirii în formă de I. Plăcile maro de teracotă ale podelei se îmbinau liniştitor cu pereţii din cărămizi gălbui. La intervale regulate, în nişe cu partea superioară rotunjită, se vedeau portrete ale unor oameni de ştiinţă celebri – Fermi, Newton, Feynman, Drexler, Einstein şi alţii – executate de pictori locali. Între nişe se aflau vaze înalte din ceramică pline cu flori sălbatice. Dacă ignorai dimensiunile uriaşe ale sălii, se gândi Smith, te-ai fi putut crede în holul de intrare al unei case obişnuite din Santa Fe.

Ajunse în faţa uşii încuiate care proteja laboratorul Harcourt şi-şi trecu legitimaţia prin fanta lacătului electronic.

Luminiţa roşie din partea de sus a dispozitivului se stinse făcând loc celei verzi şi se auzi clicul încuietorii. Legitimaţia lui Smith era una dintre puţinele care permiteau accesul în toate zonele interzise. Oamenii de ştiinţă rivali nu aveau aprobarea de a pătrunde în teritoriul celorlalţi. Cei care încercau să forţeze pătrunderea nu-şi riscau viaţa, însă erau imediat îndepărtaţi din Santa Fe. Institutul trata cu maximă seriozitate obligaţiile sale în ceea ce priveşte proprietatea intelectuală.

Smith trecu de uşă şi intră imediat într-o lume cu totul diferită de cea de dinainte. Aici, lemnul şi cărămizile de lut nears, specifice vechiului Santa Fe, făceau loc metalului strălucitor şi materialelor compozite ale secolului XXI. Eleganţa naturală a razelor soarelui şi a lămpilor discrete cedase în faţa tuburilor de neon. Lumina acestora avea o componentă ultravioletă foarte intensă în scopul de a distruge germenii de suprafaţă. Un curent de aer îi lipi cămaşa de trup şi-i răvăşi firele de păr. Zona laboratoarelor era ţinută sub o presiune pozitivă pentru a micşora riscul contaminării cu vreun microb aerob provenit din zonele publice ale clădirii. Un filtru de aer foarte eficient menţinea atmosfera purificată la o temperatură şi umiditate constante.

Laboratorul Harcourt era alcătuit sub forma unor inele concentrice de spaţii din ce în ce mai sterile şi mai bine izolate. Inelul acesta exterior reprezenta o zonă de birouri, plină de mese de lucru pe care erau instalate calculatoare. Peste tot stive de cărţi ştiinţifice, cataloage de echipamente şi produse chimice, dosare cu rezultate. De-a lungul peretelui dinspre est, jaluzelele acopereau în totalitate fereastra uriaşă ce oferea o imagine spectaculoasă asupra munţilor Sangre de Cristo.

Mai departe, în interior, urma o zonă de control şi de pregătire a mostrelor. Aici se aflau mese de laborator, mai multe calculatoare, două masive microscoape electronice, precum şi alte echipamente necesare proiectării minusculelor dispozitive.

Adevărata „minune a minunilor” era însă inima laboratorului, o incintă vizibilă numai prin nişte nişe de observaţie sigilate, tăiate în perete. Era o cameră în care se vedeau cuve strălucitoare din inox, mai multe cărucioare cu aparatură, pline cu pompe, valve şi senzori; incinte pentru filtrare osmotică; cilindri în care se vedeau geluri de purificare, toate astea conectate prin tuburi

transparente.

Smith ştia că în incinta din centru nu se putea ajunge decât printr-o succesiune de uşi ermetice şi camere de sterilizare. Toţi cei care lucrau în camera de producţie trebuiau să poarte o salopetă perfect sterilă, mănuşi şi cizme de protecţie, precum şi o glugă cu mască ce împiedica pătrunderea respiraţiei în incintă. Jon nu se putu abţine să nu zâmbească. Dacă activiştii Mişcării Lazarus campaţi dincolo de gardul institutului ar fi putut să vadă ce echipament purtau cercetătorii de aici, în mod sigur asta nu ar fi făcut decât să le confirme temerile referitoare la toxinele mortale pe care le manevrau oamenii de ştiinţă iresponsabili.

Bineînţeles că lucrurile stăteau exact pe dos. În universul nanotehnologiei, oamenii reprezentau adevăratul pericol de contaminare. O bucăţică de piele moartă, un fir de păr, particulele umede împrăştiate în aer în timpul unei conversaţii obişnuite sau şocul unui strănut, toate astea ar fi putut produce un adevărat haos la scară nanometrică, eliberând uleiuri, acizi, baze şi enzime ce puteau da peste cap procesul de producţie. Oamenii reprezentau, de asemenea şi o importantă sursă de bacterii: organisme ce se puteau răspândi şi dezvolta foarte rapid, consumând mediile de cultură necesare, filtrele şi care puteau să atace chiar şi dispozitivele nanometrice.

Din fericire, cea mai mare parte a muncii putea fi realizată de la distanţă, din exteriorul camerei din centru. Roboţi de manipulare, cărucioare cu motor controlate computerizat, precum şi alte inovaţii reduceau considerabil necesitatea prezenţei oamenilor în camerele sterile. Incredibilul nivel de automatizare din laboratoarele sale era una dintre cele mai apreciate caracteristici ale Institutului Teller, care permitea oamenilor de ştiinţă ce lucrau acolo o mult mai mare libertate de mişcare decât în alte centre de cercetare.

Smith trecea printre mesele de lucru din incinta exterioară, îndreptându-se spre dr. Philip Brinker, cel mai apreciat om de ştiinţă de la Harcourt Biosciences. Bărbatul înalt şi slab, palid la faţă, stătea cu spatele la intrare şi urmărea atât de atent imaginile de pe monitorul unuia dintre cele două microscoape electronice, încât nu auzi paşii lui Smith.

Asistentul lui Brinker, dr. Ravi Parih, era însă mai vigilent. Biologul ridică brusc capul. Era mult mai scund decât şeful său şi pielea îi trăda originea indiană. Deschise gura pregătindu-se să-şi avertizeze şeful, dar o închise imediat, într-un zâmbet timid, în

clipa în care Smith îi făcu semn cu ochiul că vrea să-l ia prin surprindere pe Brinker.

Jon se opri la un metru în spatele celor doi cercetători şi rămase acolo fără să scoată un cuvânt.

— Să mor eu dacă nu arată ca lumea chestia asta, Ravi, spuse Brinker cu ochii la imaginea de pe ecran. Pot să pun pariu că spionul de la Apărare o să rămână cu gura căscată când o să vadă asta.

Smith nu se putu stăpâni să nu zâmbească. Brinker i se adresase de la început cu apelativul spion. Omul de ştiinţă considera însă asta drept o glumă, având în vedere rolul de observator din partea Pentagonului pe care îl juca aici Smith. Probabil că nici nu bănuia cât de aproape de adevăr se afla numindu-l aşa.

Adevărul era că Jon era ceva mai mult decât un simplu ofiţer din Forţele Terestre şi om de ştiinţă. Din când în când, era implicat în misiuni primite de la Covert-One, o agenţie de spionaj ultrasecretă, ce raporta direct preşedintelui. Covert-One îşi desfăşura activitatea sub o acoperire atât de bună, încât nu se ştia despre existenţa ei nici în Congres, nici în agenţiile oficiale de informaţii. Din fericire, activitatea pe care Smith o desfăşura la Institutul Teller avea o natură pur ştiinţifică.

Jon se aplecă şi aruncă o privire peste umărul omului de ştiinţă.

— Şi ce anume crezi tu că o să mă impresioneze atât de tare, Phil?

Speriat, Brinker făcu un salt în aer.

— Dumnezeule! exclamă el şi se întoarse spre Smith. Colonele, dacă mai faci chestia asta încă o dată, jur că mor în faţa ta! Să te văd atunci ce mai zici!

— O să zic probabil că-mi pare rău, râse Smith.

— Normal că o să-ţi pară rău, mârâi Brinker încruntat, apoi se lumină la faţă. Dar fiindcă n-am murit încă, în ciuda eforturilor tale, îţi dau voie să arunci o privire la ceea ce Ravi şi cu mine am reuşit să realizăm azi. Clăteşte-ţi şi tu ochii cu imaginea nanofagului Mark II Brinker-Parih, dispozitiv nepatentat încă, dar garantat să distrugă celule canceroase, bacterii periculoase, precum şi alte nenorociri interne... în cele mai multe cazuri, cel puţin.

Smith se apropie de monitor şi se uită cu atenţie la imaginea alb-negru. Pe ecran, se vedea mărită o carapace sferică de care

erau lipite mai multe structuri moleculare complexe. Un indicator de scară dispus pe una dintre laturile ecranului îi spunea că are în faţă un ansamblu ce nu măsura mai mult de două sute de nanometri în diametru.

Smith se familiarizase mai demult cu conceptele generale ale echipei de cercetare de la Harcourt. Brinker, Parih şi ceilalţi cercetători erau preocupaţi de obţinerea unor dispozitive medicale cu dimensiuni de ordinul nanometrilor – aşa numiţii „nanofagi” – capabili să vâneze şi să ucidă celule canceroase şi bacterii periculoase pentru organismul uman. Interiorul sferei la care se uita era, fără îndoială, plin cu substanţe biochimice necesare pentru a determina celulele ţintă să se autodistrugă, ori pentru a le marca în vederea eliminării lor de către propriul sistem imunitar al organismului.

Primul model, denumit Mark I, nu dăduse rezultate în testele efectuate pe animale. Nanofagii fuseseră distruşi de către sistemul imunitar înainte de a apuca să-şi facă treaba. Jon ştia că, după acest eşec, cercetătorii de la Harcourt evaluaseră diferite alte materiale şi configuraţii pentru membrana care acoperă capul dispozitivului, străduindu-se să descopere o combinaţie care să treacă neobservată de mijloacele naturale de apărare ale organismului uman. Luni de zile, formula magică păruse ceva imposibil de găsit.

Smith ridică privirea spre Brinker.

— Arată aproape exact la fel ca Mark I. Ce aţi schimbat?

— Uită-te mai atent la membrana care acoperă capul fagului, îi sugeră cercetătorul de la Harcourt.

Smith dădu din cap şi apăsă câteva taste pentru a mări o secţiune a membranei.

— OK, zise el. Văd că nu e netedă, ci are nişte ridicături. E vorba despre un strat format din… Jon se încruntă. Structura mi se pare foarte cunoscută… unde am mai văzut eu aşa ceva?

— Ideea i-a venit lui Ravi într-un moment de inspiraţie, începu să explice Brinker. Şi ca toate ideile măreţe este incredibil de simplă şi a naibii de evidentă… asta după ce o ai, continuă blondul cercetător şi ridică din umeri. Ia gândeşte-te puţin la una dintre cele mai cunoscute bacterii, rezistenta *Staphylococcus aureus.* Cum reuşeşte să treacă nevăzutul de sistemul imunitar?

— Îşi înveleşte membrana în polizaharide, răspunse prompt Smith. Colonelul se uită din nou spre ecran. Oh, pentru numele lui Dumnezeu…

Parih încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Dispozitivele Mark II sunt, pur şi simplu, acoperite cu zahăr. La fel ca majoritatea medicamentelor.

Smith fluieră uşor.

— Sunteţi nemaipomeniţi! Pe bune, sunteţi grozavi!

— Cu toată modestia, trebuie să recunosc că ai dreptate, zise Brinker. Cercetătorul arătă cu un deget spre monitor. Acest minunat Mark II pe care îl vezi aici ar trebui să reuşească să facă şmecheria. Cel puţin în teorie.

— Şi în practică? întrebă imediat Smith.

Ravi Parih îi făcu semn să se uite la un alt display de înaltă rezoluţie, de dimensiunile unui ecran mare de televizor.

Pe monitor se vedea o cutie de sticlă cu pereţi dubli, fixată pe o masă de laborator într-una din incintele sterile.

— Tocmai asta ne pregătim să aflăm, domnule colonel. Am lucrat aproape fără nici o pauză în ultimele 36 de ore pentru a produce destui nanofagi din noul model, ca să putem desfăşura un test.

Smith încuviinţă cu o mişcare a capului. Dispozitivele nanometrice nu erau realizate una câte una folosind pensete microscopice şi picături minuscule de adeziv. Nanofagii erau produse în serii de zeci de milioane, sute de milioane sau poate chiar miliarde, folosind procese biochimice şi enzimatice, precis controlate, în condiţii specifice de pH, temperatură şi presiune. Elementele chimice de bază se combinau, în condiţiile stabilite de cercetători şi dădeau moleculele dorite. Structura de bază era realizată într-o cuvă din inox, urmând eliminarea surplusului şi apoi rezultatul era mutat într-o altă baie chimică, unde se forma următorul element al ansamblului. Întreg procesul necesita o monitorizare constantă, precum şi o sincronizare perfectă.

Cei trei bărbaţi se apropiară de monitor. O duzină de şoricei albi ocupau containerul cu pereţi transparenţi din sticlă. Jumătate din şoareci erau letargici, din cauza unor tumori induse în mod artificial de către cercetători. Ceilalţi şase, grupul de control, format din animale sănătoase, alergau dintr-un colţ într-altul al incintei, căutând o cale de ieşire. Fiecare animal era identificat printr-o etichetă colorată. Cutia era înconjurată de camere video şi alţi diferiţi senzori, gata să înregistreze şi cel mai neînsemnat eveniment din momentul în care avea să înceapă experimentul.

Brinker făcu un semn spre o mică canistră din metal, fixată de

un perete al incintei transparente.

— Acolo sunt, Jon, cincizeci de milioane de nanofagi Mark II, plus sau minus cinci milioane, gata să treacă la atac. Cercetătorul se întoarse spre unul dintre tehnicienii aflaţi în apropiere. Prietenii noştri cu blăniţă şi-au primit toţi injecţiile, Mike?

Tehnicianul încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Da, domnule dr. Brinker. Eu le-am făcut injecţiile acum zece minute. O înţepătură straşnică pentru fiecare dintre ei.

— Nanofagii intră în organism în stare inertă, explică Brinker. Bateria lor ATP nu poate asigura prea mult timp energie, aşa că trebuie să acoperim zona respectivă cu o peliculă protectoare.

Smith înţelese care era explicaţia. ATP sau adenozintrifosfatul era o moleculă care furniza energie pentru majoritatea proceselor metabolice. ATP-ul începea însă să elibereze energia înmagazinată de îndată ce intra în contact cu un lichid. Şi toate creaturile vii erau făcute în cea mai mare parte din lichide.

— Deci injecţia este ca un fel de şoc pentru pornirea procesului?

— Ai dreptate, confirmă Brinker. Injectăm un singur semnal chimic în fiecare subiect al testului. Imediat ce un senzor pasiv din componenţa nanofagului detectează prezenţa semnalului, pelicula protectoare se dă la o parte şi lichidul înconjurător activează ATP-ul. Micile noastre maşini îşi pornesc motoarele şi pornesc la vânătoare.

— Pelicula protectoare acţionează, aşadar şi ca o măsură de protecţie suplimentară, gândi cu voce tare Smith. Pentru cazul în care vreunul dintre Mark II ajunge acolo unde n-ar trebui să ajungă, în corpul unuia dintre voi, de exemplu.

— Exact, recunoscu Brinker. Nu există semnătură chimică... nu se face activarea nanofagului.

Parih nu era chiar aşa de sigur ca şeful său.

— Nu trebuie excluse riscurile, avertiză biologul. Există întotdeauna şi o marjă de eroare în procesul de producere a nanofagilor.

— Asta înseamnă că, uneori, pelicula protectoare nu se formează aşa cum trebuie? Sau că senzorul lipseşte, ori este programat să detecteze un alt semnal decât cel montat? Sau poate că în interiorul membranei nu sunt stocate substanţele care trebuie?

— Cam aşa ceva, spuse repede Brinker. Însă procentajul de

eroare este foarte mic. Aproape de zero. Cercetătorul ridică din umeri nepăsător. În plus, chestiile astea sunt programate să ucidă celule canceroase şi bacterii periculoase. Cui îi pasă dacă vreo două dintre ele ajung din greşeală unde nu trebuie şi hoinăresc pe acolo inofensive, câteva minute, înainte să se dizolve?

Smith ridică mirat din sprânceană. Brinker vorbea oare serios? Indiferent dacă riscurile erau aşa scăzute cum le prezenta el, atitudinea principalului cercetător de la Harcourt i se părea ciudat de iresponsabilă. Ştiinţa era arta de a lua în calcul chiar şi cele mai neînsemnate riscuri.

Brinker remarcă imediat expresia de pe faţa lui Jon şi începu să râdă.

— Nu fi aşa disperat, Jon. Doar nu sunt nebun. Sau cel puţin nu complet. Să ştii că ne ţinem nanofagii destul de strâns în lesă. Se află în totalitate sub controlul nostru. În afară de asta, îl am aici pe Ravi ca să aibă grijă de mine să nu o iau razna. OK?

Smith dădu împăciuitor din cap.

— Voiam să fiu sigur, Phil. Să zicem că e o deformaţie profesională. Tu însuţi spuneai că sunt spion.

Brinker îi aruncă un scurt zâmbet obosit. Apoi îi privi pe rând pe toţi tehnicienii care aşteptau în faţa monitoarelor.

— Gata toată lumea?

Colegii săi confirmară pe rând.

— Foarte bine, zise Brinker. Ochii săi străluceau de emoţie. Experimentul numărul unu cu nanofagi Mark II asupra subiecţilor vii. La semnalul meu… trei, doi, unu… acum!

Dinspre canistra metalică se auzi un fel de fâsâit.

— Nanofagii au fost eliberaţi, murmură unul dintre tehnicienii care urmărea pe display-ul său informaţii captate de la canistra metalică.

Timp de câteva minute Smith avu senzaţia că nu s-a întâmplat nimic. Şoriceii sănătoşi continuau să se mişte încoace şi-ncolo. Cei bolnavi stăteau nemişcaţi.

— Ciclul de funcţionare a bateriilor ATP s-a încheiat, anunţă alt tehnician. Nanofagii şi-au terminat misiunea. Testul a luat sfârşit.

Brinker răsuflă uşurat. Întoarse capul şi-l privi triumfător pe Smith.

— Asta a fost, colonele. Acum îi vom anestezia pe prietenii noştri cu blăniţă, îi vom deschide şi vom vedea ce procent din celulele canceroase a fost distrus. Eu sunt gata să declar că e

vorba de aproape sută la sută.

Ravi Parih rămăsese însă cu privirea ţintă la şoriceii din cutia de sticlă. Deodată, cercetătorul se încruntă.

— Cred că unele dintre maşinăriile noastre au scăpat de sub control, Phil, zise el încet. Ia uită-te la subiectul numărul cinci.

Smith se aplecă pentru a putea vedea mai bine. Şoricelul numărul cinci era unul dintre animalele sănătoase, un membru al grupului de control. Animalul se mişca acum dezordonat, se împiedica şi se lovea de ceilalţi şoareci, deschidea şi închidea mereu gura. Brusc, animalul se prăbuşi pe o parte, se mai zbătu de câteva ori, ca şi cum ar fi fost în agonie şi apoi rămase nemişcat.

— La dracu', exclamă Brinker, holbându-se la animalul mort. În mod sigur, aşa ceva nu trebuia să se întâmple.

Jon Smith se încruntă, convins dintr-odată că trebuie neapărat să verifice de urgenţă procedurile şi măsurile de siguranţă luate de Harcourt Biosciences. Spera din tot sufletul ca acestea să fie foarte stricte, aşa cum pretindeau Parih şi Brinker, astfel încât ceea ce ucisese şoricelul acela perfect sănătos să rămână izolat în interiorul laboratorului.

Era aproape de miezul nopţii.

La aproape doi kilometri distanţă spre nord, luminile din Santa Fe făceau să strălucească cerul limpede şi rece al nopţii. În faţă, se vedea lumina de la ferestrele de la etaj ale Institutului Teller, ce reuşea să evadeze prin jaluzelele trase. Reflectoare puternice, montate pe acoperişul clădirii, desenau zone de lumină şi umbră pe terenul ce înconjura Institutul. De-a lungul laturii dinspre nord a gardului ce mărginea incinta, pâlcurile de pini pitici şi ienuperi erau cufundate în întregime în întuneric.

Paolo Ponti se furişă mai aproape de gard prin iarba înaltă şi uscată. Bărbatul se lipi de pământ, având grijă să rămână în umbră, unde, datorită tricoului negru şi jeanşilor închişi la culoare, era aproape invizibil. Italianul avea douăzeci şi patru de ani, era suplu şi bine clădit. Cu şase luni în urmă, plictisit de viaţa de student bursier, se alăturase Mişcării Lazarus.

Mişcarea oferise un nou sens vieţii sale, care devenise mult mai palpitantă decât îşi putuse imagina vreodată. La început, jurămintele secrete prin care se angaja să protejeze Mama Terra şi să-i distrugă pe inamicii care o ameninţau i se păruseră destul de melodramatice şi prosteşti. De atunci, însă Ponti îmbrăţişase

doctrina şi principiile Mişcării cu un zel care uimise pe toţi cei care îl cunoşteau, inclusiv pe el însuşi.

Paolo aruncă o privire peste umăr, către silueta care se târa în urma sa. O întâlnise pe Audrey Karavites cu o lună în urmă, la o demonstraţie a Mişcării Lazarus organizată la Stuttgart. Americanca în vârstă de douăzeci şi patru de ani călătorea prin Europa, un cadou primit din partea părinţilor, cu ocazia absolvirii facultăţii. Plictisită de muzee şi biserici, se dusese la acea demonstraţie dintr-un capriciu de moment. Un capriciu care îi schimbase întreaga viaţă şi în urma căruia ajunsese în patul lui Paolo şi, împreună cu el, în Mişcarea Lazarus.

Italianul întoarse capul, zâmbind satisfăcut în sinea lui. Audrey nu era frumoasă, însă avea curbele acelea pe care fiecare femeie ar trebui să le aibă. Şi ceea ce era mai important decât asta, părinţii ei bogaţi şi naivi îi dăduseră o sumă generoasă de bani, bani cu care ea şi Paolo putuseră să cumpere biletele de avion până la Santa Fe, ca să participe la această acţiune de protest împotriva nanotehnologiilor şi a capitalismului corupt din America.

Paolo continuă să înainteze spre gard, până când degetele sale atinseră metalul rece. Se ghemui şi privi prin plasa de sârmă. Cactuşii, pâlcurile de iarbă şi florile sălbatice plantate în jurul clădirii aveau să-i asigure protecţie. Aruncă o privire spre cadranul luminos al ceasului. Gardienii Institutului Teller care patrulau pe afară nu aveau să treacă prin punctul acela mai devreme de o oră. Perfect.

Activistul italian atinse din nou gardul, de data asta trăgând de ochiurile de sârmă pentru a le verifica rezistenţa. Dădu din cap satisfăcut de ceea ce descoperise. Foarfeca de cuie pe care o adusese cu el avea să vină rapid de hac sârmei nu prea groase.

În urma lui se auzi o trosnitură puternică, un sunet brusc, strident, asemănător celui făcut de o creangă de copac frântă de nişte mâini puternice. Ponti se încruntă. Uneori, Audrey se mişca cu graţia unui hipopotam ieşit la pensie. Întoarse capul peste umăr, gata s-o certe cu o privire supărată.

Audrey Karavites stătea culcată pe o parte în iarba înaltă. Capul era întors într-o poziţie ciudată. Avea ochii larg deschişi, îngheţaţi într-o privire îngrozită. Gâtul îi fusese rupt. Era moartă.

Uimit, Paolo Ponti se ridică în şezut, nereuşind să înţeleagă la început ceea ce vedea. Deschise gura ca să ţipe... O mână imensă îi acoperi faţa, dându-i capul pe spate şi împiedicându-l

să scoată vreun sunet. Ultimul lucru pe care îl mai simţi italianul fu durerea teribilă produsă de o lamă de cuţit rece ca gheaţa, care îi reteză gâtul.

Uriaşul cu păr roşu îşi scoase cuţitul din gâtul italianului şi apoi îl şterse de tricoul lui Ponti. Ochii săi verzi scânteiară scurt.

Aruncă o privire spre locul unde zăcea întinsă fata pe care o omorâse mai înainte. Două siluete întunecate cercetau în sacul de spate pe care aceasta îl cărase după ea.

— Ei?

— Exact ceea ce te aşteptai tu, Prime, veni în şoaptă răspunsul. Echipament pentru căţărat. Tuburi cu vopsea fluorescentă. Şi un banner al Mişcării.

Bărbatul cu ochi verzi clătină din cap amuzat.

— Amatori!

Un alt individ din echipa sa se lăsă în genunchi lângă el.

— Care sunt ordinele tale?

Uriaşul ridică din umeri.

— Curăţaţi locul ăsta. După aia aruncaţi cadavrele în altă parte. Undeva unde să fie găsite.

— Vrei să fie găsite mai devreme sau mai târziu? întrebă calm subordonatul uriaşului.

Roşcatul rânji dezvelindu-şi dinţii care îi luciră în întuneric.

— Mâine dimineaţă e perfect.

4

Miercuri, 13 octombrie

Analizele preliminare nu au identificat nici o contaminare în primele patru băi chimice. Valorile temperaturii şi ale pH-lui se încadrează, de asemenea, în limitele stabilite…

Jon Smith se lăsă pe spate, recitind ceea ce tocmai scrisese. Parcă avea plumb în pleoape. Petrecuse mai bine de jumătate din noapte verificând, împreună cu Phil Brinker, Ravi Parih şi restul echipei de cercetători, formulele biochimice şi procedurile de obţinere a nanofagilor. Eroarea care făcuse ca primul test cu Mark II să eşueze întârzia să iasă la iveală. Smith era convins că cercetătorii de la Harcourt Biosciences continuau şi la ora aceea să analizeze cu atenţie datele înmagazinate în memoria calculatoarelor şi rezultatele testelor. Având în vedere faptul că preşedintele Statelor Unite se pregătea ca, în mai puţin de 48 de ore, să sosească la Santa Fe, pentru a încuraja activitatea lor – şi a celorlalte echipe care lucrau în Institutul Teller – tensiunea crescuse la maximum. Nimeni din conducerea firmei Harcourt nu dorea ca media să prezinte modul în care noua tehnologie, destinată să salveze vieţi, reuşea să ucidă şoricei.

— Sir?

Jon Smith se întoarse de la calculator, încercând cu greu să-şi ascundă iritarea pentru faptul că fusese întrerupt din muncă.

— Da?

Un bărbat solid, îmbrăcat într-un costum gri-închis, cu cravată de un roşu-pal, rămăsese în cadrul uşii. Avea în mână o listă trasă la xerox.

— Sunteţi dr. Jonathan Smith?

— Da, eu sunt, răspunse Smith. Îşi îndreptă spinarea remarcând umflătura produsă de un toc de pistol purtat sub haină de cel din faţa lui. Era ceva ciudat. În perimetrul Institutului era autorizat să poarte arme numai personalul de securitate îmbrăcat în uniformă.

— Şi dumneavoastră cine sunteţi?

— Agentul special Mark Farrows, domnule. Serviciul Secret al Statelor Unite.

Aşa se explica, aşadar, arma ascunsă. Smith se relaxă un pic.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Farrows?

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă rog să părăsiţi biroul pentru scurtă vreme, dr. Smith. Farrows zâmbi precaut, anticipând următoarea întrebare a colonelului. Nu, domnule, nu sunteţi arestat. Fac parte din Secţia Protecţie. Ne aflăm aici ca să efectuăm o verificare de securitate.

Smith oftă. Institutele de cercetări dădeau o mare importanţă vizitelor prezidenţiale pentru că, de cele mai multe ori, acestea le aduceau o recunoaştere la nivel naţional şi fonduri suplimentare din partea Congresului. Nu era însă un secret pentru nimeni că aceste vizite erau, în acelaşi timp şi teribil de deranjante. Verificări de securitate ca acestea, ce urmăreau fără îndoială să descopere eventuale dispozitive explozive, locuri unde s-ar fi putut ascunde un potenţial asasin sau alte pericole, nu făceau decât să perturbe activitatea normală a oricărui laborator.

Pe de altă parte, Smith era conştient că Serviciul Secret avea misiunea dificilă de a proteja viaţa preşedintelui. Fără îndoială că pentru agenţii implicaţi, sarcina de a asigura protecţia şefului Executivului în această clădire masivă, plină de substanţe chimice toxice, cuve aflate sub presiune şi la temperaturi înalte, cu linii de înaltă tensiune capabile să alimenteze un întreg orăşel, reprezenta un adevărat coşmar.

Se primise deja un comunicat din partea conducerii Institutului, prin care era anunţat un control amănunţit ce urma să fie realizat de cei din Serviciul Secret. Toată lumea fusese însă convinsă că acest lucru avea să se întâmple în ziua următoare, mai aproape de sosirea preşedintelui. Probabil că armata de protestatari de lângă gardul Institutului, care se mărea încontinuu, îi determinase pe cei din Serviciul Secret să acţioneze mai devreme.

Smith se ridică în picioare, îşi luă jacheta de pe spătarul scaunului şi-l urmă pe Farrows pe coridor. Zeci de oameni de ştiinţă, tehnicieni şi membri ai personalului administrativ se mişcau în aceeaşi direcţie, cei mai mulţi dintre ei având sub braţ dosare sau laptopuri, ca să continue să lucreze până când membrii echipei de la Serviciul Secret aveau să le permită să se întoarcă în laboratoarele şi birourile lor.

— Personalul Institutului este rugat să aştepte la cantină, domnule doctor, spuse politicos Farrows, indicând direcţia. Inspecţia noastră n-ar trebui să dureze prea mult. Cel mult o oră, după estimările noastre.

Era aproape ora unsprezece dimineaţa. Perspectiva de a se îngrămădi la cantină alături de ceilalţi nu i se păru deloc atrăgătoare lui Smith. Deja se afla în clădire de prea multe ore şi era foarte greu pentru cineva să respire prea mult timp acelaşi aer reciclat şi să bea cafea rece fără să-şi piardă minţile. Se întoarse către agent.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş vrea mai degrabă să respir nişte aer curat.

Agentul din Serviciul Secret întinse mâna ca să-l oprească.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu se poate. Ordinele pe care le-am primit sunt foarte clare. Toţi angajaţii Institutului trebuie să se adune la cantină.

Smith îl străfulgeră cu privirea. Nu avea nimic împotrivă ca oamenii din Serviciul Secret să-şi facă datoria, însă nu putea admite să se lase călcat în picioare fără motiv. Rămase nemişcat, aşteptând ca agentul să ia mâna de pe el.

— Ordinele pe care le-aţi primit dumneavoastră nu se aplică şi în cazul meu, spuse el calm. Eu nu sunt angajat al Institutului Teller. Zicând acestea, Smith îşi desfăcu portofelul pentru a scoate la iveală legitimaţia militară.

Farrows o cercetă rapid. Agentul ridică dintr-o sprânceană.

— Sunteţi colonel în Forţele Terestre? Am crezut că vă număraţi printre oamenii de ştiinţă ai Institutului.

— Sunt şi una şi alta, răspunse Smith. Am fost detaşat aici de către cei de la Pentagon. Jon făcu un semn spre lista din mâna agentului. Sincer să fiu, sunt surprins să descopăr că informaţia asta nu se regăseşte pe lista dumneavoastră.

Agentul ridică din umeri.

— Se pare că cineva din Washington a făcut o greşeală. Se mai întâmplă. Bărbatul lovi uşor cu degetul în receptorul radio pe care îl avea la ureche. Daţi-mi voie să lămuresc situaţia cu şeful meu.

Smith încuviinţă cu o mişcare a capului. Aşteptă răbdător până când Farrows explică superiorului său ceea ce se întâmpla.

Într-un sfârşit, agentul îi făcu semn spre ieşire.

— Sunteţi liber să plecaţi, domnule colonel. Dar nu vă îndepărtaţi prea mult. Ciudaţii aceia din Mişcarea Lazarus nu

sunt într-o dispoziţie prea bună în dimineaţa asta.

Smith trecu pe lângă el şi ajunse în holul mare de la intrarea în Institut. În stânga sa se afla una dintre cele trei scări ale clădirii, care ducea la etaj. De o parte şi de alta se vedeau uşi care dădeau spre diverse birouri administrative. În capătul opus al holului de la intrare se afla zona de recepţie şi de înregistrare a vizitatorilor, separată de restul spaţiului printr-un zid de marmură înalt de un metru. Spre dreapta, cele două uşi mari, cu panouri din lemn, erau larg deschise.

După câteva trepte joase, de culoarea nisipului, se ajungea într-o alee largă. Două maşini 4x4 mari şi negre, cu plăcuţe de înmatriculare guvernamentale, erau parcate la marginea aleii, chiar în locul de unde porneau treptele. Un alt agent din Serviciul Secret îmbrăcat în civil stătea de pază în cadrul uşii, supraveghind în acelaşi timp holul şi maşinile parcate afară. Avea ochelari de soare şi ţinea în braţe un pistol automat de 9 mm Heckler Koch. Individul îl urmări cu o mişcare scurtă a capului pe Smith când acesta trecu prin dreptul lui, dar după aceea continuă să supravegheze holul.

Ajuns afară, Smith se opri în capul scărilor şi rămase nemişcat pentru o clipă, bucurându-se de atingerea razelor soarelui pe faţa lui bronzată. Aerul începuse să se încălzească şi norişori albi pluteau leneş pe cerul azuriu. Era o zi perfectă de toamnă.

Trase adânc aer în piept, încercând să elimine toxinele acumulate în organismul său obosit.

„LĂSAŢI MIŞCAREA LAZARUS SĂ CONDUCĂ! NU NANOTEHNOLOGIEI! LĂSAŢI MIŞCAREA LAZARUS SĂ CONDUCĂ! NU NANOTEHNOLOGIE”

Smith se încruntă. Sloganurile repetate ritmic îi loveau timpanele ca nişte ciocane, făcând să dispară imediat senzaţia iluzorie de linişte. Protestatarii erau mult mai zgomotoşi decât fuseseră cu o zi în urmă. Parcurse cu privirea masa de demonstranţi lipiţi de gardul ce înconjura terenul Institutului. Şi numărul lor crescuse foarte mult. Probabil că erau acolo în jur de zece mii de oameni.

O mare de pancarte şi de bannere colorate în roşu-aprins sau în verde-strălucitor se ridica şi cobora în ritm cu fiecare strigăt al protestatarilor. Organizatorii demonstraţiei se agitau pe o tribună montată ad-hoc, nu departe de ghereta de la poarta Institutului şi strigau în megafoane.

Poarta principală era închisă. În spatele ei se afla o mică

formaţie de gardieni în uniforme gri, care priveau nervoşi mulţimea dezlănţuită. Pe şoseaua de acces, la o distanţă apreciabilă faţă de poartă, Smith văzu şi câteva maşini de poliţie, două, în culorile alb şi negru ale Poliţiei Statului New Mexico, restul, în alb cu albastru-deschis şi dungi aurii, aparţinând Departamentului Şerifului din Santa Fe.

— Se pare că situaţia se complică, domnule colonel, se auzi o voce cunoscută în spatele lui.

Era Frank Diaz care venise spre el de la postul de pază de la uşa de intrare în Institut. Fostul subofiţer de la rangeri avea pe el o vestă antiglonţ destul de voluminoasă. Într-o mână ţinea o cască de protecţie, iar de umărul celălalt era atârnată o puşcă Remington. La bandulieră îşi băgase o colecţie de proiectile cu gaz iritant şi cartuşe pentru puşcă.

— De ce sunt oamenii ăştia atât de agitaţi? întrebă Smith. Preşedintele Castilia şi reprezentanţii mass-media nu sunt aşteptaţi aici decât poimâine. De ce sunt aşa de furioşi?

— Doi activişti ai Mişcării au fost ucişi noaptea trecută, răspunse Diaz. Poliţia din Santa Fe a găsit cadavrele într-un container de gunoi. În spatele mall-ului de pe Cerrillos Road. Unul fusese înjunghiat, iar celălalt avea gâtul frânt.

Smith fluieră uşor.

— La naiba.

— Asta e situaţia. Fostul soldat îşi curăţă zgomotos gâtul şi scuipă. Şi nebunii ăştia ne acuză pe noi.

Smith se întoarse cu faţa spre Diaz şi-l privi cu atenţie.

— Cum?

— Se pare că indivizii găsiţi morţi plănuiau să facă o spărtură în gardul nostru noaptea trecută, explică Diaz. Probabil, în vederea unui act măreţ de nesupunere civică. Şi acum, radicalii pretind că noi i-am prins pe cei doi şi i-am ucis. Ceea ce bineînţeles că e o mare tâmpenie…

— Bineînţeles, fu de acord Smith cu o voce absentă. Colonelul parcurse cu privirea gardul din plasă de sârmă. Plasa părea intactă. Însă indivizii sunt morţi şi voi sunteţi băieţii cei răi, nu?

— La naiba, domnule colonel, izbucni supărat fostul ranger. Credeţi că dacă aş ucide nişte punkişti ecologi din ăştia, aş fi chiar aşa de prost încât să-i arunc într-un tomberon de gunoi de lângă un mall?

Smith clătină din cap, neputându-şi reprima un zâmbet.

— Nu, sergent Diaz. Nu cred că ai putea fi chiar aşa de prost.

— Vă mulţumesc.

— Ceea ce nu mă poate opri să mă întreb: cine a fost atât de prost, încât să facă aşa ceva?

Ravi Parih se concentra asupra imaginii mult mărite de pe monitor. Sfera semiconductoare pe care o analiza se încadra foarte bine în specificaţiile tehnice. Cercetătorul mări imaginea şi mai mult şi începu să cerceteze jumătatea din faţa a nanofagului.

— Nu reuşesc să găsesc nici o problemă în zona asta cu senzori, Phil, i se adresă el lui Brinker. Toate elementele par a fi la locul lor.

Brinker dădu obosit din cap.

— Asta înseamnă că putem să mai tăiem una de pe listă, zise el frecându-se la ochi. Singura zonă defectă pe care am găsit-o până acum nici măcar nu era cu senzori, aşa că nu ar fi avut cum să declanşeze sursa de energie internă.

— O eroare care nu avea cum să fie fatală, spuse gânditor Parih.

— Da, cel puţin pentru gazdă, adăugă Brinker privind supărat la imaginea de pe monitor. Problema e că ceea ce nu a funcţionat cum trebuie în şoarecele nr. 5 a fost fatal pentru bietul animal. Cercetătorul îşi stăpâni cu greu un căscat.

— Dumnezeule, Ravi, e ca şi cum am căuta un ac într-un car cu fân de mărimea planetei Jupiter.

— Poate avem noroc, încercă Parih să-i ridice moralul.

— Da... în cele patruzeci şi şapte de ore şi treizeci de minute pe care le avem la dispoziţie.

Brinker se răsuci în scaun. La mică distanţă de ei se afla şeful echipei Serviciului Secret ce avea misiunea să verifice laboratorul în vederea vizitei preşedintelui. Era un bărbat înalt şi musculos, ocupat să supravegheze modul în care alţi doi membri ai echipei instalau în diverse puncte din laborator „detectoare de substanţe periculoase”.

Omul de ştiinţă pocni din degete, încercând să-şi amintească numele agentului. Fitzgerald? O’Connor? Oricum, era ceva irlandez.

— Hmm, agent Kennedy?

Bărbatul înalt şi roşcat întoarse capul.

— Mă numesc O’Neill, domnule doctor Brinker.

— A, da. Vă rog să mă scuzaţi, spuse Brinker ridicând din umeri. Nu voiam decât să vă mulţumesc încă o dată fiindcă ne-

aţi lăsat să rămânem aici cât timp lucraţi dumneavoastră.

O’Neill îi răspunse cu un zâmbet. Ochii săi verzi rămaseră însă la fel de reci.

— Nu e nevoie să ne mulţumiţi, domnule doctor Brinker.

LĂSAŢI MIŞCAREA LAZARUS SĂ CONDUCĂ! NU MORŢII! NU NANOTEHNOLOGIILOR! LĂSAŢI MIŞCAREA LAZARUS SĂ CONDUCĂ!

Malachi MacNamara se afla în picioare, nu departe de platforma pe care se perindau vorbitorii. La fel ca şi cei din jurul lui şi el ridica ritmic pumnul în aer şi striga cât putea de tare. Însă ochii lui albastru-deschis cercetau în permanenţă mulţimea.

Mai mulţi voluntari îşi croiau acum drum printre protestatari şi împărţeau nişte pancarte noi. MacNamara îşi făcu loc cu coatele pentru a pune şi el mâna pe una. Era vorba despre o fotografie color în care apăreau Paolo Ponti şi Audrey Karavites, o fotografie se pare destul de recentă, fiindcă în spatele lor se puteau zări vârfurile înzăpezite ale munţilor Sangre de Cristo. Deasupra chipurilor zâmbitoare ale celor doi era scris cu litere mari roşii: EI AU FOST UCIŞI! DAR MIŞCAREA LAZARUS TRĂIEŞTE!

Continuând să strige alături de ceilalţi, bărbatul cu ochi deschişi la culoare nu se putu abţine să nu dea din cap aprobator. „O chestie deşteaptă. Foarte deşteaptă”, îşi spuse el în gând.

— Dumnezeule, domnule colonel, murmură Diaz, ascultând strigătele pline de ură ale celor adunaţi lângă gard. Parcă am fi la grădina zoologică când vine îngrijitorul cu mâncarea!

Smith încuviinţă cu buzele strânse. Pentru o clipă regretă faptul că nu este înarmat. Alungă însă imediat acest gând. Dacă lucrurile o luau razna, cele cincisprezece gloanţe dintr-un încărcător de Bereta n-ar fi avut nici un efect în faţa unei asemenea mulţimi de demonstranţi. Plus că nu intrase în Forţele Terestre americane ca să tragă în demonstranţi neînarmaţi.

Atenţia îi fu brusc atrasă de apariţia unor semnale luminoase pe şoseaua de acces. Un mic convoi format din câteva maşini 4x4 de culoare neagră încerca să-şi croiască drum prin mulţimea de protestatari. Chiar de la distanţa aceea, Smith reuşi să distingă pumnii furioşi ai demonstranţilor agitaţi prin faţa celor din autovehicule.

— Aşteptaţi întăriri, Frank? întrebă el întorcând capul spre

Diaz.

Gardianul clătină din cap.

— Nu. În afară de Garda Naţională, avem aici toate forţele disponibile pe o rază de optzeci de kilometri. Diaz cercetă cu atenţie grupul de vehicule care se apropia. Maşina din faţă tocmai oprise lângă poartă. Şi ăştia cu siguranţă nu sunt de la Garda Naţională.

Aparatul de emisie recepţie al veteranului intră brusc în funcţiune.

— Domn' sergent? se auzi o voce precipitată. Aici e Battaglia, de la poartă.

— Zi ce s-a întâmplat, răspunse Diaz.

— Au mai venit nişte agenţi federali. Însă cred că se întâmplă ceva foarte ciudat...

— Cum adică?

— Păi indivizii ăştia pretind că *ei sunt* echipa de la Serviciul Secret. Că n-au mai trimis alta, raportă încurcat celălalt gardian. Şi şeful lor e unul O'Neill care fierbe de mânie că nu-i deschidem mai repede porţile.

Diaz lăsă uşor în jos aparatul de emisie-recepţie de la ureche. Îl privi pe Smith neştiind ce să creadă.

— Două echipe de la Serviciul Secret? Cum naiba pot să fie două echipe în acelaşi timp?

Jon simţi un fior rece de-a lungul şirei spinării.

— Aşa ceva nu e posibil.

Băgă imediat mâna în buzunarul interior de la haină şi-şi scoase telefonul mobil. Era un model special şi toate semnalele transmise sau recepţionate de aparat erau criptate. Apăsă o singură tastă ceea ce declanşă formarea automată a unui număr de urgenţă.

Telefonul de la capătul celălalt sună o singură dată.

— Aici Klein, răspunse o voce calmă. Era vocea lui Nathaniel Frederick Klein, misteriosul şef de la Covert-One.

— Ce pot să fac pentru tine, Jon?

— Există posibilitatea ca oamenii tăi să intre în sistemul intern de comunicaţii de la Serviciul Secret? întrebă grăbit Smith.

După o foarte scurtă pauză Klein răspunse:

— Da. Putem face asta.

— Atunci intraţi acum! spuse Smith precipitat. Trebuie neapărat să aflu care este locaţia exactă a echipei trimise pentru pregătirea vizitei preşedintelui la Institutul Teller!

— Aşteaptă o secundă.

Smith îşi sprijini telefonul între umăr şi ureche eliberându-şi astfel mâinile. Se uită la Frank Diaz, care îl privea uimit.

— Şeful tău le-a comunicat celor din prima echipă de la Secret Service care sunt frecvenţele radio pe care le folosiţi voi?

— Da. Normal.

— În cazul ăsta, sergent Diaz, continuă Smith cu o voce rece, o să am nevoie de o armă.

Fostul subofiţer încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Am înţeles, domnule colonel, zise el şi îi întinse pistolul Bereta. Diaz îl urmări pe Smith cum verifică încărcătorul, cum îl bagă la loc în pat, cum introduce glonţ pe ţeavă şi cum ridică piedica, totul foarte rapid, într-o serie de mişcări fluide. Fostul militar ridică uimit din sprâncene.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că sunteţi mai mult decât un simplu doctor.

Fred Klein reveni la telefon.

— Echipa antemergătoare, condusă de agentul Thomas O'Neill se află în prezent în faţa porţii Institutului Teller. Raportează că personalul de securitate de acolo refuză să le dea drumul înăuntru. Şeful Covert-One făcu o pauză. Ce se întâmplă acolo, Jon?

— Nu am acum timp să-ţi explic în detaliu, răspunse Smith. Se pare că e un fel de joc de-a calul troian şi afurisiţii de greci sunt deja înăuntru.

Brusc, Smith îşi dădu seama că avea la dispoziţie mult mai puţin timp decât îşi imaginase.

Falsul agent pe care îl întâlnise la uşa de la intrare ieşise acum afară din clădire. Individul îşi îndreptase spre ei ţeava pistolului mitralieră.

Smith reacţionă instantaneu, aruncându-se într-o parte. Aterizează culcat pe burtă cu pistolul în mână, gata de tragere. Diaz sărise şi el în cealaltă parte.

Pentru o fracţiune de secundă, bărbatul înarmat ezită, încercând să ghicească care din cei doi reprezenta o ameninţare mai mare. Apoi îndreptă pistolul mitralieră spre gardianul în uniformă.

Ai făcut o mare greşeală, îşi spuse în gând Smith. Trase siguranţa armei şi apăsă pe trăgaci. Reculul împinse pistolul în sus. Readuse rapid arma pe direcţie şi mai trase o dată.

Ambele lovituri îşi atinseră ţinta. Lovit în piept de cele două

gloanţe de 9 mm, falsul agent se prăbuşi. Pistolul mitralieră căzu cu zgomot pe trepte. Un fir de sânge începu să se scurgă din trupul prăbuşit.

Smith auzi cum se deschide o portieră de maşină în spatele lui. Întoarse imediat privirea.

Un alt bărbat în costum negru îşi făcuse apariţia din una dintre cele două maşini 4x4 negre, parcate pe alee. Individul avea în mână un pistol SIG-Sauer îndreptat direct spre capul lui Jon.

Smith se răsuci fulgerător, într-o încercare disperată de a-şi aduce arma în direcţia adversarului. Ştia însă că nu are nici o şansă. Se mişca mult prea încet, era într-o poziţie total dezavantajoasă faţă de bărbatul care deja începuse să apese pe trăgaci…

Frank Diaz trase în plin. Proiectilul cu gaz iritant pornit din puşca sa îl lovi pe falsul agent chiar sub bărbie şi-i frânse gâtul. Micul recipient ricoşă apoi în capota maşinii negre şi explodă în aer, eliberând un norişor gri ce fu dus imediat de vânt spre est, în direcţia opusă clădirii.

— Fir-ar să fie, murmură Diaz. Cică asta e muniţie nonletală! Fostul ranger îşi reîncărcă imediat puşca, de data asta cu cartuşe obişnuite.

— Acum ce facem, domnule colonel?

Smith mai rămase întins câteva secunde, aşteptând să vadă dacă nu mai sunt şi alţi inamici la uşa de la intrare. Nu se vedea nici o mişcare.

— Acoperă-mă.

Diaz dădu scurt din cap. Luă poziţie de luptă în genunchi, cu puşca aţintită spre uşă.

Smith începu să se târască pe burtă în sus pe trepte, spre locul unde zăcea primul individ. Îi ajunse la nas mirosul cald al sângelui amestecat cu cel pătrunzător al măruntaielor sfârtecate. Nu te gândi la asta acum, îşi zise el mohorât. Mai întâi, trebuie să câştigăm şi abia după aia voi avea timp de regrete. Puse siguranţa la revolverul Bereta şi-l băgă la centură, la spate. Mai înaintă puţin şi puse mâna pe pistolul mitralieră.

Privirea îi căzu asupra aparatului de emisie-recepţie aflat asupra individului. Ar putea să fie foarte folositor ca să aflăm ce pun la cale băieţii cei răi, îşi zise el.

Desfăcu aparatul de la centura celui căzut şi-şi băgă casca în ureche.

— Delta Unu? Delta Doi? Răspundeţi, se auzi o voce aspră în

cască.

Smith îşi ţinu răsuflarea. Aceasta era aşadar vocea inamicului. Dar cine naiba erau aceşti oameni?

— Echipa Delta? Răspundeţi, repetă vocea. După câteva secunde, glasul se auzi din nou, de data asta dând un ordin: Aici e Prime. Delta Unu şi Doi nu mai răspund. Toate echipele. Treceţi pe legătura secundară. Acum.

Vocea dispăru brusc, fiind înlocuită de paraziţi. Smith înţelese ce se întâmplase. După ce îşi dăduseră seama că legătura radio e compromisă, intruşii din clădirea Institutului trecuseră pe un alt canal, probabil, după un plan prestabilit, ceea ce făcea ca aparatul radio pe care pusese mâna să devină inutil.

Smith fluieră uşor. Nu reuşea să înţeleagă ce se petrecea acolo, însă un lucru era foarte clar: el şi Diaz se aflau în faţa unei echipe de profesionişti.

5

Bărbatul înalt şi roşcat se încruntă. Se afla în interiorul cufundat în tăcere al laboratorului firmei Harcourt Biosciences. Sosirea echipei Serviciul Secret înainte de ora programată era o posibilitate pe care o anticipase atunci când îşi pregătise planul de acţiune. Pierderea celor doi oameni pe care îi lăsase să păzească intrarea în Institut reprezenta însă o complicaţie mult mai serioasă. Bărbatul începu să vorbească încet în microfonul fixat de gulerul sacoului.

— Sierra Unu, aici e Prime. Acoperiţi scările. Acum.

Roşcatul se întoarse apoi spre oamenii aflaţi sub comanda lui directă.

— Cât mai durează?

Un bărbat scund şi solid, cu pronunţate trăsături slave, ridică privirea de pe cilindrul metalic la care monta un circuit de control de la distanţă. Cilindrul fusese fixat pe un birou aşezat chiar lângă ferestrele înalte ale laboratorului.

— Încă două minute, Prime. Tehnicianul murmură ceva în propriul său microfon şi apoi ascultă cu atenţie răspunsul.

— Echipele din celelalte laboratoare confirmă că şi ei sunt aproape gata, raportă el.

— E vreo problemă, agent O'Neill?

Roşcatul se răsuci pe călcâie şi văzu că dr. Ravi Parih îl fixa întrebător cu privirea. Colegul acestuia, Brinker, era prea preocupat să descopere din ce cauză eşuase testul cu nanofagii, însă biologul indian începuse să devină suspicios.

Bărbatul îi răspunse cu un zâmbet larg, liniştitor.

— Nu e nici o problemă, domnule doctor. Puteţi să vă continuaţi liniştit activitatea.

Parih ezită.

— Ce aparatură e aceea? întrebă el într-un târziu, arătând cu degetul spre cilindrul lângă care stătea aplecat tehnicianul. Nu prea seamănă cu un „detector de substanţe periculoase", pe care spuneaţi că vreţi să-l instalaţi în laboratorul nostru.

— Vai, vai, domnule doctor Parih… aveţi un simţ de observaţie foarte dezvoltat, spuse precaut bărbatul cu ochi verzi. Roşcatul se apropie de indian şi, cu o mişcare aproape firească, îl lovi puternic pe omul de ştiinţă în gât cu muchia palmei drepte.

Parih se prăbuşi la podea.

Alertat de zgomotul neobişnuit, Brinker se răsuci de la masa de lucru. Îl descoperi şocat pe asistentul său prăbuşit.

— Ravi? Ce naiba…

Roşcatul pivotă şi îi aplică o lovitură fulgerătoare cu piciorul în piept. Omul de ştiinţă fu izbit de birou şi de monitorul calculatorului. Gâtul lui Brinker se frânse cu un pocnet. Bărbatul alunecă pe podea şi rămase nemişcat.

Smith roti în mai multe poziţii unul dintre butoanele de control ale aparatului de emisie recepţie pe care-l capturase, încercând să găsească frecvenţa pe care comunicau acum inamicii. Se auzeau însă numai nişte fâşâituri a căror intensitate varia. Nici o voce. Nici un ordin pe care să poată să-l interpreteze.

Îşi scoase abătut casca din ureche şi puse deoparte aparatul devenit inutil. Era timpul să se pună în mişcare. A rămâne în aceeaşi poziţie echivala cu a ceda adversarului iniţiativa. Acest lucru putea fi periculos chiar şi dacă ar fi avut de înfruntat nişte amatori. În cazul unor profesionişti aşa cum se dovediseră a fi intruşii, situaţia putea deveni de-a dreptul catastrofală. Chiar în clipa aceea, falşii agenţi de la Serviciul Secret îşi puneau, probabil, în aplicare în mod metodic un plan diabolic în interiorul Institutului. Oare ce urmăreau indivizii aceştia? Să întreprindă un act de terorism? Să ia ostatici? Să saboteze realizările Institutului?

Smith clătină din cap. Nu avea cum să afle deocamdată despre ce era vorba. Indiferent însă ce făceau ei acolo, acum era momentul să aplice presiune asupra lor, înainte ca indivizii să poată să reacţioneze. Se ridică precaut într-un genunchi, cercetând intrarea în Institut, cufundată în umbră.

— Unde vreţi să vă duceţi, domnule colonel? şopti Diaz.

— Înăuntru.

Gardianul făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Asta e curată nebunie! De ce să nu aşteptăm aici să primim ajutoare? Mai sunt cel puţin zece ticăloşi din ăştia în clădire.

Smith aruncă o scurtă privire înapoi, spre gardul de incintă şi spre poartă. Mulţimea furioasă scăpase de sub control şi se împingea în gardul de plasă. Maşinile celor din Serviciul Secret erau blocate şi încasau lovituri de pumn şi de picior. Nedorind să provoace şi mai mult gloata dezlănţuită, agenţii federali se încuiaseră în interiorul vehiculelor. Chiar dacă gardienii le-ar fi

dat drumul înăuntru, protestatarii ar fi profitat de deschiderea porţii ca să năvălească şi ei în curtea Institutului.

— Uită-te şi tu, Frank. Nu cred că o să ne vină cavaleria în ajutor. Nu de data asta.

— Păi, atunci haideţi să-i aşteptăm aici, spuse Diaz arătând cu degetul spre maşinile 4x4 parcate în spatele lor. Pe aici este calea lor de scăpare. Îi aşteptăm să vină spre noi.

Smith clătină din cap.

— E prea riscant. În primul rând, e posibil ca indivizii să fie nişte terorişti sinucigaşi, care nu au de gând să plece. În al doilea rând, tipii ştiu deja că noi îi aşteptăm aici. Nu e vorba deloc despre nişte amatori. Şi-au planificat fără îndoială rute de scăpare alternative, posibil un elicopter care să aterizeze pe acoperişul plat de acolo sau mai multe vehicule care îi aşteaptă dincolo de gard. În al treilea rând, armele astea – continuă el arătând spre pistolul mitralieră capturat şi spre puşca lui Diaz – nu ne oferă suficientă putere de foc pentru a opri un atac hotărât din partea lor. Dacă îi lăsăm pe indivizi să poarte lupta aşa cum vor ei, fără îndoială că vor trece fluierând peste noi.

— Fir-ar să fie, oftă veteranul, numărându-şi cartuşele pe care le mai avea la bandulieră. Nu-mi place deloc chestia asta stil John Wayne. Pentru banii pe care îi iau nu merită s-o fac pe eroul.

Smith zâmbi arătându-şi dinţii.

— Nici eu nu am chef să-mi las oasele pe aici. Însă am intrat în horă şi acum trebuie să jucăm. Aşa că îţi sugerez să nu te mai vaieţi atâta şi să te porţi ca un adevărat soldat. Jon trase adânc aer în piept. Eşti gata?

Negru la faţă, dar hotărât să lupte alături de colonel, Diaz ridică degetul mare de la mână.

Ţinând pistolul mitralieră la piept, Smith ţâşni spre tocul din dreapta al uşii de la intrare. În timp ce alerga, muşchii abdominali i se contractară în aşteptarea unui glonţ tras din interiorul holului de la intrare. Nu se întâmplă însă nimic. Doar linişte. Respirând precipitat, colonelul se lipi de peretele bătut de soare.

Diaz îl urmă o secundă mai târziu.

Smith se răsuci în jurul tocului uşii, mişcând pistolul mitralieră într-un arc controlat, cu degetul pe trăgaci, gata să tragă. Nimic. Uriaşa încăpere părea goală. Părăsi uşa şi, mergând aplecat, se ascunse în spatele unei tejghele de marmură înaltă până la brâu.

Din cauza curentului produs de uşile deschise, mai multe foi de hârtie zburaseră de pe biroul de la recepţie şi acum se mişcau leneşe pe deasupra podelei acoperite cu gresie.

Colonelul începu să-şi ridice capul deasupra tejghelei.

— Rămâneţi culcat! urlă Diaz.

Smith simţi că ceva se mişcă pe coridorul aflat în stânga lui. Se aruncă la podea exact în clipa în care trăgătorul deschise focul cu un pistol de 9 mm. Gloanţele muşcară din placa de marmură de deasupra sa făcând să sară în aer aşchii ascuţite. Un asemenea fragment cu muchii ascuţite îi provocă lui Smith o tăietură pe dosul palmei drepte.

Culcat pe burtă, cu patul pistolului mitralieră sprijinit de umăr, Jon răspunse la atac trăgând câteva serii de câte trei lovituri bine ţintite. Diaz începu şi el să tragă dinspre uşă. Fiecare glonţ plecat din puşca sa făcea găuri mari în pereţii din cărămidă nearsă ai Institutului.

Smith se rostogoli pe podea, îndepărtându-se de tejgheaua din marmură. Un glonţ de pistol trecu chiar prin dreapta capului său. La naiba! Se roti mai repede şi se opri apoi brusc. Ajunsese din nou pe burtă, însă de data asta avea o vedere de ansamblu asupra întregului coridor.

Jon îl putu vedea pe trăgător. Omul se uita ţintă la el. Distanţa până la individ nu era mai mare de 15 metri. Era vorba despre bărbatul acela solid, cu figură serioasă care se prezentase drept Farrows. Falsul agent avea un genunchi sprijinit de podea şi continua să tragă foc după foc dintr-un pistol SIG-Sauer, pe care îl ţinea cu ambele mâini întinse. Un alt glonţ lovi podeaua foarte aproape de capul lui Smith. Câteva aşchii de gresie atinseră obrazul colonelului.

Acesta ignoră durerea şi-şi opri respiraţia. Cătarea pistolului mitralieră se fixase pe trăgătorul din faţa lui. Apăsă pe trăgaci. Trei focuri. Primele două îşi ratară ţinta. Cel de-al treilea îl nimeri pe Farrows drept în faţă şi-i produse o gaură imensă în ceafa.

Smith se ridică imediat în picioare şi alergă până la baza scării în formă de U care ducea spre primul etaj al Institutului. Am reuşit să doborâm trei inamici, îşi zise el. Câţi se mai aflau oare în clădire?

Diaz traversă şi el în fugă holul de la intrare şi se întinse pe burtă, nu departe de Smith, astfel încât să aibă prima porţiune a scării în raza de acţiune a puştii sale.

— Unde mergem de aici, domnule colonel? întrebă el în

şoaptă.

Lată o întrebare foarte bună, îşi spuse în gând Smith. Foarte multe depindeau de intenţiile intruşilor. Dacă aceştia erau hotărâţi să-i ia ostatici pe cercetători, atunci probabil că se aflau la cantină, situată pe coridorul în capătul căruia căzuse Farrows. Dacă însă era cu adevărat o luare de ostateci, un atac frontal nu putea duce decât la uciderea multor oameni nevinovaţi.

Smith se îndoia însă că luarea de ostatici era obiectivul atacatorilor. Operaţiunea fusese prea elaborată şi prea perfect sincronizată pentru ceva atât de simplu. Mai mult ca sigur că deghizarea intruşilor în agenţi federali veniţi să caute materiale explozive avusese drept scop pătrunderea nestingherită în interiorul laboratoarelor.

Colonelul luă hotărârea şi făcu un semn către tavan.

Diaz încuviinţă cu o mişcare a capului.

Mişcându-se în salturi alternative, unul dintre ei fiind gata în permanenţă să execute foc de sprijin, în timp ce celălalt se mişca, Jon Smith şi fostul ranger începură să urce scara ce ducea la etaj.

„LAZARUS TRĂIEŞTE! NU NANOTEHNOLOGIILOR! LAZARUS TRĂIEŞTE! NU MAŞINILOR ADUCĂTOARE DE MOARTE! LAZARUS TRĂIEŞTE!”

Malachi MacNamara era împins din ce în ce mai aproape de gardul ce mărginea terenul Institutului, purtat de mulţimea care striga. Canadianul dispreţuia astfel de manifestări violente de descătuşare a emoţiilor. Era un om care prefera să stea singur în sălbăticie decât să fie prins într-o astfel de maree umană. Ştia însă că în momentul de faţă nu avea altă soluţie decât să se lase purtat de val. Dacă ar fi încercat să reziste presiunii, exista riscul să fie răsturnat şi călcat în picioare de ceilalţi.

Asta nu însemna că trebuia să se comporte ca o simplă marionetă.

Începu să-şi mişte coatele aplicând o serie de lovituri scurte, dar dureroase în coastele celor aflaţi chiar lângă el. Speriaţi de privirea rece a canadianului, cei loviţi se dădură la o parte, făcându-i suficient loc ca să aibă posibilitatea de a întoarce capul spre tribuna de unde mulţimea fusese îndemnată la revoltă. Locul era acum pustiu. Ochii săi deschişi la culoare se îngustară în timp ce bărbatul încerca să înţeleagă ce se întâmplă. Radicalii Mişcării Lazarus, activiştii, care cu discursurile lor puseseră în

mişcare această mulţime de peste zece mii de demonstranţi, dispăruseră cu toţii.

Unde?

Chiar dacă se afla în mijlocul mulţimii, canadianul era suficient de înalt ca să vadă ce se petrece dincolo de mulţimea de demonstranţi. Două dintre vehiculele celor de la Serviciul Secret se retrăgeau încet pe şoseaua de acces. Capotele şi portierele îndoite, oglinzile retrovizoare sparte stăteau mărturie despre furia mulţimii. Se vedeau şi câteva grupuri de poliţişti, care încercau să se ţină deoparte, pentru a nu declanşa o revoltă totală a mulţimii. Numai echipele de cameramani de la cele câteva posturi locale de televiziune care sperau să dea lovitura cu imagini de impact la nivel naţional stăteau în apropierea masei de demonstranţi.

MacNamara îşi mută privirea. Îi căuta în continuare pe activiştii din conducerea Mişcării. Fără nici un rezultat. Din ce în ce mai curios, îşi zise el. Să fie oare vorba despre şobolanii care părăsesc corabia ce se scufundă? Sau despre animalele de pradă care se retrag ca să ucidă în altă parte?

Presiunea pe care mulţimea o exercita asupra gardului devenea tot mai puternică. Ca urmare, în mai multe locuri, plasa de sârmă se deformase. Gardienii în uniforme de culoare gri, aflaţi de cealaltă parte a gardului, începuseră deja să se retragă spre siguranţa relativă oferită de clădirea Institutului. Canadianul nu era surprins de această atitudine. Nimeni nu putea fi atât de nebun încât să se aştepte ca o mică forţă formată din câţiva gardieni cu jumătate de normă să se opună furiei a zece mii de demonstranţi. Rămânerea pe poziţie ar fi fost sinucidere curată.

Canadianul deveni brusc atent, fiindcă zărise câţiva bărbaţi cu figuri dure care se deplasau hotărâţi printre demonstranţi. Era vorba despre tinerii aceia pe care îi văzuse în ziua precedentă, fiecare dintre ei purtând un sac lung atârnat de umăr.

Feriţi de privirile poliţiştilor de mulţimea care îi înconjura, tinerii ajunseră lângă gard. Îşi dădură jos de pe umăr sacii şi scoaseră de acolo nişte cleşti cu mânere lungi. Indivizii începură să taie rapid plasa din sârmă. În scurt timp, secţiuni întregi din gardul care proteja terenul Institutului fură tăiate şi date la o parte. Prin găurile respective pătrunseră imediat sute, apoi mii de demonstranţi ce se îndreptară spre uriaşa clădire de culoarea nisipului.

„LAZARUS TRĂIEŞTE! LAZARUS TRĂIEŞTE! LAZĂR TRĂIEŞTE!”

strigau demonstranţii. „NU NANOTEHNOLOGIILOR! NU MAŞINILOR ADUCĂTOARE DE MOARTE!”

Incapabil să se împotrivească mulţimii, Malachi MacNamara începu să alerge şi el, urlând ca toţi ceilalţi.

Smith avansa spre nord pe coridorul de la primul etaj al Institutului Teller. Mergea aproape lipit de perete şi avea pistolul mitralieră proptit în umăr gata să tragă. Frank Diaz înainta lipit de celălalt perete.

Ajunseră la o uşă masivă din metal, una dintre cele câteva care dădeau în holul central în care se aflau ei. Conform etichetei de pe uşă, acolo se afla laboratorul firmei VOSS. Diaz făcu un semn cu puşca în direcţia uşii.

— Intrăm? întrebă el în şoaptă.

Smith clătină repede din cap. În Institut îşi desfăşurau activitatea aproape douăzeci de echipe de cercetare, toate la fel de valoroase în domeniile respective. Ar fi fost imposibil să le ia pe toate la rând.

Aşa că Jon se hotărâse să se bazeze pe intuiţie. Vizita pe care preşedintele ar fi trebuit s-o întreprindă la Institutul Teller avea drept obiectiv scoaterea în evidenţă a eforturilor depuse în domeniul nanotehnologiilor de Harcourt, Nomura Pharmatech şi un alt grup independent afiliat Institutului. Deghizându-se în agenţi ai Serviciului Secret, atacatorii obţinuseră un acces nerestricţionat în toate laboratoarele. Jon era mai mult ca sigur că interesul intruşilor era concentrat asupra laboratoarelor firmelor menţionate, toate aflate în aripa de nord a clădirii.

Continuând să înainteze pe coridor, Jon şi Diaz ajunseră la o intersecţie în formă de T. Drept în faţa lor se vedea o altă scară ce ducea la parter. Tot în faţă, peste casa scării, se afla uşa din oţel ce dădea spre laboratorul ocupat de Nomura Pharmatech. Spre dreapta, se ajungea la spaţiul în care lucra echipa Institutului, iar în stânga se vedea uşa laboratorului celor de la Harcourt Biosciences, echipă condusă de Phil Brinker.

Smith ezită o secundă. În ce direcţie s-o apuce acum?

Brusc, culoarea luminii de avertizare de deasupra uşii laboratorului celor de la Nomura se schimbă din roşu în verde.

— Jos! şuieră Jon şi se lăsă într-un genunchi, cu arma gata de tragere.

Uşa se deschise uşor. Pe coridor îşi făcură apariţia trei bărbaţi. Doi dintre ei, unul cu părul blond, celălalt aproape chel, purtau

salopete albastre. Ambii mergeau încovoiaţi din cauza unor cutii grele pe care le duceau pe umeri. Cel de-al treilea, mai înalt şi albit înainte de vreme, era îmbrăcat cu o jachetă închisă la culoare şi pantaloni kaki. În braţe avea un mic pistol mitralieră Uzi.

Smith simţi cum i se accelerează pulsul. Ar fi putut foarte uşor să-i doboare pe indivizii aceia cu câteva focuri de armă. Fără îndoială că asta ar fi fost opţiunea cea mai sigură şi cea mai simplă. Odată morţi însă, indivizii nu ar mai fi avut cum să-i spună ce se petrece în interiorul Institutului Teller. Oftă în sinea lui. Deşi ceea ce voia să facă însemna asumarea unor riscuri suplimentare, avea mult mai multă nevoie de nişte prizonieri pe care să-i interogheze, decât de nişte cadavre nefolositoare.

Se ridică în picioare şi îndreptă pistolul mitralieră spre cei trei bărbaţi.

— Aruncaţi armele! se răsti el. Şi apoi mâinile sus!

Luaţi prin surprindere, indivizii înlemniră.

— Faceţi ce-a spus domnul, spuse calm Frank Diaz cu ţeava puştii aţintită în direcţia lor. Înainte de a vă lipi maţele pe uşa aia lucioasă din spatele vostru.

Vizibil uimiţi de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, cei doi bărbaţi în salopete îşi lăsară jos lăzile cu echipamente şi ridicară mâinile. Deşi schimonosit la faţă de furie, bărbatul înarmat se supuse şi el comenzii. Pistolul mitralieră căzu cu zgomot pe plăcile de gresie.

— Acum veniţi aici, ordonă Smith. Încet. Câte unul pe rând. Tu primul!

Jon îşi îndreptă ţeava pistolului mitralieră spre bărbatul înalt, cu părul grizonat. Intrusul nu se grăbea însă să execute ordinul.

Pentru a-l face să se mişte mai repede, Jon privi în interiorul intersecţiei formate de cele două coridoare. Cu coada ochiului reuşi să zărească ceva mişcându-se în stânga. Se răsuci rapid în direcţia aceea, cu degetul deja apăsând pe trăgaci. Acolo nu se afla nimeni. Reuşi însă să vadă mica sferă metalică ce descria un arc de cerc prin aer în direcţia lui. Pentru o fracţiune de secundă, Smith păru incapabil să creadă că ceea ce se întâmplă e adevărat. Imediat însă, anii de antrenament, reflexele testate în luptă şi frica animalică îşi spuseră cuvântul.

— Grenadă! urlă el. Se aruncă la podea şi-şi acoperi capul cu mâinile.

Grenada explodă cu un zgomot asurzitor.

Suflul exploziei îi sfâşie hainele şi-l rostogoli de-a lungul podelei. Schije fierbinţii de metal trecură şuierând pe deasupra capului lui şi produseră găuri mari în pereţi.

Pe jumătate asurzit de explozie, Smith se ridică încet în capul oaselor, uimit să descopere că scăpase neatins. Pistolul mitralieră se afla pe podea, la mică distanţă de el. Îl apucă repede în mână. În ciuda celor câtorva găuri în patul din plastic, arma părea a fi în stare de funcţionare.

Ţiuitul din urechi devenea tot mai slab. Putea auzi acum clar gemetele răniţilor. Cei doi bărbaţi în salopete fuseseră sfâşiaţi de zeci de schije ascuţite şi acum agonizau, în timp ce sângele li se scurgea pe podea. Cel de-al treilea bărbat, mai norocos sau probabil mai rapid decât tovarăşii săi, scăpase şi el neatins şi se întindea acum ca să apuce pistolul Uzi, pe care-l scăpase din mână.

Smith ochi rapid şi trase trei gloanţe în individ. Bărbatul grizonat se prăbuşi cu faţa pe podea şi rămase nemişcat.

Jon se întoarse spre Diaz. Fostul ranger era mort. Vesta antiglonţ pe care o purta reuşise să oprească cea mai mare parte din schije, dar se dovedise neputincioasă în faţa unei bucăţi ascuţite de metal care îi retezase gâtul. Smith înjură încet, considerându-se vinovat pentru că-l târâse după el pe fostul militar.

O altă grenadă fu aruncată pe coridor şi, după ce făcu două salturi prin aer, se rostogoli până aproape de capătul scării. De data asta proiectilul nu explodă, ci începu să fâsâie şi să elibereze în atmosferă şerpi groşi de fum de culoare roşie. În câteva secunde, în locul unde se intersectau coridoarele nu se mai vedea nimic.

Privind de-a lungul ţevii pistolului său mitralieră, Smith încerca cu disperare să zărească ceva, chiar şi cea mai mică mişcare. Dacă ar fi început să tragă la întâmplare nu ar fi făcut altceva decât să-şi trădeze poziţia. Avea nevoie de o ţintă.

De undeva din faţă, din mijlocul norului de fum, două pistoale Uzi începură să tragă la foc automat, împrăştiind o ploaie de gloanţe pe coridor. Gloanţele de 9 mm, cu cămaşă de cupru, produceau noi găuri în pereţi sau ricoşau din uşile de oţel. Vazele din ceramică fură sparte în mii de cioburi. Prin aer se învârteau acum şi resturi de flori sălbatice, petale galbene şi mov. Smith rămase culcat pe burtă, încercând să se facă una cu podeaua. Gloanţele îi treceau chiar pe deasupra capului.

Împuşcăturile încetară brusc şi locul lor fu luat de o tăcere nefirească.

Smith mai rămase întins o secundă, cu urechile ciulite.

I se păru că aude un zgomot de paşi care coborau pe scări, un zgomot din ce în ce mai slab. Se strâmbă înciudat. Băieţii cei răi fugiseră. Rafalele de pistol mitralieră avuseseră drept scop să-l ţină pe el lipit de podea în timp ce ei se retrăgeau. Se pare că planul lor funcţionase perfect.

Jon se ridică cu greu şi începu să înainteze prin norul roşu. Nu reuşea deloc să vadă ce se afla în faţa lui. Călca peste tuburi goale şi cioburi de faianţă şi cărămidă. Capul scărilor îşi făcu brusc apariţia din fumul de culoare roşie.

Se ghemui şi încercă să vadă ce era jos. Dacă intruşii lăsaseră pe cineva care să le acopere retragerea, scara se putea dovedi a fi o capcană mortală. Nu mai era însă timp să bată tot drumul înapoi până la scările centrale. Trebuia să se hotărască, ori să încerce să coboare, ori să rămână acolo şi să tremure de frică.

Ţinând pistolul mitralieră la îndemână, Smith începu să coboare precaut treptele. În urma lui, coridorul se umplu brusc de o lumină albă, orbitoare. Scările începură să se zdruncine violent sub acţiunea unei serii de explozii puternice dinspre laboratorul firmei Nomura Pharmatech, care fură urmate imediat de detonaţii în celelalte laboratoare din aripa destinată nanotehnologiilor.

Reacţionând instinctiv, Smith se aruncă în jos pe scări, în timp ce, în spatele lui, întreaga clădire erupea ca un vulcan.

6

Dr. Ravi Parih se lupta din greu să învingă întunericul şi să-şi recapete cunoştinţa. Reuşi să deschidă ochii. Era întins cu faţa în jos pe podea. Sub el, plăcile de gresie rece, de culoare maro, începură din nou să salte şi să se zbuciume, semn că încărcăturile explozibile continuau, transformând în flăcări şi ruine şi celelalte laboratoare din aripa de nord a Institutului. Specialistul în biologie moleculară gemu încercând să facă faţă unui nou val de greaţă şi durere care îi venea dinspre stomac.

Ud de sudoare din cauza efortului, reuşi să se ridice în genunchi sprijinindu-se cu mâinile în faţă. Îşi înălţă încet capul. În faţa lui se aflau ferestrele largi, din podea până în tavan, care mărgineau o întreagă latură a laboratorului Harcourt. Jaluzelele, care de obicei nu lăsau să pătrundă nici o rază de lumină de afară, erau acum complet trase în lături.

Aproape de capul său, cilindrul acela ciudat din metal pe care îl remarcase şi mai înainte era fixat de un birou aşezat lângă fereastră. La un capăt, cilindrul avea un afişaj numeric care clipea ritmic: 10… 9… 8… 7… 6… 5…

O serie de mici încărcături explozive fixate de sticla ferestrelor ce dădeau în afară fură detonate într-o succesiune rapidă de flăcări roşii şi portocalii. În acelaşi moment, geamul se sparse în mii de cioburi şi explodă în afară. Ca urmare a schimbării bruşte de presiune, zeci de foi de hârtie de pe mese fură absorbite prin gaura din geam şi începură să zboare prin aer.

În continuare ameţit, Parih privi foile de hârtie fără să reuşească să înţeleagă ce se petrece. Reuşi să tragă adânc aer în piept.

3… 2… 1. Afişajul numeric se stinse. O valvă acţionată de un releu făcu un clic în interiorul cilindrului. Imediat, cu un şuierat ca de şarpe, recipientul începu să elibereze în atmosferă conţinutul său ucigător.

Un imens nor de nanofagi, invizibil şi tăcut, se răspândi prin ferestrele sparte. Erau acolo zeci de miliarde de nanofagi, fiecare dintre ei deocamdată inert, fiecare aşteptând un semnal care să îl pună în funcţiune. Minusculele particule erau aruncate în afară de diferenţa de presiune menţinută în laboratorul firmei Harcourt

şi, după ce se împrăştiară duse de vânt, începură să cadă încet pe pământ.

Ploaia nevăzută de particule căzu peste miile de protestatari ai Mişcării Lazarus care se opriseră brusc, luaţi prin surprindere de seria de explozii declanşate la etajul clădirii Institutului. Milioane de nanofagi fură inhalaţi şi ajunseră în plămânii demonstranţilor. Alte milioane pătrunseră în trupurile lor prin membranele mucoasei nazale sau filtrate prin ţesuturile moi din jurul ochilor.

Timp de câteva secunde, nanofagii rămaseră inactivi şi se răspândiră tot mai adânc în interiorul trupurilor lor, prin intermediul vaselor de sânge sau prin pereţii celulelor. La fiecare sută de mii de particule exista însă una mai mare, cu o alcătuire mai sofisticată decât celelalte. Aceşti nanofagi de control intrară în acţiune din prima clipă. Ei începură să se deplaseze prin organismele gazdă purtate de propriile lor surse de energie, în căutarea uneia dintre cele câteva semnături biochimice pe care senzorii lor erau capabili să le recunoască. Depistarea unei astfel de substanţe declanşa automat eliberarea de către nanofagii de control a unor fluxuri codate de molecule mesager.

Nanofagele obişnuite, plutind inerte prin interiorul organismului, erau dotate cu un singur tip de senzori, capabili să detecteze moleculele mesager, chiar şi când acestea ar fi fost diluate la proporţia de unu la câteva milioane. Minusculele creaturi erau alintate de creatorii lor cu numele de *rechinaşi,* din cauza asemănării cu fiarele rapace care erau în stare să depisteze şi cele mai mici urme de sânge în largul mării. Comparaţia nu se oprea însă doar la acest aspect. Fiecare nanofag reacţiona la detectarea moleculelor mesager exact ca un rechin care simte gust de sânge în apă.

Prins în mijlocul mulţimii, bărbatul suplu, cu faţa aspră de vânt, fu printre primii care descoperiră îngroziţi teroarea ce se abătuse asupra lor. La fel ca şi ceilalţi, se oprise din strigat şi urmărea seria de explozii. Marea majoritate a încărcăturilor explozive fuseseră detonate de-a lungul laturilor de nord şi de vest ale clădirii institutului Teller, făcând să se ridice în aer adevăraţi stâlpi de foc şi împroşcând până departe cu cioburi şi praf. Malachi reuşi însă să audă şi o altă serie de explozii, de mai mică intensitate, undeva în interiorul clădirii.

Femeia aflată în imediata lui apropiere, o blondină cu faţă

dură, ce purta o cămaşă kaki cu mânecile suflecate, începu brusc să geamă. Se prăbuşi apoi în genunchi şi începu să vomite. MacNamara se uită în jos la ea şi remarcă urmele de înţepături care îi marcau braţele. Cele mai de sus păreau foarte proaspete.

Îşi dădu seama că femeia era dependentă de heroină şi o privi cu un amestec de milă şi de dezgust. Probabil fusese atrasă în această acţiune a Mişcării Lazarus de promisiunea unui eveniment măreţ şi excitant care s-o facă să uite de viaţa nenorocită pe care o ducea. Depăşise oare doza, în încercarea de a trăi mai intens? Oftând, Malachi se aplecă spre femeie, ca să vadă dacă o poate ajuta cu ceva.

În clipa aceea văzu reţeaua de fisuri roşietice care se răspândea cu rapiditate pe faţa înspăimântată a femeii şi de-a lungul braţelor punctate de înţepături. Îşi dădu seama că acolo se petrecea ceva mult mai îngrozitor. Femeia gemu din nou, mai mult ca un animal decât ca o fiinţă omenească. Fisurile se măriseră. Pielea începea să i se desprindă de pe faţă şi se dizolva rapid devenind un fel de gelatină translucidă.

Îngrozit, MacNamara putu să vadă că şi ţesuturile ce se aflau sub piele – muşchi, tendoane şi ligamente – începuseră să se dizolve. Ochii femeii se lichefiară şi se scurseră din orbite. Întreaga faţă devenise o mască sângerie care lăsa să se vadă în câteva locuri albul palid al oaselor.

Oarbă acum, femeia întinse disperată braţele ca nişte gheare. Din gaura diformă ce se deschidea în locul unde fusese gura ieşi un val de lichid sângeriu. Scârbit şi înspăimântat, MacNamara se dădu înapoi. Femeia se prăbuşi în faţă şi rămase întinsă pe pământ, scuturată de spasme. Chiar sub ochii lui MacNamara, ceea ce mai rămăsese din femeie se dezintegra rapid.

MacNamara nu-şi putea desprinde privirea de la scena îngrozitoare ce se desfăşura în faţa lui. Era ca şi cum trupul nenorocitei ar fi fost mâncat de ceva din interior. În cele din urmă, zbaterea încetă şi în faţa lui nu mai rămaseră decât nişte haine îmbibate cu sânge ce înfăşurau câteva oase.

Sări în picioare şi putu să audă un adevărat cor de urlete şi de gemete ce venea de peste tot din jurul lui. Sute de alţi protestatari din masa înghesuită în jurul lui începuseră să se clatine pe picioare şi se pipăiau disperaţi în timp ce trupurile lor erau consumate de ceva din interior.

Timp de câteva clipe neînchipuit de lungi, miile de activişti ai Mişcării Lazarus, încă neafectaţi de misterioasa epidemie

distrugătoare rămaseră nemişcaţi, ţintuiţi locului de groaza provocată de ceea ce se petrecea în jurul lor. Momentul de hipnoză se sfârşi însă brusc şi protestatarii valizi începură să alerge înspăimântaţi în toate direcţiile, fără să le mai pese de cei aflaţi în agonie. Printre ei se afla şi MacNamara. Alerga şi se întreba câte minute mai are de trăit.

Locotenent-colonelul Jon Smith zăcea într-o poziţie chinuită la baza scărilor din aripa de nord a clădirii. Timp de câteva secunde dureros de lungi, nu reuşi cu nici un chip să se mişte. Îl durea întreg corpul şi avea senzaţia că fiecare muşchi a fost răsucit şi smuls de la locul lui.

Institutul Teller fu zguduit de o nouă explozie foarte puternică produsă undeva la etaj. Un val de praf şi bucăţi de cărămidă ajunse până jos pe scări. Bucăţi de hârtie aprinse de foc pluteau prin aer ca nişte torţe.

E timpul s-o iau din loc, îşi zise Smith. Asta dacă nu cumva voia să rămână unde se afla şi să fie zdrobit de clădirea ce avea probabil să se prăbuşească până la urmă. Se răsuci cu grijă şi se ridică în picioare. Se strâmbă de durere. Primii cinci metri pe care îi parcurse rostogolindu-se pe trepte fuseseră cei mai uşori, îşi zise el încercând să facă haz de necaz. Ceea ce urmase după aceea fusese un adevărat coşmar pentru trupul său.

Cercetă cu grijă locul în care se afla. Ultimele rămăşiţe ale norului roşu produs de grenada fumigenă se risipeau lent, însă pe coridoarele de la parter îşi făcuse apariţia acum un fum gros şi negru, datorat fără îndoială incendiilor care izbucniseră în clădire. Ridică privirea spre tavan. Aspersoarele nu funcţionau, ceea ce însemna că sistemul de stingere a incendiilor fusese afectat de una dintre explozii.

Smith se încruntă muşcându-şi buzele. Putea să pună pariu că fusese ceva deliberat. Ce se întâmplase la Institutul Teller nu putea fi o simplă acţiune de spionaj industrial ce luase o întorsătură nefericită sau un act de sabotaj; era clar că avea de-a face cu un act de terorism comis cu sânge rece.

Făcu şchiopătând câţiva paşi până în locul în care zăcea pistolul mitralieră. Prin nu ştiu ce miracol, arma nu se descărcase singură atunci când se rostogolise cu ea pe scări, însă încărcătorul cu treizeci de cartuşe era îndoit şi căpătase o formă ciudată. Lovi cu putere pârghia şi încercă să scoată încărcătorul. Nu reuşi fiindcă recipientul de metal se blocase în locaş.

Lăsă jos pistolul mitralieră şi-şi scoase pistolul Bereta. Arma părea intactă însă durerea ascuţită pe care o simţi la spate îi întări lui Smith convingerea că a două zi dimineaţă o să descopere o vânătaie de toată frumuseţea în locul unde ţinuse pistolul.

Asta dacă mai trăieşti până mâine-dimineaţă, îşi zise el îngrijorat.

Cu pistolul în mână, gata să deschidă focul în orice clipă, Jon începu să-şi croiască drum spre ieşirea din clădirea cuprinsă de flăcări. Era destul de uşor să urmeze drumul pe care se retrăseseră teroriştii. Calea parcursă de aceştia era presărată cu cadavre.

Trupurile contorsionate, înşirate de-a lungul coridorului erau ale unor persoane pe care le cunoscuse, cel puţin din vedere. Pe unii dintre ei, cum ar fi Takashi Ukita, şeful echipei de cercetători de la Nomura Pharmatech, îi ştia chiar foarte bine. Japonezul fusese ucis cu două gloanţe trase în cap. Jon trecu mai departe cu sufletul pustiit.

Dick Pfaff şi Bill Corimond zăceau într-o baltă de sânge, câţiva metri mai încolo, pe acelaşi coridor. Amândoi fuseseră ucişi cu mai multe gloanţe trase de la mică distanţă. Cei doi conduceau propria echipă de cercetători a Institutului. Eforturile lor fuseseră îndreptate spre dezvoltarea unor dispozitive autoreproducătoare care să cureţe petele de petrol din mare.

Cu fiecare pas pe care îl făcea, Jon Smith devenea din ce în ce mai furios. Parih, Brinker, Pfaff, Corimond, Ukita şi ceilalţi fuseseră cu toţii reputaţi oameni de ştiinţă. Rezultatele cercetărilor lor ar fi putut aduce beneficii enorme întregii omeniri. Era normal ca toţi aceştia să piară ucişi de nişte ticăloşi de terorişti şi rezultatele multor ani de muncă să fie distruse într-o clipă? Smith se hotărî să facă tot ce stătea în puterea lui pentru ca nenorociţii aceia să plătească scump pentru crimele lor.

Începu să alerge. Îşi încordă toate simţurile. Undeva în faţa lui se aflau indivizii pe care era hotărât să-i captureze sau să-i ucidă.

Trecu pe lângă alte cadavre. Fumul devenise mai dens. Ochii începuseră să-i lăcrimeze şi-l ustura gâtul. Simţea căldura incendiilor izbucnite în birourile aflate de-o parte şi de alta a coridorului. Unele uşi începeau să se topească. Smith alergă mai repede.

Într-un târziu ajunse lângă o uşă laterală lăsată întredeschisă. Îngenunche rapid, căutând vreun fir care ar fi putut declanşa

vreo încărcătură explozivă. Negăsind nimic, împinse uşa şi ieşi afară din clădire.

În faţa lui se desfăşura o scenă ce şi-ar fi găsit foarte bine locul într-una dintre acele picturi despre iad şi diavoli atât de apreciate de creştinii din Evul Mediu. Mii de activişti ai Mişcării Lazarus alergau înspăimântaţi îndepărtându-se de clădirea Institutului. Unii se clătinau, se împiedicau şi cădeau în genunchi scoţând ţipete disperate. Cei căzuţi se frângeau de mijloc cuprinşi de o suferinţă imensă. Smith se uita îngrozit nevenindu-i să creadă ceea ce se întâmpla sub ochii lui. Sute de oameni se dezintegrau pur şi simplu în faţa lui, trupurile lor dizolvându-se într-un fel de gelatină roşiatică. Alte câteva sute fuseseră deja reduşi la nişte grămezi de oase acoperite de haine pătate în acel lichid roşiatic.

Pentru o clipă se luptă cu impulsul de a o lua şi el la goană. Ceea ce se întâmpla în faţa sa era atât de îngrozitor, atât de inuman, încât se simţi cuprins de o teamă ancestrală pe care o crezuse demult vindecată prin antrenament, disciplină şi voinţă. Nimeni nu merita să moară aşa. Nimeni nu merita să asiste la propria sa devorare din interior.

Cu un efort supraomenesc, Smith reuşi să-şi mute privirea de la marea de trupuri care se dezintegrau pe peluza Institutului Teller. Cu pistolul în mână, începu să cerceteze mulţimea care alerga îngrozită, încercând să descopere printre ei pe cei care nu dădeau semne de panică, pe cei care se mişcau disciplinat, siguri pe ei. Reuşi să descopere un grup de şase bărbaţi ce se îndreptau cu paşi hotărâţi spre gardul de incintă. Se aflau la mai bine de o sută de metri în faţa lui. Patru dintre ei erau îmbrăcaţi în salopete albastre şi cărau nişte containere grele. Aceştia erau probabil specialiştii care plantaseră bombele în interiorul Institutului, îşi zise Smith. Ceilalţi doi, ce veneau la câţiva paşi în urma primilor, purtau costume identice, închise la culoare. Erau înarmaţi cu pistoale mitralieră Uzi cu ţeava scurtă. Cel mai scund dintre ei era cam de înălţimea lui Jon şi avea părul negru, tuns scurt. Atenţia îi fusese însă atrasă de celălalt, un bărbat solid cu părul roşu, ce părea că se află la comanda grupului şi era cu cel puţin un cap deasupra celorlalţi.

Smith începu să alerge din nou. Ieşi în câmp deschis şi, sărind peste rămăşiţele sinistre presărate din loc în loc, începu să se apropie de teroriştii care se retrăgeau. Ajunsese la mai puţin de cincizeci de metri de ei când şeful lor, întorcându-şi capul pentru

a mai arunca o ultimă privire satisfăcută spre clădirea devastată a Institutului Teller, îl văzu venind.

— Acţiune! În spate! strigă uriaşul, avertizându-şi oamenii. Individul se roti în acelaşi timp spre Smith cu pistolul mitralieră ţinut în ambele mâini. Deschise focul imediat, cu rafale scurte, în direcţia americanului care alerga.

Jon se aruncă spre dreapta şi se rostogoli peste umăr. Se ridică apoi imediat sprijinit într-un genunchi cu pistolul îndreptat în direcţia teroriştilor. Fără să mai aştepte să ia ţinta, trase două cartuşe. Nici unul dintre acestea nu ajunse până la terorişti, însă uriaşul fu nevoit să se arunce în spatele unui tufiş.

O altă rafală de Uzi pulverizează solul din spatele lui Smith ridicând un nor de praf. Jon se răsuci să vadă ce se întâmplă. Teroristul cu părul negru se apropia de el din flanc, trăgând din alergare.

Jon îşi deplasă pistolul într-un arc larg şi îl opri în direcţia bărbatului care alerga. Scoase calm aerul din piept trase de trei ori. Prima lovitură îşi ratã ţinta. Cea de-a doua cea de-a treia îl nimeriră pe individ în picior şi îi zdrobiră umărul drept.

Urlând de durere, bărbatul se împiedică şi se prăbuşi la pământ. Doi dintre colegii lui îmbrăcaţi în salopete îşi lăsară lăzile şi alergară ca să-l ajute. Imediat, uriaşul cu părul roşu ieşi din spatele tufişului şi începu să tragă din nou.

Un glonţ trecu prin căptuşeala jachetei de piele pe care o purta Jon. Căldura glonţului îi arse coastele.

Smith se rostogoli din nou, încercând cu disperare să iasă din cătarea uriaşului. Alte gloanţe făcură să sară în aer bucăţi de vegetaţie şi de praf în jurul lui. Aşteptându-se să fie lovit în orice clipă, colonelul trase la întâmplare câteva focuri într-o încercare disperată de a-l forţa pe celălalt bărbat să intre din nou în ascunzătoare.

Continuând să se rostogolească, Jon ajunse în spatele unui bolovan mare, îngropat pe jumătate în pământ şi având în faţă un petic de iarbă. Rămase întins pe burtă. Gloanţele adversarului său începură să rupă aşchii din bolovanul după care se ascunsese.

Zgomotul produs de motorul unei maşini puternice îl acoperi pentru o clipă pe cel al pistolului automat. Jon ridică puţin capul ca să arunce o privire. Un Ford Excursion de culoare verde-închis accelerase printr-una din găurile tăiate în gard. SUV-ul coti imediat spre stânga, îndreptându-se spre locul unde se desfăşura

schimbul de focuri. Protestatarii săreau speriaţi din faţa maşinii care gonea printre ei.

Frânele scârţâiră şi vehiculul se opri lângă micul grup de terorişti. Norul de praf ridicat de cauciucurile maşinii atârnă pentru o clipă în aer, apoi începu încet să se disperseze, purtat de vânt. Protejaţi de corpul maşinii, cei patru bărbaţi în salopete îşi aruncară echipamentul în spate, îl urcară pe trăgătorul rănit pe unul dintre locurile din spate şi apoi se înghesuiră şi ei înăuntru. Continuând să tragă rafale scurte şi bine ţintite în direcţia lui Smith, uriaşul cu părul roşu începu şi el să se retragă cu spatele spre vehiculul cu care voiau să fugă. Individul zâmbea satisfăcut.

Ticălosul! Furia rece a lui Jon se transformă brusc într-o ură dezlănţuită, ce anulă şi cel mai elementar simţ de conservare. Fără să mai aştepte să se mai calmeze, colonelul se ridică în picioare, ţinând pistolul în ambele mâini, gata de tragere.

Surprins de curajul său, uriaşul renunţă să mai tragă rafale scurte şi trecu pe foc automat. Pistolul mitralieră lătra sălbatic şi fiecare glonţ se apropia tot mai mult de Smith.

Gloanţele şuierau pe lângă Jon. Colonelul le ignoră şi îşi concentră întreaga atenţie asupra bărbatului aflat în faţa lui. Cincizeci de metri era aproape de bătaia maximă efectivă a pistolului, deci concentrarea era vitală. Cătarea pistolului Bereta se fixă pe pieptul uriaşului.

Smith apăsă rapid pe trăgaci, trăgând mai multe focuri şi încercând să nu piardă ţinta din cătare. Primul glonţ făcu o gaură în portiera din faţă a maşinii, la câţiva centimetri de şoldul uriaşului. Cel de-al doilea sparse geamul de lângă cotul individului.

Jon se încruntă. Pistolul trăgea spre stânga. Mută puţin cătarea şi trase din nou. Glonţul lovi pistolul mitralieră Uzi şi-l aruncă din mâna uriaşului, până într-un tufiş, într-un loc de unde acesta nu-l mai putea recupera rapid. Acelaşi glonţ ricoşă în capota SUV-ului producând un nor de scântei.

Speriat de gloanţele care îi ciuruiau vehiculul, şoferul apăsă pe pedala de acceleraţie. Cauciucurile maşinii se învârtiră în gol pentru o secundă şi apoi dădură de teren mai ferm. SUV-ul ţâşni de pe loc, întoarse brusc, într-o curbă foarte strânsă şi porni în trombă spre gard, lăsându-l pe bărbatul cu părul roşu într-un nor de praf.

Pentru o clipă, uriaşul rămase nemişcat, urmărindu-i cu

privirea pe camarazii care îl abandonaseră acolo. Apoi, spre uimirea lui Smith, individul ridică din umerii săi uriaşi şi întoarse capul, gata să-l înfrunte pe american. Faţa individului era lipsită de orice expresie.

Jon înaintă, făcu câţiva paşi, ţinând pistolul îndreptat spre el.

— Mâinile sus!

Individul nu reacţionă în nici un fel şi rămase în aceeaşi poziţie de aşteptare.

— Am spus să ridici mâinile! se răsti Smith. Colonelul continua să înainteze. Se opri la aproximativ 15 metri de individ, distanţă de la care ştia că putea trimite fiecare glonţ exact acolo unde voia.

Uriaşul cu părul roşu continua să aştepte fără să zică nimic. Ochii săi de un verde-deschis se îngustaseră. Privirea individului îi amintea lui Jon de cea a unui tigru care, închis în cuşca sa, nu poate ajunge la prada de dincolo de gratii.

— Şi ce ai de gând să faci dacă refuz? Mă ucizi? întrebă într-un târziu uriaşul.

Vocea sa era mai puţin dură decât îşi imaginase Smith, iar engleza în care pusese întrebarea era perfectă, lipsită de orice urmă de accent.

Smith încuviinţă cu o mişcare a capului şi zise cu răceală:

— Dacă trebuie, o voi face.

— Atunci fă-o, zise celălalt. Fără să mai aştepte, individul făcu un pas înainte cu graţia unui animal de pradă. În acelaşi timp, mâna sa dreaptă scoase din interiorul hainei un cuţit de luptă cu lama ascuţită ca briciul.

Smith apăsă pe trăgaci. Pistolul se ridică din cauza impactului şi manşonul fu împins înapoi extrăgând tubul de pe ţeavă. Manşonul rămase acolo şi nu mai reveni înapoi. Smith înjură printre dinţi. Tocmai trăsese ultimul cartuş din cele cincisprezece aflate în încărcător.

Glonţul de 9 mm îl lovi pe uriaş în partea stângă a pieptului. Pentru o clipă, individul fu oprit pe loc de forţa impactului. Coborî privirea spre micul orificiu din haina sa. Sângele pulsa în rană şi începuse să se împrăştie pe materialul de culoare închisă a costumului. Uriaşul îşi flexă degetele mâinii drepte şi strânse cuţitul cu dreapta. Buzele sale se schimonosiră într-un rânjet plin de cruzime. Îşi clătină capul batjocoritor.

— N-ai tras prea bine. După cum vezi, n-am murit.

Rânjind în continuare, uriaşul se apropie încet de Smith,

mişcându-şi cuţitul înainte şi înapoi, după o traiectorie sinuoasă, aproape hipnotică. Lama mortală a cuţitului scânteia în soare.

Disperat, Smith aruncă spre individ pistolul devenit inutil.

Uriaşul se aplecă pentru a se feri de lovitură şi imediat după aceea atacă, ţintind gâtul lui Jon.

Smith sări într-o parte. Lama cuţitului trecu la mai puţin de doi centimetri de faţa sa. Colonelul făcu un pas înapoi, răsuflând din greu.

Bărbatul cu ochii verzi veni după el. Se repezi din nou cu cuţitul, de data asta mai jos.

Jon se răsuci într-o parte şi lovi puternic cu latul palmei, încercând să-i rupă uriaşului încheietura mâinii. Fu ca şi când ar fi lovit o bară de oţel. Aproape că nu-şi mai simţea mâna de durere. Se retrase din nou câţiva paşi şi îşi scutură degetele, încercând cu disperare să le readucă la viaţă. Cu ce monstru avea oare de-a face?

Uriaşul se repezi la el pentru a treia oară. Rânjetul parcă i se lăţise şi mai mult, se vedea clar că individul savura această luptă inegală. De data asta, individul făcu o fentă cu cuţitul şi apoi îl pocni pe Smith în coaste cu pumnul stâng.

Forţa loviturii îl lăsă pe Jon fără respiraţie. Făcu câţiva paşi împleticiţi în spate, străduindu-se din greu să-şi menţină echilibrul şi să-şi recapete respiraţia.

— Poate că ar fi fost mai bine să fi păstrat ultimul glonţ pentru tine, spuse bărbatul cu ochii verzi, fluturându-i cuţitul prin faţă. Ai fi avut parte de o moarte mult mai rapidă şi mai uşoară decât cea care te aşteaptă acum.

Smith continua să dea înapoi, căutând cu disperare în jur după ceva ce i-ar fi putut sluji drept armă. Din păcate, în jurul lui nu se afla decât praf şi pământ bătătorit. Simţi că începe să intre în panică.

Nu te lăsa, îşi zise el în gând. Dacă cedezi în faţa acestui ticălos, eşti ca şi mort. La naiba, chiar dacă te va ucide până la urmă, măcar să fie nevoit să lupte pentru asta.

Undeva în depărtare se auzeau sirenele poliţiei. Din ce în ce mai aproape. În faţa lui însă se afla bărbatul cu ochii verzi, hotărât să-l ucidă.

7

Două sute de metri mai departe, la marginea unui pâlc de arbuşti pinon şi ienuperi, trei bărbaţi stăteau întinşi pe pământ, ascunşi în iarba înaltă şi uscată. Unul dintre cei trei, mult mai înalt decât tovarăşii săi, urmărea cu ajutorul unui binoclu puternic lupta dintre americanul suplu, cu părul închis la culoare şi adversarul, mult mai înalt şi mai puternic, al acestuia. Bărbatul cu binoclul se încruntă punând în balanţă opţiunile pe care le avea la dispoziţie. Lângă el stătea întins un lunetist care, cu un ochi lipit de lentila aparatului optic fixat de o puşcă ciudată, îşi regla în permanenţă ţinta.

Cel de-al treilea bărbat, expert în transmisiuni, manevra un echipament de comunicaţii sofisticat. După ce ascultase în tăcere, cu atenţie, timp de câteva clipe, vocile pe jumătate acoperite cu paraziţi din căşti, acesta spuse cu o voce lipsită de orice intonaţie:

— Autorităţile încep să se mişte, Terce. Mai multe maşini de poliţie, ambulanţe şi unităţi de pompieri se deplasează cu viteză în direcţia noastră.

— Am înţeles. Terce, bărbatul cu binoclul ridică din umeri. Prime a făcut o eroare regretabilă.

— Şoferul lor nu a acţionat cum trebuie, murmură lunetistul de lângă el.

— Şoferul va fi pedepsit, răspunse bărbatul cu binoclul. Însă Prime ştia foarte bine care sunt cerinţele misiunii. Lupta asta este pur şi simplu inutilă. Ar fi trebuit să părăsească locul atunci când a avut posibilitatea, nu să lase ca setea de sânge să-i tulbure judecata. Este foarte posibil să reuşească să-l ucidă pe cel cu care se luptă, însă n-are nici o şansă să scape din incintă. Bărbatul cu binoclul luase deja decizia.

— Marchează-l.

— Şi pe celălalt? întrebă lunetistul.

— Da.

Lunetistul mişcă din cap în semn că a înţeles. Se uită prin lunetă, reglându-şi ţinta pentru ultima oară.

— Ţinta fixată. Lunetistul apăsă pe trăgaci. Puşca cu înfăţişare ciudată scoase un sunet asemănător unui strănut înfundat.

— Ţinta a fost marcată.

Smith se aplecă din nou pentru a se feri din calea cuţitului mânuit de bărbatul cu ochi verzi. Se mai dădu câţiva paşi înapoi, conştient că timpul trecea în defavoarea lui şi că nu avea scăpare. Mai devreme sau mai târziu, maniacul din faţa lui avea să-l străpungă cu cuţitul.

Deodată, bărbatul cu părul roşu se plezni nervos peste gât, aşa cum ai face dacă te-ar înţepa o viespe. Mai făcu un pas înainte şi apoi se opri, privindu-şi mâna cu ochii măriţi de groază. Deschise gura şi se întoarse pe jumătate, de parcă ar fi vrut să se uite peste umăr la pâlcul de copaci din spatele său.

Şi atunci, sub privirea îngrozită a lui Smith, bărbatul înalt, cu ochii verzi, începu să se descompună. O reţea de crăpături sângerânde, din ce în ce mai largi, îi apăru pe faţă şi pe mâini. În câteva secunde, pielea i se transformă într-o masă translucidă de culoare roşie. Ochii săi verzi se topiră şi i se scurseră pe faţă. Bărbatul scoase un urlet înfiorător. Strigând şi zvârcolindu-se, gigantul se prăvăli la pământ, încercând cu disperare să lupte cu forţa nevăzută ce îl mânca de viu.

Jon nu avu puterea să privească până la sfârşit spectacolul înfiorător din faţa sa. Se răsuci cu spatele, se împiedică şi, căzând în genunchi, începu să vomite. Chiar în acel moment, ceva trecu şuierând pe lângă urechea sa şi se înfipse în pământ.

Instinctiv, Smith se aruncă imediat într-o parte şi apoi începu să se târască cu repeziciune spre cea mai apropiată ridicătură de pământ care i-ar fi putut oferi protecţie.

În apropierea pâlcului de copaci, lunetistul îşi coborî încet ţeava armei.

— Cea de-a doua ţintă a dispărut la nivelul solului. Nu o mai am în vizor.

— Nu contează, zise cu răceală bărbatul cu binoclul. Un om în plus sau în minus nu are cum să schimbe situaţia. Se întoarse spre bărbatul cu căştile la urechi. Ia legătura cu Centrul. Informează-i că operaţiunea Câmpul Doi este în desfăşurare şi totul merge conform planului.

— Da, Terce.

— Ce facem cu Prime? întrebă încet lunetistul. Cum ai să motivezi moartea lui?

Pentru o clipă, bărbatul cu binoclul rămase nemişcat, cumpănind răspunsul la întrebare. Apoi întrebă la rândul lui:

— Ştii legenda celor trei Horaţii?

Lunetistul clătină din cap.

— Este o istorie foarte veche, îi spuse Terce. De pe vremea romanilor, cu mult înainte de Imperiu. Trei fraţi identici, fiecare numit Horaţiu, au fost trimişi să se dueleze cu trei campioni dintr-un oraş vecin. Doi dintre ei s-au luptat cu vitejie, însă au fost ucişi. Cel de-al treilea Horaţiu a învins, însă nu prin forţa armelor, ci prin viclenie şi iscusinţă.

Lunetistul nu mai zise nimic.

Bărbatul cu binoclul îşi întoarse capul şi zâmbi cu răceală. O rază de soare se reflectă în părul lui roşcat şi făcu să-i strălucească ochii de un verde ciudat.

— La fel ca Prime şi eu sunt unul dintre ei. Spre deosebire de Prime însă, am de gând să supravieţuiesc şi să câştig recompensa promisă.

Partea a II-a

8

Hoover Building, Washington, D. C.

Asistenta directorului adjunct al FBI, Katherine („Kit”) Pierson se afla la fereastra biroului său de la etajul cinci şi privea încruntată pavajul spălat de ploaie de pe Pennsylvania Avenue. La semaforul din apropiere aşteptau doar câteva maşini, în timp ce pe trotuarele largi ale bulevardului nu se vedeau decât câţiva turişti rătăciţi, ce se zgribuleau pe sub umbrele. Până la exodul în masă al funcţionarilor federali, care umpleau seară de seară scena, mai erau câteva ore bune.

Femeia rezistă tentaţiei de a se uita încă o dată la ceas. A aştepta şi a-i lăsa pe alţii să acţioneze, nu fusese niciodată unul dintre punctele ei tari.

Kit Pierson ridică privirea şi surprinse pe sticla geamului reflexia feţei sale. Timp de câteva secunde studie la rece faţa care o privea de dincolo de sticlă şi avu din nou senzaţia că ochii cenuşii sunt ai unei străine. Chiar şi la patruzeci şi cinci de ani, pielea ei de culoarea fildeşului îşi păstra netezimea, iar părul şaten-închis, tuns scurt, încadra o faţă pe care mulţi bărbaţi o considerau atrăgătoare.

Nu că le-ar fi dat prea multe ocazii să-i declare acest lucru, gândi ea cu răceală. O căsnicie ratată, urmată de un divorţ ce-i lăsase un gust amar îi demonstraseră faptul că nu avea cum să îmbine o viaţă de familie împlinită cu cariera în cadrul FBI. Interesele naţionale ale Biroului şi ale Statelor Unite se situau întotdeauna pe primul loc.

Pierson era conştientă că agenţii şi analiştii din subordinea ei o porecliseră Regina de Gheaţă. Nu îi păsa. Ştia că munceşte mult mai mult decât oricare dintre ei. Şi prefera să fie considerată

rece şi distantă decât slabă sau ineficientă. Secţia Antiterorism de la FBI nu era un loc pentru cei obişnuiţi să lucreze între nouă şi cinci, care se gândesc mai degrabă la pensie decât la inamicii din ce în ce mai periculoşi ai naţiunii.

Inamici de tipul Mişcării Lazarus.

De câteva luni bune, ea, împreună cu Hal Burke de la CIA, îşi avertizau superiorii că Mişcarea Lazarus devenea din ce în ce mai mult o ameninţare directă asupra intereselor vitale ale Statelor Unite şi ale aliaţilor săi. Insistaseră asupra semnalelor clare ce indicau faptul că Mişcarea îşi radicaliza retorica şi se orienta spre acţiuni violente. Prezentaseră dovezi concrete constând în manifeste politice şi orice alte documente pe care putuseră pune mâna.

Nimeni însă dintre cei aflaţi pe treptele superioare ale ierarhiei nu fusese dispus să acţioneze cu suficientă tărie împotriva unei asemenea ameninţări. Şeful lui Burke, directorul CIA, David Hanson, se arătase deosebit de interesat, dar chiar şi el o lăsase mai moale până la urmă. În cazul celor mai mulţi politicieni, situaţia era şi mai rea. Aceştia nu reuşeau să vadă dincolo de aparenţe, luau în considerare numai camuflajul, organizaţia care e interesată numai de problemele mediului. Kit Pierson se temea tocmai de ceea ce se ascundea sub acest camuflaj.

„Imaginaţi-vă un grup terorist cum e Al-Qaeda, însă condus de americani, de europeni sau asiatici, de oameni care arată exact ca voi sau ca mine, sau ca vecinii drăguţi de pe Maple Lane”, obişnuia ea să le spună subordonaţilor săi. „Ce fel de răspuns avem faţă de o astfel de ameninţare?”

Hanson era unul dintre primii care îşi dăduse seama că Mişcarea Lazarus reprezenta un pericol foarte clar şi iminent. Directorul CIA insista însă ca lupta să se ducă în limitele legii şi după regulile stabilite de politicieni. Pierson, Burke şi alţi câţiva oameni responsabili aflaţi în diverse colţuri ale lumii ştiau că era prea târziu pentru a mai juca „după reguli”. Aceştia erau hotărâţi să distrugă mişcarea printr-o acţiune agresivă folosind toate mijloacele posibile.

Telefonul de pe biroul ei începu să sune. Pierson plecă de la fereastră, traversă încăperea din patru paşi rapizi şi ridică receptorul imediat după ce aparatul sună a doua oară.

— Pierson.

— Burke la telefon. Era apelul pe care îl aştepta, însă vocea omologului ei de la CIA suna ciudat de tensionată. Linia pe care

vorbeşti e sigură?

Pierson acţionă un comutator de pe aparatul telefonic şi declanşă astfel o procedură automată de verificare a eventualelor încercări de intruziune electronică. O mare parte din timpul FBI-ului şi din banii pe care contribuabilii îi plăteau se duceau pe asigurarea securităţii reţelelor de comunicaţii pe care le folosea. O lampă de culoare verde începu să clipească. Pierson dădu din cap.

— Suntem în siguranţă.

— Bun, zise Burke repede. În fundal, se auzea zgomotul traficului. Probabil că suna de la telefonul din maşină. Pentru că s-a întâmplat ceva îngrozitor în New Mexico, Kit. Mult mai grav decât ne aşteptam. Deschide televizorul şi dă pe oricare dintre canalele de ştiri. Transmit încontinuu de acolo.

Uimită, Pierson se aplecă peste birou şi apăsă câteva taste pentru ca pe monitorul calculatorului să apară imagini TV. Rămase tăcută în timp ce pe ecran se derulau imagini în direct luate din imediata apropiere a Institutului Teller. Chiar în timp ce privea, în interiorul clădirii cuprinse de flăcări izbucniră alte câteva explozii. Coloane groase de fum negru întunecaseră cerul senin. Nu departe de complexul de clădiri, mii de demonstranţi ai Mişcării Lazarus alergau disperaţi, călcându-se în picioare. Camera se focaliză asupra lor şi pe ecran apărură imagini terifiante în care oamenii se topeau într-un fel de ceară sângerie.

Pierson trase adânc aer în piept, încercând să-şi revină.

— Doamne Dumnezeule, Hal. Ce s-a întâmplat acolo? întrebă ea strângând cu putere receptorul.

— Încă nu e clar, răspunse Burke. Primele rapoarte indică faptul că demonstranţii reuşiseră să treacă prin gard şi tocmai năvăliseră în clădire când s-a declanşat iadul, explozii, incendiul şi toate celelalte.

— Şi cauza?

— Există speculaţii în legătură cu o scurgere toxică apărută în zona laboratoarelor. Câteva surse consideră ceea ce s-a întâmplat drept un accident tragic. Alţii acuză un sabotaj pus la cale de nişte indivizi neidentificaţi care au pătruns în Institut. Se pare că asta e varianta cea mai plauzibilă.

— Deci nu s-a confirmat nimic până acum? întrebă Pierson cu o voce tăioasă. N-a fost nimeni arestat?

— Nimeni până acum. Nu am reuşit să iau legătura cu oamenii noştri însă sper să aflu ceva concret cât mai repede. Sunt în

drum spre New Mexico acum. Un avion sanitar urmează să decoleze de pe Andrews în treizeci de minute şi cei de la Langley au obţinut pentru mine un loc acolo.

Pierson clătină din cap nervoasă.

— Nu aşa era planul, Hal. Credeam că avem situaţia sub control.

— Mda, aşa credeam şi eu, răspunse Burke. Pierson şi-l imagină ridicând din umeri neputincios. Dar ştii doar, Kit, că nu există operaţiune în care să nu se întâmple ceva greşit la un moment dat.

— Dar nu ceva aşa de groaznic, se încruntă ea.

— Nu, recunoscu Burke cu răceală. De obicei nu se întâmplă aşa ceva. Bărbatul îşi drese glasul. Astea sunt cărţile pe care le-am tras şi cu ele trebuie să jucăm, nu?

— Da. Pierson întinse mâna şi întrerupse afişarea imaginilor TV pe monitorul calculatorului. Nu avea chef să vadă mai mult. Cel puţin nu acum. Ceea ce văzuse era suficient ca să-i strice somnul pentru multe nopţi de aici înainte.

— Kit?

— Da, sunt aici, răspunse ea cu o voce moale.

— Ştii care este următoarea mutare?

Pierson dădu aprobator din cap, încercând să se concentreze asupra viitorului imediat.

— Da, ştiu. Eu va trebui să conduc echipa de investigatori din Santa Fe.

— Crezi că va fi vreo problemă? întrebă ofiţerul de la CIA. Ca să-l convingi pe Zeller, vreau să zic.

— Nu, nu cred că va fi vreo problemă. Sunt sigură că-mi va încredinţa mie sarcina asta. Eu sunt expertul Biroului în problema Mişcării Lazarus. Directorul ştie foarte bine asta. În curând, va deveni foarte clar pentru toţi, începând cu Casa Albă, că atrocităţile astea au legătură cu activitatea Mişcării Lazarus.

— Foarte bine, spuse Burke. În timpul ăsta, eu voi continua să conduc operaţiunea TOCSIN.

— Crezi că e bine? întrebă Pierson îngrijorată. Poate ar trebui să ne oprim.

— E prea târziu, răspunse Burke hotărât. Deja lucrurile s-au pus în mişcare, Kit. Dacă nu ne menţinem pe val, riscăm să fim traşi la fund.

9

Casa Albă

Membrii echipei de securitate naţională a preşedintelui, aşezaţi în jurul mesei din Situation Room, erau cu toţii abătuţi şi îngrijoraţi. Nici n-au motive să fie altfel, îşi zise supărat Sam Castilia. Fiecare nou raport care sosea de la Institutul Teller nu făcea decât să amplifice dimensiunile dezastrului.

Preşedintele aruncă o privire spre cel mai apropiat ceas. Era mult mai târziu decât crezuse el. În spaţiul acela închis, iluminat artificial, timpul avea parcă o altă dimensiune. Trecuseră deja câteva ore de când Fred Klein îl informase în legătură cu primele evenimente ce avuseseră loc la Institut.

Sam Castilia îi privi nervos pe cei din jurul mesei.

— Deci vreţi să spuneţi că încă nu avem o estimare clară a pierderilor, atât a celor din interiorul Institutului, cât şi a celor de afară, din rândul demonstranţilor?

— Nu, domnule preşedinte, nu avem, recunoscu Bob Zeller. Directorul FBI părea incapabil să-şi mai ţină spatele drept şi stătea încovoiat deasupra mesei.

— Mai mult de jumătate din oamenii de ştiinţă şi personalul administrativ de la Institutul Teller sunt declaraţi dispăruţi. Majoritatea dintre ei, probabil, sunt morţi. Nici nu putem trimite echipele de salvare înainte de stingerea incendiilor. Iar în ceea ce priveşte demonstranţii… vocea lui Zeller se stinse.

— Este posibil să nu aflăm niciodată câţi au murit acolo, domnule preşedinte, interveni Emily Power-Hill, consilierul pe probleme de securitate naţională. Aţi văzut imaginile luate în jurul Institutului. Va fi nevoie de luni de zile pentru a identifica ceea ce a rămas din oamenii aceia.

— Agenţiile de ştiri spun că, sunt cel puţin două mii de morţi, spuse Charles Ouray, şeful de personal de la Casa Albă. Şi estimează că numărul ar putea fi chiar şi mai mare. Chiar trei sau patru mii de morţi.

— Şi pe ce se bazează estimările astea? se răsti preşedintele.

Au ghicit ei că ăsta e numărul?

— Au preluat declaraţii ale purtătorului de cuvânt al Mişcării Lazarus, spuse Ouray încet. Organizaţia se bucură acum de mult mai multă credibilitate în faţa presei şi a publicului. Mai multă decât noi.

Castilia dădu amărât din cap. Ouray avea dreptate. Primele imagini de la faţa locului fuseseră transmise în direct şi neprelucrate de mai multe agenţii de presă. Zeci de milioane de oameni în America şi sute de milioane în lumea întreagă văzuseră cu ochii lor acele imagini şocante. Acum, reţelele dădeau dovadă de mai multă discreţie şi scenele în care protestatarii Mişcării Lazarus erau mâncaţi de vii apăreau înceţoşate. Era însă prea târziu. Răul fusese făcut.

Se părea că toate protestele vehemente ale Mişcării Lazarus în legătură cu pericolele generate de nanotehnologii fuseseră justificate. Conform declaraţiilor purtătorului lor de cuvânt, Mişcarea lansa acum pe piaţă o teorie şi mai paranoică, ce devenise deja subiect de dezbatere pe site-ul lor şi pe alte grupuri de discuţie de pe Internet. Conform acestei teorii, în laboratoarele de la Teller, armata americană dezvolta în secret arme bazate pe nanotehnologie. Cu ajutorul unor fotografii sinistre luate din ambele locuri, organizaţia făcea legătura între ororile din Santa Fe şi masacrul din Zimbabwe. Cei care lansaseră această poveste spuneau că imaginile demonstrează că „elemente din interiorul administraţiei americane” şterseseră de pe faţa pământului acel sat paşnic, ca un prim test de verificare a armelor lor bazate pe nanotehnologii.

Castilia se încruntă. În isteria generală, argumentele oamenilor de ştiinţă aveau să treacă neobservate. La fel şi discursul politicienilor responsabili. Sub presiunea alegătorilor înspăimântaţi, mai mulţi membri ai Congresului ceruseră deja o interzicere totală, la nivel federal, a cercetărilor în domeniul nanotehnologiilor. Şi naiba ştie câte alte guverne aveau să ia de bună povestea cu „programul secret bazat de nanotehnologii” al Americii.

Castilia se întoarse spre David Hanson, care stătea în capătul cel mai îndepărtat al mesei de consiliu.

— Ai ceva de adăugat, David?

Directorul CIA ridică din umeri.

— În afară de observaţia că ceea ce s-a întâmplat la Institutul Teller este aproape sigur un act de terorism, perfect calculat?

Nu, domnule preşedinte. Nu mai am nimic de adăugat.

— Nu vă cam pripiţi când faceţi această afirmaţie? interveni fără menajamente Emily Powell-Hill. Fostul general al Forţelor Terestre nu îl avea la inimă pe directorul CIA. Power-Hill era de părere că Hanson avea mereu tendinţa de a aplica soluţii extreme la orice problemă de securitate naţională.

În sinea lui, preşedintele era şi el de aceeaşi părere, însă, din păcate, predicţiile neortodoxe ale lui Hanson se confirmau în general şi cele mai multe dintre operaţiile clandestine pe care acesta le susţinea erau încununate de succes. În cazul acesta, ceea ce spunea şeful CIA se potrivea perfect cu ceea ce preşedintele auzise deja de la Fred Klein.

— Consideraţi că au făcut aceste speculaţii înainte de a avea la dispoziţie toate elementele? Aveţi dreptate, recunoscu Hanson privindu-l dispreţuitor pe consilierul pe probleme de securitate naţională pe deasupra ramei ochelarilor. Însă nu înţeleg de ce trebuie să ne pierdem timpul cu alte variante, Emily. Asta numai dacă nu cumva crezi cu adevărat că cei care au pătruns în interiorul Institutului nu au nimic de-a face cu exploziile ce s-au produs la mai puţin de o oră după aceea. Sincer să fiu, chestia asta mi se pare o dovadă de naivitate.

Emily Power-Hill se înroşi imediat la faţă.

Castilia interveni înainte ca disputa să scape de sub control.

— Să presupunem că ai avea dreptate, David. Să spunem că dezastrul de la Teller este rezultatul unui act de terorism. Cine sunt în acest caz teroriştii?

— Mişcarea Lazarus, răspunse repede directorul CIA. Pentru motivele pe care le-am prezentat la şedinţa de analiză, domnule preşedinte. Ne puneam atunci întrebarea ce poate fi acel „mare eveniment” prevăzut să aibă loc în Santa Fe. Ei bine, acum am aflat.

— Chiar vorbiţi serios când sugeraţi că liderii Mişcării Lazarus au pus la cale moartea a mai bine de două mii dintre proprii lor susţinători? întrebă Ouray neîncrezător.

— Dacă uciderea susţinătorilor a fost un act deliberat? Hanson clătină din cap. Nu pot să-mi dau seama. Şi nici nu vom afla până nu vom şti cu exactitate ce anume i-a ucis pe acei oameni. Însă sunt mai mult ca sigur că Mişcarea Lazarus a fost implicată în atacul terorist.

— De ce? întrebă Castilia.

— Gândiţi-vă la modul în care a fost sincronizat totul, domnule

preşedinte, sugeră directorul CIA şi începu să-şi prezinte argumentele cu precizia unui profesor aflat în faţa studenţilor. Unu: cine a organizat o demonstraţie de masă lângă Institutul Teller? Mişcarea Lazarus. Doi: de ce se aflau în afara incintei gărzile de la Institut atunci când a apărut falsa echipă de la Serviciul Secret şi nu au putut să intervină împotriva lor? Pentru că erau blocaţi afară din cauza aceluiaşi protest. Trei: Cine i-a împiedicat pe adevăraţii agenţi de la Serviciul Secret să intre în clădire? Aceiaşi demonstranţi ai Mişcării Lazarus. Şi, în final, patru: De ce n-a fost în stare poliţia din Santa Fe să-i prindă pe intruşi după ce aceştia au părăsit Institutul? Pentru că toţi oamenii erau blocaţi încercând să stăpânească haosul produs în jurul Institutului.

Aproape împotriva voinţei sale, Castilia încuviinţă cu o mişcare a capului. Pledoaria şefului CIA, deşi nu se baza pe nişte dovezi concrete, era destul de convingătoare.

— Domnule preşedinte, nu putem ieşi în public cu asemenea acuzaţii lipsite de probe împotriva Mişcării Lazarus! izbucni Ouray. Ar fi o adevărată sinucidere politică. Presa ne-ar pune la zid chiar şi numai dacă am sugera aşa ceva!

— Charley are absolută dreptate, domnule preşedinte, spuse şi Emily Powell-Hill. Înainte de a continua, consilierul pe probleme de securitate naţională îi aruncă o privire şefului CIA. Dacă am acuza acum Mişcarea Lazarus pentru ce s-a întâmplat nu am face decât să dăm apă la moară tuturor amatorilor de teorii ale conspiraţiei din lume. Nu ne putem permite să le oferim mai multă muniţie acestor indivizi. Nu acum.

În încăpere, se aşternu o linişte apăsătoare.

— Un lucru e sigur, spuse deodată David Hanson, rupând tăcerea. Mişcarea Lazarus este cea care profită de pe urma martirajului unui număr atât de mare de susţinători. Peste tot în lume, sute de mii de noi voluntari şi-au depus numele pe listele de pe internet. Foarte mulţi au făcut donaţii substanţiale în conturile bancare ale organizaţiei.

Şeful CIA îl privi pe preşedinte drept în ochi.

— Înţeleg reţinerea dumneavoastră de a acţiona împotriva Mişcării Lazarus fără dovezi clare în legătură cu activităţile ei teroriste, domnule preşedinte. Înţeleg implicaţiile politice. Sper din tot sufletul ca echipa FBI trimisă la Institutul Teller să găsească dovezile de care aveţi nevoie. Este însă de datoria mea să vă avertizez că orice amânare poate avea consecinţe teribile

asupra securităţii naţionale. Cu fiecare zi care trece, Mişcarea va deveni şi mai puternică. Cu fiecare zi pierdută, capacitatea noastră de a acţiona cu succes împotriva ei se va micşora.

Centrul mobil de comandă al Mişcării Lazarus

Bărbatul care îşi spunea Lazarus se afla singur într-un compartiment mic, elegant mobilat. Jaluzelele erau trase, întrerupând orice legătură cu lumea de afară. Pe monitorul din faţa lui se derulau imagini televizate ale carnagiului de la Institutul Teller.

Lazarus dădu satisfăcut din cap. Planurile sale, atent şi cu răbdare pregătite timp de mai mulţi ani, dăduseră în sfârşit roade. O mare parte din muncă, precum cea legată de îndepărtarea selectivă a fostei conduceri a organizaţiei, fusese dificilă, dureroasă şi plină de riscuri. Cei trei care purtau numele de *Horaţiu,* extrem de puternici din punct de vedere fizic, antrenaţi perfect în arta asasinatului şi deosebit de cruzi, îl serviseră foarte bine în acest efort.

Pentru o clipă, o umbră de regret îi trecu peste faţă. Îi părea rău în mod sincer că fusese nevoit să elimine atâţia bărbaţi şi femei pe care îi admirase cândva, oameni a căror singură vină fusese incapacitatea de a înţelege necesitatea unor măsuri mai dure pentru atingerea obiectivelor lor comune. Lazarus ridică din umeri. Lăsând la o parte aceste regrete, evenimentele demonstraseră corectitudinea viziunii sale. În ultimele douăsprezece luni, sub conducerea sa, Mişcarea realizase mult mai mult decât în toţi anii precedenţi la un loc. Refacerea purităţii lumii necesita acţiuni curajoase, nu retorică plicticoasă şi proteste lipsite de vlagă.

Aşa cum sugera şi numele, mişcarea trebuia să aducă o nouă viaţă chiar din moarte.

În boxele calculatorului se auzi un semnal acustic ce indica sosirea unui alt mesaj cifrat. Lazarus citi în tăcere. Moartea lui Prime, unul dintre cei trei Horaţiu, era într-adevăr un lucru destul de neplăcut, care însă nu afecta deloc rezultatele atacului de la Institutul Teller şi ale măcelăririi susţinătorilor Mişcării. Păcăliţi de informaţiile pe care le furnizase el, informaţii care le confirmau cele mai negre temeri, şefii de la CIA, FBI şi alte agenţii de

informaţii aliate erau convinşi că au de-a face cu un act de ucidere în masă. Ceea ce pentru aceşti păcălici părea a fi o teribilă eroare, fusese, de fapt, planificat să se întâmple de la început. Partea bună era că se simţeau vinovaţi şi el avea să folosească acest sentiment de vinovăţie împotriva lor, pentru a-şi atinge scopurile.

Lazarus zâmbi satisfăcut. Cu o singură lovitură ucigătoare reuşise să facă în aşa fel încât devenise aproape imposibil pentru Statele Unite sau orice alt guvern occidental să ia măsuri împotriva Mişcării. Reuşise să întoarcă imensa putere de care dispuneau aceste guverne împotriva lor, exact aşa cum ar fi procedat orice maestru de jiujitsu. Chiar dacă inamicii lui nu-şi dădeau încă seama, el ajunsese să controleze cele mai importante pârghii ale puterii. Orice acţiune pe care ar fi întreprins-o împotriva Mişcării nu ar fi avut alt rezultat decât întărirea poziţiei lui.

Venise momentul să-i determine pe aliaţii, altădată fideli, să sară unul la gâtul celuilalt. Lumea era şi aşa foarte suspicioasă în legătură cu puterea militară şi ştiinţifică a Americii şi cu obiectivele administraţiei de la Washington. Prin manipularea mass-media era foarte uşor ca lumea să fie convinsă că America, singura superputere existentă, se juca de-a Creatorul şi realiza noi arme la nivel nanometric, pentru a-şi atinge obiectivele sale egoiste. Planeta avea să fie în curând divizată. Într-o parte cei care acceptau ideile Mişcării Lazarus, în cealaltă cei care nu aderau la ele. Iar guvernele, supuse unei presiuni crescânde din partea propriilor cetăţeni, aveau să se întoarcă în număr din ce în ce mai mare împotriva Statelor Unite.

Starea de confuzie, haosul şi tulburările ce aveau să rezulte de aici erau tocmai ceea ce urmărea el. Obţinerea unui răgaz în care să-şi ducă la bun sfârşit proiectul său grandios, un proiect ce avea să transforme în totalitate viaţa de pe planetă.

10

Noaptea se lăsa repede peste ţinutul arid din jurul oraşului Santa Fe. Spre nord-vest, vârfurile Munţilor Jemez scăldaţi în ultimele raze ale soarelui căpătaseră o nuanţă roşiatică. Zonele mai joase dinspre est erau deja cufundate în întuneric. În sudul oraşului, acolo unde se aflase Institutul Teller, se vedeau încă limbi de foc ce dansau printre ruinele contorsionate ale clădirii. Focul era alimentat de mobilierul distrus, de grinzile de susţinere, de substanţele chimice care se scurseseră peste tot, precum şi de trupurile celor prinşi înăuntru, aşa că flăcările îşi schimbau mereu culoarea, de la portocaliu, la roşu şi apoi la galben. Un miros greu de fum persista în aerul rece al înserării.

La faţa locului sosiseră mai multe maşini de pompieri, însă nu li se permisese să treacă dincolo de cordonul păzit de poliţie şi de militari din Garda Naţională. Nu mai existau speranţe să fie găsiţi supravieţuitori în interiorul clădirii, aşa că nimeni nu voia să-şi asume riscul de a expune şi alţi oameni la acţiunea nanoroboţilor scăpaţi de sub control, care uciseseră atât de mulţi dintre susţinătorii Mişcării Lazarus.

Jon Smith stătea nemişcat în picioare lângă cordonul de protecţie şi privea flăcările scăpate de sub control. Pe faţa lui se citea oboseala şi avea umerii căzuţi. La fel ca mulţi alţi soldaţi, la încheierea unor acţiuni ce îl solicitaseră intens atât din punct de vedere fizic, cât şi psihic, fusese cuprins de un sentiment de melancolie. De data asta lucrurile stăteau mai rău. Colonelul nu era obişnuit să piardă. Chiar dacă împreună cu Frank Diaz omorâse sau scosese din luptă mai bine de jumătate din teroriştii care atacaseră Institutul Teller, bombele plantate de aceştia îşi făcuseră efectul. Smith nu putea, de asemenea, scăpa de imaginea oribilă a mii de oameni reduşi la o simplă pastă şi fragmente de oase.

Telefonul mobil din buzunarul interior al jachetei începu să vibreze. Scoase aparatul din buzunar şi răspunse.

— Smith.

— Vreau mai multe detalii, colonele, spuse fără nici o introducere Fred Klein. Preşedintele e în continuare în şedinţă cu echipa de securitate naţională, însă aştept să mă sune din nou din clipă în clipă. I-am transmis raportul tău preliminar, însă cu

siguranţă că o să vrea mai mult. Spune-mi exact ce ai văzut şi ce crezi că s-a întâmplat acolo.

Smith închise ochii, simţind brusc oboseala.

— Am înţeles, zise el cu greutate.

— Eşti rănit, Jon? întrebă îngrijorat şeful de la Covert-One. N-ai spus nimic mai înainte şi am crezut…

Smith clătină din cap. Mişcarea bruscă îl făcu să simtă toate loviturile.

— Nu e nimic serios, spuse el tresărind. Câteva zgârieturi.

— Înţeleg. Klein făcu o pauză, convins că Smith nu-i spune adevărul. Bănuiesc că asta înseamnă că acum nu mai sângerezi.

— Crede-mă, Fred, n-am nimic, spuse Smith iritat. Sunt şi doctor, ai uitat?

— Bine, bine, făcu Klein împăciuitor. Hai să vedem. În primul rând, eşti în continuare convins că teroriştii care au atacat Institutul erau profesionişti?

— Fără nici o urmă de îndoială. Indivizii aceia erau foarte buni, Fred. Cunoşteau procedurile din Serviciul Secret, aveau aceleaşi arme şi acte de identitate ca şi ei. Dacă adevărata echipă de la Serviciul Secret nu şi-ar fi făcut apariţia mai repede, tipii ar fi putut să intre în Institut şi să plece fără ca nimeni să bage de seamă că se întâmplă ceva necurat.

— Până când ar fi început să explodeze bombele.

— Da, până când ar fi început să explodeze bombele.

— Ceea ce ne conduce la problema protestatarilor care au murit, spuse şeful de la Covert-One. Conform celei mai vehiculate versiuni, aici se presupune că exploziile au dus la eliberarea în atmosferă într-unul din laboratoare ori a unei substanţe toxice ori, mai degrabă, a unei creaţii a nanotehnologiilor care a scăpat de sub control. Tu ai avut misiunea să supraveghezi laboratoarele de acolo şi cercetările lor. Ce s-a întâmplat după părerea ta?

Smith se încruntă. Încă din primul moment de răgaz, imediat după ce împuşcăturile şi ţipetele încetaseră, se chinuise să găsească un răspuns plauzibil la această întrebare. Ce ar fi putut să ucidă atât de mulţi protestatari într-un timp atât de scurt şi într-un mod atât de brutal?

— Un singur laborator lucra la ceva care ar fi putut avea legătură cu ţesuturile umane.

— Care din ele?

— Harcourt Biosciences, răspunse Smith. Colonelul îi povesti

pe scurt lui Klein realizările lui Brinker şi ale lui Parih concretizate în nanofagii Mark II, inclusiv ultimul lor experiment, cel în urma căruia murise un şoarece perfect sănătos.

— Una dintre cele mai mari explozii s-a produs chiar în interiorul laboratorului Harcourt, concluzionă el. Atât Phil, cât şi Ravi sunt daţi dispăruţi. Probabil, au murit.

— Deci asta e, spuse Klein, cumva liniştit. Bombele au fost plantate în mod deliberat. Moartea celor de afară a fost însă ceva neintenţionat, probabil, un fel de accident industrial.

— Eu nu sunt convins, spuse Smith fără menajamente.

— De ce nu?

— În primul rând, şoarecele pe care l-am văzut murind nu prezenta nici un fel de degenerare celulară, răspunse Smith. Modul în care a murit nu semăna nici pe departe cu dezintegrarea pe scară mare la care am fost martor în după-amiaza asta.

— E posibil să fie vorba despre efecte diferite ale acţiunii acestor nanofage în organismul şoarecilor şi în cel uman? întrebă Klein precaut.

— E foarte puţin probabil, răspunse Smith. Principalul motiv pentru care se folosesc şoareci în aceste teste îl constituie asemănările biologice dintre organismul acestora şi cel al oamenilor. Smith oftă, apoi continuă: Nu pot să bag mâna în foc, în orice caz, nu înainte de a face şi alte investigaţii, însă sunt aproape sigur că nu nanofagii de la Harcourt sunt responsabili de moartea demonstranţilor.

Timp de câteva clipe lungi, în casca telefonului se lăsă tăcerea.

— Cred că-ţi dai seama ce spui, zise Klein într-un sfârşit.

— Da, admise Smith oftând. Dacă teoria mea e justă şi activiştii nu au fost omorâţi din cauza a ceva din interiorul Institutului, înseamnă că teroriştii au adus ceva acolo care a fost declanşat în mod deliberat ca parte a unui plan pus la cale cu sânge rece de a masacra mii de activişti ai Mişcării Lazarus. Şi toată chestia asta pare lipsită de sens.

Smith închise ochii pentru o clipă. Simţea că-şi pierde echilibrul şi durerea îi cuprindea braţul.

— Jon?

Cu efort, Smith reuşi să-şi revină.

— Sunt aici, răspunse el.

— Rănit sau nu, se cunoaşte că eşti epuizat, spuse Klein.

Trebuie să mergi să te odihneşti. Care e situaţia ta acolo?

În ciuda oboselii, Smith nu-şi putu reprima un zâmbet.

— Nu e prea grozavă. Nu cred că pot pleca de aici prea curând. Am dat deja o declaraţie, însă agenţii FBI locali îi ţin aici pe toţi supravieţuitorii care se aflau în Institut, în aşteptarea marii şefe albe care trebuie să sosească de la Washington. Şi asta nu urmează să se întâmple mai devreme de mâine-dimineaţă.

— Nu mă surprinde, spuse Klein. Însă nu e bine pentru tine. Lasă-mă să văd ce pot face. Rămâi la aparat.

Smith rămase cu ochii aţintiţi asupra bărbaţilor în ţinută de camuflaj, cu veste antiglonţ şi căşti de protecţie, care patrulau de-a lungul cordonului ce izola clădirea în flăcări. Garda Naţională îşi trimisese aici o întreagă companie pentru a izola zona din jurul Institutului Teller. Soldaţii primiseră ordin să tragă în cei care ar fi încercat să treacă de cordon.

Din câte auzise Smith, alte unităţi ale Gărzii Naţionale erau staţionate în Santa Fe, unde protejau instituţiile statale şi federale şi menţineau deschise autostrăzile pentru situaţiile de urgenţă. Unul dintre şerifii locali îi spusese că mii de locuitori ai oraşului fuseseră evacuaţi, unii spre Albuquerque, alţi mai sus, în munţi, în jurul oraşului Taos.

Poliţia era, de asemenea, ocupată cu supravegherea activiştilor Mişcării Lazarus care supravieţuiseră măcelului. Cea mai mare parte dintre ei părăsise deja zona, însă câteva sute hoinăreau fără nici o ţintă pe străzile din Santa Fe. Nimeni nu putea spune cu certitudine dacă erau în stare de şoc sau dacă nu cumva se pregăteau să producă noi tulburări.

Fred Klein reveni la telefon.

— Am aranjat, colonele, spuse el calm. Ai permisiunea de a părăsi zona de securitate şi a te întoarce la hotel.

Smith îi era profund recunoscător. Îi înţelegea pe cei de la FBI care voiau să securizeze zona şi să păstreze controlul asupra martorilor disponibili. Nu i se părea însă deloc atrăgătoare perspectiva de a petrece o noapte lungă şi rece pe un pat pliant într-unul din corturile Crucii Roşii sau ghemuit pe bancheta din spate a vreunei maşini de poliţie. Ca de atâtea ori înainte, nu se putu abţine să nu se minuneze pentru o clipă cum reuşeşte Klein – un om care acţiona numai din umbră – să tragă atâtea sfori fără ca să-şi pericliteze acoperirea. La fel ca de fiecare dată, întrebarea nu stărui prea mult în gândurile lui Smith. Cel mai

important lucru era că Klein reuşea să obţină ce voia.

Douăzeci de minute mai târziu, Smith se afla pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie care se îndrepta spre nord, pe Autostrada 84, ce trecea prin centrul oraşului Santa Fe. Pe lângă ei treceau şiruri lungi de maşini ce înaintau cu viteză de melc spre sud, acolo unde se afla intersecţia cu Autostrada Interstatală 25, principala cale de acces spre Albuquerque. Mesajul era clar. Cea mai mare parte dintre localnici nu dădeau crezare variantei oficiale, conform căreia pericolul era limitat la o zonă relativ restrânsă din jurul Institutului.

Smith se încruntă, însă recunoscu în sinea lui că aceşti oameni aveau toate motivele să se teamă pentru vieţile lor. Ani de zile li se spusese că nanotehnologiile sunt ceva sigur, lipsit de pericole, pentru ca azi să deschidă televizoarele şi să vadă cum protestatarii Mişcării Lazarus sunt dezintegraţi de nişte roboţi mititei fără ca să fie văzuţi ori auziţi.

Vehiculul ieşi de pe Autostrada 84 şi intră pe Paseo de Peralta, bulevardul care înconjura centrul istoric al oraşului Santa Fe. Smith zări un Humvee aparţinând Gărzii Naţionale, ce bloca o intersecţie în dreapta lor. Mai multe vehicule militare, trupe şi poliţişti se aflau pe poziţii pe fiecare stradă ce dădea în centru.

Colonelul aprobă în sinea lui măsurile luate de autorităţi. Dacă ar fi trebuit să aleagă un loc pe care să-l apere cu resursele lor limitate, acesta era centrul oraşului. Existau, bineînţeles şi alte muzee, galerii, magazine şi locuinţe de valoare în Santa Fe, însă inima şi sufletul oraşului se aflau în centrul istoric oficial, un labirint de străduţe cu sens unic, ce înconjurau frumoasa Plaza mărginită de copaci precum şi clădirea veche de patru secole a Palatului Guvernatorilor.

Străzile oraşului vechi nu erau trasate conform unei grile, ci urmăreau traseele întortocheate ale vechilor drumuri străbătute de căruţe. Cele mai multe dintre casele care mărgineau aceste străzi reprezentau un amestec de vechi şi nou în stilul Pueblo spaniol, cu pereţi din cărămidă în culorile pământului, acoperişuri plate, ferestre mici şi grinzi din lemn. Altele, precum Tribunalul Federal, afişau faţadele de cărămidă şi coloanele albe caracteristice stilului teritorial datând din perioada imediat următoare Războiului Americano-Mexican. Cea mai mare parte din istoria, arta şi arhitectura ce făceau din Santa Fe un oraş unic în galeria oraşelor americane erau concentrate în această zonă

relativ redusă ca întindere.

Smith se încruntă văzând străzile părăsite. De obicei, Plaza era plină de turişti şi meşteşugari locali. Fără îndoială că o să treacă multă vreme până când lucrurile aveau să revină la normal.

Colonelul era cazat la cinci străzi distanţă de Plaza, la Hotelul Fort Marcy. Când primise misiunea de observator pe lângă cercetătorii de la Institutul Teller fusese amuzat să constate că urmează să locuiască într-un hotel al cărui nume avea rezonanţă militară. Descoperise însă că armata nu era în nici un fel implicată. Hotelul avea optzeci de apartamente, situate în mai multe clădiri cu unul şi două etaje, aşezate pe panta unui deal ce oferea o privelişte încântătoare asupra oraşului şi a munţilor din apropiere.

Poliţistul îl lăsă în faţa hotelului. Smith îi mulţumi şi porni şchiopătând de-a lungul aleii spre apartamentul său, aflat în spatele unei perdele de arbuşti. Se vedeau foarte puţine lumini aprinse. Probabil că majoritatea celor care fuseseră cazaţi aici îşi luaseră tălpăşiţa de îndată ce văzuseră la televizor înfiorătoarele ştiri.

Jon reuşi să găsească în portofel cartela de intrare şi pătrunse în apartament. Abia după ce închise uşa, simţi că începe cu adevărat să se relaxeze pentru prima dată în atâtea ore. Îşi scoase cu grijă jacheta din piele sfâşiată de gloanţe şi se târî până la baie. Îşi aruncă nişte apă rece peste faţă, apoi rămase cu ochii aţintiţi în oglindă.

Ochii bărbatului care îl privea de acolo erau obosiţi şi plini de tristeţe.

Mai mult din obişnuinţă decât dintr-o reală nevoie de a mânca ceva, deschise frigiderul. Resturile cinei din ziua precedentă, acoperite cu folie de aluminiu, nu erau însă deloc apetisante. Îşi luă o sticlă de Tecate, îi scoase capacul şi o puse pe masa din sufragerie.

Se uită la sticlă câteva momente. Apoi se lăsă pe spate în fotoliu şi rămase cu privirea aţintită la fereastră. Prin faţa ochilor obosiţi i se derulau însă încontinuu ororile la care fusese martor în ziua aceea.

11

Malachi MacNamara se opri abia după ce trecu de uşile bisericii Cristo Rey. Rămase nemişcat câteva clipe, cercetând locul. Lumina palidă a lunii era filtrată de ferestrele tăiate sus, în pereţii masivi de cărămidă nearsă. În faţa lui se deschidea o navă cu tavan foarte înalt. Departe, în faţă, la altar, se vedea un ecran mare, numit *reredos,* format din trei secţiuni largi din piatră albă. Fiecare din aceste secţiuni era acoperită cu basoreliefuri. Printre strane se vedeau grupuri de oameni obosiţi. Unii dintre ei plângeau. Alţii stăteau nemişcaţi, cu ochii în gol, îngroziţi de ororile la care fuseseră martori.

MacNamara începu să înainteze încet de-a lungul unui culoar lateral trăgând cu urechea la cei pe lângă care trecea. Era aproape sigur că persoanele pe care le căuta nu se aflau aici, însă voia să fie sigur înainte de a pleca în altă parte. Îl dureau picioarele. Umbla de mai multe ore pe străzile întortocheate ale acestui oraş, urmărind câteva grupuri de susţinători ai Mişcării Lazarus care supravieţuiseră. S-ar fi descurcat mult mai bine cu o maşină, însă ar fi ieşit în evidenţă. Vehiculul cu care venise în New Mexico trebuia să mai rămână ascuns pentru o perioadă.

O femeie de vârstă mijlocie, cu o înfăţişare plăcută şi prietenoasă se apropie de el. Fără îndoială că era vorba despre una dintre enoriaşele bisericii, care deschiseseră locaşul pentru adăpostirea celor aflaţi în nevoie. Deci nu toată lumea din Santa Fe intrase în panică şi fugise în munţi. Putea vedea că femeia era sincer îngrijorată.

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă ea. Aţi participat la manifestaţia de la Institut?

MacNamara încuviinţă trist cu o mişcare a capului.

— Da, am participat.

Femeia îi atinse braţul.

— Îmi pare rău. A fost îngrozitor şi aşa, văzut de la distanţă, la televizor vreau să spun. Îmi dau seama că trebuie să fi suferit teribil să... Femeia se opri brusc. Îl privea speriată, cu ochii măriţi.

MacNamara îşi dădu brusc seama că, involuntar, faţa sa căpătase o expresie dură. Ororile pe care le văzuse erau încă prea vii în amintirea sa. Cu oarecare efort, reuşi să alunge

imaginile acelea îngrozitoare. Oftă.

— Vă rog să mă iertaţi, spuse el cu o voce blândă. N-am vrut să vă sperii.

— Aţi pierdut… femeia se opri ezitând. Căutaţi… pe cineva? Pe cineva în mod deosebit.

MacNamara încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Da, caut pe cineva. De fapt, e vorba despre mai mulţi oameni, zise el şi-i descrise femeii pe cine voia să găsească.

Femeia îl ascultă cu atenţie, însă nu putu să-l ajute în nici un fel.

— Mi-e teamă că nu se află nimeni aici care să corespundă acestei descrieri. Femeia oftă. Dar aţi putea încerca la templul budist Upaya, aflat pe deal, pe şoseaua Cerro Gordo. Şi călugării de acolo oferă adăpost supravieţuitorilor. Dacă doriţi, vă pot spune pe unde să o luaţi.

Bărbatul îi mulţumi cu un zâmbet.

— Sunteţi foarte amabilă, zise el şi se ridică în picioare. Mai ai mult drum de bătut până să apuci şi tu să dormi, îşi zise el în gând. Şi, probabil, fără nici un rezultat. Cei pe care îi căuta dispăruseră fără îndoială de mult.

Femeia aruncă o privire spre ghetele lui pline de praf.

— Aş putea să vă duc eu cu maşina până acolo, zise ea ezitând. Cred că sunteţi mort de oboseală, după ce aţi umblat pe jos toată ziua.

Malachi MacNamara zâmbi pentru prima dată după mai multe zile.

— Da, zise el în şoaptă. Sunt foarte obosit. Şi mi-ar prinde foarte bine un drum cu maşina.

Undeva, în apropiere de Santa Fe

Casa conspirativă în care se instalase echipa TOCSIN era situată sus, pe unul dintre dealurile ce anunţau Munţii Sangre de Cristo, nu departe de şoseaua care ducea la pârtiile de schi. Drumul până acolo, blocat de un lanţ lângă care se afla un semn mare de interdicţie, şerpuia printre plopi aurii, stejari cu frunze ruginii, printre care se ivea ici şi colo câte un trunchi semeţ de conifer.

Hal Burke ieşi de pe şosea şi coborî geamul portierei.

Închiriase un Chrysler imediat după sosirea pe aeroportul din Albuquerque. Rămase în aşteptare, având grijă să ţină mâinile la vedere pe volan.

O siluetă îşi făcu apariţia de după un copac. În lumina farurilor, putu vedea faţa cu trăsături aspre a unui bărbat ce îl privea cu suspiciune. Bărbatul îşi ţinea mâna în mod vizibil aproape de pistolul Walther de 9 mm aflat într-un toc prins la şold.

— Acesta este un drum privat, domnule.

— Ştiu că este, răspunse Burke. Şi eu sunt o persoană privată. Numele meu este Tocsin.

Santinela se apropie de maşină, satisfăcut de utilizarea corectă a parolei. Îndreptă o lanternă stilou spre faţa lui Burke şi spre bancheta din spate a maşinii, ca să se convingă că ofiţerul CIA era singur.

— OK. Arătaţi-mi un act de identitate.

Burke îşi scoase cu mişcări lente legitimaţia CIA din buzunar şi i-o întinse bărbatului.

Santinela se uită cu atenţie la poza de pe legitimaţie. Apoi mişcă scurt din cap, îi dădu legitimaţia înapoi lui Burke şi se duse să desfacă lanţul care bloca drumul.

— Puteţi trece, domnule Tocsin. Sunteţi aşteptat sus, în casă.

Casa, situată la vreo cinci sute de metri mai departe, era o cabană cu etajul din lemn, clădită în stil elveţian, cu acoperişul în pantă. Zăpada care se acumula într-o iarnă obişnuită pe aceste pante putea ajunge la peste doi metri grosime.

Burke parcă pe o platformă de beton, crăpată din cauza intemperiilor şi situată nu departe de scările ce duceau la intrarea principală în cabană. Lumina slabă care reuşea să străbată prin obloanele trase ale ferestrelor accentua parcă şi mai mult întunericul. Pădurea din jur era cufundată în tăcere şi nici o creangă nu se mişca.

Uşa de la intrare se deschise imediat după ce coborî din maşină. Fără îndoială că santinela anunţase prin radio sosirea sa. Un bărbat înalt cu părul roşcat şi ochii verzi îl aştepta în cadrul uşii.

— Aţi ajuns foarte repede, domnule Burke.

Ofiţerul CIA încuviinţă cu o mişcare a capului şi îl privi cu atenţie pe uriaş. Care dintre cei trei care purtau numele de *Horaţiu* era oare acesta? se întrebă el neliniştit. Cei trei bărbaţi nu erau fraţi. Se spunea că ajunseseră să arate exact la fel, să aibă aceeaşi putere şi agilitate ca urmare a mai multor

intervenţii chirurgicale dureroase, după ani de antrenamente intensive. Burke îi indusese în conducerea operaţiunii TOCSIN la sugestia celui care îi crease. Deşi trecuse destul de multă vreme de când lucra cu ei, nu reuşise încă să-şi reprime în totalitate sentimentul de frică amestecată cu uimire pe care îl încerca ori de câte ori se afla în prezenţa unuia dintre cei trei, imposibil de deosebit.

— Am avut toate motivele să mă grăbesc, Prime, răspunse Burke, numindu-l la nimereală pe interlocutorul său.

Bărbatul cu ochii verzi clătină din cap.

— Eu sunt Terce. Din păcate, Prime a murit.

— A murit? Cum? întrebă Burke nervos.

— A fost omorât în timpul operaţiunii, răspunse Terce calm. Bărbatul se dădu la o parte, invitându-l pe Burke să intre în cabană. O scară cu treptele acoperite cu mochetă ducea la etaj. La parter, un culoar lung, pavat cu dale din piatră şi cu lambriuri întunecate din lemn de pin, ducea spre interiorul casei. În fund, o uşă deschisă dădea într-un spaţiu puternic luminat.

— Adevărul e că aţi sosit la timp pentru a ne ajuta să ne hotărâm într-o problemă legată de moartea lui Prime.

Ofiţerul CIA îl urmă pe uriaş dincolo de uşa deschisă şi ajunse într-o verandă închisă cu sticlă, care se întindea pe toată lăţimea casei. Podeaua din beton, uşor înclinată, scurgerea metalică din centru, precum şi stelajele de pe pereţi indicau faptul că această încăpere era în mod obişnuit folosită pentru păstrarea şi uscarea obiectelor vestimentare şi a echipamentelor aduse de afară pline cu zăpadă. Acum, noii proprietari ai cabanei transformaseră această încăpere în spaţiu de detenţie.

Aproximativ în mijlocul încăperii, chiar deasupra scurgerii, pe un scaun fără spătar, era aşezat un bărbat micuţ, cu piele măslinie şi cu umerii căzuţi. Avea un căluş la gură şi mâinile legate la spate. Picioarele îi erau legate de picioarele scaunului. La intrarea celor doi, bărbatul îi privi speriat cu ochii săi căprui-închis.

Burke întoarse capul spre Terce şi ridică dintr-o sprânceană.

— Prietenul nostru care şade acolo, Antonio, era şoferul de rezervă al echipei de asalt, spuse încet uriaşul. Din păcate, individul a intrat în panică în timpul fazei de extracţie. L-a abandonat pe Prime.

— Şi ai fost nevoit să-l elimini pe Prime? întrebă Burke. Ca să eviţi capturarea lui?

— Nu a fost chiar aşa. Prime a fost... *consumat,* răspunse Terce. Bărbatul cu ochii verzi îi aruncă o privire dură interlocutorului său. Ar fi trebuit să ne avertizezi în legătură cu efectul pe care aveau să-l producă bombele noastre, domnule Burke. Sper din tot sufletul că a fost vorba de o scăpare din partea dumneavoastră şi nu de ceva intenţionat.

Ofiţerul CIA se încruntă, sesizând ameninţarea din vocea uriaşului.

— Nimeni nu a avut de unde să ştie cât de periculoase pot fi afurisitele astea de nanomaşinării! spuse el rapid. Nimic din ce am citit în rapoartele clasificate de la Harcourt, Nomura sau de la Institut nu sugera că s-ar putea întâmpla aşa ceva!

Terce îl studie cu atenţie timp de câteva momente. Apoi dădu aprobator din cap.

— Foarte bine. Vă cred. Cel puţin deocamdată. Bărbatul ridică din umeri. Misiunea nu şi-a atins însă obiectivul. Mişcarea Lazarus va fi acum mai puternică, nu mai slabă. Având în vedere acest lucru, doriţi să mergem mai departe? Sau ar trebui să ne strângem catrafusele şi să ne facem nevăzuţi cât mai avem timp?

Burke se încruntă. Mersese mult prea departe pentru a da acum înapoi. În lumina noilor evenimente, devenise mai imperativ ca niciodată să acţioneze pentru distrugerea Mişcării. Clătină hotărât din cap.

— Mergem mai departe. E gata echipa ta pentru punerea în aplicare a planului sub acoperire?

— Suntem gata.

— Perfect, spuse ofiţerul CIA. Înseamnă că vom avea posibilitatea să aflăm ce s-a întâmplat la Institut cu membrii Mişcării. Declanşaţi operaţiunea în noaptea asta.

— Aşa vom face, zise Terce încet. Apoi arătă spre bărbatul legat. Până atunci însă, trebuie să rezolvăm această problemă disciplinară. Ce sugeraţi să facem cu Antonio?

Burke se uită mirat la Terce.

— Nu e clar? Dacă individul a cedat o dată sub presiune, există toate şansele ca acest lucru să se repete. Nu ne putem permite aşa ceva. TOCSIN a devenit, oricum, o operaţiune foarte riscantă. Terminaţi cu el şi aruncaţi-i cadavrul într-un loc unde să nu poată fi găsit câteva săptămâni.

Şoferul gemu slab şi se încovoie şi mai mult.

Terce încuviinţă din cap.

— Motivaţia dumneavoastră este impecabilă, domnule Burke, zise uriaşul privindu-l uşor amuzat. Având însă în vedere că este vorba despre raţionamentul *dumneavoastră* şi despre verdictul *dumneavoastră,* mă gândesc că ar fi normal să executaţi chiar dumneavoastră sentinţa. Terce îi întinse ofiţerului CIA un pumnal de luptă cu lamă lungă.

Era vorba despre un test, înţelese supărat Burke. Uriaşul voia să vadă în ce măsură avea el de gând să se implice în activitatea murdară a acestei operaţiuni. Asta era. Ţinerea sub control a unor asemenea mercenari nu fusese niciodată un lucru prea uşor şi fusese de mai multe ori nevoit să ucidă pentru a se impune, crime pe care le ascunsese cu grijă faţă de superiorii săi de acum. Încercând să-şi ascundă dezgustul, ofiţerul CIA îşi scoase haina şi o agăţă de unul de suporturile pentru schiuri. Apoi îşi suflecă mânecile cămăşii şi luă pumnalul din mâna lui Terce.

Fără să stea pe gânduri, Burke tăcu câţiva paşi până în spatele bărbatului aşezat pe taburet, îi trase acestuia capul pe spate şi îi făcu o tăietură adâncă de-a curmezişul beregatei. Sângele ţâşni în aer, roşu-aprins în lumina crudă a becului din tavan.

Bărbatul începu să se zbată violent, încercând să scape din frânghiile care îl ţineau fixat de scaun. Apoi se prăbuşi în faţă, în continuare legat de scaun şi rămase acolo zvâcnind la intervale neregulate, în timp ce sângele i se scurgea pe podeaua de beton.

Burke se întoarse spre Terce.

— Eşti satisfăcut? se răsti el. Sau vrei să-i sap şi groapa?

— Nu e nevoie, răspunse calm uriaşul şi făcu un semn cu capul spre un obiect înfăşurat în pânză, aflat în capătul cel mai îndepărtat al verandei. Am pregătit deja un mormânt pentru sărmanul Joachim. Antonio poate să intre şi el acolo.

Ofiţerul CIA înţelese că se uita la un alt cadavru, învelit într-un giulgiu de astă dată.

— Joachim a fost rănit când ne retrăgeam de la Institut, explică Terce. A fost lovit în umăr şi în picior. Rănile sale nu erau mortale, însă în scurt timp ar fi necesitat o îngrijire medicală semnificativă. Am făcut ceea ce trebuia.

Burke dădu încet din cap, înţelegând despre ce era vorba. Uriaşul cu ochii verzi şi tovarăşii săi nu-şi riscau securitatea ca să caute un medic în caz că cineva era prea grav rănit ca să mai continue lupta. Cei din echipa TOCSIN lichidau pe oricine ar fi putut pune în pericol misiunea, indiferent dacă era vorba despre

proprii lor tovarăşi.

12

Marţi, 12 octombrie
Casa Albă

Era trecut de miezul nopţii şi draperiile grele colorate în roşu şi alb, în stil Navajo, protejau intimitatea Biroului Oval de orice priviri iscoditoare. Nu era nevoie ca persoanele care se aflau în apropierea aripii de vest a clădirii să ştie că preşedintele Statelor Unite încă lucra la ora aceea sau se afla în compania cuiva.

Sam Castilia era în cămaşă şi studia mai multe ordine executive de urgenţă. Lampa grea de alamă de pe biroul mare din lemn de pin desena un cerc de lumină în jurul hârtiilor.

Din când în când, preşedintele făcea însemnări pe marginea documentelor sau tăia câte o frază care nu suna cum trebuie.

Într-un sfârşit, cu o mişcare rapidă a stiloului, îşi puse semnătura în partea de jos a câtorva ordine. Putea să semneze şi mai târziu variantele corectate pentru publicare. Deocamdată era important să facă în aşa fel încât complicatele roţi ale maşinăriei guvernamentale să se mişte mai repede.

Charles Ouray, şeful personalului şi Emily Powell Hill, consilierul pe probleme de securitate naţională, stăteau în cele două fotolii din piele aflate în faţa biroului. Erau foarte obosiţi din cauza drumurilor făcute între Casa Albă şi celelalte sedii ale cabinetului pentru a pregăti ordinele în vederea semnării. Nu era lucru uşor să aduci la acelaşi numitor mai multe departamente ale administraţiei, fiecare cu priorităţile şi agenda sa.

— Mai este şi altceva? îi întrebă Castilia după ce termină de semnat.

Cel care vorbi primul fu Ouray.

— Au început să sosească ziarele de dimineaţă din Europa, domnule preşedinte, zise el cu o figură sumbră.

— Lasă-mă să ghicesc, făcu preşedintele supărat. Dau în noi, nu?

Emily Power-Hill încuviinţă din cap. Privirea femeii era foarte îngrijorată.

— Majoritatea cotidianelor importante din Europa, din Franţa, Germania, Italia, Marea Britanie, Spania şi din celelalte ţări. Opinia generală pare a fi că, indiferent ce atac a avut loc în interiorul Institutului Teller, nouă ne revine în cea mai mare măsură răspunderea pentru carnagiul petrecut afară.

— Şi pe ce se bazează? întrebă preşedintele.

— Există tot felul de speculaţii în legătură cu un aşa-zis program secret de arme bazate pe nanotehnologii care a scăpat de sub control, spuse Ouray încet. Asta e prima pagină în toate ziarele din Europa, în timp ce dezminţirile noastre oficiale sunt înserate undeva la sfârşit.

— Dar ce fac ăştia? se strâmbă Castilia. Repetă cuvânt cu cuvânt declaraţiile de presă ale Mişcării Lazarus?

— Este foarte convenabil pentru ei, spuse Powell-Hill. Versiunea lor conţine toate elementele pe care le adoră europenii: o Americă mare, rea, secretoasă şi stângace care tratează de pe poziţii de forţă cu o organizaţie paşnică, dar curajoasă, ce nu urmăreşte decât bunăstarea planetei. Şi, după cum vă puteţi imagina, toate greşelile de politică externă pe care le-am făcut în ultimii cincizeci de ani au fost puse din nou pe tapet.

— Care crezi că vor fi consecinţele pe plan politic? întrebă preşedintele.

— Nu prea bune, răspunse Powell-Hill. Bineînţeles că unii dintre „prietenii” noştri de la Paris şi de la Berlin abia aşteptau un astfel de prilej ca să ne atace. Dar chiar şi adevăraţii noştri aliaţi sunt nevoiţi să trateze problema cu mare atenţie. Asocierea cu singura superputere din lume nu a trezit niciodată prea multe simpatii şi guvernele prietene sunt destul de îngrijorate. Poziţia lor poate fi pusă foarte uşor în pericol de o schimbare a opiniei publice.

Ouray dădu şi el din cap.

— Emily are dreptate, domnule preşedinte. Am vorbit cu oamenii de la Departamentul de Stat. Au primit, pe căi neoficiale, mai multe întrebări din partea celor din Europa şi din Japonia. Prietenii noştri doresc să primească nişte asigurări ferme că teoriile astea sunt false şi, mai ales că suntem în stare *să dovedim* acest lucru.

— Să dovedim că nu suntem vinovaţi? Castilia dădu supărat din cap. Nu e deloc uşor.

— Nu, domnule preşedinte, recunoscu Emily Power-Hill. Însă

suntem nevoiţi să facem tot posibilul. În caz contrar, alianţele vor începe să scârţie şi Europa se va îndepărta şi mai mult de noi.

După plecarea consilierilor, Castilia mai rămase la birou câteva minute, încercând să găsească o cale prin care să alunge temerile publicului european. Din păcate, opţiunile pe care le avea la dispoziţie erau foarte limitate. Chiar dacă ar fi permis accesul publicului în toate laboratoarele şi bazele militare, tot nu ar putea fi sigur că va reuşi să calmeze isteria aceasta creată cu ajutorului internetului. Zvonurile răuvoitoare, exagerările, fotografiile trucate şi minciunile aveau posibilitatea să ajungă în orice colţ al globului cu viteza luminii, zădărnicind orice încercare de prezentare a adevărului.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi preşedintele ridică fruntea.

— Da?

Secretara îşi băgă capul pe uşă.

— Au sunat cei de la Serviciul Secret, domnule preşedinte. A sosit domnul Nomura. A intrat în clădire şi-l aduc la dumneavoastră.

— Cu toată discreţia, Estelle, îi atrase atenţie Castilia.

Pe faţa, de obicei, impasibilă a femeii trecu o urmă de zâmbet.

— Au intrat prin bucătărie, domnule preşedinte. Bănuiesc că e un mod suficient de discret.

Castilia râse uşor.

— Ar trebui să fie. Să sperăm că nu dau peste vreunul dintre ziariştii din schimbul de noapte, căruia i s-a făcut brusc foame. Preşedintele se ridică în picioare, îşi îndreptă cravata şi-şi puse sacoul. Încerca să suplinească prin ţinută şi politeţe faptul că fusese nevoit să-l primească în aceste condiţii pe Hideo Nomura.

Câteva minute mai târziu, domnişoara Pike, secretara, deschise din nou uşa pentru a-i face loc în încăpere preşedintelui companiei Nomura Pharmatech. Castilia făcu câţiva paşi spre musafirul său, zâmbindu-i cordial. Urmă un schimb de plecăciuni în stil japonez, apoi cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

Preşedintele îşi invită oaspetele să se aşeze pe canapeaua mare din piele ce trona în mijlocul încăperii.

— Vă sunt foarte recunoscător că aţi reuşit să ajungeţi atât de repede, Hideo. Am înţeles că aţi venit direct din Europa, nu?

Nomura îi răspunse preşedintelui la zâmbet.

— N-a fost un efort chiar aşa de mare, domnule preşedinte. Funcţia îmi permite să beneficiez de avionul cu reacţie al

companiei. Adevărul e că eu ar trebui să vă mulţumesc. Dacă nu m-ar fi contactat secretarul dumneavoastră, v-aş fi solicitat, oricum, o întrevedere.

— Din cauza catastrofei de la Institutul Teller?

Japonezul încuviinţă cu o mişcare a capului. Ochii săi negri exprimau încordarea.

— Compania noastră nu va putea uita prea curând acest act de terorism, de o cruzime nemaiîntâlnită.

Castilia îi înţelegea supărarea. Laboratorul companiei Nomura Pharmatech ce funcţiona în cadrul Institutului fusese distrus în întregime, iar o estimare sumară arăta că pierderile suferite de firma cu sediul la Tokyo se ridicau la peste 100 de milioane de dolari. În această sumă nu intrau costurile necesare reluării de la zero a cercetărilor ce se duseseră pe apa sâmbetei odată cu laboratorul. Costurile umane erau şi mai mari. Cincisprezece din cei optsprezece cercetători valoroşi care lucrau în laborator fuseseră daţi dispăruţi şi, probabil, îşi pierduseră viaţa în catastrofa de la Institut.

— O să-i găsim şi o să-i pedepsim pe cei care poartă răspunderea pentru acest atac, promise Castilia. Am ordonat agenţiilor de informaţii şi structurilor naţionale de securitate să trateze această tragedie ca pe prioritatea lor numărul unu.

— Apreciez eforturile dumneavoastră, domnule preşedinte, spuse încet Nomura. Şi am venit aici să vă ofer şi eu umilul meu ajutor. Japonezul ridică uşor din umeri. Bineînţeles, nu în prinderea teroriştilor. Compania mea nu are expertiza necesară pentru aşa ceva. Însă putem oferi un alt fel de asistenţă.

Castilia ridică o sprânceană.

— Da?

— După cum ştiţi, compania mea are la dispoziţie o echipă de intervenţie medicală de urgenţă destul de însemnată. În câteva ore, avioanele ar putea fi gata să-şi ia zborul spre New Mexico.

Preşedintele dădu din cap. NomuraPharmaTech cheltuia în fiecare an sume considerabile pe activităţi medicale caritabile peste tot în lume. Era vorba despre o acţiune iniţiată de prietenul său Jinjiro, chiar de la fondarea companiei, în anii ’60. După ce acesta se pensionase şi intrase în politică, opera sa fusese dusă mai departe şi chiar dezvoltată de către fiul său. Banii de la Nomura Pharmatech se regăseau acum în majoritatea proiectelor de acest tip, de la campanii de vaccinare în masă şi de eradicare a malariei din Africa până la proiecte de alimentare cu apă a

unor regiuni din Orientul Mijlociu sau Asia. Însă ceea ce atrăsese în primul rând atenţia opiniei publice şi a mass-media era activitatea dusă de companie în domeniul intervenţiei în situaţiile de criză şi de dezastru.

NomuraPharmaTech deţinea o flotilă de avioane ruseşti de transport, de tip Antonov 124 Condor. Un astfel de avion, mai mare decât uriaşul C-5, folosit de americani, putea transporta chiar şi 150 de tone de echipament. De la baza lor din Insulele Azore, aceste avioane puteau deplasa adevărate spitale mobile – cu spaţii operatorii şi laboratoare de diagnostic – în orice loc în care era nevoie de asistenţă medicală de urgenţă. Compania se mândrea cu faptul că spitalele sale puteau fi instalate şi puse în funcţiune în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, oriunde în lume unde avea loc un cutremur, taifun, inundaţie sau izbucnea vreo epidemie.

— Este o ofertă foarte generoasă, zise încet Castilia. Mi-e teamă însă că nu există răniţi la Institut. Nanomaşinile acelea i-au ucis pe toţi cei pe care i-au atacat. Nu a mai rămas nimeni care să fie tratat de serviciile medicale.

— Oamenii mei pot acorda sprijin şi în alt mod, sugeră cu delicateţe Nomura. Avem două laboratoare mobile de analiză a ADN-ului. Am putea contribui la îndeplinirea rapidă a sarcinii deloc plăcute de a…

— De identificare a morţilor, termină Castilia fraza în locul lui. Preşedintele se gândea la oferta japonezului.

FEMA[3] estimase că ar fi fost nevoie de luni de zile pentru a identifica miile de rămăşiţe împrăştiate în apropierea ruinelor Institutului Teller. Orice ajutor care ar fi putut grăbi acest proces dureros era de apreciat, indiferent cât de multe ar fi fost complicaţiile politice şi birocratice.

Preşedintele încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Aveţi absolută dreptate, Hideo. Orice sprijin în acest domeniu este mai mult decât binevenit.

Castilia oftă.

— E târziu şi au fost nişte zile foarte grele. Sincer să fiu, aş bea ceva tare. Vă pregătesc şi dumneavoastră un pahar?

— Vă rog, răspunse Nomura. Ceva tare mi-ar prinde bine.

Preşedintele se duse până la o măsuţă plasată lângă uşa ce ducea spre camera de studiu. Domnişoara Pike lăsase acolo, pe o

[3] Federal Emergency Management Agency – Agenţia Federală de Management a Situaţiilor de Criză.

tavă, mai multe sticle şi câteva pahare. Preşedintele puse mâna pe o sticlă în care se afla un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Scotch? Am o sticlă de Caol Ila, vechi de douăzeci de ani, una dintre băuturile favorite ale tatălui dumneavoastră.

Nomura îşi coborî privirea, vizibil stânjenit de emoţiile răscolite de oferta preşedintelui. Îşi înclină apoi capul într-o plecăciune rapidă.

— Mă onoraţi, domnule preşedinte.

În timp ce turna băutura în pahare, Castilia îl studie cu atenţie pe fiul prietenului său, remarcând schimbările produse în înfăţişarea acestuia de la ultima întâlnire. Deşi Hideo Nomura avea aproape cincizeci de ani, părul tuns scurt nu începuse deloc să încărunţească. Era un bărbat înalt pentru un japonez, aşa că îi putea privi drept în faţă pe majoritatea interlocutorilor săi europeni sau americani. Maxilarul său era ferm şi doar la colţurile gurii şi ale ochilor îi apăruseră câteva riduri. De la distanţă, Nomura putea fi confundat foarte uşor cu cineva mai tânăr cu zece sau chiar cu cincisprezece ani. Numai de aproape îţi puteai da seama de efectele trecerii timpului şi de efortul de a-şi ascunde durerea.

Castilia îi întinse un pahar lui Nomura, apoi se aşeză şi sorbi din al său. Lichidul dens îi învălui gura într-o căldură plăcută. Era dulce şi avea o subtilă urmă de sare şi de gust de stejar. Preşedintele observă că invitatul său nu fusese la fel de impresionat de calităţile băuturii. Nu poţi cere fiului să fie aidoma tatălui său, se gândi Castilia cu tristeţe.

— Am avut şi un alt motiv pentru care v-am invitat aici, spuse într-un târziu Castilia, întrerupând tăcerea apăsătoare care se lăsase în încăpere. Deşi cred că are cumva legătură cu tragedia de la Institut. Preşedintele făcu o pauză pentru a-şi alege cuvintele cele mai potrivite.

— Vreau să vă întreb ce ştiţi despre Jinjiro… şi Mişcarea Lazarus.

Nomura îşi îndreptă spatele.

— Despre tatăl meu? Şi despre Mişcarea Lazarus? A, înţeleg, murmură el. Japonezul puse paharul pe masă. Băutura rămăsese aproape neatinsă. Bineînţeles. Vă voi spune tot ce ştiu.

— Ştiu că v-aţi opus implicării tatălui dumneavoastră în Mişcare, nu? întrebă Castilia precaut.

Japonezul încuviinţă din cap.

— Da, zise el şi-l privi pe preşedinte drept în ochi. Nu ne-am

duşmănit niciodată. Dar nici nu mi-am ascuns opiniile pe care le aveam.

— Şi care erau acele opinii?

— Că obiectivele Mişcării Lazarus sunt într-adevăr înălţătoare, nobile, spuse Nomura încet. Cine nu şi-ar dori să aibă o planetă purificată, fără poluare, pe care să domnească pacea? Dar se pune problema modului în care doresc ei să obţină toate astea. Japonezul ridică din umeri. Sunt lipsite de orice raţiune. Lumea se află într-un echilibru extrem de precar. Pe de-o parte, foamete, haos şi barbarism, de cealaltă parte, un fel de utopie. Tehnologia e cea care menţine acest echilibru delicat. Dacă am renunţa la tehnologiile noastre avansate, aşa cum cere Mişcarea Lazarus, nu am face altceva decât să condamnăm întreaga planetă la moarte şi distrugere, un coşmar din care este foarte posibil să nu-şi mai revină niciodată.

Castilia dădu încet din cap. Punctul de vedere al japonezului era foarte asemănător cu al său.

— Şi ce părere avea Jinjiro în legătură opiniile dumneavoastră?

— La început, tatăl meu a fost de acord cu mine. Chiar dacă după părerea lui, ritmul schimbărilor tehnologice era prea rapid. Dezvoltarea rapidă a donării, a manipulării genetice şi a nanotehnologiilor îl nemulţumea. Îi era teamă de viteza acestor schimbări, nutrea convingerea că ştiinţa oferea prea multă putere unor oameni imperfecţi asupra celorlalţi şi asupra naturii. Atunci când a contribuit la fondarea Mişcării Lazarus, tatăl meu spera să folosească această organizaţie ca pe un mijloc prin care să poată fi înfrânat progresul prea rapid al ştiinţei, nu ca pe o armă de stopare în totalitate a acestui progres.

— Şi atitudinea lui s-a schimbat? întrebă Castilia.

Nomura se încruntă.

— Da, s-a schimbat. Japonezul ridică paharul şi privi pentru o clipă lichidul auriu, fără să se atingă de băutură. Mişcarea a început să-l schimbe. Vederile sale au devenit mai radicale. Cuvintele pe care le spunea au devenit mai stridente.

Preşedintele asculta cu atenţie, fără să spună nimic.

— Iar când ceilalţi membri fondatori ai Mişcării au început să moară sau să dispară, viziunile tatălui meu au devenit şi mai sumbre, continuă Nomura. A început să afirme că Mişcarea era atacată… că devenise ţinta unui război secret.

— Unui război? întrebă Castilia mirat. Purtat de cine?

— De corporaţii. Anumite guverne. Sau de elemente ale

serviciilor de informaţii. Probabil chiar şi de unii agenţi CIA, spuse încet japonezul.

— Dumnezeule.

Nomura încuviinţă trist.

— La vremea respectivă, credeam că paranoia aceasta era o dovadă în plus a degenerării mentale a tatălui meu. L-am implorat să accepte un tratament medical. A refuzat. Retorica sa a devenit şi mai violentă şi mai paranoică.

— Apoi a dispărut în timp ce se afla în drum spre Thailanda. Faţa japonezului exprima durerea. A dispărut fără urmă şi fără vreun cuvânt. Fără să lase vreun indiciu cum că ar fi fost răpit sau că ar fi dispărut pentru că aşa a vrut el. Nu ştiu dacă este viu sau mort.

Nomura îl privi în ochi pe preşedinte.

— Acum, după ce toţi acei protestatari paşnici au fost ucişi lângă Institutul Teller, am început să-mi pun întrebări. Tata vorbea despre un război secret purtat împotriva Mişcării Lazarus. Şi eu râdeam de el. Dar dacă avea dreptate?

La scurtă vreme după plecarea lui Hideo Nomura, Sam Castilia se duse către uşa ce dădea spre camera de studiu, bătu o singură dată şi apoi intră în încăperea slab luminată.

Chiar lângă uşă şedea un bărbat palid, cu nas lung, îmbrăcat într-un costum boţit, de culoare gri. Din spatele ochelarilor cu ramă subţire, acesta îl privi pe preşedinte cu ochi scăpărători.

— Bună dimineaţa, Sam, zise Fred Klein, şeful de la Covert-One.

— Ai auzit toată discuţia? întrebă preşedintele.

Klein încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Am auzit cea mai mare parte. Klein avea în mână un teanc de hârtii. Şi am citit şi transcrierea discuţiilor de la întâlnirea de aseară cu membrii Consiliului de Securitate Naţională.

— Şi? Ce părere ai?

Klein se lăsă pe spate în fotoliu şi-şi trecu mâna prin părul care începuse să se rărească. Se părea că odată cu fiecare an care trecea, fruntea i se mai ridica cu un centimetru. Era preţul pentru stresul indus de faptul că se afla în fruntea celei mai secrete agenţii guvernamentale.

— David Hanson nu e prost deloc, spuse el într-un târziu. Îi cunoşti dosarul la fel de bine ca şi mine. Are un nas care îl duce direct spre locul unde e pericolul şi este destul de deştept şi de

perseverent pentru a ajunge exact acolo unde îi spune flerul.

— Ştiu asta, Fred, spuse preşedintele. La naiba, altfel nu l-aş fi numit la CIA în ciuda obiecţiilor repetate ale lui Emily Powell-Hill, aş putea să adaug. Dar vreau să ştiu care este părerea ta în legătură cu concluziile la care a ajuns. Crezi şi tu că nenorocirea de la Santa Fe este opera Mişcării Lazarus?

Klein ridică din umeri.

— Argumentele lui sunt destul de solide. Însă nu cred că mai era nevoie să-ţi spun şi eu asta.

— Nu, nu era nevoie.

Castilia traversă încăperea şi se lăsă să cadă în alt fotoliu, plasat lângă cămin.

— Însă cum se potriveşte teoria celor de la CIA cu ce ai aflat tu de la colonelul Smith?

— Nu prea se potriveşte, recunoscu şeful Covert-One. Smith mi-a spus cât se poate de clar că indiferent cine ar fi fost atacatorii, erau nişte adevăraţi profesionişti bine antrenaţi, perfect echipaţi, luptători care ştiau foarte bine ce au de făcut. Klein se juca cu pipa pe care o avea în buzunar şi se stăpânea cu greu să n-o scoată de acolo. Din păcate, Casa Albă era o clădire în care fumatul fusese interzis cu desăvârşire. Adevărul e că asta nu se potriveşte cu puţinele informaţii pe care le avem în legătură cu Mişcarea Lazarus…

— Dar… îl îndemnă preşedintele să continue.

— Dar nu e imposibil, îşi încheie Klein fraza. Mişcarea are bani. E posibil să fi angajat profesioniştii de care avea nevoie. Numai Dumnezeu ştie câţi mercenari taie frunză la câini zilele astea. Este foarte probabil ca indivizii aceia să fi fost ex-Stasi, din fosta Germanie de Est, sau ex-KGB, din Rusia. Sau din fostele comandouri din oricare altă ţară a Pactului de la Varşovia, din Balcani, ori din Orientul Mijlociu.

Klein ridică din umeri.

— Cea mai tare chestie e afirmaţia lui Smith potrivit căreia nici una dintre aplicaţiile aflate în dezvoltare la Institut nu ar fi fost în măsură să-i ucidă pe protestatari. Dacă omul nostru are dreptate, atunci teoria lui Hanson cade. Bineînţeles că acest lucru este valabil şi pentru celelalte variante.

Preşedintele rămase cu privirea aţintită în golul şemineului. Apoi se scutură şi zise pe un ton gutural:

— Este plauzibil, Fred, mai ales când te gândeşti la ceea ce Hideo Nomura tocmai mi-a spus. Numai că nu îmi place modul în

care atât cei de la CIA, cât şi cei de la FBI se concentrează numai asupra unei singure teorii în legătură cu ceea ce s-a întâmplat la Santa Fe, excluzând orice altă posibilitate.

— E de înţeles, spuse Klein lovind cu palma procesul-verbal al şedinţei NSC. Trebuie să recunosc că şi eu am aceleaşi îndoieli. Cel mai rău lucru în activitatea de analiză a informaţiilor se petrece atunci când începi să îndeşi lucruri pătrate în găuri rotunde doar pentru a face să se potrivească piesele din ipoteza pe care o susţii. Citind transcrierea asta parcă-i şi văd pe cei de la CIA şi de la FBI grăbindu-se să acopere golurile, în conformitate cu această teorie.

Preşedintele încuviinţă încet din cap.

— Exact asta e problema, zise el şi întoarse capul spre Klein. Ai auzit despre metoda de analiză echipa A/echipa B, nu?

Şeful Covert-One îi zâmbi preşedintelui.

— Normal că am auzit. La urma urmei, asta e una dintre justificările activităţii mele. În 1976, George Bush Sr., care avea să devină unui dintre iluştrii tăi predecesori şi care pe atunci era director la CIA, nu a fost satisfăcut de analiza pe care oamenii săi o făceau asupra intenţiilor sovieticilor. Aşa că a angajat în paralel o altă echipă – echipa B – formată din profesori universitari, foşti generali şi experţi independenţi pentru a efectua o analiză separată în legătură cu aceeaşi problemă.

— Exact, spuse Castilia. Ei bine, începând din momentul ăsta, Fred, vreau să mobilizezi propria ta echipă B pentru a găsi soluţia la toată nebunia asta. Ai grijă să nu te intersectezi cu cei de la CIA sau de la FBI decât dacă este absolut necesar. Am nevoie de cineva în care să am încredere absolută.

Klein dădu din cap.

— Se poate aranja, zise el bătând cu pipa neaprinsă pe genunchi. După câteva clipe, Klein îşi ridică privirea. Colonelul Smith este candidatul cel mai potrivit. Se află deja la locul faptei şi cunoaşte destule despre nanotehnologie.

— Foarte bine, încuviinţă Castilia. Pune-l la curent, Fred. Stabileşte de ce autorizaţii are nevoie şi voi avea grijă ca hârtiile să ajungă acolo unde trebuie în dimineaţa asta.

13

Undeva printre dealurile Cerrillos, la sud-vest de Santa Fe

O Honda Civic veche, de culoare roşie, înainta spre sud pe County Road 57, lăsând în urmă un nor mare de praf. În orice direcţie, nu se vedea nici o lumină cale de kilometri întregi. Doar strălucirea palidă a unei bucăţi de lună îngăduia ochiului să distingă pantele abrupte ale dealurilor printre care şerpuia drumul nepavat. La volanul maşinii umplute până la refuz se afla Andrew Costanzo. Bărbatul privea la intervale regulate kilometrajul şi mişca din buze, atent la distanţa străbătută de când părăsise autostrada interstatală 25. Instrucţiunile pe care le primise erau foarte precise.

Pe faţa palidă şi buhăită a lui Costanzo era întipărită o expresie de exaltare amestecată cu panică, pe care puţini din cunoscuţii săi o mai văzuseră.

În viaţa de fiecare zi, Costanzo era un individ îmbufnat în permanenţă din cauza frustrărilor şi a resentimentelor acumulate. Era un bărbat gras, de patruzeci şi unu de ani, necăsătorit şi marginalizat de o societate care nu-i aprecia nici intelectul, nici idealurile. Muncise din greu pentru a obţine un doctorat în legislaţia mediului. Studiile ar fi trebuit să-i deschidă uşile lumii academice. Visase de ani de zile să ajungă să lucreze într-una din echipele de specialişti din Washington, gata să elaboreze schiţele unor reforme esenţiale pe plan social şi de protecţie a mediului. În loc de asta, muncea part time într-o librărie. O slujbă nenorocită, care abia îi permitea să plătească chiria unui apartament modest, situat într-unul din cele mai sărăcăcioase cartiere din Albuquerque.

Costanzo desfăşura însă şi un alt fel de activităţi, secrete şi această parte a vieţii lui era singura pe care o considera interesantă. Bărbatul îşi linse nervos buzele. Invitaţia de a face parte din structurile de conducere ale Mişcării Lazarus fusese foarte onorantă, dar faptul că acceptase implica riscuri serioase.

Privind ştirile din după-amiaza aceea înţelesese mult mai clar totul. Dacă superiorii săi din cadrul organizaţiei nu i-ar fi dat ordine foarte stricte să rămână acasă, fără îndoială că ar fi participat la demonstraţia de la Institutul Teller. Ar fi fost unul dintre miile de demonstranţi ucişi de maşinăriile create de corporaţiile ce îşi aveau laboratoarele acolo.

Simţi că-l năpădeşte un val de furie, mult mai puternică decât amărăciunea datorată vicisitudinilor zilnice ale vieţii sale mizere. Îşi încleştă mâinile pe volan. Maşina viră brusc spre dreapta, gata să intre în malul de nisip şi vegetaţie uscată.

Speriat şi transpirat, Costanzo expulză aerul din piept. Fii atent cum conduci, îşi zise el nervos. Mişcarea o să aibă grijă să-şi răzbune adepţii.

Mai parcurse încă un kilometru. Se apropia de locul de întâlnire. Încetini şi se aplecă în faţă holbându-se prin parbriz la dealurile care se înălţau în stânga. Acolo!

Semnalizând din obişnuinţă, Costanzo ieşi de pe drumul de ţară şi începu să înainteze precaut printr-un mic canion ce şerpuia adânc în interiorul dealurilor Cerrillos. Cauciucurile maşinii scrâşneau peste suprafaţa acoperită cu pietre aduse la vale după topirea zăpezii. Din loc în loc, pe versanţii abrupţi ai canionului, se vedeau pâlcuri de arbuşti piperniciţi şi tufe de vegetaţie.

La cinci sute de metri după ieşirea de pe drumul de ţară, canionul cotea spre nord. Era locul unde se deschideau mai multe vâlcele înguste ce veneau din direcţii diferite. Se vedeau siluetele contorsionate ale câtorva copaci uscaţi ce reuşiseră să supravieţuiască printre stânci şi ridicăturile de pietriş. De o parte şi de alta se aflau pereţi înalţi de stâncă marcaţi de straturi alternative de gresie şi argilă.

Costanzo opri motorul. Nu se mai auzea nici un zgomot. Ajunsese oare prea devreme? Sau întârziase? Ordinele pe care le primise fuseseră foarte clare în ceea ce priveşte importanţa respectării orei de întâlnire. Îşi trecu mâneca peste frunte pentru a şterge broboanele de sudoare care îi intrau în ochi.

Se târî afară din cabina maşinii, trăgând după el o mică valiză. Rămase în picioare lângă vehicul, aşteptând, fără să ştie prea bine ce trebuie să facă în continuare.

Din direcţia unei vâlcele laterale se aprinseră dintr-o dată nişte faruri puternice de maşină. Luat prin surprindere, Costanzo se răsuci spre lumină, ferindu-şi ochii cu mâna şi încercând să

vadă ceva în direcţia aceea. Nu reuşi să distingă decât conturile unui vehicul de mari dimensiuni şi două sau trei forme ce ar fi putut fi ale unor bărbaţi ce aşteptau în picioare de-o parte şi de alta a maşinii.

— Lasă geanta jos, ordonă o voce amplificată de un megafon. Apoi îndepărtează-te de maşină! Ţine mâinile la vedere!

Tremurând, Costanzo execută ceea ce i se ordonase. Făcu ţeapăn câţiva paşi, în timp ce simţea că i se pune un nod în gât. Ridică mâinile, cu palmele în faţă.

— Cine sunteţi? întrebă el încercând să-şi ascundă emoţia.

— Agenţi federali, domnule Costanzo, se auzi vocea, de data asta fără megafon.

— Dar n-am făcut nimic rău! N-am încălcat nici o lege! zise el incapabil să-şi stăpânească tremurul vocii şi furios că acesta îi trăda frica.

— Nu? se auzi din nou vocea. Sprijinirea unei organizaţii teroriste reprezintă o crimă, Andrew. O gravă încălcare a legii. Nu ştiai asta?

Costanzo îşi trecu din nou limba peste buze. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Petele de sudoare de la subraţ i se întindeau cu repeziciune.

— Acum trei săptămâni, un bărbat a cărui descriere se potriveşte cu a ta a comandat două SUV-uri Ford Excursion la doi dealeri din Albuquerque. Două maşini negre 4x4. A plătit maşinile cu bani gheaţă. Bani gheaţă, Andrew. Eşti atât de bun să-mi spui de unde are cineva ca tine o sumă de o sută de mii de dolari bani gheaţă?

— Nu eram eu acela, protestă Costanzo.

— Vânzătorii te pot identifica, Andrew, îi reaminti vocea. Toate tranzacţiile în bani gheaţă ce depăşesc zece mii de dolari trebuie raportate agenţiilor federale. Nu ştiai asta?

Costanzo rămase cu gura căscată. Aş fi trebuit să-mi dau seama de asta, îşi spuse el. Cerinţa de a raporta tranzacţiile făcute cu bani gheaţă făcea parte din măsurile luate pentru stoparea traficului de droguri, însă, în realitate, în viziunea lui, nu reprezenta decât o altă măsură prin care Washingtonul monitoriza orice potenţiali disidenţi. În agitaţia produsă de faptul că primise o misiune specială pentru Mişcarea Lazarus, uitase cu desăvârşire de această prevedere legală. Cum de putuse să fie atât de tâmpit? Începuseră să-i tremure genunchii.

Una dintre siluetele din faţa lui făcu câţiva paşi în direcţia lui.

Era vorba despre un bărbat foarte înalt şi solid.

— Haideţi să nu ne mai ascundem după degete, domnule Costanzo, spuse acesta cu o voce uşor amuzată. Aţi fost tras pe sfoară.

Activistul Mişcării Lazarus rămăsese ţintuit locului. Omul din faţa lui avea dreptate, îşi spuse el furios. Fusese trădat. Dar de ce era oare aşa de surprins? Avusese mereu parte de aşa ceva – la început, acasă, după aceea, la şcoală – şi acum i se întâmpla din nou.

— Pot să-l identific pe cel care mi-a dat banii, se oferi el disperat. Am o memorie vizuală foarte bună…

Un glonţ de 9 mm îi pătrunse printre ochi, îi sfârtecă creierul şi îi distruse partea din spate a craniului.

Bărbatul înalt cu părul roşu, în mâna căruia se afla pistolul cu amortizor, se uită dispreţuitor spre cadavrul activistului.

— Da, domnule Costanzo, spuse Terce încet, sunt sigur că puteţi.

Jon Smith alerga disperat ca să-şi salveze viaţa. Asta e tot ce ştia. Pe lângă el alergau şi alţi oameni. Cu toate că aceştia urlau disperaţi, putea să audă un bâzâit puternic. Aruncă o privire peste umăr şi văzu un roi imens de insecte ce cobora spre ei cu viteză. Încercă să alerge şi mai repede şi inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Bâzâitul se auzea acum şi mai tare, mai insistent şi mai ameninţător. Ceva i se lipise de gât şi încercă cu disperare să scape de lucrul acela. I se lipi însă de mână. Se uită în jos şi văzu că era vorba despre o viespe.

Brusc, viespea începu să se transforme într-o creatură artificială făcută din oţel şi titan, echipată cu dinţi ascuţiţi ca de ferăstrău şi ţepi ca nişte burghie. Viespea-robot îşi întoarse încet capul triunghiular spre el. Ochii ei cu mii de faţete străluceau hămesiţi. Rămase ţintuit locului, incapabil să reacţioneze, privind îngrozit cum dinţii şi ţepii viespii se puseră în mişcare şi începură să-i sfârtece carnea.

Se trezi brusc şi se ridică în şezut, respirând sacadat. Acţionă din reflex şi-şi scoase rapid de sub pernă pistolul SIG-Sauer. Apoi se opri. Nu fusese decât un vis, îşi spuse el tulburat.

Telefonul mobil bâzâi din nou, de pe noptiera unde îl pusese înainte de a adormi. Afişajul ceasului deşteptător arăta că abia trecuse de ora trei dimineaţa. Smith înşfăcă telefonul înainte ca

acesta să mai apuce să mai bâzâie o dată.

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău că te-am trezit, colonele, spuse Fred Klein, fără însă ca vocea lui să exprime prea mult regret.

Însă s-a întâmplat ceva şi am considerat că ar trebui să vezi şi tu… şi să auzi.

— Da? făcu Smith coborând din pat.

— Misteriosul Lazarus şi-a făcut în sfârşit apariţia, spuse şeful Covert-One. Sau cel puţin aşa se pare.

Smith fluieră uşor. Era un lucru cu adevărat interesant. În informările despre Mişcarea Lazarus la care participase, i se spusese foarte clar că nici un serviciu de informaţii occidental nu reuşise să afle cine conducea cu adevărat operaţiunile organizaţiei.

— Lazarus în persoană?

— Nu, răspunse Klein. Cred că cel mai bine ar fi să-ţi arăt ce avem. Ai laptopul la îndemână?

— Stai puţin.

Smith lăsă telefonul pe pat şi aprinse lumina. Calculatorul portabil se afla în geantă, lângă dulap. Cu mişcări rapide, colonelul puse aparatul pe pat, îl conectă la mufa din perete şi-l porni.

Smith introduse codul de securitate şi parolele care îi permiteau să intre în reţeaua Covert-One. După aceea ridică din nou telefonul.

— M-am conectat.

— Aşteaptă o clipă, zise Klein. Îţi trimit materialul imediat.

După câteva secunde, pe monitor apăru faţa plăcută a unui bărbat de vârstă mijlocie, care privea fix în direcţia camerei de luat vederi.

Smith se aplecă spre monitor pentru a studia de aproape faţa individului. Era un chip care i se părea ciudat de cunoscut. Fiecare trăsătură, de la părul castaniu, uşor ondulat şi puţin încărunţit pe la tâmple, la ochii albaştri, nasul clasic şi bărbia fermă, crea impresia de putere şi înţelepciune.

„Eu sunt Lazarus”, spuse calm bărbatul de pe monitor. „Mă adresez atât adepţilor Mişcării, cât şi întregii omeniri. Vreau să spun adevărul despre cei puternici şi corupţi”.

Smith asculta cu atenţie vocea sonoră, perfect acordată a lui Lazarus. În scurtul său discurs, acesta solicită prinderea şi judecarea celor vinovaţi de masacrul de la Institutul Teller.

Cerea, de asemenea, interzicerea totală şi imediată a tuturor cercetărilor din domeniul nanotehnologiilor. Lazarus se adresă apoi membrilor Mişcării, îndemnându-i să facă tot ce era necesar pentru a păzi omenirea de pericolul nanotehnologiilor.

— Mişcarea noastră, o mişcare a tuturor oamenilor, indiferent de rasă, sex sau credinţe religioase, a avertizat de mai mult timp în legătură cu această ameninţare, spuse solemn Lazarus. Avertismentele noastre au fost însă ignorate sau luate în derâdere. Vocile noastre au fost reduse la tăcere. Ieri, întreaga omenire a putut să vadă în sfârşit adevărul, un adevăr teribil şi înfiorător.

După terminarea discursului, pe ecranul monitorului rămase un fundal neutru.

— Un exemplu de propagandă foarte eficientă, zise încet Smith la telefon.

— Într-adevăr foarte eficientă, recunoscu Klein. Materialul ăsta este destinat marilor reţele de televiziune din Statele Unite şi Canada. Cei de la NSA l-au interceptat acum două ore, în fluxul de semnale ale unui satelit de comunicaţii. Toate agenţiile de informaţii lucrează acum la analizarea lui.

— Bănuiesc că nu avem cum să interzicem difuzarea materialului, spuse gânditor Smith.

— După ce s-a întâmplat ieri? pufni Klein. În nici un caz, colonele. Mesajul de la Mişcarea Lazarus va fi prima ştire din buletinele de dimineaţă şi, probabil, va fi transmis după aceea toată ziua.

Smith încuviinţă din cap. Nici un director de canal de televiziune nu era nebun să dea cu piciorul la şansa de a transmite un mesaj din partea liderului Mişcării Lazarus, în special, din cauza misterului în care era înconjurat acest personaj.

— A reuşit NSA să descopere sursa transmisiei?

— La asta lucrează acum, însă nu va fi o treabă prea uşoară. Mesajul a sosit sub forma unui semnal comprimat şi cifrat ataşat de un alt semnal-sursă. Odată ajuns la satelit, mesajul a început să se decomprime şi să se decodifice singur şi apoi a fost emis spre New York, Los Angeles, Chicago…

— Foarte interesant, spuse Smith gânditor. Nu ţi se pare o metodă ciudat de sofisticată pentru o organizaţie ce pretinde că se opune tehnologiilor modeme?

— Ba da, recunoscu Klein. Însă ştiam deja că Mişcarea

foloseşte foarte mult calculatoarele şi internetul pentru a realiza comunicările interne. Aşa că n-ar trebui să fim atât de surprinşi că utilizează aceleaşi metode pentru a se adresa restului lumii.

Klein făcu o pauză şi oftă.

— Mai mult ca sigur că, în cazul în care NSA reuşeşte să descopere sursa transmisiei, se va dovedi că e vorba despre un DVD anonim, primit de un mic post independent, împreună cu o sumă considerabilă pentru a fi transmis.

— Bine măcar că ştim acum cum arată individul ăsta, spuse Smith. Acum putem să-i aflăm adevărata identitate. Sunt sigur că undeva, în bazele noastre de date sau ale aliaţilor noştri se găseşte un fişier care să se potrivească cu poza individului.

— Cred că te cam grăbeşti, colonele, zise Klein iritat. Ăsta n-a fost singurul mesaj interceptat de NSA în dimineaţa asta. Uită-te şi la ăsta…

Pe ecran apăru un asiatic, un bărbat cu părul alb, cu o frunte înaltă, fără riduri şi cu nişte ochi negri, fără vârstă. Figura lui îi aduse aminte lui Smith de picturile ce înfăţişau înţelepţii din vechime. Bărbatul începu să vorbească în japoneză. În partea de jos a ecranului se scurgea subtitrarea în limba engleză.

„Eu sunt Lazarus. Mă adresez atât adepţilor Mişcării, cât şi întregii omeniri…”

Următoarea imagine fu cea a unui african, o faţă care emana forţa unui rege sau a unui şaman. Bărbatul vorbea în dialectul swahili, însă cuvintele erau aceleaşi, transmiteau acelaşi mesaj. După ce termină africanul, apăru din nou bărbatul cu trăsături europene, dar de data asta vorbea în franceză.

Smith putu să urmărească uimit cum pe ecran defilează diferite imagini ale lui Lazarus, fiecare dintre ele transmiţând acelaşi mesaj numai că într-o altă limbă.

După ce ultima imagine dispăru de pe ecran, colonelul fluieră uşor.

— Asta da găselniţă! E posibil ca două treimi din populaţia omenirii să primească simultan mesajul Mişcării Lazarus. De la nişte indivizi care arată ca ei şi vorbesc aceeaşi limbă.

— Se pare că ăsta e planul, zise şeful Covert-One. Însă indivizii sunt mult mai deştepţi. Mai uită-te o dată la prima imagine a lui Lazarus.

Imaginea apăruse din nou pe monitor şi îngheţase chiar în clipa în care bărbatul se pregătea să vorbească. Smith se uita cu atenţie la faţa bărbatului de vârstă mijlocie. De ce i se părea

oare atât de cunoscută?

— Mă uit la ea, Fred. Dar îţi mărturisesc că nu prea ştiu ce anume să caut.

— Nu e o faţă reală, colonele, îi spuse Klein hotărât. Nici una dintre celelalte imagini ale lui Lazarus nu este.

Smith ridică dintr-o sprânceană.

— Şi atunci ce sunt?

— Imagini generate pe calculator, îi răspunse Klein. Trăsături ale unor oameni reali amestecate pentru a crea un set de feţe diferite. Vocile sunt şi ele generate pe calculator.

— Deci nu avem cum să-i identificăm, îşi dădu seama Smith. Sau să aflăm dacă Mişcarea e condusă de un singur individ sau de mai mulţi.

— Exact. Şi nu numai atât, spuse Klein. Am văzut o analiză făcută de cei de la CIA. Specialiştii lor sunt convinşi că aceste imagini şi voci sunt create cu mare atenţie că ele reprezintă adevărate arhetipuri, figuri idealizate ale culturilor cărora li se adresează Lazarus.

Prin urmare, se explica de ce i se păruse atât de familiară prima imagine. Smith văzuse o figură ce aducea foarte bine cu imaginea pe care o au occidentalii despre eroii lor.

— Indivizii ăştia sunt foarte pricepuţi, zise el amărât.

— Exact.

— Să ştii că încep să le dau dreptate celor de la CIA şi FBI, când îi acuză pe indivizii ăştia pentru ce s-a întâmplat ieri.

— Nu ştiu. Faptul că sunt experţi în propagandă şi că ştiu să se protejeze nu înseamnă în mod obligatoriu că au intenţii teroriste. Încearcă să nu te laşi influenţat, colonele. Nu uita că în această investigaţie Covert-One joacă rolul echipei B. Misiunea ta este să joci rolul avocatului diavolului, să te asiguri că nu sunt ignorate anumite probe, doar pentru că nu se potrivesc cu anumite idei preconcepute.

— Nu-ţi fie teamă, Fred, spuse Smith. Voi face tot ce depinde de mine pentru a descoperi adevărul.

— Cu discreţie, te rog, îi reaminti Klein.

— Discreţia este calitatea mea cea mai de preţ, spuse Smith zâmbind.

— Da? Nu ştiam, zise ironic şeful Covert-One. Succes, Jon. Dacă ai nevoie de ceva, informaţii, sprijin, permise de acces, orice, sunt gata să te ajut.

Zâmbind în continuare, Smith închise telefonul şi calculatorul

şi începu să se pregătească pentru ziua lungă care abia începea.

14

Emeryville, California

Pe vremuri un orăşel adormit, caracterizat mai degrabă prin depozitele părăsite şi magazinele cu maşini de gătit ruginite, Emeryville înflorise brusc şi devenise unul din promiţătoarele centre ale biotehnologiei din Bay Area. Corporaţii farmaceutice multinaţionale, firme specializate în inginerie genetică sau antreprenori în căutare de noi oportunităţi, cum ar fi nanotehnologia, concurau în găsirea de spaţii pentru birouri şi laboratoare de-a lungul aglomeratului coridor paralel cu autostrada 80, ce lega Berkeley de Oakland. Preţul terenurilor şi taxele erau exorbitante aici, însă se pare că investitorilor le păsa prea puţin de acest aspect, fiind mai mult interesaţi de proximitatea unor universităţi de prim rang, a aeroporturilor de importanţă intercontinentală şi, probabil, mai presus de orice, de priveliştea extraordinară care se deschidea de aici asupra oraşului San Francisco, a Golfului şi asupra podului Golden Gate.

Spaţiile dedicate cercetărilor în domeniul nanoelectronicii aparţinând firmei Telos Corporation ocupau un etaj întreg într-una din clădirile din oţel şi sticlă ce se înălţa nu departe de intrarea spre Bay Bridge. Interesaţi, în primul rând, de obţinerea de profit de pe urma investiţiilor de multe milioane de dolari în echipamente, materiale şi personal şi mai puţin de publicitatea ieftină, cei de la Telos Corporation preferau discreţia. Prezenţa firmei în clădire nu era anunţată prin nici o firmă strălucitoare şi scumpă. Nu se organizau vizite pentru grupuri de şcolari, politicieni sau presă, acţiuni consumatoare de timp preţios. Chiar şi securitatea era asigurată printr-un singur post, plasat în interior, chiar lângă uşa de la intrare.

Paul Yiu, de la Pacific Security Corporation, şedea pe un scaun în interiorul postului de pază şi citea un roman poliţist. Trecu la o pagină nouă şi fu surprins să descopere acolo moartea unui alt suspect despre care el bănuia că ar putea fi criminalul. Gardianul lăsă cartea pe tejghea, căscă şi se întinse. Miezul nopţii trecuse

de mult, însă mai erau două ore până când avea să-i vină schimbul. Încercă să-şi găsească o poziţie mai bună în scaunul pivotant, îşi aranjă arma purtată într-un toc prins la centură şi se întoarse la romanul său poliţist. I se închideau pleoapele.

O bătaie uşoară în uşile de sticlă îi alungă amorţeala. Yiu ridică privirea, convins că e vorba despre unul dintre ciudaţii vagabonzi care, plecaţi din Berkeley, ajungeau uneori până aici din greşeală. În loc de asta, la uşă se afla o roşcată mignonă, care îl privea cu o expresie îngrijorată. Noaptea aducea o ceaţă rece dinspre Golf şi femeia nu se simţea, probabil, prea bine în sacoul subţire, de sub care se vedea o bluză albă de mătase.

Gardianul împinse scaunul în spate, îşi aranjă uniforma kaki şi se îndreptă spre uşă. Tânăra zâmbi uşurată văzându-l că vine spre ea şi încercă uşa. Aceasta vibră uşor însă rămase mai departe încuiată.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse gardianul prin uşile de sticlă. Clădirea este închisă.

Privirea femeii redeveni îngrijorată.

— Vă rog, am nevoie de un telefon să sun la service, zise aceasta cu o voce plângăcioasă. Mi s-a stricat maşina nu departe de aici şi acum m-a lăsat şi mobilul!

Yiu rămase pe gânduri pentru o clipă. Regulile erau suficient de clare: nici un vizitator neautorizat în afara orelor de program. Pe de altă parte, nu era nevoie ca vreunul dintre şefi să afle vreodată că se hotărâse să o facă pe bunul samaritean faţă de femeia de afară. Să zicem că e fapta mea bună pe săptămâna asta, se hotărî el. În afară de asta, femeia era destul de drăguţă şi el avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru roşcate.

Gardianul îşi scoase cardul de acces din buzunarul de la piept al cămăşii şi îl trecu prin fanta încuietorii. Se auzi un bâzâit şi clinchetul încuietorii. Yiu trase de uşa grea de sticlă zâmbind binevoitor.

— Poftiţi doamnă. Telefonul este…

Jetul de substanţă paralizantă îl lovi drept în ochi şi în gura deschisă. Gardianul se frânse de mijloc, orbit, incapabil să scoată vreun sunet. Nici nu apucă să ducă mâna la pistol, că fu trântit pe podeaua lucioasă de uşa împinsă cu forţă. Mai multe persoane năvăliră în holul clădirii. Fu prins de nişte braţe puternice şi apoi mâinile îi fură imobilizate la spate cu ajutorul cătuşelor pe care le avea el la centură. Altcineva îi trase o glugă de pânză peste cap.

O femeie se aplecă peste el pentru a-i şopti la ureche:

— Să nu uiţi asta! Lazarus trăieşte!

Atunci când Yiu fu în sfârşit eliberat, intruşii plecaseră de mult din clădire. Din laboratoarele firmei Telos se alesese însă praful, vase din sticlă sparte, microscoape electronice arse, rezervoare din inox găurite şi chimicale vărsate peste tot. Sloganurile Mişcării Lazarus scrise cu spray pe pereţi, pe uşi şi pe ferestre arătau clar cine se făcea responsabil de toate distrugerile acelea.

Zurich, Elveţia

În timp ce soarele palid de toamnă cobora spre zenit, mii de protestatari se înghesuiau pe străzile în pantă, mărginite cu arbori, care dădeau în Oraşul Vechi şi în Limmat. Mulţimea bloca străzile din jurul Institutului Federal Elveţian de Tehnologie şi al Universităţii din Zurich, instituţii ale căror campusuri se învecinau. Pe deasupra capetelor demonstranţilor fluturau steaguri roşu-verzi ale Mişcării Lazarus şi pancarte prin care se cerea interzicerea proiectelor de cercetare în domeniul nanotehnologiilor, în curs de desfăşurare în Elveţia.

Mai multe escadroane de poliţişti echipaţi cu bastoane de cauciuc şi scuturi din plexiglas aşteptau pe loc repaus la câteva cvartale distanţă de grosul protestanţilor. Lângă ei se aflau maşini blindate echipate cu tunuri cu apă şi aruncătoare de grenade lacrimogene. Poliţiştii nu păreau însă prea grăbiţi să treacă la treabă şi să elibereze străzile.

Dr. Karl Friederich Kaspar, şeful unuia dintre laboratoarele a căror activitate făcea obiectul demonstraţiilor, aştepta în spatele baricadelor poliţiei, nu departe de staţia superioară a Zurich Polybahn, linia de funicular construită cu mai bine de un secol în urmă atât pentru folosinţa universităţii cât şi a Institutului. Îşi cercetă din nou ceasul şi scrâşni furios din dinţi. Începu să-l caute cu privirea pe ofiţerul de poliţie cu gradul cel mai mare.

— De ce întârzie atâta? Fără aprobare, demonstraţia e ilegală. De ce nu vă puneţi forţele în mişcare ca să-i dispersaţi pe demonstranţi?

Ofiţerul de poliţie ridică din umeri.

— Eu execut ordinele pe care le primesc Herr Professor Direktor Kaspar. Deocamdată, n-am primit nici un ordin în acest

sens.

Kaspar şuieră dezgustat.

— Dar e absurd! Oamenii mei aşteaptă să înceapă activitatea. Trebuie să realizăm mai multe experimente deosebit de importante.

— Păcat, spuse poliţistul.

— Păcat! mârâi furios Kaspar. E mai mult decât păcat, e o ruşine. Profesorul se uită nervos în ochii celuilalt. Aproape că-mi vine să cred că simpatizaţi cu ignoranţii ăştia.

Ofiţerul de poliţie îi înfruntă privirea fără să clipească.

— Să ştiţi că nu sunt membru al Mişcării Lazarus, dacă asta încercaţi să sugeraţi, spuse el încet. Însă am văzut ce s-a întâmplat în America. Nu vreau ca o astfel de catastrofă să se producă şi aici, la Zurich.

Directorul laboratorului se înroşi la faţă.

— Aşa ceva e imposibil! În nici un caz! Activitatea noastră este total diferită de ceea ce făceau americanii şi japonezii la Institutul Teller! Orice comparaţie este exclusă!

— Asta e foarte bine, spuse calm poliţistul cu o urmă de zâmbet sardonic în colţul gurii. Îi întinse lui Kaspar un megafon şi-i spuse: Poate că dacă le povestiţi demonstranţilor ce mi-aţi spus mie, reuşiţi să-i faceţi să înţeleagă că au greşit şi se dispersează de bună voie.

Kaspar rămase cu ochii holbaţi la el, uimit să descopere atâta ignoranţă şi insolenţă la un funcţionar public.

15

Aeroportul Internaţional Albuquerque, New Mexico

Având soarele abia răsărit şi roşu în spate, uriaşul Condor trecu bubuind peste linia interioară de balize de semnalizare a aeroportului şi atinse greoi asfaltul de pe Pista Opt. Cele patru turbine montate de piloni mugiră în clipa în care pilotul inversă sensul de ieşire a gazelor. Avionul ricoşă câţiva centimetri înapoi în aer, apoi se aşeză pe suprafaţa de asfalt şi, decelerând, parcurse aproape în întregime cei patru kilometri ai pistei. Uriaşa aeronavă trecu pe lângă hangarele unde erau adăpostite avioanele de vânătoare F-16 ale Escadrilei 50 New Mexico a Gărzii Naţionale, precum şi pe lângă buncărele camuflate în care, pe timpul războiului rece, fuseseră adăpostite numeroase arme nucleare tactice şi strategice.

Aproape de capătul vestic al pistei, enormul avion de producţie rusească coti spre zona depozitelor de marfa şi, mergând din ce în ce mai încet, se opri complet lângă un mic avion cu reacţie privat. Zgomotul ascuţit al motoarelor se stinse. Condorul era imens faţă de grupul de reporteri şi cameramani care îi aşteptau sosirea.

Rampa din spate a avionului, înaltă de 18 metri, se deschise cu un şuierat şi se propti pe betonul pătat cu ulei şi benzină. Doi bărbaţi în costume de zbor îşi făcură apariţia din interiorul calei, ţinând mâna la ochi ca să se ferească de lumina soarelui. Odată ajunşi pe sol, cei doi se întoarseră cu spatele şi, folosind un sistem de semnalizare cu ajutorul braţelor, începură să-i dirijeze pe şoferii aflaţi la volanul mai multor vehicule din pântecele uriaşului Condor. Laboratoarele mobile promise de Hideo Nomura sosiseră în New Mexico.

În mijlocul jurnaliştilor, se afla însuşi Nomura, care urmărea împreună cu aceştia modul rapid şi calm în care tehnicienii şi echipele de sprijin pregăteau convoiul pentru drumul scurt pe şosea până la Santa Fe. Japonezul era mândru şi plăcut

impresionat de eficienţa de care dădeau dovadă oamenii săi.

După ce se convinse că echipele media filmaseră suficient de mult, Nomura le solicită atenţia printr-un gest. Cameramanii avură nevoie de mai multe secunde pentru a-şi refocaliza aparatura şi a-şi potrivi microfoanele. Japonezul aşteptă cu răbdare până ce toată lumea fu gata.

— Doamnelor şi domnilor, vreau să vă anunţ că am luat o decizie foarte importantă, începu Nomura. Nu mi-a fost deloc uşor. Însă cred că este cea mai bună decizie posibilă, mai ales în condiţiile teribilei tragedii la care am fost cu toţii martori ieri. Japonezul se opri pentru a mări şi mai mult tensiunea. Începând chiar din acest moment, Nomura Pharmatech suspendă toate programele sale de cercetări în domeniul nanotehnologiilor, atât cele din propriile noastre laboratoare şi capacităţi de producţie, cât şi cele pe care le sponsorizam în alte institute din lume. Vom invita observatori în laboratoarele noastre pentru a confirma că am sistat toate activităţile din acest domeniu.

Nomura ascultă politicos valul de întrebări precipitate declanşate de anunţul său surprinzător şi apoi începu să răspundă la cele care se potriveau cel mai bine scopurilor sale.

— Dacă decizia mea a fost influenţată de solicitările Mişcării Lazarus, din această dimineaţă? Japonezul clătină din cap. În nici un caz. Deşi respect motivaţia şi idealurile acestei organizaţii, nu sunt de acord cu atitudinea lor faţă de ştiinţă şi tehnologie. Această oprire temporară este dictată, pur şi simplu, de prudenţă. Până nu vom şti cu exactitate ce s-a întâmplat la Institutul Teller, ar fi o nesăbuinţă să punem în pericol şi alte locaţii.

— Dar ce se va întâmpla cu competitorii dumneavoastră? întrebă fără menajamente un alt reporter. Există şi alte firme, universităţi şi chiar guverne care au investit deja miliarde în cercetări privind utilizarea nanotehnologiilor în domeniul medical. Ar trebui să vă urmeze exemplul şi să oprească şi ei cercetările?

Nomura zâmbi politicos.

— Nu cred că am autoritatea de a le indica altora ce cale trebuie să urmeze. Este o chestiune care depinde de judecata lor sau poate, chiar mai mult, de conştiinţa fiecăruia. Eu nu pot decât să vă asigur că Nomura Pharmatech nu va pune niciodată profiturile înaintea vieţilor unor oameni nevinovaţi.

Boston, Massachusetts

Masivul James Severin, directorul executiv al companiei Harcourt Biosciences, urmărea ultimele secvenţe ale interviului lui Hideo Nomura transmis în buletinul de ştiri de la CNN.

— Ticălosul ăsta de japonez, murmură el admirativ şi furios în acelaşi timp. Ştie doar că proiectele firmei lui sunt cu mult în urma tuturor ceilalţi, astfel că nu au nici cea mai mică şansă să ne egaleze!

Bărbatul de lângă el, la fel de înalt, dar cântărind probabil cu vreo treizeci de kilograme mai puţin, îl aprobă cu o mişcare a capului.

— Din câte ştim noi, oamenii lui Nomura sunt în urma cercetătorilor noştri cu cel puţin optsprezece luni. Indivizii bâjbâie încă printre elementele teoretice, în timp ce echipele noastre dezvoltă deja aplicaţii utile în medicină. Este o cursă pe care Pharmatech nu are cum s-o câştige.

— Da, mârâi Severin. Ştim asta. Şi prietenul nostru Hideo o ştie foarte bine. Însă cine poate să spună cu adevărat ce are omul de gând? În orice caz, nu presa. Directorul se încruntă. Opreşte proiectele astea la care a dat greş şi, în acelaşi timp, o face pe cavalerul altruist, gata să renunţe la profiturile firmei sale pentru binele omenirii! Drăguţ, nu-i aşa?

Severin îşi trase scaunul şi se ridică greoi în picioare. Făcu câţiva paşi şi se opri mohorât lângă peretele de sticlă ce mărginea biroul său.

— Acţiunea asta a lui Nomura nu face decât să sporească presiunea publicului şi a politicienilor asupra noastră, a celorlalţi. Deja am suferit destul din cauza mizeriei de la Santa Fe. Acum o să se amplifice totul.

— Am putea reduce niţel presiunea dacă ne-am alătura şi noi moratoriului autoimpus de Pharmatech, sugeră precaut celălalt bărbat. Doar până când reuşim să dovedim că nu laboratorul nostru de la Teller a fost de vină pentru dezastrul de acolo.

Severin pufni nervos.

— Şi cât va dura asta? Câteva luni? Un an? Doi ani? Chiar crezi că ne putem permite să ţinem o armată de oameni de ştiinţă strălucitori atâta vreme, doar ca să taie frunză la câini? Directorul îşi lipi fruntea de sticla groasă. Jos, în depărtare, apa din Portul

Boston avea o nuanţă rece de gri verzui.

— Nu uita că foarte mulţi, atât din Congres, cât şi din presă, vor sugera că suspendarea proiectelor va însemna practic recunoaşterea greşelii noastre.

Celălalt bărbat din cameră nu mai zise nimic.

Severin se răsuci de la fereastră şi îşi lovi cu zgomot palmele la spate.

— Nu. Nu vom juca aşa cum vrea Nomura. Vom ieşi singuri din situaţia asta, chiar dacă ne va fi greu. Pregăteşte imediat un comunicat de presă. Vom declara că Harcourt Biosciences respinge cu hotărâre cererile Mişcării Lazarus. Nu vom ceda în faţa unor ameninţări ale unei organizaţii extremiste. Şi haide să organizăm pentru mass-media nişte vizite în celelalte laboratoare ale noastre în care se fac cercetări în domeniul nanotehnologiilor. Trebuie să le arătăm oamenilor că noi nu avem absolut nimic de ascuns şi că nu e cazul să se teamă de ceva.

16

Institutul Teller

Jon Smith păşea cu atenţie printre ruinele Institutului Teller. Avea pe el un costum gros de protecţie din plastic, mănuşi, mască şi glugă sigilate şi prevăzute cu propria rezervă de oxigen. Peste glugă purta şi o cască albastră de protecţie. Se lăsă într-o parte ca să se ferească de o grindă înnegrită de fum ce atârna din tavan. Trebuia să aibă grijă să nu-şi sfâşie costumul în vreunul dintre cuiele ce ieşeau din lemnul carbonizat. Nu se ştia dacă nanofagii care uciseseră mii de protestatari erau încă activi sau nu. Până acum, nimeni nu se încumetase să verifice acest lucru pe pielea sa. Fragmente de cărămidă şi cioburi de sticlă trosneau strident sub tălpile groase ale bocancilor.

Ajunse într-o zonă mai aerisită, acolo unde se atlase cantina pentru angajaţi. Încăperea era aproape intactă, cu excepţia urmelor lăsate de explozie pe doi pereţi şi a contururilor desenate cu cretă pe podea, acolo unde fuseseră îndepărtate rămăşiţele umane.

Echipa de la FBI care investiga dezastrul îşi stabilise aici locul de adunare şi centrul de comandă operativ. Două calculatoare portabile fuseseră instalate pe o masă din centrul încăperii deşi era clar că agenţilor care încercau să le folosească le venea foarte greu să introducă date cu mănuşile acelea groase.

Smith se îndreptă spre un colţ unde se afla un bărbat ce avea pe cap o cască de protecţie de culoare neagră şi care studia un set de planşe întinse pe o masă. Pe ecusonul prins de costumul de protecţie scria LATIMER, C.

Agentul întoarse capul auzindu-i paşii.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă el. Vocea îi suna înfundat din cauza măştii de protecţie.

— Doctor Jonathan Smith. Lucrez pentru Pentagon. Jon bătu uşor cu degetul în casca de protecţie de culoare albastră. Aceasta era culoarea menită să-i diferenţieze pe observatorii şi consultanţii ce aparţineau altor agenţii. Am primit misiunea de a

observa cum se desfăşoară investigaţiile şi de a acorda ajutor ori de câte ori acest lucru e posibil.

— Sunt agentul special Charles Latimer, se prezentă celălalt bărbat. Era suplu, cu păr deschis la culoare şi vorbea cu un puternic accent sudist. Şi cum anume ne puteţi ajuta, domnule doctor, întrebă el curios.

— Am destul de multă experienţă practică în domeniul nanotehnologiilor, spuse prudent Smith. Şi cunosc destul de bine modul de amplasare a laboratoarelor. Eram detaşat la Institut când a avut loc atacul terorist.

Latimer îl privi uimit.

— În cazul ăsta, domnule doctor, ar trebui să fiţi mai degrabă martor decât observator.

— Ieri am fost într-adevăr martor, spuse Smith zâmbind. Azi însă am fost promovat în funcţia de consultant independent. Îmi dau seama că nu e prea regulamentar, zise el ridicând din umeri.

— Nu, nu prea e, zise agentul. Ştiţi ce vreau să vă întreb? Aveţi aprobare din partea şefilor mei să umblaţi pe aici?

— Sunt sigur că toate aprobările necesare au ajuns pe biroul doamnei Pierson, răspunse Smith împăciuitor. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să se pună rău cu conducerea operaţiunii. Nu se întâlnise cu Kit Pierson până atunci şi avea presimţirea că femeia nu avea să fie deloc prea încântată să descopere că cineva din afara FBI-ului îşi bagă nasul în investigaţia condusă de ea.

— Cu alte cuvinte, încă nu aţi vorbit cu ea, spuse Latimer clătinând nemulţumit din cap. Agentul ridică însă imediat din umeri. Asta e. Oricum, nimic din ce se află pe locul ăsta nenorocit nu se desfăşoară conform regulamentului.

— Condiţiile de lucru de aici sunt foarte dure, se grăbi să recunoască Smith.

— Cred că dure e puţin spus, remarcă agentul FBI zâmbind amar. Nu e de-ajuns că trebuie să căutăm printre ruinele astea. Necesitatea de a ne proteja de nanofagi sau ce naiba or fi face munca aproape imposibilă. Agentul arătă cu mâna spre costumele de protecţie pe care le purtau amândoi. Din cauza rezervei limitate de oxigen şi a căldurii nu putem sta mai mult de trei ore în costumele astea de cosmonauţi. Şi o jumătate de oră din astea trei trebuie s-o pierdem cu decontaminarea. Aşa că înaintăm cu paşi de melc, deşi cei de la Washington ne tot pisează la cap să obţinem rapid rezultate. În plus, din cauza

contaminării ne este aproape imposibil să identificăm nişte probe ca lumea.

Smith îl privi cu compasiune pe agent.

— Cred că înţeleg la ce vă referiţi. Nu puteţi să scoateţi nimic din clădire pentru analizele de laborator fără ca obiectul respectiv să fie decontaminat. Şi după decontaminare probabil că nu mai există nimic care să merite să fie analizat.

— Nasoală situaţie, nu?

— E posibil ca pericolul de contaminare să nu fie chiar atât de mare, spuse Smith. Cele mai multe nanodispozitive sunt proiectate să-şi desfăşoare activitatea în medii specifice. În mod normal, ar trebui să se dezintegreze foarte rapid dacă sunt expuse la condiţii atmosferice, de presiune sau de temperatură care nu se înscriu în parametrii de bază. Este foarte posibil ca locul acesta să fie foarte sigur în momentul de faţă.

— Teoria dumneavoastră pare foarte interesantă, domnule doctor, spuse agentul FBI. Vă oferiţi voluntar să fiţi primul care îşi scoate masca şi inspiră aerul de aici?

Smith zâmbi.

— Eu sunt medic, nu şoarece de laborator. Dar după douăzeci şi patru de ore s-ar putea să încerc să-mi scot masca.

Smith se uită în jos, spre planşele pe care le studia agentul. Era vorba despre planurile celor două niveluri ale Institutului Teller. Pe planşe se vedeau nişte cercuri de culoare roşie. Cele mai multe cercuri se concentrau în zona aripii de nord, acolo unde se aflau laboratoarele ce desfăşurau cercetări în domeniul nanotehnologiilor.

— Astea sunt locurile unde au fost plasate bombele?

Latimer încuviinţă din cap.

— Cele pe care am reuşit să le identificăm până acum.

Smith începu să examineze planşele cu mai multă atenţie. Ceea ce vedea acolo îi confirma părerile pe care le avea deja în legătură cu precizia cu care îşi pregătiseră teroriştii atacul. Câteva încărcături explozive distruseseră complet camera de comandă a gardienilor, locul în care se păstrau arhivele cu imaginile captate de camerele de supraveghere video plasate atât în exteriorul cât şi în interiorul Institutului. O altă bombă distrusese sistemul de protecţie împotriva incendiilor. Alte încărcături explozive fuseseră plasate în centrul de calcul pentru a distruge fişierele păstrate acolo, de la fişele cu date personale ale cercetătorilor până la listele cu materiale şi echipamente

folosite în laboratoare.

La prima vedere, se părea că amplasarea bombelor din laboratoarele destinate nanotehnologiilor demonstra aceeaşi hotărâre de a produce cât mai multe pagube. Mai multe cercuri concentrice fuseseră trasate pe planuri în zona unde fuseseră laboratoarele Institutului şi ale celor de la Nomura. Era clar că acolo încărcăturile explozive fuseseră plasate pentru a distruge toate echipamentele, de la incintele ce conţineau mediile de cultură biochimice până la computere. În modul de amplasare a bombelor în interiorul laboratorului Harcourt era însă ceva care îl punea pe gânduri.

Smith se aplecă peste masă. Ce nu era în regulă? Colonelul urmărea cu degetul înmănuşat modul de dispunere a bombelor acolo. Se părea că, deşi încărcăturile explozive fuseseră plasate în diverse locuri din laborator, tancurile de producere a nanofagilor scăpaseră atenţiei atentatorilor. Era vorba despre o eroare? se întrebă el. Sau fusese ceva intenţionat?

Smith ridică privirea pentru a-l întreba pe Latimer dacă remarcase şi el aceeaşi anomalie. Privirea agentului FBI era însă absentă, fiindcă individul asculta cu atenţie ceea ce i se spunea în casca pe care o avea în ureche.

— Am înţeles, spuse în cele din urmă Latimer, vorbind în microfon. Da, doamnă. Îi voi transmite mesajul şi o să am grijă să facă ceea ce mi-aţi spus. Bărbatul se întoarse spre Smith. Era Pierson. Se pare că a dat peste documentele dumneavoastră. Vrea să vă întâlniţi la centrul de comandă.

— Acum?

Latimer încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Chiar mai devreme, dacă asta ar mai fi posibil, spuse el zâmbind. Şi aş minţi dacă aş spune că vă aşteaptă acolo o primire prea călduroasă.

— Ce drăguţ! încercă Jon să glumească.

Agentul FBI ridică din umeri.

— Aveţi grijă când vorbiţi cu ea, domnule doctor. Regina de Gheaţă este o adevărată profesionistă, însă nu e o persoană prea îngăduitoare. Dacă îşi formează convingerea că prezenţa dumneavoastră aici ar putea să dăuneze în vreun fel investigaţiei noastre, mai mult ca sigur că o să găsească ea o metodă prin care să vă izoleze până ce terminăm noi. Da, bineînţeles, o să spună că nu e vorba decât de o „detenţie preventivă” sau de „custodie din motive de securitate”, dar vă asigur că poziţia

dumneavoastră nu va fi deloc de invidiat.

Smith se uita cu atenţie la faţa lui Latimer, convins că acesta exagerează ca să-l impresioneze. Spre dezamăgirea lui, agentul nu zâmbea deloc.

Casa conspirativă era situată pe un deal ce se înălţa deasupra periferiilor sudice ale oraşului Santa Fe. Pe dinafară, părea o casă tipică din cărămidă nearsă construită, în stil Pueblo, în jurul unei curţi umbrite. În interior însă, totul era modern, inox, crom şi mobilă funcţională în alb şi negru. Câteva antene de satelit de mici dimensiuni fuseseră montate discret într-un colţ al acoperişului plan al clădirii.

Câteva dintre ferestrele dinspre vest ale clădirii ofereau o vedere directă asupra Institutului Teller, aflat la o distanţă de aproximativ trei kilometri. Camerele respective fuseseră umplute cu aparatură de recepţie radio, camere de luat vederi şi aparate de fotografiat prevăzute cu teleobiective puternice şi dispozitive de vedere pe timp de noapte. La aceasta se adăugau o reţea locală de calculatoare şi o legătură cifrată prin satelit.

Echipa de supraveghere era formată din şase oameni ce monitorizau toate comunicaţiile din interiorul zonei îngrădite ce înconjura Institutul Teller. Unul dintre ei, un tânăr cu pielea măslinie şi cu nişte ochi căprui adumbriţi de tristeţe, stătea pe un scaun în faţa unui calculator şi fredona o melodie, în timp ce aştepta cu căştile pe urechi.

Brusc, tânărul deveni atent.

— Am semnal, anunţă el cu o voce calmă, în timp ce introduse o serie de comenzi de la tastatură. Pe monitorul din faţa lui începură să defileze mai multe informaţii, atât text, cât şi grafice şi fotografii.

Şeful echipei, un bărbat mult mai în vârstă, cu părul alb tuns scurt, se apropie şi studie monitorul în tăcere timp de câteva secunde. Dădu din cap satisfăcut.

— Ai făcut o treabă excelentă, Victor. Bărbatul cu părul alb se întoarse spre un alt membru al echipei. Ia legătura cu Terce. Informează-l că operaţiunea din Câmpul Doi pare completă şi că avem acum acces la toate datele echipei de investigatori. Raportează-i, de asemenea, că începem să transferăm aceste informaţii către Centru.

Îmbrăcat în continuare în greoiul costum de protecţie, Jon

Smith se supuse procedurilor riguroase de decontaminare prin care trebuiau să treacă toţi cei ce ieşeau din zona de protecţie din jurul Institutului. Asta presupunea trecerea printr-un lanţ de containere legate unul de celălalt şi în care se aflau mai multe duşuri chimice sub presiune, băi de aerosoli încărcate electrostatic şi sisteme de absorbţie vacuumatice de mare putere. Echipamentele, împrumutate de la armată, erau destinate pentru decontaminarea nucleară, chimică şi biologică a trupelor. Nimeni nu putea fi sigur că aceleaşi proceduri se dovedeau eficiente şi în cazul nanofagilor. Era însă cel mai bun sistem care putuse fi găsit şi instalat în timp util. Având în vedere faptul că nu mai fusese înregistrat nici un deces, Smith era gata să parieze că procedurile de decontaminare funcţionau perfect sau că nu mai existau nanodispozitive active în zona înconjurată de cordonul de protecţie.

Procesul îndelungat de decontaminare îi oferea suficient timp să se gândească la ceea ce văzuse în interiorul Institutului Teller şi să formuleze o ipoteză ce contrazicea teoriile expuse de cei de la FBI şi CIA.

Ajuns în ultimul container, Smith se dezbrăcă de greoiul echipament de protecţie, îl depuse într-un container special destinat acestui scop şi îşi puse hainele sale obişnuite. Primi şi pistolul de la un caporal din Garda Naţională care se afla la punctul final de control şi ieşi afară.

Era mijlocul amiezii. Adia un vânt uşor dinspre munţii împăduriţi aflaţi în stânga. Jon trase adânc aer în piept, savurând mirosul de conifere şi încercând să scape de izul de chimicale care i se impregnase în nări.

Un tânăr îmbrăcat la costum se îndrepta direct spre el. Avea acea faţă lipsită de orice expresie atât de preţuită de ultimele promoţii de absolvenţi ai Academiei FBI.

— Domnul doctor Smith?

Jon îşi înclină politicos capul.

— Chiar el.

— Doamna director Pierson vă aşteaptă la centrul de comandă. Vă rog să-mi permiteţi să vă conduc acolo.

Smith îşi reprimă cu greu un zâmbet ironic. Era clar, femeia căreia i se spunea Regina de Gheaţă luase hotărârea de a nu-l mai scăpa din mână. În mod sigur urma să afle ce părere aveau cei de la FBI despre celelalte agenţii care se amestecau în investigaţiile lor.

Având în minte recomandarea lui Klein de a acţiona cu maximă prudenţă, Smith îl urmă pe tânăr fără să zică nimic. Traversară o zonă plină de trailere şi de corturi de mari dimensiuni, conectate între el prin cabluri de tensiune şi de comunicaţii. Din loc în loc, se vedeau antene de satelit. Câteva generatoare portabile zumzăiau în apropiere, completând sursele de energie locale.

Smith era impresionat. Centrul de comandă era aproape la fel de mare ca punctele de comandă de divizie pe care le văzuse în timpul operaţiunii Furtună în Deşert şi funcţiona mult mai eficient. Chiar dacă Kit Pierson nu excela la capitolul relaţii interumane, ştia, în schimb, cum să organizeze eficient o operaţiune.

Zona personală de lucru a directoarei era amplasată într-un cort mic aşezat aproape de marginea centrului de comandă. În cort, se aflau o masă, un scaun, o sursă de alimentare pentru laptop, un telefon securizat şi un pat pliant.

Smith făcu tot posibilul să-şi ascundă surpriza provocată de descoperirea patului. Femeia asta chiar intenţiona să-şi petreacă noaptea acolo?

— Da, domnule doctor Smith, spuse Pierson cu răceală, observând scânteia aproape imperceptibilă din ochii colonelului. Am de gând să dorm aici.

Un zâmbet slab traversă o fracţiune de secundă faţa palidă a femeii care ar fi putut fi atrăgătoare dacă n-ar fi fost atât de rece şi serioasă.

— Probabil că vi se pare cam spartan pentru o femeie, însă cortul acesta este total inaccesibil presei, ceea ce reprezintă un avantaj major. Femeia se adresă peste umăr tânărului care rămăsese în picioare lângă intrarea în cort: Asta e tot, agent Nash. Voi avea o discuţie particulară cu domnul locotenent-colonel Smith.

Începem, îşi zise Smith, remarcând modul în care Pierson evidenţiase gradul pe care îl avea în armată. Se hotărî să încerce să ia iniţiativa şi să contracareze obiecţiile femeii în legătură cu prezenţa lui acolo.

— În primul rând, vreau să ştiţi că nu mă aflu aici ca să îmi bag nasul în investigaţia pe care o conduceţi dumneavoastră.

— Chiar aşa? Ochii gri ai lui Pierson erau reci ca gheaţa. Acest lucru mi se pare destul de greu de crezut… în afară de cazul că aţi fi un simplu turist trimis de armată. Caz în care prezenţa

dumneavoastră aici ar fi la fel de nedorită.

Deci se cam terminase cu politeţurile, îşi spuse Smith în gând, strângând din dinţi. Discuţia era mai degrabă un duel.

— Doamnă, sunt sigur că aţi citit ordinele şi aprobările în baza cărora mă aflu aici. Sarcina mea este să observ şi să acord asistenţă.

— Cu tot respectul pe care îl port acestor instituţii, vă rog să mă credeţi că nu am nevoie nici de ajutorul Comitetului întrunit al Şefilor de State Majore, nici de cel al Serviciului de informaţii al Forţelor Terestre sau al cui se află cu adevărat în spatele aprobărilor acestea, spuse fără menajamente Pierson. Ca să fiu sinceră, nu cred că există altcineva în clipa asta care ar putea să-mi creeze mai multe probleme decât dumneavoastră.

Smith reuşi cu greu să-şi păstreze cumpătul.

— Zău? În ce fel aş putea eu să vă creez probleme?

— Prin simpla dumneavoastră prezenţă aici, răspunse ea. Poate nu ştiţi, dar internetul şi tabloidele sunt pline de zvonuri potrivit cărora Institutul Teller era baza unui program militar secret ce urmărea crearea de arme bazate pe nanotehnologii.

— Zvonurile astea sunt total nefondate, zise Smith hotărât.

— Chiar aşa?

Smith dădu viguros din cap.

— Am văzut cu ochii mei rezultatele cercetărilor efectuate aici. Nici unul dintre cercetătorii de la Institutul Teller nu lucra la ceva care ar fi putut avea aplicaţii militare.

— Tocmai faptul că vă aflaţi aici, la Institut, reprezintă o problemă pentru mine, domnule colonel, spuse cu răceală Pierson. Cum credeţi că puteţi explica misiunea dumneavoastră de a monitoriza aceste proiecte în domeniul nanotehnologiilor?

Smith ridică din umeri.

— Foarte simplu. Sunt doctor şi specialist în biologie moleculară. Interesul meu faţă de preocupările celor de la Institutul Teller era doar de natură medicală şi ştiinţifică.

— Doar de natură medicală şi ştiinţifică? Nu uitaţi că am citit atât declaraţia pe care aţi dat-o după masacru, cât şi informaţiile pe care le are Biroul despre dumneavoastră, ripostă Pierson. Trebuie să recunosc că pentru un simplu doctor, vă pricepeţi să ucideţi foarte bine. Am senzaţia că utilizarea armelor şi artele marţiale nu prea fac parte din programa obişnuită a facultăţilor de medicină, sau greşesc?

Smith nu zise nimic, pentru că nu avea de unde să ştie cât de

multe ştia Kit Pierson în legătură cu cariera lui. Era imposibil ca femeia să fi aflat ceva din ceea ce făcuse pentru Covert-One, însă activitatea sa în slujba serviciului de informaţii al Forţelor Terestre lăsase fără îndoială anumite urme. Acelaşi lucru era valabil şi pentru rolul pe care îl avusese în rezolvarea crizei Factorului Hades[4].

— Ca să fiu mai explicită, continuă Pierson, probabil că există câţiva oameni care înţeleg legătura dumneavoastră cu medicina. Toţi ceilalţi, în special, cei mai nebuni, nu sunt în stare să vadă decât uniforma pe care o aveţi în dulap. Din cauza asta, zise Kit Pierson, lovindu-l uşor cu degetul în piept pe Smith, nu vreau să vă implic în investigaţia pe care o conduc eu. E suficient ca unul dintre reporterii ăia curioşi să descopere cine sunteţi şi am încurcat-o. Cazul ăsta e şi aşa destul de complicat. Nu am de gând să provoc o altă demonstraţie violentă a Mişcării Lazarus.

— Nici eu, o asigură Smith. De aceea vreau să fiu cât mai discret. Jon făcu un semn spre hainele civile pe care le purta. Cât timp mă aflu aici, sunt un simplu doctor Smith… şi nu stau deloc de vorbă cu ziariştii.

— Nu e suficient, replică ea inflexibilă.

— Va trebui să fie, spuse încet Jon. Era hotărât să facă tot ce depindea de el pentru a potoli iritarea lui Kit Pierson însă nu avea de gând ca de dragul ei să renunţe la misiunea pe care o primise. Uitaţi cum stă treaba, zise el. Dacă doriţi să reclamaţi la Washington, foarte bine. Până una alta însă, trebuie să mă suportaţi… aşa că de ce nu acceptaţi sprijinul pe care m-am oferit să vi-l ofer?

Ochii lui Kit Pierson se îngustară periculos. Pentru o secundă, Smith se întrebă dacă nu cumva îl aştepta acea „detenţie preventivă” despre care îi vorbise agentul Latimer. Femeia ridică însă din umeri. O mişcare aproape imperceptibilă, pe care Smith fu cât pe ce să n-o observe.

— Foarte bine, domnule doctor Smith, spuse ea cu răceală. Vom juca aşa cum doriţi dumneavoastră, deocamdată. Însă de îndată ce obţin permisiunea de a vă alunga de aici, aţi şi plecat.

— Mi se pare corect, încuviinţă Smith.

— Atunci, dacă asta a fost tot, sunt sigură că veţi reuşi să găsiţi şi singur drumul înapoi, spuse ea privindu-şi ceasul de la mână. Am foarte mult de lucru.

---

[4] *Factorul Hades* – un alt roman de aventuri al cărui personaj principal este lt. col. Jon Smith.

Smith se hotărî să întindă un pic coarda.

— Aş vrea să vă pun mai întâi câteva întrebări.

— Dacă e absolut necesar.

— Ce părere au oamenii dumneavoastră despre modul ciudat în care au fost instalate încărcăturile explozive în interiorul laboratorului Harcourt? întrebă el.

Pierson ridică dintr-o sprânceană.

— Continuaţi, vă rog.

Femeia ascultă cu atenţie observaţiile făcute de Smith care conduceau la concluzia că bombele fuseseră puse în aşa fel încât să nu distrugă complet laboratorul. După ce el termină, Pierson clătină din cap uşor amuzată.

— Deci sunteţi şi expert în materiale explozive, domnule doctor?

— Am văzut de multe ori ce efecte are utilizarea lor, recunoscu el. Dar nu, nu pot să spun că sunt expert.

— Hai să presupunem că ipoteza dumneavoastră ar fi corectă, zise Pierson. Dumneavoastră sugeraţi că măcelul din afara Institutului a fost o acţiune deliberată, că teroriştii au plănuit dinainte să elibereze nanofagii din laboratorul Harcourt asupra demonstranţilor. Ceea ce înseamnă că Mişcarea Lazarus a venit aici hotărâtă să-şi martirizeze propriii susţinători.

— Nu chiar, o corectă Smith. Vreau să sugerez că cei care au organizat operaţiunea au vrut ca totul să pară aşa cum aţi spus dumneavoastră. Colonelul clătină din cap. M-am gândit foarte mult la asta şi vă asigur că nu există nici o posibilitate ca nanodispozitivele la care lucrau Brinker şi Parih să fie responsabile pentru ceea ce s-a întâmplat. E imposibil.

Faţa lui Pierson părea împietrită.

— Trebuie să-mi explicaţi. Cum adică imposibil?

— Fiecare dintre nanofagii creaţi în laboratorul Harcourt era purtătorul unor substanţe biochimice menite să elimine anumite celule canceroase, nu să distrugă în întregime ţesuturi vii. În plus, aceste dispozitive erau extrem de mici. Ar fi fost nevoie de milioane, chiar zeci de milioane pentru a provoca unui singur om distrugeri asemenea celor la care am fost martor. Înmulţiţi asta cu numărul de oameni care au fost ucişi şi veţi vedea că e nevoie de miliarde de nanofagi, posibil chiar de zeci de miliarde. Este ceva mult peste capacităţile de producţie ale laboratorului Harcourt. Nu uitaţi că oamenii aceştia erau interesaţi, în primul rând, de proiectarea şi testarea a ceea ce sperau ei să constituie

un miracol în medicină. Nu aveau în nici un caz capacitatea de a realiza o producţie de masă a acelor dispozitive.

— Puteţi să dovediţi asta? întrebă Pierson. Chipul ei era impenetrabil.

— Fără datele din calculatoare? Smith clătină din cap. Bănuiesc că mărturia mea nu poate fi suficient de solidă pentru a fi folosită într-o sală de tribunal. Însă am fost în laboratorul acela aproape zilnic şi ştiu ce am văzut acolo şi ce nu am văzut, încheie colonelul şi o privi curios pe femeia din faţa lui să vadă dacă îi împărtăşeşte punctul de vedere.

Ea nu spunea însă nimic. Ţinea buzele strânse şi privea ţintă într-un punct fixat undeva departe.

— Vă daţi seama ce înseamnă toate astea? întrebă Smith exasperat. Înseamnă că teroriştii au venit la Institutul Teller cu propriile lor nanodispozitive, pregătite, în prealabil, pentru măcelărirea a mii de demonstranţi. Nu ştiu cine sunt oamenii ăştia, însă e foarte clar că nu fac parte din Mişcarea Lazarus, asta dacă nu cumva organizaţia are propriile ei laboratoare în care fabrică nanofagi!

Pierson îşi îndreptă într-un târziu din nou privirea asupra lui. Îi zvâcnea muşchiul obrazului drept. Femeia se încruntă.

— *Dacă* supoziţiile dumneavoastră sunt corecte, s-ar putea să aveţi dreptate, domnule doctor, zise ea. În clipa următoare, Pierson clătină din cap. Însă avem aici un *dacă* foarte mare şi eu nu sunt pregătită să renunţ la toate celelalte dovezi privind implicarea Mişcării Lazarus.

— Care sunt celelalte dovezi? întrebă Smith cu asprime. Aţi reuşit să stabiliţi identitatea teroriştilor pe care i-am ucis eu şi sergentul Diaz? Date despre ei mai mult ca sigur că se găsesc în dosarele vreunei agenţii de informaţii. Tipii ăia erau profesionişti. Mai mult, aveau acces la procedurile celor din Serviciul Secret. Astfel de oameni nu aşteaptă pe la colţuri de stradă să găsească ceva de lucru.

Pierson nu răspunse nimic.

— OK, atunci ce-aţi aflat despre vehiculele lor? continuă Jon s-o preseze. Acele SUV-uri mari şi negre cu care au venit. Cele parcate lângă clădire. N-au reuşit încă agenţii dumneavoastră să le dea de urmă?

Femeia schiţă un zâmbet rece.

— Eu conduc această operaţiune într-un mod organizat, domnule colonel Smith. Asta înseamnă că nu mă reped să dau

publicităţii date premature referitoare la diverse elemente ale investigaţiei. Acum, până reuşesc să-i conving pe şefi să vă ia de aici, sunteţi binevenit la toate informările care se vor face. Când voi avea ceva să vă comunic, acesta va fi cadrul în care o voi face. Până atunci, vă recomand să aveţi răbdare.

După ce Smith părăsi cortul, Kit Pierson rămase câteva clipe în picioare, gândindu-se la ceea ce auzise de la el. Oare avea dreptate ofiţerul acesta încrezut? Era posibil ca oamenii lui Hal Burke să fi eliberat în mod intenţionat maşinile alea ucigaşe? Femeia dădu hotărâtă din cap, alungând acest gând. Acest lucru era imposibil. Trebuia să fie imposibil. Moartea celor aflaţi lângă Institut fusese un accident. Nimic mai mult.

Şi moartea celor din interior? întrebă conştiinţa ei. Ce se putea spune despre aceştia? Pierderi colaterale, îşi răspunse tot ea, încercând din răsputeri să şi creadă acest lucru. Nu câştiga însă nimic dacă îşi pierdea timpul încercând să-şi reprime aceste sentimente de vinovăţie. Avea de rezolvat probleme mult mai urgente, una dintre ele fiind locotenent-colonelul Jonathan Smith. Nu îi lăsase deloc impresia cuiva dispus să stea deoparte, indiferent câte avertismente îi dăduse.

Pierson se încruntă. Totul depindea de abilitatea ei de a menţine controlul asupra investigaţiei. A avea pe cineva ca Smith care să se învârtă pe acolo cu teorii care veneau în contradicţie cu linia oficială stabilită de ea era ceva de neacceptat şi foarte periculos, atât pentru ea, cât şi pentru Hal Burke şi întreaga operaţiune TOCSIN.

Femeia era, de asemenea, convinsă că misiunea de observator în probleme ştiinţifice şi ofiţer de legătură cu USAMRIID era numai o acoperire pentru Smith. Omul acesta se pricepea la prea multe, se vedea că fusese perfect antrenat şi pentru altceva. În plus, existau prea multe pete albe în dosarul pe care îl avea la FBI. Deci cine erau adevăraţii şefi ai lui Smith? Agenţia de Informaţii a Apărării? Serviciul de Informaţii al Forţelor Terestre? Sau una din agenţiile guvernamentale de informaţii?

Pierson ridică receptorul telefonului său securizat şi formă un număr din şapte cifre.

— Burke la telefon.

— Aici e Kit Pierson, spuse ea. Avem o problemă. Vreau să verifici toate informaţiile pe care le ai în legătură cu un anume

locotenent-colonel Jonathan Smith din Forţele Terestre.

— Parcă am mai auzit undeva de numele ăsta, spuse nervos ofiţerul CIA.

— Normal, zise ea. E vorba despre doctoraşul acela care a reuşit să ucidă jumătate din echipa de asalt pe care ai trimis-o tu la Institut.

17

Laboratorul secret din interiorul Centrului

Nimic din ce se petrecea afară nu pătrundea în interiorul zonelor protejate ale Centrului. Cei ce lucrau înăuntru nu puteau să simtă mirosul sărat al Oceanului ale cărui valuri se spărgeau în apropiere sau să audă zgomotul motoarelor cu reacţie ale avioanelor care se pregăteau să decoleze.

În interior domnea tăcerea şi o curăţenie perfectă. Chiar şi în spaţiile periferice ale uriaşului complex de laboratoare secrete, oamenii de ştiinţă şi laboranţii purtau halate sterile, măşti de protecţie ce le acopereau nasul, gura şi bărbia, ochelari de protecţie şi bonete de poliester. Toată lumea vorbea încet. Documentele circulau numai în format electronic. În interiorul zonelor sterile nu erau permise notiţele făcute pe bucăţi de hârtie sau manuale. Riscul contaminării era considerat prea mare.

Pe măsură ce te apropiai de centrul complexului, acolo unde se aflau capacităţile de producţie, măsurile de protecţie erau din ce în ce mai stricte. La intrarea în fiecare zonă, se aflau suprafeţe de presiune ridicată şi un sistem complicat de filtrare a aerului. Lângă fiecare nouă uşă erau afişate instrucţiuni detaliate şi un gardian înarmat se asigura că cei care intrau respectau întocmai procedurile. Totul era în aşa fel organizat, încât să nu existe nici un risc de contaminare a tancurilor de producţie a nanofagilor. Aceştia erau extrem de sensibili la cea mai mică schimbare a condiţiilor de mediu în care se dezvoltau, condiţii ţinute sub un strict control. De asemenea, nici unul dintre cei care lucrau în complex nu dorea să intre în contact cu nanofagii.

Într-una din încăperile de la periferia complexului, trei bărbaţi discutau în jurul unei mese de şedinţe. Subiectul era analiza datelor adunate până în momentul acela, referitoare la „evenimentele” din Zimbabwe şi din Nex Mexico. Doi dintre ei erau specialişti de renume mondial în domeniul nanotehnologiilor. Cel de-al treilea, mult mai înalt şi mai solid

decât interlocutorii săi, avea o specializare complet diferită. Acest bărbat, al treilea *Horaţiu*, era cunoscut sub numele de Nones.

— Rapoartele preliminare primite de la Santa Fe indică faptul că dispozitivele noastre Model 2 s-au activat în organismele a douăzeci sau treizeci la sută dintre cei expuşi, spuse cel mai tânăr dintre oamenii de ştiinţă. Bărbatul introduse câteva comenzi de la o tastatură şi pe monitorul cu plasmă din faţa lor apăru un grafic. După cum vedeţi, acesta a depăşit cu mult estimările noastre. Concluzia este că modificările aduse au dat rezultate.

— Exact, interveni şi colegul său. Este, de asemenea, clar că încărcăturile biochimice folosite la Modelul 2 au fost mult mai bine echilibrate decât cele utilizate la Kasusa, obţinându-se, astfel, o rată mult mai ridicată de disoluţie a ţesuturilor şi a oaselor.

— Puteţi mări această rată de ucidere? întrebă Nones fără menajamente. Ştiţi care sunt cerinţele celui care ne-a angajat. Cerinţe care trebuie respectate cu orice preţ. O armă care dizolvă mai puţin de o treime din victime nu se ridică la înălţimea acestor cerinţe.

La adăpostul măştilor de protecţie, ambii oameni de ştiinţă se strâmbară dezgustaţi. Îi deranjau cuvintele dure folosite de Nones. Ei preferau să se considere un fel de chirurgi angajaţi într-o operaţie, care, deşi neplăcută, era absolut necesară pentru însănătoşirea pacientului. Asemenea referinţe brutale la faptul că, în esenţă, munca lor avea ca obiectiv uciderea unui imens număr de fiinţe nevinovate, li se păreau inutile.

— Ei, ce aveţi de zis? întrebă Nones. Ochii săi verzi sclipeau în spatele ochelarilor de protecţie. Ştia cât de mult le displăcea celor doi orice referinţă directă la rezultatul final al activităţii lor ştiinţifice. Se amuza însă ca din când în când să-i scoată din turnurile lor de fildeş şi să îi pună faţă în faţă cu realitatea crudă.

— Ne aşteptăm ca designul nanofagilor Model 3 şi al elementelor de control să conducă la o eficienţă mult sporită, îl asigură omul de ştiinţă mai în vârstă. Zonele cu senzori ale dispozitivelor Model 2 erau destul de rudimentare. Prin adăugarea unor senzori suplimentari configuraţi pentru o arie mai largă de semnături biochimice, putem mări foarte mult numărul de ţinte potenţiale.

Bărbatul cu ochii verzi dădu din cap îndemnându-i pe cei doi

să continue cu explicaţiile.

— Am reuşit, de asemenea, să mărim puterea surselor interne de energie a nanofagilor, interveni cel mai tânăr. Ne aşteptăm, din această cauză, la o mărire proporţională a duratei efective de viaţă şi a razei de acţiune.

— Ce se aude în legătură cu problemele de contaminare a zonei? întrebă Nones. Aţi văzut ce măsuri de protecţie s-au luat la Institutul Teller.

— Americanii sunt întotdeauna exagerat de prudenţi, răspunse dispreţuitor savantul bătrân. Până acum, majoritatea nanofagilor şi-au pierdut fără îndoială orice putere.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin temerile americanilor, ripostă cu răceală Nones. Tot ce contează sunt pretenţiile patronului nostru. Vi s-a cerut să produceţi un mecanism de autodistrugere viabil pentru Modelul 3, nu-i aşa?

Omul de ştiinţă tânăr dădu stingherit din cap, sesizând ameninţarea din vocea lui Nones.

— Da, bineînţeles. Şi am reuşit. Cu ajutorul tastaturii, făcu să apară pe ecran o succesiune de schiţe. Găsirea spaţiului necesar în interiorul membranei a fost o problemă dificilă, însă, în final, am reuşit să…

— Nu mă interesează detaliile tehnice, spuse tăios cel de-al treilea *Horaţiu*. Puteţi să le transmiteţi patronului nostru dacă doriţi. Pe mine mă preocupă doar aspectele practice. Dacă armele pe care le creaţi sunt în măsură să ucidă rapid şi eficient, nu mă interesează deloc cum funcţionează.

18

Chicago, Illinois

Reflectoarele puternice făceau ca noua clădire a Centrului de Cercetări Interdisciplinare (CEI), din cadrul Universităţii din Chicago, să fie luminată ca ziua. Era o structură masivă, cu cinci niveluri, care însuma peste 40 000 de metri pătraţi de laboratoare şi spaţii destinate cercetărilor. Barăcile constructorilor ocupau încă o mare parte din trotuare şi din spaţiul verde ce se întindeau de-a lungul Străzii 57 şi pe latura estică a bulevardului Drexel. Luminile erau aprinse peste tot în clădire, fiindcă echipele de electricieni, tâmplari şi zidari lucrau nonstop pentru a termina la timp proiectul.

Oamenii de ştiinţă de la Universitatea din Chicago jucaseră un rol crucial în majoritatea realizărilor ştiinţifice şi tehnologice ale secolului XX-lea, de la metoda de stabilire a datei cu ajutorul carbonului, până la folosirea controlată a fisiunii nucleare. Universitatea era hotărâtă să-şi păstreze competitivitatea şi în noile ştiinţe ale secolului XXI. CEI reprezenta piatra de temelie a acestui efort. După punerea în funcţiune a Centrului, facilităţile sale de ultimă oră aveau să fie împărţite între biologi şi fizicieni. Se spera astfel că lucrul în comun avea să permită depăşirea barierelor ce încă mai separau cele două discipline tradiţionale.

Aproape un miliard de dolari, proveniţi atât din donaţii individuale, cât şi din partea unor firme, fuseseră adunaţi pentru realizarea construcţiei, pentru cumpărarea echipamentelor şi finanţarea primului val de noi proiecte. Una dintre cele mai consistente contribuţii financiare venise din partea companiei Harcourt Biosciences, care dorea să instaleze aici unul dintre cele mai moderne laboratoare în domeniul nanotehnologiilor. Ca urmare a dezastrului de la Institutul Teller, conducerea firmei îşi punea toate speranţele în laboratorul de la CEI, unde urma să continue cercetările întrerupte în New Mexico, acesta fiind şi un semn al hotărârii de a nu renunţa la avansul obţinut în acest domeniu. Echipele de tehnicieni care lucrau în interiorul

laboratorului se aflau în faza de instalare a calculatoarelor, a microscoapelor electronice, a sistemelor de manipulare de la distanţă, a sistemelor de filtrare şi de presurizare a aerului.

Jack Rafferty îşi începuse schimbul plin de bună dispoziţie. Tot drumul pe care-l parcursese până aici din suburbia La Grange, în care locuia, micuţul electrician nu se gândise la altceva decât la banii pe care avea să-i câştige în plus datorită orelor suplimentare pe care urmau să le presteze cei implicaţi în acest proiect. Calculase că după ce plătea şcoala parohială pentru cei doi gemeni ai săi tot îi mai rămâneau suficienţi bani pentru motocicleta aceea Harley pe care o admira în vitrină de mai bine de un an.

Zâmbetul încrezător de pe faţă îi pieri însă în momentul în care intră în spaţiul destinat laboratorului. Chiar de la uşă putu să vadă că cineva îşi bătuse pur şi simplu joc de cablurile pe care le terminase de instalat cu o zi în urmă. Mai multe panouri de rigips fuseseră date la o parte, lăsând să se vadă mănunchiuri de cabluri colorate smulse de la locul lor. Din găuri neacoperite din tavan atârnau noi fire legate alandala.

Rafferty înjură printre dinţi. Porni cu paşi hotărâţi spre şeful de tură, un uriaş pe nume Koslov.

— Tommy, ce naiba e cu mizeria asta? Iar ne-au schimbat schemele de instalare?

Şeful de tură îşi verifică planurile pe care le avea fixate pe clipboard şi clătină din cap.

— Nu, Jack. Din câte ştiu eu, nu.

Rafferty se încruntă nervos.

— Atunci poate îmi spui de ce şi-a bătut Levy joc de munca mea şi a lăsat în urma lui şi toată mizeria asta?

Koslov ridică din umeri.

— N-a fost Levy. A sunat că e bolnav. Au venit nişte tipi noi în locul lui. Şeful de tură aruncă o privire prin încăpere. I-am văzut pe amândoi acum cincisprezece minute. Probabil că au plecat mai devreme.

Electricianul îşi dădu ochii peste cap.

— Foarte frumos. Probabil din ăştia care nu fac parte din sindicat. Îşi aranjă centura cu scule şi-şi potrivi casca de protecţie de pe cap.

— O să-mi ia jumătate din schimb numai ca să repar ce au făcut ei, Tommy. Aşa că nu vreau să aud nici o văicăreală că nu suntem în grafic cu lucrările.

— De la mine te asigur că nu ai să auzi, promise Koslov, ducând mâna dreaptă la inimă.

Calmat pentru moment, Rafferty trecu imediat la treabă, încercând, mai întâi, să descâlcească cablurile pe care înlocuitorii lui Levy le scoseseră de după panourile din perete.

Îşi băgă capul în locul de unde fusese dat jos un panou şi lumină cu lanterna un spaţiu îngust plin cu cabluri, conducte şi ţevi de mai multe mărimi şi forme.

Un cablu de culoare verde care nu era legat în mănunchi împreună cu celelalte îi atrase imediat privirea. Unde duce cablul ăsta? Electricianul trase uşor de fir. Întâmpină o rezistenţă. Încet, începu să scoată firul, manevrându-l cu dibăcie cu degetele sale subţiri prin labirintul de fire coturi. Capătul cablului ieşi în cele din urmă la iveală. Era înfipt într-un bloc solid, de culoare gri, făcut dintr-o substanţă maleabilă ca plastilina.

Uimit, Rafferty rămase cu privirea aţintită spre obiectul respectiv timp de mai multe secunde, întrebându-se ce ar putea fi. Apoi îşi dădu seama. Se albi imediat la faţă.

— Dumnezeule… ăsta e exploziv plastic…

Cele şase bombe plantate atât în interiorul cât şi în jurul laboratorului explodară simultan. Întregul spaţiu fu umplut de o lumină albă orbitoare. Prima undă de şoc îi pulverizã pe Rafferty, Koslov şi pe ceilalţi muncitori care se aflau în interiorul laboratorului. Un val de flăcări şi de aer supraîncălzit se năpusti pe coridoarele clădirii pe jumătate terminate, incendiind tot ce întâlnea în calea sa. Sub impactul exploziei, structura de oţel şi beton a clădirii cedă asemenea unor beţe de chibrit.

Încet la început, apoi din ce în ce mai repede, o întreagă secţiune din CEI se zgâlţâi într-un zgomot infernal de fiare contorsionate şi, după ce se lăsă mai întâi într-o rână, se prăbuşi cu totul la pământ. Un nor gros de fum şi de praf se ridică deasupra zonei, luminat straniu din interior de reflectoarele care supravieţuiseră exploziei.

O oră mai târziu, la zece străzi distanţă de Universitate, cei trei lideri ai celulei Mişcării Lazarus din Chicago se adunaseră în grabă într-un apartament de la ultimul etaj al unei clădiri frumoase, cu pereţii placaţi cu piatră. Cei trei, doi bărbaţi şi o femeie, toţi sub treizeci de ani, priveau tulburaţi ecranul televizorului din living, pe care se derulau imaginile transmise în direct de toate agenţiile locale şi naţionale de ştiri.

Pe masa din sufrageria alăturată erau aşezate mai multe salopete de constructor, căşti de protecţie şi truse de scule. Acestea, împreună cu câteva legitimaţii false, fuseseră procurate pe parcursul celor patru luni de când începuseră să planifice operaţiunea. Deasupra salopetelor trona un plic din hârtie maro. Înăuntru se aflau mai multe planuri ale clădirii IRB, pe care le descărcaseră de pe site-ul Universităţii. Jos, pe podea, erau mai multe cutii de carton ce conţineau bannere ale Mişcării, cutii cu vopsea şi bidoane cu lichide urât mirositoare.

— Cine ar fi putut face aşa ceva? întrebă nervoasă Frida Mefadden. Femeia îşi băgase fără să-şi dea seama în gură capătul unei şuviţe de păr. E imposibil ca exploziile astea să fie opera oamenilor noştri. Ordinele noastre au venit de sus, direct de la Lazarus.

— Nu am nici o idee, răspunse mohorât iubitul ei. Bill Oakes se chinuia să-şi încheie ultimii nasturi de la cămaşa pe care o aruncase pe el în clipa în care sunase telefonul şi fusese anunţat în legătură cu explozia.

Bărbatul îşi îndepărtă cu o mişcare grăbită părul din ochi şi zise:

— Un lucru e sigur însă: trebuie să scăpăm de toate materialele astea pe care urma să le folosim în misiunea noastră. Şi asta foarte repede. Înainte să ne trezim cu poliţiştii la uşă.

— Fir-ar să fie, murmură cel de-al treilea, un tip solid şi îndesat. Rick Avery se scărpină în barbă. Dar unde am putea arunca toate astea? În lac?

— Ar fi găsite imediat acolo, se auzi o voce batjocoritoare venind din spatele lor. Ca să nu mai vorbim de faptul că v-ar putea vedea cineva când faceţi asta.

Speriaţi, cei trei activişti se întoarseră spre cel care vorbise. Nici unul dintre ei nu auzise uşa de la intrare. În holul care separa livingul de sufragerie stătea un bărbat solid şi foarte înalt, îmbrăcat într-un pardesiu de lână.

Primul care îşi reveni fu Oakes. Făcu un pas înainte cu dinţii încleştaţi.

— Cine naiba mai eşti şi tu?

— Puteţi să îmi spuneţi Terce, zise calm bărbatul cu ochi verzi. Şi am ceva pentru voi, un cadou. Individul îşi scoase încet mâna din buzunar şi cei trei putură vedea că ţinea în ea un pistol Walther de 9 mm cu amortizor, cu ţeava îndreptată spre ei.

Frida Mefadden scoase un ţipăt scurt. Avery rămase blocat, cu

degetele în barbă. Numai Bill Oakes reuşi să vorbească.

— Dacă eşti poliţist, zise el bâlbâindu-se, arată-ne permisul.

Bărbatul înalt zâmbi politicos.

— Din păcate nu sunt poliţist, domnule Oakes.

Oakes fu străbătut de un fior rece cu o secundă înainte ca glonţul să iasă pe ţeava pistolului. Fu lovit în frunte şi muri prăbuşindu-se peste televizor.

Terce îşi mută niţel pistolul spre dreapta şi trase din nou. Avery gemu o dată şi se prăbuşi în genunchi cu mâna la gâtul plin de sânge. Bărbatul cu părul roşu mai trase o dată, trimiţând cel de-al doilea glonţ în capul bărbatului.

Albă la faţă de spaimă, Frida Mefadden se răsuci pe podea şi încercă să fugă în dormitorul cel mai apropiat. Bărbatul cu părul roşu o împuşcă în spate. Femeia se împiedică şi se prăbuşi într-o poziţie nefirească pe sofa, unde rămase gemând. Uriaşul îşi băgă pistolul în buzunar, veni lângă ea şi o apucă de cap cu mâinile lui mari. Cu o mişcare rapidă îi frânse gâtul.

Terce se mai uită câteva secunde la cele trei trupuri prăbuşite, încercând să detecteze vreun semn de viaţă. Satisfăcut, se duse la uşa de la intrare şi o deschise. Afară aşteptau doi dintre oamenii săi. Fiecare ducea câte o pereche de valize grele.

— Gata, s-a terminat, le zise uriaşul, lăsându-i să intre. Nici unul dintre ei nu părea prea impresionat la vederea cadavrelor. Pentru cei care lucrau sub conducerea celor care se numeau *Horaţiu,* moartea era ceva obişnuit.

Cu mişcări rapide, cei doi începuseră să scoată din valize şi să aşeze pe masa din sufragerie calupuri de exploziv şi detonatoare. Unul dintre ei, solid şi cu trăsături slave, întrebă arătând cu mâna spre lucrurile care se aflau deja acolo:

— Ce facem cu astea, Terce?

— Lăsaţi salopetele, căştile şi legitimaţiile. Restul îl luăm cu noi.

Bărbatul cu trăsături slave ridică din umeri.

— Cred că-ţi dai seama că asta nu o să ţină prea mult. Poliţia o să facă analize şi n-o să găsească resturi chimice în nici unul dintre cadavre.

Roşcatul încuviinţă.

— Ştiu, zise el zâmbind cu răceală. Timpul e însă de partea noastră, nu a lor.

Lămpile din barul Aeroportului Internaţional O’Hare dădeau o

lumină foarte slabă, ceea ce contrasta puternic cu neoanele orbitoare de pe coridoarele şi din sălile de aşteptare de alături. Chiar şi la ora aceea târzie, barul era destul de plin, călători ce nu ţineau seama de fusele orare şi care îşi găseau alinarea în alcool.

Hal Burke şedea mohorât la una dintre mesele de lângă perete şi sorbea din paharul cu rom şi cola pe care îl comandase cu o jumătate de oră înainte. Îmbarcarea în avionul care urma să-l ducă la Dulles trebuia să înceapă din clipă în clipă. Ridică privirea în momentul în care Terce se aşează pe scaunul din faţa lui.

— Deci?

Uriaşul zâmbi satisfăcut, arătându-şi dinţii.

— N-a fost nici o problemă, zise el. Informaţiile noastre au fost corecte în toate privinţele. Celula Mişcării din Chicago a rămas fără conducători.

Burke zâmbi nervos. Sursele pe care creatorul lor le avea în interiorul celor mai înalte cercuri ale Mişcării Lazarus fuseseră principalul motiv pentru care îi indusese pe ciudaţii numiţi *Horaţiu* în TOCSIN. Burke era nevoit să recunoască faptul că sursele acelea erau mult mai valoroase decât orice reţea de informatori pe care reuşise el să o dezvolte.

— Poliţia din Chicago va găsi acolo exact ce se aşteaptă să găsească, continuă Terce. Explozivi. Detonatoare. Şi legitimaţii false.

— Plus trei cadavre, adăugă maliţios ofiţerul CIA. E posibil ca poliţiştii să-şi pună câteva întrebări în legătură cu acest detaliu nesemnificativ.

Roşcatul ridică din umeri.

— Mişcările teroriste îşi ucid uneori propriii membri. Poliţia o să tragă concluzia că cei trei au fost pedepsiţi de proprii lor camarazi. Sau că a fost vorba despre vreo confruntare între două facţiuni rivale ale Mişcării.

Burke dădu aprobator din cap. Încă o dată, uriaşul roşcat avea dreptate.

— La naiba, astfel de lucruri se întâmplă uneori. N-ar fi un lucru neobişnuit ca nişte radicali înarmaţi şi supuşi la presiune s-o ia razna şi să înceapă să tragă unul în celălalt. Ofiţerul CIA luă o gură de băutură. Oricum, va da impresia că atacul de la IRB era în pregătire de mai multe luni, murmură el. Asta ar trebui să-l convingă pe Castilia că masacrul de la Institutul Teller a fost de la început până la sfârşit opera celor din Mişcarea Lazarus. Că a

reprezentat un fel de semnal pentru ticăloşii ăştia ca să treacă la atac pe toate fronturile. Cu puţin noroc, preşedintele va include în sfârşit Mişcarea în rândul organizaţiilor teroriste.

Terce se mulţumi să zâmbească enigmatic.

— Probabil.

Burke strânse din dinţi. Vechea cicatrice de pe gât se înroşi.

— Avem însă o altă problemă, mult mai urgentă, zise el. În Santa Fe.

— O problemă? întrebă Terce.

— Locotenent-colonelul care este şi medic, Jonathan Smith, răspunse ofiţerul CIA. A început să pună nişte întrebări foarte ciudate.

— O echipă de-a noastră se află încă în New Mexico, răspunse Terce.

— Perfect. Burke sorbi ultima înghiţitură din pahar şi se ridică în picioare. Anunţă-mă când sunt gata. Vreau să se mişte repede şi să-l ucidă pe Smith înainte ca acesta să apuce să atragă atenţia cuiva situat mai sus.

19

Vineri, 15 octombrie
Santa Fe

Razele soarelui care răsărea tocmai pătrunseseră prin jaluzelele ferestrei camerei de hotel, când telefonul mobil al lui Jon Smith începu să sune. Colonelul lăsă cana de cafea pe masa din bucătărie.

— Da?

— Uită-te la ştiri, îi spuse Klein fără altă introducere.

Smith dădu la o parte farfuria pe care se afla micul dejun mâncat pe jumătate, deschise laptopul şi se conectă la internet. Începu să citească titlurile care apăreau pe ecran. Povestea era pe prima pagină a site-urilor tuturor agenţiilor de Ştiri. PROBELE CULESE DE FBI INCRIMINEAZĂ MIŞCAREA LAZARUS! titra una dintre ele. ACTIVIŞTII LAZARUS SUNT CEI CARE AU CUMPĂRAT MAŞINILE! declara alta.

Toate articolele spuneau în mare cam acelaşi lucru. Surse de nivel înalt din echipa FBI care investiga masacrul de la Institutul Teller confirmaseră faptul că un vechi activist al Mişcării Lazarus, din Albuquerque, era cel care cumpărase vehiculele folosite de falşii agenţi din Serviciul Secret, folosind pentru asta aproape o sută de mii de dolari bani gheaţă. Apoi, la numai câteva ore după ce avusese loc atacul asupra Institutului, Andrew Costanzo fusese văzut de către vecini cum plecase în grabă de acasă cu maşina, luând cu el o valiză. Fotografia lui Costanzo fusese trimisă tuturor birourilor agenţiilor federale, precum şi ale forţelor statale de poliţie.

— Interesant, nu-i aşa? se auzi în receptor vocea şefului de la Covert-One.

— Se poate spune şi aşa, răspunse Smith mohorât. Eu n-aş fi atât de elegant în exprimare.

— Presupun că acum auzi pentru prima dată despre această dezvăluire? murmură Klein.

— Presupunerea e foarte corectă, spuse Smith încruntându-se.

Trecu rapid în revistă toate şedinţele FBI la care participase. Nici Pierson, nici vreunul dintre ajutoarele sale nu menţionase vreodată ceva atât de incendiar.

— Este o scurgere de informaţii de la FBI sau e vorba doar de imaginaţia vreunui reporter?

— Se pare că e o informaţie corectă, răspunse Klein. Biroul nici măcar nu s-a deranjat să nege povestea asta.

— Se ştie ceva despre sursă? E vorba despre cineva de aici din Santa Fe sau de cineva din Washington?

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse şeful de la Covert-One. După o scurtă pauză, acesta continuă: Aş îndrăzni să spun că nimeni de aici din Washington nu pare deosebit de supărat că informaţia a fost făcută publică.

— Eram sigur. Având în vedere încăpăţânarea cu care Kit Pierson ignorase întrebările pe care i le pusese în ziua trecută, Smith îşi imagina cât de fericiţi erau cei de la FBI că găsiseră o dovadă clară care lega distrugerea Institutului Teller de Mişcarea Lazarus. Lucrurile se legau şi mai bine după atacurile teroriste din California şi din Chicago. Informaţiile despre acest Costanzo fuseseră, probabil, o adevărată mană cerească pentru FBI.

— Tu ce crezi, colonele? întrebă Klein.

— N-au reuşit să mă convingă, răspunse Smith clătinând din cap. Cel puţin, nu de tot. Prea se potrivesc toate ca să fie adevărat. În afară de asta, nimic din povestea cu Costanzo nu explică cum a reuşit Mişcarea să intre în posesia unor asemenea nanofagi proiectaţi să ucidă sau de ce ar fi provocat în mod deliberat răspândirea lor în rândurile propriilor susţinători.

— Nu, nu explică, recunoscu Klein.

Smith rămase tăcut câteva clipe, deoarece parcurgea unul dintre cele mai recente articole postate pe internet. Era prezentat punctul de vedere în legătură cu Andrew Costanzo al unui purtător de cuvânt al Mişcării Lazarus, o femeie pe nume Heather Donovan. Smith examină cu atenţie argumentele femeii. Chiar dacă numai jumătate din ceea ce susţinea ea ar fi fost adevărat, tot rezulta că cei de la FBI urmăreau o pistă falsă, o pistă special pregătită pentru a-i induce în eroare. Smith se hotărâse. Era ceva care merita să fie cercetat.

— Aş vrea să stau de vorbă cu această purtătoare de cuvânt a Mişcării, îi spuse el lui Klein. Dar am nevoie de o acoperire, probabil ca ziarist. Cu nişte documente de identitate care să reziste la o cercetare mai atentă. Bănuiesc că nimeni din Mişcare

nu e prea dornic acum să stea de vorbă cu un ofiţer sau cu un om de ştiinţă din Forţele Terestre.

— Când ai nevoie de documente? întrebă Klein.

Smith se gândi un pic înainte de a răspunde. Programul din ziua aceea avea să fie foarte încărcat. Noaptea trecută, câţiva membri din echipa de investigatori FBI riscaseră să lucreze fără echipamentul greoi de protecţie. Nici unul dintre ei nu păţise nimic. Ca urmare, echipe medicale de la spitalele locale şi de la Nomura Pharmatech începuseră să adune cadavrele şi resturile de cadavre de la locul carnagiului. Smith dorea să participe la câteva dintre analizele pe care aceşti medici doreau să le facă în speranţa că avea să găsească răspuns la unele din întrebările care încă îl mai tulburau.

— Cred că spre seară, se hotărî el. O să încerc să aranjez o întâlnire într-un restaurant sau într-un bar din centru. Panica a dispărut şi lumea se întoarce în oraş.

— Spune-i acestei doamne Donovan că eşti ziarist independent, îi propuse Klein. Corespondent al revistei *Le Monde* şi al altor câteva ziare europene mai puţin cunoscute, cu o uşoară orientare spre stânga.

— Mi se pare o idee foarte bună, zise Smith. Ştia Parisul ca pe propriul său buzunar, iar *Le Monde* era cunoscut pentru simpatia faţă de ideile promovate de Mişcarea Lazarus.

— Voi face aranjamentele necesare pentru ca pachetul conţinând legitimaţia ta de corespondent la *Le Monde* să ajungă la hotel prin curier în după-amiaza asta.

Kit Pierson stătea la masa pliantă ce îi servea drept birou şi citea documentul CIA „strict secret” pe care îl primise prin fax de la Hal Burke. Cei de la Langley nu aveau prea multe alte date despre Jonathan Smith decât cele aflate în posesia Biroului. Existau însă în fişa de la CIA anumite referiri la prezenţa colonelului în cele mai neaşteptate locuri fierbinţi ale planetei, de obicei în legătură cu situaţii de criză, datele respective fiind culese din rapoartele de misiune trimise de diverşi ofiţeri ai Agenţiei.

Femeia citea îngrijorată lista locurilor în care acest personaj îşi făcuse apariţia pe neaşteptate. Moscova, Paris, Shanghai. Şi acum, acelaşi om se afla aici, în Santa Fe. Da, de fiecare dată exista o scuză foarte plauzibilă pentru prezenţa lui Smith acolo, fie că era vorba despre ajutarea unui prieten rănit, de

participarea la o conferinţă pe teme medicale sau chiar pur şi simplu despre desfăşurarea muncii pentru care era pregătit. La suprafaţă, individul era exact ce pretindea că este, un medic şi om de ştiinţă militar care se nimerea din când în când în locuri total nepotrivite.

Pierson clătină din cap. Prea erau numeroase aceste coincidenţe, prea multe scuze plauzibile, ca să reuşească să o convingă. Apariţiile lui Smith se încadrau într-un anumit tipic, un tipic care nu-i plăcea deloc. Deşi acesta era plătit de USAMRIID, se părea că Smith avea o extraordinară libertate în a-şi alege misiunile şi a pleca în concediu oricând dorea. Femeia era sigură acum că Smith lucra sub acoperire şi că primea ordinele de la un nivel foarte înalt. Ceea ce o îngrijora însă cel mai mult era faptul că nu reuşea să descopere pentru cine lucra cu adevărat colonelul. Orice încercare de a pune întrebări despre acest individ prin intermediul canalelor oficiale se împotmolise într-un hăţiş de tergiversări birocratice. Era ca şi cum cineva aflat într-o poziţie foarte suspusă ar fi ştampilat cu un INTERZIS mare adevărata viaţă şi carieră a locotenent-colonelului medic Jonathan Smith.

Acest lucru reuşise să o enerveze la culme. Din cauza asta stabilise ca o echipă, formată din doi oameni, să-l ţină în permanenţă sub supraveghere. În clipa în care drăguţul de doctor făcea un singur pas peste limitele pe care i le stabilise, era hotărâtă să-l dea afară din echipa de investigaţie, nu înainte de a-l tăvăli bine în smoală şi în pene.

Băgă fişa primită de la CIA într-un tocător şi aşteptă până ce toate fâşiile de hârtie ajunseră într-un coş de gunoi pe care scria *Material de ars.* Telefonul securizat de pe masă începu să sune înainte ca ultima bucăţică de hârtie să aterizeze în coş.

— Burke la aparat, se auzi o voce guturală la celălalt capăt al firului. Oamenii tăi îl mai urmăresc încă pe Smith?

— Da, confirmă Pierson. La ora asta individul e la spitalul St. Vincent’s şi lucrează în laboratorul de patologie de acolo.

— Spune-le să vină înapoi, spuse Burke fără nici o intonaţie.

Femeia se îndreptă brusc de spate, surprinsă de cererea ofiţerului CIA.

— Cum?

— Cum ai auzit. Cheamă-ţi înapoi agenţii care sunt pe urmele lui Smith. Acum.

— De ce?

— Ai încredere în mine, Kit, răspunse Burke cu răceală. Mă îndoiesc că ai vrea să ştii.

În receptor se auzi tonul şi Pierson rămase îngheţată, incapabilă să facă vreo mişcare. Se întreba, nu pentru prima oară, dacă exista vreo cale prin care ar fi putut să scape din cursa pe care o simţea închizându-se implacabil în jurul ei.

Jon Smith împinse uşa batantă ce dădea în micul vestiar de lângă laboratorul de patologie. Nu se afla nimeni înăuntru. Căscând, se aşeză pe bancă şi îşi scoase mănuşile şi masca. Le aruncă într-un container deja plin ochi. Urmă apoi salopeta de spital. Era aproape îmbrăcat cu hainele de stradă, când sună Fred Klein.

— Ai aranjat interviul cu domnişoara Donovan? întrebă acesta.

— Da. Colonelul se aplecă pentru a-şi pune pantofii. Mă întâlnesc cu ea la ora nouă în seara asta. La o cafenea din Plaza Mercado.

— Foarte bine, spuse Klein. Care e situaţia cu autopsiile? Aţi descoperit ceva?

— Foarte puţin, răspunse Smith. Însă nu reuşesc cu nici un chip să îmi dau seama despre ce e vorba. Colonelul oftă. Avem la dispoziţie foarte puţine cadavre intacte pe care să le studiem. Marea majoritate a rămăşiţelor este reprezentată de un fel de mediu de cultură organic.

— Continuă, te rog.

— Ei bine, există anumite tipare ciudate în legătură cu autopsiile pe care am fost în măsură să le facem. Este prea devreme şi dimensiunile urmelor sunt prea mici pentru a afirma ceva cu certitudine, însă bănuiesc că aceste tipare vor fi confirmate şi de rezultatele ulterioare.

— Ce tipare? întrebă nerăbdător Klein.

— Indicaţii semnificative ale consumului de droguri sau ale existenţei unor boli cronice printre cei ucişi, spuse Smith ridicându-se de pe bancă şi apucându-şi cu o mână jacheta de ploaie. Asta nu e valabil în toate cazurile. Însă într-un procentaj foarte mare, mult mai mare decât norma statistică.

— Aţi descoperit din ce cauză au murit oamenii aceia?

— Cu precizie? Nu.

— Spune-mi atunci ce presupui tu, colonele, insistă calm Klein.

— Tot ce am până acum se bazează pe presupuneri, răspunse precaut Smith. Cred însă că majoritatea distrugerilor a fost

cauzată de substanţele chimice distribuite de aceşti nanofagi, în scopul distrugerii legăturilor dintre peptide. Dacă acest lucru se repetă de suficient de multe ori rezultatul poate fi identic cu mediul de cultură organic pe care l-am găsit acolo.

— Dar aceste dispozitive nu au ucis pe toţi cei care au fost infestaţi, remarcă Klein. Din ce cauză?

— Presupunerea mea e că acţiunea nanofagilor a fost declanşată de anumite semnale biochimice…

— Cum ar fi cele prezente în organismul cuiva care se droghează. Sau care suferă de o boală cardiacă. Sau o altă boală cronică, îşi dădu seama brusc Klein.

— Fără aceste semnale, dispozitivele ar fi rămas inactive.

— Bingo.

— Dar asta nu explică de ce a murit individul acela cu ochi verzi cu care te luptai tu, remarcă şeful Covert-One. Doar aţi trecut amândoi prin norul de nanofagi şi nici unul nu a fost afectat.

— Individul acela a fost marcat, Fred, răspunse trist colonelul şi-şi închise ochii, încercând să alunge din memorie imaginea teribilă a duşmanului care se dizolva în faţa sa.

— Sunt aproape sigur că cineva l-a înţepat cu un ac muiat într-o substanţă ce a declanşat acţiunea nanofagilor pe care îi inspirase anterior.

— Asta ar însemna că a fost trădat de propriii săi tovarăşi pentru a se preveni o eventuală capturare a sa, spuse Klein.

— Aşa cred şi eu. Smith se strâmbă amintindu-şi acel fâsâit sinistru şi rece care trecuse şi pe lângă urechea sa. Şi bănuiesc că au încercat să mă lovească şi pe mine.

— Ai grijă de tine, Jon, spuse Klein dintr-o dată. Nu ştim deocamdată cu precizie cine este duşmanul cu care avem de-a face şi nu reuşim să înţelegem ce planuri are acesta. Până când nu vom fi în stare să facem acest lucru, trebuie să ne aşteptăm ca orice persoană, inclusiv cineva ca domnişoara Donovan, să reprezinte o ameninţare pentru tine.

Casa conspirativă a echipei de supraveghere, undeva la periferia oraşului Santa Fe

În casa conspirativă a echipei de supraveghere, situată spre

est, la trei kilometri depărtare de Institutul Teller, era linişte. Se auzea numai zumzetul ventilatoarelor calculatoarelor ce primeau în continuare date de la senzorii orientaţi spre zona din jurul Institutului. Cei doi bărbaţi aflaţi în schimb monitorizau în tăcere transmisiile radio şi urmăreau fluxul de informaţii de pe monitoare.

Unul dintre ei deveni brusc atent la vocile pe care le auzea în cască. Operatorul se întoarse spre şeful său, un olandez mai în vârstă, cu părul alb, numit Willem Linden.

— Echipa de pe teren raportează. Smith tocmai a intrat în Plaza Mercado.

— E singur?

Operatorul încuviinţă cu o mişcare a capului.

Linden zâmbi dezvelindu-şi dinţii pătaţi cu tutun.

— Mi-ai dat o veste excelentă, Abrantes. Anunţă echipa să rămână în aşteptare. Apoi ia legătura cu Centrul şi informează-i că totul se desfăşoară conform planului. Spune-le că vom raporta din nou după ce Smith va fi eliminat.

Abrantes îi aruncă o privire îngrijorată.

— Eşti sigur că va fi chiar atât de simplu? Am citit fişa cu datele americanului. E un individ foarte periculos.

— Nu intra în panică, Vitor, îl linişti bărbatul cu părul alb. Nici un bărbat, oricât de viteaz ar fi el, nu poate să facă faţă unui glonţ sau unei lame de cuţit aplicate unde trebuie.

20

Smith se opri pentru o secundă în uşa cafenelei Longevity şi îşi plimbă privirea peste clienţii aşezaţi la micile mese rotunde. O adunătură destul de bizară, gândi el amuzat. Cei mai mulţi, în special perechile, nu ieşeau prea mult în evidenţă, funcţionari şi oameni de afaceri îmbrăcaţi cu gust, plus câţiva studenţi serioşi. Alţii însă, îşi etalau tatuajele şi piercingurile. Se vedeau şi turbane sau şuviţe în stil jamaican. Câteva perechi de ochi se întoarseră curioase să vadă cine intra în local. Cei mai mulţi clienţi îşi continuară însă conversaţiile fără să-l bage în seamă.

Cafeneaua ocupa cea mai mare parte din etajul clădirii Plaza Mercado şi avea ferestre mari ce dădeau spre West San Francisco Street. Pereţii coloraţi oarecum strident într-un amestec de roşu-aprins, portocaliu şi galben se potriveau cu podeaua albastră şi sculpturile ciudate ce copiau teme asiatice, hinduse sau zen.

Smith se îndreptă direct spre o masă la care se afla o singură femeie, una dintre persoanele ce întorsese capul la intrarea lui în local. Era Heather Donovan. Fred Klein pusese în pachetul ce conţinea legitimaţia falsă de la *Le Monde* şi o fotografie a ei însoţită de câteva date biografice. La cei treizeci şi cinci de ani ai săi, purtătoarea de cuvânt locală a Mişcării Lazarus avea o faţă îngustă, ca de băiat. Şuviţele blonde într-un aranjament aparent dezordonat, ochii verzi şi câţiva pistrui la rădăcina nasului întregeau portretul femeii.

Heather Donovan îl urmărea amuzată pe bărbatul care se oprise la masa ei.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

— Mă numesc Jon Smith, răspunse el încet ridicându-şi politicos de pe cap pălăria neagră. Cred că pe mine mă aşteptaţi, domnişoară Donovan.

O sprânceană blondă şi fin desenată se ridică întrebător.

— Eu aşteptam un ziarist, nu un cowboy, murmură ea într-o franceză perfectă.

Smith zâmbi şi îşi admiră cu o mină satisfăcută hainele pe care le purta: jachetă bej din catifea reiată, cravată subţire din piele, jeanşi şi cizme.

— Încerc şi eu să mă adaptez obiceiurilor locale, replică el în

aceeaşi limbă. Ştiţi cum se zice, când eşti în Roma trebuie să te porţi ca romanii.

Femeia îi zâmbi şi îi spuse în engleză:

— Vă rog să luaţi loc, domnule Smith.

Smith îşi puse pălăria pe masă, îşi scoase dintr-un buzunar al blugilor un carneţel şi un pix şi se aşeză în faţa femeii.

— Vă mulţumesc mult că aţi acceptat să ne întâlnim în condiţiile astea. La ora asta târzie, vreau să spun. Ştiu că aţi avut o zi foarte grea.

Purtătoarea de cuvânt a Mişcării Lazarus încuviinţă încet din cap.

— Da, într-adevăr a fost o zi foarte lungă. Mai bine zis, au fost nişte zile foarte lungi. Înainte de a începe aş vrea să văd totuşi un act de identitate, o simplă formalitate, desigur.

— Bineînţeles, răspunse Smith cu o voce egală. Îi întinse legitimaţia şi femeia o cercetă în lumină.

— Întotdeauna sunteţi aşa de precaută când aveţi de-a face cu ziarişti, domnişoară Donovan?

— Nu întotdeauna, recunoscu ea şi ridică din umeri. Am început să devin mai precaută după cele petrecute în ultimele zile. Cred că şi dumneavoastră aţi păţi la fel dacă aţi vedea cum câteva mii de oameni sunt ucişi de propriul dumneavoastră guvern.

— Vă înţeleg perfect, spuse Smith cu o voce calmă. Conform fişei primite de la Covert-One, Heather Donovan intrase de puţină vreme în Mişcarea Lazarus. Înainte de asta lucrase în capitala statului pentru mai multe organizaţii de protecţie a mediului, printre care Sierra Club şi World Wildlife Federation. Era o femeie deşteaptă, luptătoare şi familiarizată cu hăţişurile politicii.

— OK, se pare că legitimaţia dumneavoastră e bună, zise ea într-un târziu, dându-i lui Smith documentul înapoi.

— Cu ce pot să vă servesc? îi întrerupse o voce moleşită. Unul dintre chelneri, un tânăr slăbuţ cu mai multe inele în sprâncene, se oprise la masa lor şi aştepta răbdător să ia comanda.

— O cană cu ceai verde, spuse purtătoarea de cuvânt a Mişcării Lazarus.

— Şi un pahar de vin roşu pentru mine, zise Smith. Remarcă însă imediat privirea plină de compasiune pe care i-o aruncă Heather. Nu vin? Atunci nişte bere poate?

Femeia dădu din cap parcă cerându-şi scuze, gest repetat şi

de chelner.

— Îmi pare rău, dar nu servesc băuturi alcoolice aici, zise ea zâmbind. Aţi putea încerca unul dintre elixirele faimoase de aici.

— Elixir? întrebă el bănuitor.

— Un amestec de plante chinezeşti tradiţionale şi sucuri naturale de fructe, interveni chelnerul însufleţit brusc. Vă recomand *Adevăratul Buddha*. E o băutură cu adevărat fortifiantă.

Smith clătină din cap.

— Poate altă dată. Acum o să iau la fel ca şi domnişoara, o cană cu ceai verde.

În timp ce chelnerul se îndepărta pentru a le aduce comanda, Smith se întoarse spre purtătoarea de cuvânt şi îşi desfăcu blocnotesul.

— Acum că am stabilit statutul meu de reporter cu acte în regulă…

— Puteţi să începeţi să-mi adresaţi întrebările, completă Heather Donovan fraza privindu-l pe Smith drept în ochi. Întrebări care, dacă am înţeles bine, au legătură cu ideea grotescă lansată de FBI, cum că Mişcarea ar fi cumva responsabilă de distrugerea Institutului Teller şi de uciderea atâtor oameni nevinovaţi.

Smith încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Aveţi dreptate. Am citit ziarele de azi şi m-a intrigat ceea ce aţi declarat în legătură cu Andrew Costanzo. Trebuie să recunosc că omul nu se potriveşte deloc cu imaginea cuiva pe care l-aş alege pentru o conspiraţie secretă.

— Aşa şi este.

— Puteţi să dezvoltaţi ideea?

— Andy mai mult vorbeşte decât face, începu ea să explice. Da, într-adevăr, nu lipseşte de la nici o adunare a Mişcării şi are mereu foarte multe de spus, mai bine zis de criticat. Problema e că nu l-am văzut niciodată să facă ceva concret! E în stare să critice ore întregi, însă dacă-i arăţi nişte plicuri care trebuie scrise sau nişte pliante ce trebuie distribuite, dintr-odată devine foarte ocupat sau i se face rău. Se crede un fel de filosof ale cărui viziuni sunt prea înalte pentru nişte simpli muritori ca noi.

— Da, cunosc genul, zise Smith zâmbind uşor. Un fel de Platon ce zace nedescoperit într-un depozit de carte.

— Exact aşa e Andy Costanzo, confirmă Heather. Din cauza asta e atât de absurdă sugestia celor de la FBI. Era o persoană

acceptată de toţi, însă nimeni din organizaţie nu i-ar fi încredinţat vreo treabă serioasă, cu atât mai puţin nu i-ar fi dat pe mână o sută de mii de dolari bani gheaţă!

— Cineva a avut totuşi încredere în el, îi atrase atenţia Smith. Dealerii aceia de maşini din Albuquerque l-au identificat fără nici un dubiu.

— Ştiu asta! spuse femeia supărată. Sunt gata să cred că cineva a putut să-i dea banii lui Andy ca să cumpere maşinile alea. Şi mai sunt gata să cred că el a fost destul de prost sau destul de arogant ca să accepte şi să facă ceea ce i s-a cerut. Însă banii aceia nu aveau cum să provină de la Mişcarea Lazarus! E adevărat că nu suntem o organizaţie săracă, însă nu operăm cu asemenea sume de bani gheaţă!

— Deci dumneavoastră credeţi că ceea ce i s-a întâmplat lui Costanzo a fost o înscenare?

— Sunt sigură, spuse hotărâtă Heather. Pentru a distruge reputaţia Mişcării şi a idealurilor pe care le reprezintă. Mişcarea Lazarus este în întregime adepta protestelor nonviolente. Noi nu am fi niciodată în stare să comitem crime sau acte de terorism!

Pentru o clipă Smith se simţi tentat să spună că distrugerea aparaturii de laborator însemna automat trecerea graniţei în zona violenţei, însă reuşi să se abţină. Venise la această întâlnire pentru a găsi anumite răspunsuri nu pentru a se lansa în dezbateri pe teme politice. În afară de asta, era acum sigur că femeia spunea adevărul cel puţin în legătură cu acele elemente ale activităţii Mişcării pe care le cunoştea. Pe de altă parte, Heather era doar o activistă de nivel mediu, echivalentul unui căpitan sau maior în armată. Cât de multe ar fi putut ea să ştie despre mişcările secrete ce aveau loc la nivelurile superioare ale organizaţiei?

Sosirea chelnerului care le aduse cănile cu ceai îi permise purtătoarei de cuvânt a Mişcării să-şi recapete calmul.

Femeia sorbi precaută o gură de ceai şi apoi îl privi ţintă pe Smith printre aburii care se ridicau din cană.

— Vă întrebaţi desigur dacă nu e posibil ca banii să fi provenit de la nivelurile superioare ale Mişcării, nu?

Smith încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Nu vă supăraţi, domnişoară Donovan. Însă colegii dumneavoastră au înconjurat cu o cortină extrem de compactă conducerea Mişcării Lazarus. Este normal să ne întrebăm ce se ascunde în spatele ei.

— Cortina aceasta compactă cum ziceţi dumneavoastră este o simplă măsură de protecţie, domnule Smith, spuse ea cu o voce egală. Ştiţi foarte bine ce s-a întâmplat cu fondatorii Mişcării. Nici unul nu se ascundea, îşi duceau viaţa în mod public. Şi au fost cu toţii, unul câte unul, ucişi sau răpiţi. De către marile corporaţii pe care le deranjaseră sau de către guverne aflate în slujba acestor corporaţii. Ei bine, Mişcarea nu va mai permite să fie decapitată din nou la fel de uşor!

Smith se hotărî să nu comenteze asemenea declaraţii pătimaşe. Femeia recita pur şi simplu sloganuri elaborate în laboratoarele organizaţiei.

Spre surprinderea lui, pe faţa femeii apăru brusc un zâmbet care îi lumină ochii verzi.

— OK, recunosc că sunt multe cuvinte mari în ceea ce am spus. Cuvinte rostite din inimă, vă rog să mă credeţi, însă recunosc că nu e cea mai convingătoare demonstraţie pe care am făcut-o. Heather sorbi încă o gură de ceai şi apoi aşeză cana pe masă. O să încerc să apelez la logică. Să presupunem că mă înşel. Că sunt o naivă uşor de păcălit şi că în interiorul Mişcării există anumite persoane care au decis să folosească clandestin mijloace violente pentru atingerea obiectivelor noastre. Ei, gândiţi-vă niţel. Dacă dumneavoastră aţi conduce o operaţiune ultrasecretă, a cărei dezvăluire ar putea distruge tot ce aţi realizat până acum... aţi fi în stare să folosiţi un om ca Andy Costanzo pe post de agent?

— Nu, nu aş face aşa ceva, recunoscu Smith. Doar dacă nu aş vrea să fie prins.

Asta ce îl deranjase de la început, de când citise pentru prima dată rapoartele care se scurseseră de la FBI. Acum, după ce o ascultase şi pe femeia din faţa lui, era din ce în ce mai convins că povestea cu maşinile scârţâia rău de tot. A te baza pe un individ ca Andy Costanzo să cumpere maşinile ce urmau să fie folosite după un atac terorist, reprezenta un risc enorm. Un act care nu se potrivea deloc cu profesionalismul rece şi nemilos la care fusese martor în timpul atacului împotriva Institutului. Ceea ce însemna că cineva manipula investigaţia întreprinsă de FBI.

La o stradă distanţă de Plaza Mercado, Malachi MacNamara aştepta răbdător, ascuns în umbra unui trotuar acoperit. Se făcuse târziu, iar străzile din centrul oraşului Santa Fe deveniseră aproape pustii.

Bărbatul îşi duse la ochi dispozitivul de vedere pe timp de noapte şi mai cercetă încă o dată împrejurimile. O jucărie foarte utilă, îşi zise el în gând. Aparatul, de producţie britanică, era uşor de manipulat şi oferea o imagine clară, mărită de patru ori. Fără el, i-ar fi fost foarte greu să descopere mişcările celor pe care îi urmărea.

Se uită, mai întâi, la bărbatul care stătea nemişcat în spaţiul de la intrarea unei galerii de artă, aflată la aproximativ cincizeci de metri distanţă de locul unde se afla el. Era ras în cap şi purta blugi, ghete şi o jachetă militară. Ori de câte ori trecea o maşină, bărbatul îşi îngusta ochii pentru a-şi păstra capacitatea de a distinge obiectele pe întuneric. Stătea nemişcat, în ciuda faptului că se făcea din ce în ce mai frig. Un tânăr bine antrenat şi disciplinat, îşi zise MacNamara.

Alţi trei indivizi erau postaţi în diverse locuri de-a lungul străzii. Doi dintre ei se aflau la vest de Plaza Mercado. Doi stăteau ascunşi în partea de est. Poziţiile lor erau greu de depistat pentru o persoană care nu poseda un echipament de vedere pe timp de noapte şi care nu fusese antrenată pentru aşa ceva.

Indivizii făceau parte din grupul pe care îl urmărea MacNamara încă înainte de producerea catastrofei de la Institutul Teller. Îi pierduse în panica ce urmase măcelului, însă reuşise să-i descopere din nou imediat ce protestatarii Mişcării Lazarus se regrupaseră şi-şi stabiliseră tabăra în afara cordonului instituit de Garda Naţională. În seara aceea, la scurtă vreme după apusul soarelui, cei patru bărbaţi pe care îi supraveghea acum părăsiseră tabăra şi o porniseră pe jos spre nord, ajungând până la străduţele din centrul oraşului Santa Fe.

Îi urmărise păstrând o distanţă rezonabilă. În timpul urmăririi, aflase destul de multe elemente în legătură cu oamenii aceia. Nu era vorba despre nişte simpli răufăcători atraşi de acţiunea Mişcării Lazarus, aşa cum crezuse la început. Mişcările lor erau prea precise, prea bine planificate şi prea bine executate. Reuşiseră să se strecoare uşor prin cordonul de supraveghere impus de FBI şi de poliţie în jurul taberei. Şi de mai multe ori MacNamara fusese nevoit să se lipească de pământ pentru a nu fi descoperit de cel pe care indivizii îl desemnaseră să le asigure spatele.

Urmărirea lor fusese asemenea unei acţiuni împotriva unui comando inamic aflat pe un teritoriu necunoscut. Dintr-un

anumit punct de vedere, MacNamara savura această nouă provocare. Era acelaşi joc care punea la încercare simţurile şi talentele, joc pe care îl jucase de atâtea ori în diverse locuri din lume. În acelaşi timp însă, canadianul era conştient că oboseala pusese stăpânire pe el şi că îi altera percepţiile şi reflexele. Aceasta se datora, probabil, stării permanente de încordare în care trăise în ultimele luni şi care îl afectase mai mult decât bănuise.

Brusc, bărbatul ras în cap îşi îndreptă trupul, încordându-se dintr-odată. Individul şopti câteva cuvinte în microfonul pe care îl avea fixat de guler, aşteptă să primească răspunsul şi apoi se aplecă şi scoase capul cu grijă din ascunzătoarea sa.

MacNamara îi cercetă rapid şi pe ceilalţi bărbaţi şi observă şi la ei aceleaşi semnale de alertă. Canadianul începu să respire regulat, încercând să regularizeze fluxul de adrenalină care îi pregătea trupul pentru acţiune. Senzaţia de oboseală dispăruse.

Începe balul, îşi zise el în gând. Aşteptarea prelungită în frig şi întuneric se terminase.

Cercetând din nou împrejurimile cu aparatul de vedere pe timp de noapte, MacNamara zări un bărbat şi o femeie care tocmai ieşiseră din Plaza Mercado. Cei doi se opriseră pe trotuarul din faţa clădirii şi continuau o discuţie animată. O recunoscu imediat pe femeie. Era tipa aceea slăbuţă şi atrăgătoare pe care o văzuse agitându-se în tabăra Mişcării Lazarus. Numele ei era Heather Donovan. Era o activistă locală ce apăruse la conferinţa de presă a Mişcării.

Dar cine să fie bărbatul cu care stătea de vorbă? Hainele, cizmele şi pălăria sugerau că ar fi vorba despre un localnic, însă MacNamara avea sentimentul că nu aşa stăteau lucrurile. Ceva în ţinuta şi modul în care se mişca bărbatul acela lat în umeri i se părea ciudat de familiar.

Bărbatul întoarse capul făcând un gest în direcţia unui loc de parcare situat în stânga, mai jos pe stradă. Pentru o clipă, Namara reuşi să vadă foarte bine faţa individului. Imediat însă omul întoarse capul.

Malachi MacNamara lăsă în jos aparatul de vedere pe timp de noapte. Ochii săi albaştri exprimau atât uimirea, cât şi un uşor amuzament.

— Fir-ar să fie, murmură el. Colonelul are un adevărat talent de a-şi face apariţia acolo unde te aştepţi mai puţin.

21

Plaza, locul deschis din chiar centrul oraşului Santa Fe, era străbătută de alei pavate cu cărămidă ce şerpuiau printre monumente şi printre pâlcurile de arbori. Se înălţa acolo o adevărată colecţie de pini, arţari şi ulmi. Din loc în loc, pe alei, se aflau bănci din fier forjat vopsite în alb. Un strat subţire de frunze căzute acoperea peticele de iarbă.

Chiar în mijlocul pieţei, înconjurat de un gard metalic, se înălţa un obelisc ce comemora luptele desfăşurate în New Mexico în timpul Războiului Civil. Puţini erau cei care îşi mai aminteau că sângerosul război purtat între Nordul şi Sudul Satelor Unite ajunsese atât de departe în vest. În câteva puncte, lumina lămpilor de neon care înconjura Plaza reuşea să treacă printre frunzele arborilor, însă în rest locul acesta încărcat de istorie era cufundat în întuneric.

Jon Smith o privea cu coada ochiului pe femeia slăbuţă care mergea lângă el. Tremurând, Heather Donovan îşi strânse jacheta în jurul corpului. Ori de câte ori treceau printr-un loc luminat, Smith putea vedea că îi ieşeau aburi din gură. Temperatura scăzuse foarte mult. Nu era ceva neobişnuit pentru Santa Fe ca diferenţa de temperatură dintre zi şi noapte să fie mai mare de treizeci de grade.

După ce îşi băuseră ceaiul la Longevity Cafe, Smith se oferise s-o conducă până la locul unde îşi parcase maşina, o străduţă laterală, nu departe de Palatul Guvernatorilor. Deşi puţin surprinsă de acest act de cavalerism oarecum demodat, Heather acceptase cu vădită uşurare oferta lui. În mod obişnuit Santa Fe era un oraş foarte sigur, îi explică ea, însă, după ce văzuse grozăviile din curtea Institutului Teller, se simţea neliniştită.

Se aflau la doar câţiva metri de obeliscul din Războiul Civil când Smith se opri brusc. Simţurile sale îi semnalizaseră că ceva nu era în regulă. Acum că se opriseră, putu să audă destul de clar cum alte câteva persoane – două sau trei, judecă el – se mişcau fără să facă prea mult zgomot pe aleea pe care veniseră ei. Nu distinsese decât scrâşnetul uşor produs de ghetele grele pe aleea de cărămidă. În acelaşi moment, observă alte două siluete vagi care alunecau prin umbra arborilor din faţă, apropiindu-se de ei.

Purtătoarea de cuvânt a Mişcării Lazarus zărise şi ea umbrele care înaintau spre ei.

— Cine sunt oamenii aceştia? întrebă ea speriată.

Pentru o fracţiune de secundă, Smith rămase nemişcat, ezitând. Să fie vorba despre nişte agenţi FBI trimişi de Kit Pierson? Fusese sigur că se aflau pe urmele lui când plecase să se întâlnească cu Heather. Când însă încercase din nou să-i descopere pe urmăritori, cu puţin timp înainte de a ajunge la Longevity Cafe, nu mai văzuse pe nici unul. Oare reuşiseră să-l păcălească?

Tocmai în clipa aceea, unul dintre bărbaţii care veneau din faţă ajunse într-o zonă luminată. Era ras în cap şi purta o jachetă kaki. Smith se încordă zărind pistolul cu amortizor pe care bărbatul îl avea în mână. Deci nu era vorba despre FBI, îşi spuse el.

Erau înconjuraţi într-un spaţiu deschis din Plaza. Instinctele îi spuneau că trebuie să treacă la acţiune. Trebuiau să scape din cursa în care căzuseră înainte de a fi prea târziu.

Reacţionând rapid, Smith o apucă de mână pe Heather Donovan şi o trase spre el, în dreapta, în direcţia opusă obeliscului. În acelaşi timp, îşi scoase pistolul din tocul de piele pe care îl avea pe sub haina din catifea reiată.

— Pe aici! murmură el. Haide!

— Ce faci? protestă femeia cu voce tare. Era prea şocată de mişcarea lui bruscă pentru a încerca să-şi elibereze mâna. Dă-mi drumul!

— Dacă vrei să trăieşti, vino cu mine! se răsti Smith la ea, în timp ce continua s-o tragă din spaţiul deschis din jurul monumentului spre zona întunecată dintre copaci.

Unul dintre bărbaţii care veniseră din spatele lor se opri, ochi rapid şi deschise focul. *Phut*. Amortizorul fixat la pistol reduse zgomotul produs de foc la un tuşit înăbuşit. Glonţul trecu pe lângă capul lui Smith şi se înfipse în trunchiul unui copac înalt, aflat nu departe de ei. Un alt glonţ rupse o ramură de copac ce atârna chiar deasupra lor. Asupra celor doi căzu o ploaie de aşchii şi de frunze.

Smith o împinse pe purtătoarea de cuvânt a Mişcării Lazarus la pământ.

— Stai culcată!

Colonelul îşi propti un genunchi în iarbă, îndreptă pistolul spre cel care deschisese focul şi trase. Zgomotul împuşcăturii se auzi

până departe şi se întoarse reflectat de clădirile ce înconjurau Plaza.

Pentru că trăsese fără să ochească prea bine, glonţul rată ţinta. Zgomotul împuşcăturii îi făcu însă pe trei dintre atacatori să se arunce la pământ. Toţi începură să tragă rapid, foc după foc, din poziţia culcat.

Heather Donovan începu să ţipe disperată, lipindu-se de iarba care nu-i oferea nici o protecţie.

Gloanţele şuierau din ce în ce mai aproape de ei. Unele se înfigeau în trunchiurile copacilor, altele ricoşau din părţile metalice ale băncilor, pulverizând vopseaua şi scoţând scântei. Smith le ignoră şi se concentră asupra singurului trăgător care nu se trântise la pământ.

Era bărbatul ras în cap pe care îl zărise primul. Acesta, mergând aplecat, încerca să se furişeze prin dreapta lor, ca să-i ia prin surprindere, la adăpostul copacilor.

Jon ochi şi trase trei gloanţe într-o succesiune rapidă.

Bărbatul ras în cap se poticni. Pistolul îi căzu cu zgomot pe aleea din cărămidă. Mai făcu un pas, apoi se prăbuşi în genunchi şi se sprijini cu mâinile pe pământ. Din gură începuse să-i curgă sânge.

Tovarăşii celui rănit nu se opriră şi continuară să tragă asupra lui Smith. Un glonţ îi atinse pălăria şi i-o aruncă de pe cap. Trag din ce în ce mai bine, îşi spuse el furios.

Se aruncă pe burtă şi mai trase trei focuri, încercând să-i facă să lase capul în jos sau cel puţin să le deregleze tirul. Apoi se rostogoli rapid spre locul în care Heather Donovan stătea cu faţa lipită de pământ. Femeia nu mai ţipa, însă tremura toată şi plângea înfundat.

Cei trei trăgători valizi observaseră mişcarea pe care o făcuse Smith. Trăgeau mai jos acum şi ocheau cu grijă. Gloanţele muşcau din pământ, din ce în ce mai aproape de Jon şi de purtătoarea de cuvânt a Mişcării Lazarus.

Smith se încruntă. Trebuiau să plece de acolo şi asta foarte repede. O atinse uşor pe ceafă pe femeia care tremura. Heather tresări, dar rămase lipită de pământ.

— Trebuie să plecăm de aici! zise el. Haide! Încearcă să te târăşti! Până la copacul acela mare. Sunt doar câţiva metri până acolo!

Femeia întoarse capul spre el. Ochii ei măriţi de spaimă străluceau în întuneric. Smith nu era convins că femeia auzise

ceea ce-i spusese.

— Trebuie să plecăm! spuse el din nou, de data asta mai tare. Dacă rămâi lipită de pământ, reuşim!

Heather dădu disperată din cap şi îşi lipi din nou obrazul de pământ. Smith îşi dădu seama că femeia era paralizată de spaimă, incapabilă să facă vreo mişcare.

Jon se încruntă. Dacă o lăsa aici şi se târa de unul singur la adăpostul copacului, femeia era ca şi moartă. Dacă rămânea cu ea aici, în locul acesta deschis, fără îndoială că aveau să moară amândoi. Cea mai înţeleaptă mişcare ar fi fost să o lase aici şi să-i atragă pe indivizi asupra lui. Se îndoia însă că femeia ar fi fost lăsată în pace. Indivizii nu păreau a fi din aceia care lasă în viaţă eventualii martori. Existau însă nişte limite peste care nu putea trece şi din cauza cărora îi era imposibil să o abandoneze acolo pe femeia aceea pentru a-şi salva el pielea.

Patul închizător al pistolului rămase tras înapoi. Cele treisprezece cartuşe din încărcător se terminaseră. Scoase încărcătorul şi îl băgă în pat pe ultimul pe care îl mai avea.

Smith văzu că doi dintre trăgători ţâşniseră unul în dreapta, celălalt în stânga. Se pregăteau să-l înconjoare. Odată ajunşi pe poziţie, l-ar fi supus unui foc încrucişat, fără îndoială nimicitor. Chiar dacă ar fi ajuns la adăpostul unui copac, arborii de aici erau prea rari pentru a putea oferi adăpost din toate unghiurile. În timpul acesta, cel de-al treilea trăgător continua să tragă foc după foc pentru a-l face pe Jon să ţină capul în jos şi a-i acoperi astfel pe tovarăşii săi.

Smith înjură printre dinţi. Aşteptase mult prea mult. Căzuseră în capcană.

Trebuia aşadar să continue să lupte şi să ia cât mai mulţi dintre inamici în mormânt odată cu el. Un alt glonţ intră în pământ doar la câţiva centimetri distanţă de capul lui. Jon scuipă fragmentele de iarbă şi bucăţelele de pământ care îi intraseră în gură şi ochi cu grijă, încercând să-l nimerească pe individul care voia să se apropie din dreapta.

Înainte să apuce să tragă, se auzi o serie de împuşcături al căror ecou umplu zona. Trăgătorul care încerca să ajungă în dreapta lor scoase un ţipăt. Individul se prăbuşi gemând în iarbă, ţinându-se de umăr. Tovarăşii lui rămaseră blocaţi timp de o secundă şi apoi se răsuciră încercând să descopere cine trăsese.

Smith făcu ochii mari. Nu el trăsese. Şi indivizii foloseau arme cu amortizor. Cine intervenise oare în lupta lor?

Împuşcăturile continuară, mai multe gloanţe înfigându-se în copacii din spatele celor doi trăgători ce scăpaseră neatinşi. Se părea că era mai mult decât puteau suporta indivizii. Trăgătorii începură să se retragă spre nord, dispărând spre strada care trecea prin faţa Palatului Guvernatorilor. Unul dintre ei îl ajută să se ridice pe cel rănit în umăr şi-l trase după el. Celălalt se repezi spre bărbatul ras în cap, pe care-l lovise Jon, însă fu nevoit să se retragă după ce mai multe gloanţe ricoşară de pavajul de lângă picioarele lui.

Smith văzu o siluetă mişcându-se la marginea pâlcului de copaci aflat în dreapta sa.

Un bărbat suplu, cu păr cărunt ieşi de după copaci şi începu să alerge în direcţia lor, continuând să tragă cu un pistol pe care îl ţinea cu amândouă mâinile. Se opri lângă obelisc şi, la adăpostul monumentului, bägă un alt încărcător în pistol, un Browning Hi-Power de 9 mm.

În Plaza se lăsase din nou tăcerea.

Noul venit se uită la Smith şi ridică din umeri, parcă cerându-şi scuze.

— Te rog să mă scuzi pentru întârziere, Jon, spuse el încet. Mi-a luat mai mult timp decât credeam să ajung în spatele indivizilor acelora.

Era Peter Howell. Smith fu luat prin surprindere de apariţia neaşteptată a vechiului său prieten. Fostul ofiţer SAS şi agent MI6 purta blugi şi o haină din piele peste o cămaşă în carouri. Părul său cărunt, de obicei, tuns foarte scurt, era acum lung şi ondulat. Ochii albaştri şi faţa brăzdată şi tăbăcită de vânt şi soare erau însă exact aşa cum le ştia Smith.

Cei doi auziră o maşină care porni în trombă în partea din nord a pieţei. Frânele scârţâiră şi vehiculul se opri brusc pentru o secundă, apoi porni din nou, îndreptându-se spre est, de-a lungul bulevardului Palace Avenue.

— La dracu'! mormăi Peter. Ar fi trebuit să mă gândesc că băieţii ăştia au şi în spate pe cineva şi o metodă de a spăla putina dacă lucrurile nu merg bine. Ceea ce s-a şi întâmplat. Englezul îşi ridică Browningul cu ţeava în sus.

— Rămâi tu de pază aici, Jon, până mă duc eu într-o scurtă recunoaştere.

Înainte ca Smith să apuce să spună ceva, englezul dispăru în întuneric.

Purtătoarea de cuvânt a Mişcării Lazarus îşi înălţă temătoare

capul din iarbă. Plângea şi lacrimile se amestecau cu murdăria de pe faţă.

— S-a terminat? întrebă ea în şoaptă.

— Sper din toată inima că da, zise el continuând să cerceteze împrejurimile.

Cu multă greutate, tremurând, femeia reuşi să se ridice în şezut. Rămase cu ochii fixaţi pe pistolul din mâna lui Jon.

— Nu sunteţi reporter, nu-i aşa?

— Nu, răspunse el încet. Din păcate, nu.

— Atunci, cine…

Femeia fu întreruptă de întoarcerea lui Peter Howell.

— Au şters-o ca potârnichile, zise el supărat. Privirea englezului căzu asupra individului ras în cap pe care-l împuşcase Smith. Bine că au fost nevoiţi să-l lase pe ăsta aici.

Peter se lăsă în genunchi şi întoarse trupul celui căzut cu faţa în sus. După câteva secunde clătină din cap şi anunţă:

— Bietul băiat e mai mort chiar şi decât luda Iscariotul. L-ai lovit cu două gloanţe. Aş zice că eşti neaşteptat de bun la aşa ceva, tu, un simplu medic de ţară.

Englezul începu să caute prin buzunarele mortului, sperând să găsească vreun portofel sau vreo hârtie care să ajute la identificarea individului.

— Ai găsit ceva? întrebă Smith.

Peter clătină din cap.

— Cei care l-au angajat pe băiat s-au asigurat că e curat înainte de a-l trimite să te ucidă.

— Asta nu e prea grozav, spuse Jon încruntându-se.

— Da, e neplăcut când adversarii sunt atât de prevăzători, spuse şi Peter. Însă nu este totul pierdut.

Zicând acestea, fostul ofiţer SAS scoase dintr-un buzunar un aparat de fotografiat minuscul şi trase câteva prim-planuri ale feţei individului. Folosea un film de sensibilitate foarte mare, care nu necesita lumina bliţului. Puse deoparte aparatul de fotografiat şi scoase din buzunar un alt dispozitiv ciudat, de data asta de mărimea unei cărţi de format mic. Avea un ecran de sticlă pe o parte şi câteva butoane de control. Englezul observă că Jon îl priveşte fascinat.

— E un scanner digital pentru amprente, explică el. Face exact aceeaşi treabă însă fără a mai folosi cerneala aia enervantă. Englezul zâmbi larg dezvelindu-şi dinţii care străluciră în întuneric.

— Oare ce le-o mai trece prin cap să mai inventeze?

Cu mişcări rapide, englezul apăsă degetele mortului pe suprafaţa scannerului, mai întâi, cele de la mâna dreaptă, apoi şi cele de la mâna stângă. Ecranul se lumina de fiecare dată şi dispozitivul bâzâia uşor, înregistrând în cardul de memorie imaginile celor zece degete.

— Strângi amintiri pentru pensie? întrebă amuzat Smith, convins că prietenul lui lucrează din nou pentru guvernul Maiestăţii Sale. Deşi în mod oficial se pensionase, Peter era în mod periodic chemat din nou în activitate, în cele mai multe cazuri de MI6, serviciul de informaţii externe britanic. Era un individ independent, căruia îi plăcea să lucreze singur şi care te ducea cu gândul la acei aventurieri din vechime care contribuiseră la edificarea Imperiului Britanic.

Englezul zâmbi fără să răspundă.

— Nu aş vrea să te zoresc, spuse Smith. Dar n-ar trebui s-o ştergem de aici? Asta dacă nu cumva doreşti să explici poliţiştilor din Santa Fe ce s-a întâmplat aici. Jon făcu un gest larg cu mâna, arătând atât spre cadavrul din faţa lor cât şi spre copacii sfârtecaţi de gloanţe.

Englezul îl privi cu atenţie.

— E foarte curios, zise el ridicându-se în picioare şi lovind uşor cu degetul casca minusculă pe care o avea în ureche. Receptorul ăsta e fixat pe frecvenţa poliţiei. Pot să-ţi spun că toate echipajele au fost foarte ocupate în ultimele minute; au trebuit să răspundă la tot felul de apeluri de urgenţă... venite din cele mai îndepărtate colţuri ale oraşului. Cea mai apropiată maşină de poliţie se află la cel puţin zece minute distanţă de locul ăsta.

Smith clătină din cap nevenindu-i să creadă.

— Dumnezeule! Indivizii ăştia nu se joacă deloc!

— Nu, Jon. Nu se joacă. De aceea, te sfătuiesc să-ţi găseşti un alt loc în care să stai în noaptea asta. Undeva unde să treci neobservat.

— O, Doamne! se auzi o voce slabă în spatele lor.

Cei doi bărbaţi se întoarseră. Heather Donovan se ridicase în picioare şi se uita îngrozită la mortul întins pe jos.

— Îl cunoşteai? o întrebă Smith cu blândeţe.

Femeia dădu din cap nesigură.

— Nu personal. Nu ştiu cum îl cheamă. Însă l-am văzut în tabără şi la demonstraţia de la Teller.

— Şi în cortul unde se afla punctul de comandă, completă

necruţător Peter. Ştiţi foarte bine asta.

Femeia roşi.

— Da, recunoscu ea. Bărbatul acesta făcea parte dintr-o echipă de activişti la care au apelat organizatorii din conducere pentru… ceea ce spuneau ei că sunt „anumite misiuni speciale”.

— Cum ar fi tăierea gardului Institutului, îi reaminti Peter.

— Da, aveţi dreptate, recunoscu femeia spăsită. Dar nu mi-aş fi imaginat vreodată că au şi arme asupra lor. Sau că vor încerca să ucidă pe cineva. Heather le aruncă celor doi o privire vinovată.

— Nimic din ceea ce s-a întâmplat n-ar fi trebuit să se întâmple!

— După părerea mea există mai multe lucruri în legătură cu Mişcarea Lazarus pe care nici nu le bănuiţi, domnişoară Donovan, spuse englezul. Şi mai cred că aţi avut mare noroc că aţi scăpat cu viaţă.

— Nu poate să se întoarcă în tabără, Peter, interveni Smith. Ar fi prea periculos pentru ea.

— Cred că da, spuse şi Peter. Prietenii noştri înarmaţi au şters-o fără îndoială, însă s-ar putea să fie alţii acolo care să nu fie prea fericiţi s-o vadă pe domnişoara Donovan atât de vie şi nevătămată.

Faţa femeii se albi de groază.

— Aveţi un loc unde să vă ascundeţi o vreme? La cineva care să nu aibă nici o legătură cu Mişcarea Lazarus? întrebă Smith. De preferinţă undeva departe?

Femeia dădu încet din cap.

— Am o mătuşă în Baltimore.

— Perfect, spuse Smith. Cred că ar trebui să plecaţi direct acolo. Chiar în seara asta, dacă e posibil.

— Mă ocup eu de asta, Jon, spuse Peter. Figura şi numele tău sunt acum prea cunoscute. Dacă apari la aeroport cu domnişoara Donovan e ca şi cum i-ai desena o ţintă pe spate.

Smith încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Şi dumneavoastră aţi participat la demonstraţie! zise deodată femeia, uitându-se cu atenţie la faţa lui Peter Howell. Însă spuneaţi că vă cheamă Malachi. Malachi MacNamara!

Englezul încuviinţă zâmbind uşor.

— Un *nom de guerre,* domnişoară Donovan. O minciună regretabilă, dar necesară.

— Cine sunteţi cu adevărat? întrebă ea. Îşi muta privirea de la

faţa bătută de vânt a englezului la cea a lui Smith şi înapoi.

— Sunteţi de la CIA? De la FBI? De unde?

— Cu cât ne puneţi mai puţine întrebări, cu atât aveţi mai multe şanse de a nu auzi minciuni de la noi, spuse Peter. Ochii lui albaştri o priveau cu simpatie. Ce trebuie să ştiţi dumneavoastră e faptul că vă suntem prieteni. Puteţi fi sigură de asta. Expresia de pe faţa englezului se schimbă însă imediat. Ceea ce nu pot spune despre foştii dumneavoastră tovarăşi din Mişcarea Lazarus.

22

Sâmbătă 16 octombrie
Sediul CIA de la Langley, Virginia

Era cu puţin trecut de miezul nopţii şi directorul CIA, David Hanson, intră cu paşi grăbiţi în încăperile care îi serveau drept birou, situate la etajul şase al clădirii. În ciuda faptului că se afla la sfârşitul unei zile de lucru de optsprezece ore, directorul arăta ca scos din cutie. Costumul îi venea perfect, cămaşa era scrobită şi papionul arăta impecabil. Ochii săi atenţi se opriră asupra bărbatului cu hainele în dezordine, cu o înfăţişare obosită, ce îl aştepta acolo.

— Trebuie să stăm de vorbă, Hal, spuse el repede. Între patru ochi.

Hal Burke, şeful secţiei din CIA care se ocupa de Mişcarea Lazarus încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Da, trebuie să stăm de vorbă.

Directorul CIA o luă înainte spre camera sa de lucru şi-şi aruncă servieta pe unul dintre cele două fotolii din piele aflate în faţa biroului. Îi făcu semn lui Burke să se aşeze în celălalt. Apoi Hanson îşi împreună degetele şi-şi sprijini coatele pe masa mare de lucru. Îşi studia subordonatul pe deasupra vârfurilor degetelor.

— Vin de la Casa Albă. După cum îţi poţi imagina, preşedintele nu e mulţumit deloc de activitatea noastră şi a celor de la FBI.

— L-am avertizat doar ce se poate întâmpla dacă Mişcarea Lazarus scapă de sub control, spuse Burke fără menajamente. Ce s-a întâmplat la Institutul Teller, la laboratoarele Telos din California şi explozia de la Chicago nu a fost decât introducerea. Trebuie să încetăm să ne mai învârtim în jurul cozii. Este necesar să lovim dur Mişcarea *acum,* înainte de a face şi mai mult rău. Unii dintre activiştii de nivel mediu ai Mişcării sunt în continuare sub supravegherea noastră. Dacă i-am interoga aşa cum trebuie şi i-am face să spună tot ce ştiu, poate am avea o şansă să penetrăm până în nucleul de conducere. Doar aşa putem

distruge Mişcarea din interior.

— Este exact punctul de vedere pe care l-am susţinut şi eu cu toată tăria, spuse Hanson. Şi nu sunt singurul. Castilia aude acelaşi lucru şi din partea mai multor congresmeni proeminenţi, reprezentanţi ai ambelor partide.

Burke încuviinţă din cap. Se aflase în CIA că Hanson îşi petrecuse cea mai mare parte din zi pe Capitol Hill, în întâlniri private cu şefii comisiilor de control ale serviciilor de informaţii din Senat şi din Camera Reprezentanţilor, precum şi cu liderii de partide din ambele camere. Ca urmare a acestor întâlniri, preşedintele Castilia primise mai multe cereri privind desemnarea oficială a Mişcării Lazarus drept organizaţie teroristă. După ce ar fi luat această decizie, s-ar fi putut renunţa la menajamente şi agenţiile federale ar fi fost libere să acţioneze în forţă împotriva Mişcării, să-i aresteze liderii, să-i blocheze conturile şi canalele de comunicaţii.

Hanson se juca însă cu focul forţând mâna preşedintelui cu ajutorul Congresului. Directorii CIA nu aveau voie să folosească astfel de mijloace pentru a influenţa politica preşedintelui pe care îl serveau. Hanson era însă un tip căruia îi plăcea să rişte atunci când miza era mare şi se baza pe faptul că sprijinul pe care îl avea în Cameră şi în Senat era suficient de puternic pentru a-l proteja de furia preşedintelui.

— Şi aţi avut succes? întrebă Burke.

Hanson clătină din cap.

— Până acum nu.

Burke se schimonosi de mânie.

— Ce naiba mai aşteaptă?

— După masacrul de la Institutul Teller, a fost semnalat un uriaş val de simpatie faţă de Mişcare şi adepţii ei. În special, în Europa şi Asia, îi reaminti directorul CIA şi ridică din umeri.

— Aceste ultime acte de violenţă au şifonat puţin imaginea organizaţiei, însă sunt destui oameni dispuşi să înghită versiunea Mişcării Lazarus, cum că atacurile de la Telos şi din Chicago nu au fost decât nişte înscenări menite să o discrediteze. Aşa că au crescut presiunile diplomatice din partea guvernelor străine. Ne cer să lăsăm în pace Mişcarea Lazarus şi ne avertizează că represaliile împotriva organizaţiei pot declanşa mişcări antiamericane violente în ţările lor.

Burke pufni dezgustat.

— Şi vreţi să spuneţi că preşedintele este gata să lase Parisul,

Berlinul sau altă putere asemănătoare de mâna a doua să ne impună nouă ce politică să ducem în lupta contra terorismului?

— Bineînţeles că nu. Însă nu va acţiona decisiv decât atunci când vom fi în măsură să dovedim fără putinţă de tăgadă că Mişcarea Lazarus se află în spatele acestor acte teroriste.

Timp de câteva secunde Burke rămase nemişcat, cu ochii ţintă la şeful său. Apoi dădu din cap.

— Se poate aranja.

— Dovezi clare, Hal, îl avertiză şeful CIA. Fapte care să reziste oricărei cercetări, oricât de amănunţite. Mă înţelegi?

Din nou, Burke încuviinţă cu o mişcare a capului. O, te înţeleg perfect, David, îşi spuse el în gând, poate chiar mai bine decât înţelegi tu.

Ofiţerul CIA era însă mult mai preocupat de găsirea unei modalităţi de a ţine sub control situaţia care degenerase într-o catastrofa la Institutul Teller.

Undeva în zona rurală a Virginiei, mult în afara autostrăzii de centură

Mai erau trei ore până la răsăritul soarelui şi valuri de ploaie rece cădeau neîntrerupt, potopind câmpurile şi pădurile deja îmbibate de apă. În această zonă a Statelor Unite, toamna era, de obicei, un anotimp mai uscat, ce urma furtunilor tropicale din lunile de vară, însă în anul acela vremea nu mai ţinea seama de nici un tipar.

La aproximativ şaizeci de kilometri sud vest de Washington, D. C., se afla o fermă ridicată pe o mică înălţime ce permitea vederea asupra câtorva pâlcuri izolate de copaci, a unui heleşteu neîngrijit şi a şaisprezece hectare de păşune, împânzite acum de buruieni şi de tufe dese de vegetaţie sălbatică. În apropierea casei, se aflau ruinele înnegrite de fum ale unui hambar rămas fără acoperiş, probabil în urma unui incendiu. Terenul sălbăticit al fermei era înconjurat de rămăşiţele unui gard, la fel de neîngrijit ca şi domeniul pe care ar fi trebuit să-l protejeze. Un drum pavat cu pietriş urca până la locul unde se afla casa plecând de la şoseaua de ţară care mergea paralel cu gardul. Drumul se oprea într-un loc de parcare betonat, pătat cu ulei, în imediata apropiere a uşii de intrare în clădire.

La prima privire, mica antenă de satelit de pe acoperiş şi turnul pe care se afla un releu radio păreau a fi singurele semne ce indicau vreo legătură dintre ferma dărăpănată şi civilizaţie. În realitate, ferma era protejată cu sisteme de alarmă de ultimă generaţie, iar în interior era prevăzută cu cele mai avansate elemente de tehnică de calcul şi echipamente de transmisiuni aflate în dotarea CIA.

Hal Burke se afla în biroul său şi asculta cum cădea ploaia pe acoperişul casei pe care obişnuia s-o numească ironic „cuibuşorul său de la ţară”. Unul dintre unchii tatălui său se chinuise câteva zeci de ani să scoată ceva din terenul acela sărăcăcios înainte de a-şi da duhul din cauza epuizării fizice şi a frustrărilor. După moartea sa, proprietatea trecuse prin mâinile mai multor verişori tâmpiţi înainte de a ajunge, cu zece ani în urmă, în posesia ofiţerului CIA, ca parte din plata unor vechi datorii în familie.

Burke nu avea nici banii, nici timpul să se apuce să cultive acolo ceva însă aprecia izolarea pe care i-o oferea această fermă. Nici un oaspete neinvitat nu venise vreodată să bată la uşa acestei locuinţe izolate, nici măcar adepţii locali ai Martorilor lui Iehova. Se afla atât de departe de zonele circulate, încât până şi tentaculele în continuă extindere ale suburbiilor din nordul Virginiei ocoliseră zona. Atunci când era frumos afară, Burke obişnuia să iasă noaptea din casă şi să privească în depărtare zona de culoare portocalie creată de luminile din Washington, D. C. Şi suburbiile sale. Lumina aceea neplăcută se înălţa într-un arc vast spre nord şi nord-est, ca o ilustrare a vieţii dintr-un muşuroi de furnici şi a birocraţiei pe care le dispreţuia atât de mult.

Drumul de la şi până la Langley era destul de anevoios pe drumurile proaste de ţară şi pe autostrăzile aglomerate, însă echipamentul de comunicaţii securizate – instalate la fermă pe cheltuiala statului – îi permitea să lucreze de acolo într-o situaţie de criză. Sistemul funcţiona suficient de bine pentru rezolvarea problemelor uzuale ale CIA. Un alt set de aparatură de comunicaţii, mult mai sofisticată, îi permitea să ţină sub control, în totală siguranţă, elementele disparate ale operaţiunii TOCSIN. După întrevederea avută cu Hanson, Burke venise direct aici. Evenimentele se precipitau şi trebuia să stea mai mult timp în contact cu agenţii săi.

Dinspre calculatorul de pe masă de auzi un sunet uşor ce semnaliza primirea unui raport cifrat de la unitatea ce opera în

New Mexico. Burke se încruntă. Oamenii săi întârziaseră.

Se frecă la ochi şi tastă parola. Amestecul de litere şi cifre imposibil de înţeles la început căpătă dintr-o dată sens. Pe ecran apărură cuvinte şi apoi fraze întregi, pe măsură ce programul de decodificare îşi făcea treaba. Burke parcurse mesajul în tăcere, din ce în ce mai alarmat.

— Fir-ar să fie, murmură el. Cine dracu' e ticălosul ăsta? Ridică precipitat receptorul telefonului securizat aflat lângă calculator şi o sună pe colega sa de la FBI.

— Kit, te rog să mă asculţi cu atenţie, începu el nervos. A apărut o problemă şi am nevoie de tine ca s-o rezolvi. Trebuie să facem să dispară un cadavru. De urgenţă şi definitiv.

— Cadavrul colonelului Smith? întrebă Pierson pe un ton egal.

Burke se încruntă.

— Aş fi vrut eu.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. După zgomotul de fundal, Burke îşi dădu seama că-şi trăgea hainele pe ea. Şi fără divagaţii inutile. Doar faptele.

Ofiţerul CIA o informă rapid în legătură cu eşuarea ambuscadei pe care oamenii săi i-o pregătiseră lui Smith. Pierson îl ascultă în tăcere.

— M-am cam săturat să tot curăţ mizeria pe care o lasă în urmă armata ta privată, Hal, zise ea furioasă după ce Burke termină de povestit.

— Smith a fost ajutat de cineva, se răsti Burke. A fost ceva la care nu ne aşteptam. Am crezut cu toţii că operează ca un lup singuratic.

— Ai vreo descriere a celui care l-a ajutat? întrebă femeia.

— Nu, recunoscu ofiţerul CIA. Era prea întuneric pentru ca oamenii mei să reuşească să-i vadă faţa.

— Grozav, zise cu răceală Pierson. Din ce în ce mai bine, Hal. Acum Smith va şti cu siguranţă că este ceva necurat în legătură cu cumpărarea maşinilor acelora pe care am atribuit-o activiştilor Mişcării. De ce nu vii aici să-mi desenezi o ţintă direct în frunte?

Burke se abţinu cu greu să nu trântească receptorul telefonului.

— Să ştii că nişte propuneri constructive ar fi mult mai bine-venite, Kit, zise el într-un târziu.

— Anulează operaţiunea TOCSIN, răspunse ea. Întreaga afacere a fost un dezastru chiar de la început. Şi cu Smith încă în viaţă şi adulmecând prin jurul meu nu am spaţiul de manevră

necesar pentru a îndrepta investigaţia spre Mişcarea Lazarus.

Burke clătină din cap.

— Nu pot să fac asta. Oamenii noştri deja au primit noile ordine. Pericolul ar fi mai mare dacă încercăm să renunţăm acum decât dacă mergem mai departe.

La capătul celălalt al firului se aşternu tăcerea.

— Hai să lămurim foarte bine un lucru, Hal, zise Pierson printre dinţi. Dacă TOCSIN se duce dracului, aşa cum am eu impresia, să ştii că n-o să cad numai eu, ai înţeles?

— Asta a fost o ameninţare? întrebă Burke încet.

— Ia-o mai degrabă ca pe o promisiune, replică ea şi închise telefonul.

Hal Burke rămase câteva minute cu ochii pironiţi pe ecranul monitorului, gândindu-se la ce avea de făcut în continuare. Îşi pierduse oare Kit Pierson curajul? Spera din tot sufletul să nu fie adevărat. Nu o plăcuse niciodată cu adevărat pe această femeie însă îi respectase mereu curajul şi dorinţa de a învinge, indiferent de costuri. Fără aceste calităţi Pierson n-ar fi fost nimic altceva decât un handicap, un handicap pe care operaţiunea TOCSIN nu şi l-ar fi putut permite.

Luă o decizie şi începu să scrie rapid la tastatură, elaborând un nou set de instrucţiuni pentru echipa din New Mexico.

Videoconferinţa conducătorilor Mişcării Lazarus

În mai multe locuri din lume, mici grupuri de bărbaţi şi femei aparţinând tuturor raselor se adunaseră în secret. Întâlnirea lor avea loc cu ajutorul monitoarelor şi camerelor de luat vederi conectate la sisteme de transmisie prin satelit. Aceşti oameni reprezentau elita Mişcării Lazarus, erau liderii celor mai importante celule de acţiune ale organizaţiei. Toţi păreau foarte încordaţi, nerăbdători să lanseze operaţiunile pe care le planificau de luni de zile.

Bărbatul numit Lazarus stătea însă foarte calm şi bine dispus în faţa unui monitor uriaş, pe care putea vedea imaginile transmise de fiecare grup. Ştia că nici unul dintre ei nu-i putea vedea adevărata faţă sau auzi vocea. Ca de obicei, un software complicat recrea o serie de imagini idealizate, care să se

potrivească fiecărei celule a Mişcării. Echipamente la fel de sofisticate realizau şi traducerea simultană a cuvintelor sale.

— A sosit clipa, începu el. Lazarus zâmbi amuzat văzând nerăbdarea cu care îi erau aşteptate cuvintele. Milioane de oameni din Europa, Asia, Africa şi cele două Americi se alătură cauzei noastre. Puterea politică şi financiară a Mişcării creşte pe zi ce trece. În scurtă vreme, guvernele şi corporaţiile se vor înclina în faţa puterii Mişcării.

Afirmaţiile sale îndrăzneţe fură primite cu murmure de aprobare de către liderii Mişcării.

Lazarus ridică însă o mână în semn de avertizare.

— Nu uitaţi însă că inamicii noştri nu stau nici ei degeaba. Războiul lor secret împotriva noastră a dat greş. A început acum lupta pe faţă, pe care am prezis-o de multă vreme. Măcelurile din Santa Fe şi din Chicago nu sunt decât primele dintr-o lungă serie de atrocităţi pe care au plănuit-o aceştia.

Lazarus se uită fix la camera de luat vederi, ştiind că membrii fiecărei celule vor avea impresia că sunt priviţi drept în ochi.

— Războiul a început, repetă el. Nu avem altă opţiune. Trebuie să răspundem la lovituri, rapid, cu precizie şi fără remuşcări. Acolo unde este posibil, în operaţiunile pe care le veţi organiza trebuie evitate pierderile de vieţi omeneşti, însă este necesar să distrugem cu orice preţ aceste laboratoare ale nanotehnologiilor – aceste adevărate uzine ale morţii – înainte ca duşmanii noştri să apuce să lanseze noi atacuri ucigaşe asupra oamenilor nevinovaţi, asupra noastră.

— Cum procedăm cu laboratoarele firmei Nomura Pharmatech? întrebă şeful celulei din Tokyo. Această firmă este singura care a acceptat să se conformeze cererilor noastre. Activitatea de cercetare de acolo a luat sfârşit.

— Să cruţăm Nomura Pharmatech? spuse cu răceală Lazarus. Nu cred că e bine. Hideo Nomura este un tânăr şiret, mult prea şiret. Un individ care ştie să se încline atunci când vântul bate cu putere, dar care nu se frânge. Zâmbetul lui este ca rânjetul unui rechin. Nu vă lăsaţi păcăliţi de Nomura. Îl cunosc mult prea bine.

Şeful celulei din Tokyo înclină capul, acceptând reproşurile conducătorului.

— Vom face precum spui, Lazarus.

Când, într-un târziu, imaginile de pe ecran dispărură, cel ce îşi spunea Lazarus se ridică în picioare şi-şi savură în singurătate momentul de triumf. Anii lungi de planificare şi pregătiri dădeau

acum roade. În curând, urma să înceapă lupta dură şi periculoasă care avea să ducă la cucerirea lumii. Şi tot în curând, sacrificiile dure, dar nemiloase pe care fusese nevoit să le facă aveau să fie iertate.

Pentru o clipă ochii i se înceţoşară, plini de durerea amintirilor. Bărbatul recită în şoaptă o poezie japoneză, un haiku, care îi însoţea clipele de veghe, ca o obsesie:

Părerea de rău cade ca o ceaţă
Asupra tatălui părăsit
De fiul său necredincios.

23

Undeva, la nord de Santa Fe

Soarele ce se înălţa rapid pe cerul albastru pătat ici şi colo cu nori pufoşi părea că dăduse foc dealului ce se ridica deasupra clădirilor care formau Rancho de Chimayo. Pe coamă ieşeau acum foarte clar în evidenţă pinii şi ienuperii. Lumina ajunsese şi pe pantele abrupte şi forma umbre lungi în livada de meri şi în curţile haciendei.

Jon Smith traversă sala de mese destul de aglomerată şi ieşi într-o curte interioară pavată cu lespezi de piatră. Era îmbrăcat, ca şi în noaptea precedentă, în blugi, cizme şi jacheta din catifea reiată.

Situat la poalele munţilor, la aproximativ 40 km nord de Santa Fe, Rancho de Chimayo era unul dintre cele mai vechi restaurante din New Mexico. Proprietarii săi erau urmaşii coloniştilor spanioli care se stabiliseră acolo în 1680, în timpul revoltei sângeroase a indienilor Pueblo împotriva dominaţiei iberice.

Peter Howell îl aştepta la una dintre mese şi îi făcu semn cu mâna.

— Ia loc, Jon, îl invită el. Arăţi cam răvăşit.

Smith ridică din umeri, stăpânindu-şi cu greu un căscat.

— Am avut o noapte foarte lungă.

— Probleme?

Jon clătină din cap. Recuperarea laptopului şi a celorlalte obiecte pe care le avea în apartamentul de la Fort Marcy se dovedise a fi neaşteptat de uşoară. De frică să nu fie urmărit de terorişti sau de cei de la FBI, se folosise de toate trucurile pe care le ştia pentru a se convinge că nu are vreo coadă. Până la urmă, se dovedise că nu-l urmărea nimeni, însă asta îi luase o grămadă de timp. Ceea ce însemna că nu reuşise să ajungă în noul său adăpost, o cameră ieftină de motel de la periferia oraşului, decât cu puţin înainte de răsărit. Îl sunase apoi pe Fred Klein şi-i povestise despre atac. Abia avusese timp să închidă ochii înainte

să-l sune Peter şi să-l invite la masă.

— Şi nu te-a urmărit nimeni? Nici atunci, nici acum? întrebă englezul după ce ascultase cu atenţie relatarea lui Smith.

— Nimeni.

— Foarte ciudat, zise Peter, arcuindu-şi o sprânceană. Chestia asta mă cam îngrijorează.

Smith încuviinţă. I se părea şi lui ciudat că după ce echipa de oameni de la FBI îi urmărise toate mişcările în prima parte a zilei, ei îl lăsaseră brusc în pace cu câteva ore înainte ca atacatorii aceia să încerce să-l ucidă. Era posibil ca agenţii lui Kit Pierson să fi tras concluzia că se retrăsese la hotel ca să se culce, însă nu putea să creadă că putuseră fi atât de neprofesionişti.

— Cum te-ai descurcat tu cu Heather Donovan? întrebă Jon. Ai avut vreo problemă?

— Nici una, răspunse Peter vesel. Englezul îşi privi ceasul. La ora asta, simpatica domnişoară Donovan se află în avion şi se îndreaptă spre locuinţa mătuşii sale, pe malul Golfului Chesapeake.

— N-ai crezut nici o clipă că s-ar afla în pericol, nu-i aşa? întrebă Smith încet.

— Vrei să spui, după ce au încetat împuşcăturile, nu? Englezul ridică din umeri. Nu, Jon. Tu erai ţinta indivizilor ălora, nu ea. Domnişoara Donovan este exact ceea ce pare, o tânără inteligentă şi cu o inimă mare, dar destul de naivă. Având în vedere că nu are acces la eşaloanele superioare ale Mişcării şi că nu ştie ce se coace acolo, nu cred că reprezintă o ameninţare prea mare pentru ei. Atâta vreme cât stă departe de tine, n-ar trebui să se teamă de ceva.

— Uite cam aşa se desfăşoară viaţa mea amoroasă, zise Smith zâmbind.

— Riscurile meseriei, fără îndoială, ripostă Peter. A meseriei de doctor, bineînţeles. Cred că ar trebui să te orientezi spre activitatea de informaţii. Am auzit că spionii sunt foarte la modă, sezonul ăsta.

Smith nu luă în seamă înţepătura. Ştia că englezul e convins că el lucrează pentru un serviciu de informaţii, însă avusese mereu eleganţa de a nu pune prea multe întrebări. Jon răspundea cu aceeaşi monedă şi nu-l agasa pe Peter cu întrebări în legătură cu activităţile ocazionale pe care le desfăşura pentru guvernul Majestăţii Sale.

Peter ridică privirea fiindcă lângă masa lor apăruse o

chelneriţă zâmbitoare ce avea în mâini o tavă pe care se vedeau mai multe farfurii şi o cană mare plină cu cafea fierbinte.

— Ah, a venit haleala, zise el vesel. Sper că nu te superi că mi-am permis să comand pentru amândoi.

— Deloc, răspunse Smith, simţind brusc că nu mai mâncase de un secol.

Cei doi începură să înfulece. Ochiuri cu felii de chorizo, fasole neagră şi *pico de gallo,* un sos picant din ardei iute, roşii, ceapă, coriandru şi smântână. Pentru a mai atenua tăria sosului, chelneriţa lăsase pe masă şi un coş plin cu *sapaipillas,* nişte pâinişoare pufoase făcute în casă, ce se mâncau calde şi aveau în mijloc o umplutură de miere şi unt topit.

Într-un târziu, Peter se lăsă pe spate, zâmbind satisfăcut.

— În anumite locuri din lume, un râgâit sănătos după o astfel de masă este considerat un omagiu adus bucătarului. De data asta însă cred că o să mă abţin.

— Îţi sunt recunoscător, zise Smith. Mi-ar plăcea să mănânc aici şi cu altă ocazie.

— Să trecem la afaceri atunci, spuse Peter şi-şi duse mâna spre pletele cărunte care îi împodobeau capul. Fără îndoială că te întrebi ce m-a făcut să-mi schimb coafura.

— Da, recunoscu Smith. Arăţi ca un profet din Vechiul Testament.

— Cred şi eu, făcu englezul satisfăcut. Ei bine, să ştii că mă vezi pentru ultima dată cu claia asta în cap, fiindcă, aidoma lui Samson din vechime, în curând voi rămâne fără ea, zise el şi râse uşor. Să ştii că am acceptat schimbarea asta pentru o cauză bună. Acum câteva luni, o cunoştinţă de-a mea m-a rugat să-mi bag puţin nasul în oala Mişcării Lazarus.

„Vechea cunoştinţă” era fără îndoială MI6, serviciul britanic de informaţii, gândi Smith.

— Mi s-a părut o chestie amuzantă, aşa că mi-am lăsat părul să crească, mi-am schimbat numele, astfel încât să sune mai prezentabil şi am încercat să avansez cât mai sus în Mişcare, dându-mă drept un specialist forestier canadian ce nu priveşte cu ochi buni ştiinţa şi tehnologia.

— Şi ai reuşit?

— Să pătrund în nivelurile superioare ale Mişcării? Nu, din păcate, răspunse Peter. Expresia de pe faţa lui devenise brusc serioasă.

— Conducerea este extrem de strictă în ceea ce priveşte

securitatea. N-am reuşit niciodată să trec de anumite bariere. Am aflat însă destule care să mă îngrijoreze. Marea majoritate a susţinătorilor Mişcării sunt oameni cu scaun la cap, însă în organizaţie există şi câţiva indivizi lipsiţi de scrupule care îi manipulează pe ceilalţi din spatele cortinei.

— Aşa ca ticăloşii aceia care au încercat să mă împuşte noaptea trecută?

— Da, cam aşa ceva, murmură Peter gânditor. Deşi aş zice că au mai degrabă muşchi decât creier. Pusesem ochii pe ei cu câteva zile înainte să te atace pe tine. Mai bine spus, chiar de când îşi făcuseră apariţia în tabăra Mişcării.

— Şi ce te-a determinat să-i iei în vizor?

— La început, modul în care se mişcau, explică Peter. Erau ca nişte lupi ce se furişează spre o turmă de oi ce pasc liniştite. Cred că înţelegi ce vreau să spun. Prea vigilenţi, prea controlaţi… prea atenţi la ce se petrece în jur în orice moment.

— Aşa ca noi, nu?

— Exact.

— Şi „prietenii” tăi din Londra n-au descoperit nimic din materialele pe care le-ai trimis tu? întrebă Jon gândindu-se la fotografiile şi amprentele bărbatului ras în cap pe care îl ucisese el şi la amprentele luate de Peter.

— Din păcate nimic, răspunse Peter cu regret. Englezul îşi băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo un CD pe care îl împinse către Smith. Din această cauză m-am gândit că poate încerci tu să-l identifici pe individul pe care l-ai doborât cu atâta precizie noaptea trecută.

Smith se uită uimit la prietenul lui.

— N-are rost s-o faci pe nevinovatul, îi spuse Peter amuzat. Sunt sigur că ai şi tu prieteni sau prieteni ai unor prieteni, care pot să caute prin bazele lor de date… aşa ca o favoare personală faţă de tine, bineînţeles.

— S-ar putea să ai dreptate, admise Smith şi luă discul. Însă trebuie să găsesc un loc unde să mă conectez.

Pe faţa englezului apăru un zâmbet larg.

— Am plăcerea să te informez că gazdele noastre oferă acces la un nod internet wireless. O fi hacienda asta veche de câteva secole, însă proprietarii actuali conduc afacerea într-un mod cât se poate de modern. Peter îşi trase scaunul şi se ridică în picioare. Sunt sigur că ai nevoie de puţină intimitate acum, aşa că eu, ca un bun câine de pază, mă duc să adulmec puţin pe

afară.

Jon îl privi cum pleacă, neputându-şi stăpâni admiraţia pentru abilitatea englezului de a obţine ceea ce voia aproape de la oricine. Ofiţerul CIA Randi Russell, o cunoştinţă comună a amândurora, obişnuia să spună despre britanic: „Peter Howell e în stare să convingă un trib de canibali să devină vegetarieni. Şi apoi să le mai ceară şi bani pentru bunele lui sfaturi.”

Continuând să zâmbească amuzat, Smith îl sună pe Fred Klein.

— Da, colonele, se auzi imediat vocea şefului Covert-One.

Smith îi povesti despre solicitarea lui Peter.

— Am în mână discul cu fotografiile şi amprentele, încheie el.

— Cât de multe ştie Howell? întrebă Klein.

— Despre mine? Nu m-a întrebat, răspunse Smith cu hotărâre. Peter bănuieşte că lucrez pentru un serviciu militar de informaţii, însă nu a încercat să afle detalii.

— Bine, zise Klein şi-şi drese glasul. E în ordine, Jon. Trimite-mi fişierele şi o să văd ce se poate face. Poţi să rămâi pe loc, acolo unde te afli? S-ar putea să dureze ceva timp.

Smith aruncă o privire de jur împrejur. Terasa era aproape pustie acum. Soarele se ridicase suficient de mult şi-l încălzea în mod plăcut. Aerul proaspăt era plin de mirosul florilor. Îi făcu semn chelneriţei să mai aducă un vas cu cafea.

— Nu te grăbi, Fred, spuse el în cască. O să rămân aici şi o să sufăr.

Şeful Covert-One îl sună înapoi în mai puţin de o oră.

— Avem o problemă foarte serioasă, colonele, zise el fără nici o introducere.

Smith îl zări pe Peter Howell apropiindu-se de uşa ce dădea spre terasă şi-i făcu semn să mai aştepte puţin.

— Te ascult. Sunt numai urechi.

— Bărbatul pe care l-ai ucis era american şi se numea Michael Dolan. Omul a luptat în Forţele Speciale din Forţele Terestre. Un veteran cu multe decoraţii. A ieşit la pensie acum cinci ani, cu gradul de căpitan.

— Fir-ar să fie, zise încet Jon.

— Şi încă nu am terminat, îl avertiză Klein. După ce a ieşit din armată, Michael Dolan a încercat să intre la Academia FBI din Quantico. A fost respins.

— De ce oare? se trezi Smith întrebând cu voce tare. Foştii ofiţeri din armată erau foarte preţuiţi de FBI, datorită pregătirii

lor, rezistenţei fizice şi pentru că erau disciplinaţi.

— A căzut la testarea psihologică, răspunse Klein. Se pare că testele au scos în evidenţă anumite tendinţe sociopate. O dorinţă crudă de a ucide, fără regrete sau mustrări de conştiinţă.

— Exact genul de persoană căreia să-i dai o insignă şi o armă în mână, nu?

— Ai dreptate.

— OK, deci nu l-au primit în FBI, continuă grăbit Smith. Atunci în slujba cui era? Cum a ajuns să fie implicat în afacerea asta cu Mişcarea Lazarus?

— Acum vine partea cea mai tare. Se pare că răposatul domn Dolan lucra pentru CIA.

— Dumnezeule, făcu Smith nevenindu-i să creadă. A fost angajat de cei de la Langley?

— Nu în mod oficial, replică Klein. Cei de la Agenţie şi-au luat măsuri de precauţie. Pe hârtie, Dolan era angajat pe post de consultant independent pe probleme de securitate. Dar cecurile pe care le primea proveneau de la firme utilizate de CIA drept paravan. L-au folosit de mai multe ori, în special în operaţiuni antiteroriste riscante, în America Latină şi în Africa.

— Drăguţ. Deci CIA ar fi putut oricând nega că era pe statul lor de plată dacă vreo operaţiune dădea greş.

— Exact, spuse Klein.

— Şi aseară tot în solda CIA era? întrebă Smith nervos, sperând din tot sufletul să n-o fi dat în bară. Fusese oare schimbul acela de focuri rezultatul unui teribil accident în care fuseseră implicate două agenţii ce operau în aceeaşi zonă şi între care nu existase o comunicare adecvată?

— Nu, nu cred, răspunse şeful Covert-One. Din informaţiile pe care le deţin, se pare că ultima dată când a fost plătit de Agenţie, a fost acum şase luni.

Smith simţi că i se relaxează niţel muşchii feţei şi respiră adânc.

— Ce uşurare să aud asta.

— Nu am terminat, colonele, îl avertiză Klein. Informaţiile acestea provin din baza de date de la Covert-One, dosare pe care le-am alcătuit cu ajutorul materialelor clasificate, sustrase de la CIA, FBI, NSA şi alte agenţii. Fără ştirea lor, bineînţeles.

Smith zâmbi în tăcere. Abilitatea lui Klein de a pune cap la cap informaţii provenind de la diverse agenţii din comunitatea de informaţii ce concurau unele cu altele era unul dintre motivele

pentru care preşedintele Castilia punea atâta preţ pe activitatea Covert-One.

— Am comparat fotografiile şi amprentele pe care mi le-ai trimis tu cu ceea ce există în bazele de date ale FBI şi CIA, continuă Klein. N-am reuşit să găsesc nimic. Dacă ar fi să te iei după ce se află la ei, Michael Dolan n-a participat niciodată la examenul de la FBI şi nu a lucrat niciodată pentru CIA. Bazele lor de date nu pomenesc deloc numele individului.

— Cum? exclamă Smith puţin cam tare. Îl văzu pe Peter că ridică mirat dintr-o sprânceană şi-şi coborî imediat vocea. E imposibil!

— După cum vezi, e posibil, spuse Klein încet. Şi acest lucru îmi dă fiori.

— Vrei să spui că fişierele au fost şterse, zise Smith simţind că i se ridică părul pe ceafa. Aşa ceva poate fi făcut numai de cineva aflat la un nivel foarte înalt.

— Mi-e teamă că asta e situaţia, colonele. E clar că cineva şi-a asumat nişte riscuri foarte mari pentru a şterge fişierele acelea. Pentru ce? Şi cine este acea persoană?

Laboratorul de producere a nanofagilor, în interiorul Centrului

Tehnicienii care lucrau în zona de producţie a nanofagilor purtau costume de protecţie prevăzute cu butelii de oxigen. Costumele incomode şi mănuşile groase le îngreunau mişcările. Cu toate acestea, specialiştii se achitau perfect de delicata misiune de a încărca sute de miliarde de nanofagi în patru cilindri metalici.

După ce se termină umplerea cilindrilor, aceştia fură deconectaţi cu grijă de la vanele de producţie. Câte doi tehnicieni aşezară fiecare cilindru pe câte un cărucior automat, destinat să le transporte printr-un tunel îngust, sigilat la ambele capete cu valve masive, până în altă cameră complet izolată. Acolo, cilindrii fură luaţi în primire de altă echipă.

Recipientele cu nanofagi fură introduse în nişte tuburi metalice mai mari, goale pe dinăuntru. Peste deschizăturile acestor cilindri fură sudate capace menite să izoleze perfect încărcătura dinăuntru. Cilindrii fură apoi băgaţi într-o ladă mare,

spaţiul dintre ei fiind umplut cu spumă. Peste ladă fură lipite mai multe etichete pe care scria: APROVIZIONARE CU OXIGEN. DE UZ MEDICAL: AVERTIZARE. CONŢINUT SUB PRESIUNE!

Bărbatul înalt care răspundea la numele de Nones aştepta în afara spaţiului de producţie şi urmărea procesul prin ferestrele groase de observaţie. Uriaşul întoarse capul spre omul de ştiinţă care se afla lângă el.

— Această nouă metodă de răspândire a nanofagilor va contribui la creşterea eficienţei, aşa cum ni s-a cerut?

— Sigur. Nanofagii Model III au o durată de viaţă mai mare şi rezistă la o variaţie mai mare a condiţiilor externe. Vrem să profităm de îmbunătăţirile aduse şi să desfăşurăm următorul test prin lansarea de la o altitudine mult mai mare.

Simularea pe calculator a arătat că dispersia nanofagi lor este mult mai eficientă în acest caz.

— Şi rata de ucidere este considerabil mai mare? întrebă fără menajamente Nones.

Omul de ştiinţă încuviinţă stingherit din cap.

— Bineînţeles, zise el înghiţind din greu. Mă îndoiesc că vor exista prea mulţi supravieţuitori în zona ţintă.

— Perfect, zise zâmbind bărbatul cu ochii verzi. La urma urmei, ăsta este scopul cercetărilor pe care le faceţi aici, nu?

Partea a III-a

24

Tokyo, cartierul Shinjuku

Având în vedere că era o corporaţie multinaţională cu o valoare estimată de aproape 50 de miliarde de dolari, Nomura Pharmatech deţinea fabrici, laboratoare şi depozite împrăştiate peste tot în lume, însă continua să-şi menţină o prezenţă semnificativă în Japonia. Complexul de clădiri deţinut de companie la Tokyo forma un campus cu o suprafaţă de peste şaisprezece hectare, localizat în aglomeratul cartier Shinjuku. Spaţiile administrative şi laboratoarele în care îşi desfăşurau activitatea câteva mii de angajaţi ai companiei erau amplasate în trei zgârie-nori identici. Noaptea, luminile oraşului se reflectau în pereţii de sticlă ai blocurilor, care păreau nişte stâlpi cu faţete dintr-o piatră preţioasă pe care se sprijinea întreaga boltă cerească. Restul campusului era însă ocupat de un parc minunat, plin de copaci, pâraie ce susurau liniştit vărsându-se în mici heleşteie ce te îmbiau la odihnă. Pe vremea când era preşedinte al companiei, Jinjiro Nomura, tatăl lui Hideo, insistase să fie creată această oază de frumuseţe naturală şi pace în jurul turnurilor în care se afla sediul central, indiferent cât ar fi costat acest lucru.

Campusul era înconjurat de un zid şi accesul în interior se făcea prin trei porţi principale. De la fiecare poartă, se putea ajunge la câte unul dintre cele trei blocuri prin drumuri de acces ce aveau piste special destinate pentru pietoni, automobile ale angajaţilor şi camioane de aprovizionare.

Mitsuhara Noda lucra pentru Nomura Pharmatech de când se ştia. De-a lungul celor douăzeci şi cinci de ani, bărbatul slab şi mic de statură, cu o adevărată pasiune pentru ordine şi rutină,

avansase încet, dar deloc spectaculos, de la postul de paznic simplu în tura de noapte, până la funcţia de şef al securităţii la Poarta Trei. Poziţia pe care o ocupa acum era la fel de insipidă, ca şi cea de la care plecase. În afară de faptul că trebuia să aibă grijă ca gardienii aflaţi în subordinea sa să verifice legitimaţiile angajaţilor, atribuţiile zilnice ale lui Noda constau în verificarea respectării orarului de sosire a transporturile cu mâncare, rechizite de birou şi substanţe de laborator şi dirijarea respectivelor vehicule spre spaţiile de descărcare corespunzătoare. Venea întotdeauna mai devreme de intrarea în schimb, ca să aibă timp să memoreze orele de sosire şi de plecare şi încărcătura fiecărui vehicul ce urma să treacă prin poarta sa în următoarele opt ore.

Din această cauză, zgomotul neaşteptat făcut de un camion uriaş care schimba vitezele după ce părăsise şoseaua şi cotise spre poarta aflată în grija lui îl făcu pe Mitsuhara Noda să iasă repede afară din micuţul său birou. După calculele sale, nici un transport nu era aşteptat în următoarele două ore şi douăzeci şi cinci de minute. Micuţul japonez privea îngrijorat spre maşina uriaşă care se apropia şi al cărei motor mugea din ce în ce mai tare pe măsură ce prindea viteză.

În spatele lui, ceilalţi gardieni de la poartă discutau nervoşi în şoaptă, întrebându-se ce ar trebui să facă. Unul dintre ei îşi desfăcu butonul de la tocul armei, gata să scoată pistolul la nevoie.

Noda îşi miji ochii. Drumul de acces prin Poarta Trei ducea direct spre turnul în care se aflau secţiile de cercetare ale firmei Nomura Pharmatech în domeniul nanotehnologiilor. Mai multe circulare emise de conducere, afişate şi în biroul său, avertizau angajaţii companiei în legătură cu ameninţările venite din partea Mişcării Lazarus. Nici pe cabina camionului, nici pe trailerul din spate nu se vedea nici un fel de marcaj care ar fi putut ajuta la identificarea maşinii.

Japonezul luă în sfârşit o decizie.

— Coborâţi poarta! strigă el. Hoshiko, sună la biroul central şi anunţă un posibil incident de securitate.

Noda coborî apoi în mijlocul căii de acces, făcându-i semn şoferului să oprească maşina. În spatele lui, o bară solidă de oţel cobora încet cu un zumzet electric şi se opri în poziţia închis. Ceilalţi gardieni duseră mâinile la arme.

Camionul continua însă să se apropie. Roţile dinţate din cutia

de viteze scrâşniră când maşina acceleră din nou, ajungând la aproape 65 de kilometri pe oră. Parcă nevenindu-i să creadă că ceea ce se întâmplă este adevărat, micuţul şef de poartă rămase pe loc, continuând să agite disperat braţele şi să ţipe către cabina camionului.

Prin parbrizul uşor înnegrit, reuşi să vadă preţ de o secundă faţa omului aflat la volan. Era o faţă lipsită de orice expresie, nişte ochi care priveau fără să vadă. Un kamikaze! îşi spuse îngrozit Noda.

Mult prea târziu, japonezul se întoarse, încercând s-o ia la fugă.

Bara din faţă a uriaşului camion îl lovi cu o forţă nimicitoare zdrobindu-i fiecare os din partea de sus a corpului. Nereuşind nici măcar să urle din cauza plămânilor săi striviţi, Noda fu luat pe sus şi izbit de bara de oţel. Forţa impactului îi rupse în două coloana vertebrală. Japonezul era deja mort în clipa în care camionul trecu mai departe de poartă într-un scrâşnet de fiare contorsionate.

Doi dintre gardieni reuşiră să reacţioneze suficient de rapid şi deschiseră focul. Gloanţele nu făceau însă altceva decât să ricoşeze în tabla groasă a cabinei. Camionul continua să gonească, îndreptându-se direct spre turnul de sticlă în care se aflau laboratoarele rezervate nanotehnologiilor.

La mai puţin de treizeci de metri de intrarea în turn, camionul se izbi de un şir de bariere din oţel şi beton ridicate din ordinul conducerii, imediat după atacul terorist de la Institutul Teller. Bucăţi mari de beton săriră în toate părţile, însă barierele rezistară.

Uriaşul camion se îndoi de la mijloc şi apoi explodă.

O minge enormă de foc portocalie se înălţă în aer. Unda de şoc sparse toate ferestrele complexului. Mii de cioburi de sticlă ascuţite ca nişte lame căzură pe pavaj şi pe pajiştea bine îngrijită. Bucăţi deformate din camion zburară prin aer şi produseră găuri mari în pereţii turnului şi retezară vârfurile câtorva copaci.

Laboratoarele destinate nanotehnologiilor, pustii, cu uşile sigilate de reprezentanţii guvernului japonez, rămăseseră însă intacte. În afară de şoferul sinucigaş şi de la nefericitul Mitsuhara Noda, nu se înregistrară alte victime.

Treizeci de minute mai târziu, un e-mail transmis de Mişcarea Lazarus ajunse în birourile fiecărui ziar şi post de televiziune din

Tokyo. Celula din Tokyo a Mişcării revendica ceea ce numea „o misiune de sacrificiu eroic pentru apărarea planetei şi a omenirii”.

Casa conspirativă a echipei de supraveghere, undeva la periferia oraşului Santa Fe

Două camioane mari erau trase lângă intrarea în casa izolată de pe deal. Uşile din spate erau deschise lăsând să se vadă grămada de lăzi şi cutii cu echipamente înghesuite în fiecare maşină. Cinci bărbaţi stăteau lângă camioane şi îşi aşteptau şeful.

Linden, olandezul cu păr alb, se afla încă înăuntru şi cerceta fiecare cameră ca să se asigure că nu lăsaseră acolo nimic care ar fi putut să-i încrimineze. Ceea ce văzu sau mai degrabă ce nu văzu păru să-l mulţumească pe olandez. Casa fusese curăţată perfect. În afară de câteva minuscule găuri în pereţi, nu exista nici o urmă care să indice faptul că acolo funcţionase, doar cu câteva ore în urmă, o gamă foarte variată de aparate de supraveghere, de echipamente de calcul şi de comunicaţii menite să ţină sub control investigaţia ce se derula la Institutul Teller. Toate suprafeţele de lemn sau de metal străluceau, fiindcă fuseseră frecate cu nădejde pentru a se îndepărta orice amprentă.

Linden ieşi în cele din urmă din casă şi duse mâna la ochi ca să se apere de lumina puternică a soarelui.

— Totul e încărcat în maşini, Abrantes? îl întrebă el pe unul dintre subordonaţi.

— Suntem gata, confirmă tânărul.

— Foarte bine, Vitor, zise Linden şi-şi privi ceasul. Atunci hai să mergem. Avem nişte avioane pe care trebuie să le prindem.

Olandezul îşi dezveli într-un zâmbet rapid dinţii pătaţi de tutun.

— Termenele stabilite de Centru pentru noua misiune sunt foarte strânse, însă e grozav că putem părăsi, în sfârşit, deşertul ăsta şi că ne întoarcem în Europa.

25

Santa Fe

Departamentul Municipal de Poliţie din Santa Fe îşi avea sediul pe Camino Entrada, în partea vestică a oraşului, nu departe de închisoare şi chiar lângă tribunal. O jumătate de oră mai târziu, după ce intrase pe uşa clădirii, Jon Smith se afla în biroul ofiţerului cel mai înalt în grad. Pe doi dintre pereţii încăperii se vedeau mai multe fotografii din care zâmbea o soţie drăguţă şi cei trei copii mici. Pe un altul era agăţată o acuarelă ce înfăţişa un sat pueblo. Mai multe dosare erau frumos aranjate, chiar lângă calculator. Prin uşa deschisă ce dădea într-o încăpere mai mare, unde se aflau ceilalţi detectivi, venea un zumzet continuu de telefoane care sunau, de conversaţii şi tastaturi acţionate frenetic.

Locotenentul Carl Zarate aruncă o privire spre legitimaţia militară a lui Smith şi apoi i-o înapoie nedumerit.

— Şi ce anume doriţi de la mine, domnule colonel?

Smith fusese adus în biroul lui Zarate de un sergent transpirat care fusese foarte deranjat de întrebările pe care i le pusese.

— Vreau să aflu câteva informaţii, domnule locotenent, spuse Jon calm. În legătură cu schimbul de focuri care a avut loc noaptea trecută în Plaza.

Faţa îngustă şi osoasă a lui Zarate îşi pierdu brusc orice expresie.

— Despre ce schimb de focuri e vorba? întrebă el precaut, privindu-l cu atenţie pe colonel.

Smith îşi lăsă capul într-o parte şi îl privi şi el pe poliţist drept în ochi.

— Ştiţi, zise el într-un târziu, la început am fost puţin cam surprins când am descoperit că în presă n-a apărut nici o referire la împuşcăturile auzite chiar în centrul oraşului. Apoi m-am gândit că, probabil, cineva a recomandat ziarelor şi posturilor locale de radio şi televiziune să păstreze tăcerea asupra acestui subiect doar pentru puţin timp, până se termină investigaţia.

Având în vedere că situaţia este atât de tensionată după dezastrul de la Institutul Teller, bănuiesc că acest lucru ar fi destul de normal. Însă aş fi foarte surprins să descopăr că şi dumneavoastră, poliţiştii, jucaţi acelaşi joc ciudat.

Locotenentul de poliţie rămase în continuare cu ochii aţintiţi în cei ai lui Smith. Apoi ridică din umeri.

— Presupunând că un asemenea ordin de păstrare a tăcerii ar fi în vigoare, domnule colonel Smith, să fiu al naibii dacă ştiu de ce ar trebui eu să-l încalc pentru dumneavoastră.

— Probabil pentru că acest ordin nu se aplică şi în cazul meu, domnule locotenent Zarate, răspunse repede Jon şi-i întinse poliţistului hârtiile ce conţineau autorizaţia de a efectua investigaţii, pe care i le pusese la dispoziţie Fred Klein. Colonelul făcu un gest cu capul în direcţia hârtiilor. Conform ordinelor primite, am misiunea de a observa şi de a raporta în legătură cu orice aspect al investigaţiei de la Institutul Teller. *Orice* aspect. Şi dacă vă uitaţi pe ultima pagină, veţi observa semnătura preşedintelui Comitetului întrunit al Şefilor de State Majore. Doriţi cumva să fiţi prins la mijloc în meciul dintre Pentagon şi FBI, când ar trebui să fim cu toţii de aceeaşi parte a baricadei?

Zarate răsfoi rapid foile de hârtie, din ce în ce mai încruntat. Într-un târziu, i le întinse dezgustat înapoi lui Smith.

— Tare mult mi-aş dori, domnule colonel, ca guvernul federal să nu-şi mai bage coada în jurisdicţia mea.

Smith încuviinţă cu o mişcare a capului plină de compasiune.

— Aveţi dreptate. Cei mai mulţi dintre funcţionarii din capitală au graţia şi tactul unei gorile de două sute de kilograme şi mintea unui copil de doi ani.

Pe faţa lui Zarate apăru, în sfârşit, un zâmbet.

— Cuvinte cam dure, domnule colonel. Ar trebui să aveţi grijă cum vorbiţi în faţa birocraţilor ăştia. Am înţeles că nu le pasă prea mult de soldaţii care ies din pluton.

— Eu sunt, în primul rând, medic şi om de ştiinţă şi abia după aceea ofiţer în Forţele Terestre, spuse Smith şi ridică din umeri. Şi nu cred că numele meu apare pe vreo listă de viitori generali.

— Da, sigur. De aia umblaţi la dumneavoastră cu hârtii semnate de şeful Comitetului întrunit. Zarate desfăcu mâinile în lături renunţând să se mai opună.

— Din păcate, nu prea am ce să vă spun. Da, a fost un fel de schimb de focuri în Plaza noaptea trecută. Unul dintre tipi a fost ucis. E posibil să fi fost şi alţii loviţi de gloanţe. Tocmai verificam

urmele de sânge când echipei mele de legişti i s-a ordonat să înceteze cercetările.

— I s-a ordonat să înceteze cercetările? întrebă Smith uimit.

— Mda, răspunse dezgustat Zarate. Şi-au făcut apariţia cei de la FBI şi au preluat acţiunea. Cică ar fi o problemă de securitate naţională ce intră în jurisdicţia lor.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Jon.

— Cam la o oră după sosirea noastră la locul incidentului, răspunse ofiţerul de poliţie. Nu numai că ne-au alungat de acolo, dar ne-au şi confiscat toate tuburile găsite, toate documentele preliminare întocmite şi toate fotografiile făcute la locul crimei. Au venit chiar şi la dispecerat şi au luat casetele audio pe care fuseseră înregistrate convorbirile cu echipajele ce se îndreptau spre locul crimei!

Smith fluieră uşor parcă nevenindu-i să creadă. Aici era vorba despre ceva mai mult decât o simplă dispută în legătură cu jurisdicţia. FBI-ul eliminase toate dovezile oficiale.

— Şi cine a autorizat toate astea? întrebă el repede.

— Ordinele erau semnate de Katherine Pierson, asistenta adjunctului directorului, răspunse Zarate. Ofiţerul de poliţie îşi strânse buzele. Vă rog să mă credeţi că nu sunt eu omul care să ia imediat poziţia de drepţi şi să accepte toate porcăriile, însă nimeni de la primărie sau din Consiliul local nu doreşte să se pună rău cu agenţii federali în situaţia asta.

Jon dădu din cap înţelegător. Din cauza dezastrului de la Institutul Teller, municipalitatea din Santa Fe se baza în mare măsură pe ajutoarele băneşti şi asistenţa de specialitate a guvernului federal. Era una dintre situaţiile în care mândria locală făcea loc unor considerente mai pragmatice.

— Mai am o singură întrebare, îi promise el lui Zarate. Aţi spus că aţi găsit un cadavru. Ştiţi cumva ce s-a întâmplat cu el? Sau cine efectuează autopsia?

Ofiţerul de poliţie dădu din cap încurcat.

— Aici, situaţia se împute şi mai rău, zise el încruntându-se. Am dat câteva telefoane pe la diverse spitale şi morgi, doar aşa, ca să-mi satisfac propria curiozitate. Din câte ştiu, nimeni nu a făcut nimic ca să încerce să identifice cadavrul. Se pare că cei de la FBI au suit trupul într-o ambulanţă şi l-au dus direct la o firmă de pompe funebre din Albuquerque, pentru a fi incinerat de urgenţă. Ofiţerul de poliţie se uită direct în ochii lui Smith. Şi acum, că aţi aflat toate astea, ce o să faceţi, domnule colonel?

Jon reuşi cu greu să-şi controleze mimica şi să păstreze o expresie impasibilă.

Ce făcea oare cu adevărat Kit Pierson aici, în Santa Fe? se întrebă el. Pe cine acoperea ea oare?

Era aproape miezul zilei când Smith părăsi sediul poliţiei şi porni agale pe Camino Entrada. Deşi cercetase rapid strada atât în stânga, cât şi în dreapta la ieşirea din clădire, colonelul nu părea prea interesat de ce se petrece în jurul lui. După ce făcu câţiva paşi, aparent cufundat în gânduri, ajunse lângă Mustangul coupe de culoare gri pe care îl închiriase şi se urcă în maşină. Plecă imediat şi după câteva străzi ajunse la cel mai mare centru comercial al oraşului, Villa Linda Mall. Acolo, trecu încet prin dreptul mai multor şiruri de maşini, ca şi când ar fi vrut să găsească un loc de parcare. Într-un târziu, ieşi din parcarea mall-ului, intră pe Wagon Road şi parcă la umbra unor copaci ce creşteau lângă o vâlcea, care pe harta lui purta numele de Arroyo de las Chamisos.

Două minute mai târziu, un Buick de culoare albă cu patru uşi trase chiar lângă el. Din maşină coborî Peter Howell care se întinse să se dezmorţească. În timp ce-şi rotea braţele, englezul cerceta cu atenţie împrejurimile. Satisfăcut de faptul că nu erau supravegheaţi, Peter se apropie cu paşi rari de Mustang şi intră în maşină, aşezându-se lângă Smith.

De când se despărţiseră după micul dejun, englezul îşi găsise timp ca să se tundă scurt. Îşi schimbase şi hainele, abandonând blugii ponosiţi şi cămaşa groasă pe care le purtase în calitate de Malachi MacNamara, în favoarea unor pantaloni kaki şi a unui sacou sport. Fanaticul adept al Mişcării Lazarus dispăruse, locul său fiind luat de un britanic suplu şi ars de soare, ieşit la cumpărăturile de după-amiază.

— Ai văzut ceva? îl întrebă Jon.

Peter clătină din cap.

— În afară de un cap care s-a întors mirat, nimic. Eşti curat.

Smith se destinse niţel. Prietenul său jucase rolul unei acoperiri de la distanţă, însoţindu-l de la o oarecare depărtare atât pe drumul spre secţia de poliţie, cât şi după aceea, pentru a vedea dacă nu-l urmăreşte cineva.

— Tu ai reuşit să afli ceva? se interesă Peter. Sau întrebările tale de bun-simţ s-au lovit de un zid impenetrabil?

— O, am aflat foarte multe, răspunse Jon supărat. Chiar mai

multe decât mă aşteptam.

Peter ridică mirat dintr-o sprânceană, dar nu zise nimic şi aşteptă răbdător ca prietenul său să-i povestească ce aflase de la poliţie. Când auzi că trupul lui Dolan a fost incinerat, englezul dădu din cap, uşor amuzat:

— Ei, ei, ei… cenuşă la cenuşă şi ţărână la ţărână. Şi nici o amprentă sau urmă dentară care să poată fi verificată cu ceea ce e la dosar. Bănuiesc că, oricât de bine şi-ar fi curăţat CIA şi FBI-ul bazele de date, tot ar fi fost posibil ca cineva, într-o bună zi, să-l recunoască pe tip.

— Exact. Jon bătea darabana cu degetele pe volan. Neplăcută situaţie, nu-i aşa?

— Nu numai că-i neplăcută, dar ridică şi câteva întrebări dificile, zise Peter şi începu să numere pe degete.

— Pentru cine lucrează cu adevărat aceşti specialişti cum era defunctul Michael Dolan al nostru? Pentru Mişcarea Lazarus, aşa cum s-ar părea la prima vedere? Sau, în secret, pentru altă organizaţie? Poate chiar pentru CIA? Totul este destul de confuz, nu crezi?

— Un lucru e sigur, spuse Smith. Kit Pierson e băgată până în gât în rahatul ăsta. Bănuiesc că avea autoritatea necesară pentru a prelua investigaţia din Plaza. Însă sub nici un motiv nu are cum să justifice incinerarea cadavrului lui Dolan, ceva care contravine normelor şi procedurilor standard ale FBI.

— Crezi că e posibil să fie în slujba Mişcării Lazarus? întrebă încet Peter. Să acţioneze astfel încât să saboteze din interior investigaţia desfăşurată de FBI?

— Kit Pierson cârtiţa Mişcării Lazarus? Jon dădu hotărât din cap. Nu cred. Dacă nu din alte motive, atunci pentru simplul fapt că a făcut tot posibilul ca să acuze Mişcarea pentru tot ceea ce s-a întâmplat la Institutul Teller.

Peter încuviinţă din cap.

— Ai dreptate. Deci dacă nu lucrează pentru organizaţie, înseamnă că e împotriva lor şi implicit că acţiunile ei încearcă să acopere o operaţiune ilegală dusă împotriva Mişcării Lazarus de FBI, de CIA sau de amândouă.

Smith îl privi pe englez drept în ochi.

— Crezi că ar putea desfăşura o operaţiune atât de delicată fără aprobarea preşedintelui?

Peter ridică din umeri.

— Astfel de lucruri se întâmplă, Jon şi tu ştii foarte bine asta,

zise englezul zâmbind ironic. Îţi aduci aminte de săracul Henric al II-lea? Se enervează puţin mai tare într-o seară şi strigă: „Chiar nu mă poate scăpa nimeni de popa ăsta turbulent?”. Şi apoi, practic, chiar înainte să apuce să-şi vină în fire, sângele era deja vărsat pe lespezile catedralei din Canterbury. Thomas Becket devenise brusc martir. Şi regele a trebuit apoi să-şi pună cenuşă în cap.

Smith dădu încet din cap.

— Da. Ai dreptate. Serviciile de informaţii îşi depăşesc deseori atribuţiile. Însă e un joc al naibii de periculos.

— Bineînţeles că este, spuse Peter. Cariere promiţătoare pot fi distruse, chiar şi şefii cei mari pot ajunge la închisoare. Fără îndoială că din cauza asta au decis să te elimine.

Jon se încruntă.

— Pot să înţeleg o operaţiune ilegală a CIA sau FBI menită să saboteze din interior Mişcarea Lazarus. Ar fi ceva prostesc şi complet în afara legii, însă aş putea s-o înţeleg. Pot, de asemenea, să înţeleg încercarea Mişcării de a sabota cercetările din laboratoarele Institutului. Ceea ce nu se potriveşte însă deloc în nici unul dintre cele două scenarii este eliberarea valului de nanofagi care a măcelărit pe toţi protestatarii aceia.

— Da, zise încet Peter, în timp ce prin faţa ochilor i se perindau din nou imaginile acelea cutremurătoare. E o piesă ce nu vrea deloc să se potrivească în puzzle. O piesă a naibii de urâtă.

Smith se lăsă brusc pe spate şi-şi scoase telefonul mobil.

— Cred că ar trebui să încetăm să mai facem atâtea supoziţii, când avem posibilitatea să aflăm mult mai repede adevărul, zise el şi formă un număr. Aici este locotenent-colonelul Jonathan Smith, agent Latimer. Vreau să vorbesc cu asistenta directorului adjunct. Chiar acum.

— Vrei s-o înfrunţi pe leoaică chiar în vizuina ei? murmură Peter. Nu e o mişcare prea subtilă, recunoşti Jon?

Smith rânji spre prietenul său acoperind telefonul cu mâna.

— M-am hotărât să las subtilităţile pe seama voastră, a britanicilor, Peter. Câteodată e mai sănătos să-ţi pui baioneta la umăr şi să lansezi unul dintre atacurile acelea frontale de modă veche.

Pe măsură însă ce asculta ce i se spunea în telefon, zâmbetul lui Jon se stingea.

— Am înţeles, spuse el într-un târziu. Şi când a fost asta?

Colonelul închise telefonul.

— Probleme? întrebă Peter.

— Posibil, răspunse nervos Smith. Kit Pierson a plecat la Washington pentru nişte consultări urgente. O aşteaptă un avion pe aeroportul din Albuquerque.

— Deci păsărica a părăsit cuibul, nu? Interesant moment şi-a ales, nu crezi? întrebă Peter cu o strălucire amuzată în privire. Încep să am bănuieli că doamna Pierson a primit de curând un telefon alarmant de la sediul poliţiei locale.

— Probabil că ai dreptate, spuse Smith, amintindu-şi privirea nervoasă a poliţistului care îl dusese în biroul lui Zarate. Fără îndoială că sergentul comunicase la FBI că un locotenent-colonel pe nume Jonathan Smith făcuse săpături în legătură cu un incident pe care Biroul se străduia din răsputeri să-l îngroape. Jon întoarse capul spre englez. Ce zici de o deplasare rapidă până în capitală? Ştiu că Washingtonul nu este în aria ta de operaţii din momentul de faţă, însă mi-ar prinde bine o mână de ajutor. Kit Pierson este deocamdată singura pistă pe care o am şi nu intenţionez să renunţ chiar aşa de uşor la ea.

— Poţi să te bazezi pe mine, răspunse Peter rânjind la rândul lui. N-aş rata aşa ceva pentru nimic în lume.

26

Casa Albă

— Vă înţeleg perfect, domnule preşedinte[5], mârâi în receptor preşedintele Samuel Adams Castilia. Charles Ouray, şeful de cabinet, îşi băgase capul pe uşa Biroului Oval. Castilia îl văzu, îi făcu semn cu mâna să intre şi reluă convorbirea telefonică. Acum e momentul să mă ascultaţi şi dumneavoastră pe mine. Nu mă voi lăsa cu nici un chip influenţat să declanşez o acţiune pe care nu o consider justificată. Nici de CIA, nici de FBI. Nici de Senat. Şi nici de dumneavoastră. E clar? Foarte bine atunci. Bună ziua, domnule.

Castilia închise telefonul, rezistând cu greu tentaţiei de a trânti receptorul în furcă. După aceea, îşi frecă cu palmele faţa obosită.

— Se spune că odată Andrew Jackson[6] l-a ameninţat pe un individ că-l biciuieşte pe peluza Casei Albe. Am fost convins mereu că era vorba doar despre nişte cuvinte spuse la mânie de Old Hickory. Însă acum, sincer să fiu, dacă nu simt nevoia să fac şi eu la fel ca el.

— Aţi primit iar nişte sfaturi binevoitoare de la Congres? întrebă Ouray îngrijorat, arătând cu capul spre telefon.

Preşedintele se strâmbă dezgustat.

— Era preşedintele Camerei Reprezentanţilor. Care mi-a sugerat delicat să semnez un ordin executiv prin care să desemnez Mişcarea Lazarus drept organizaţie teroristă.

— Şi în caz contrar?

— În caz contrar, Camera şi Senatul vor promova legea din propria lor iniţiativă.

Ouray ridică dintr-o sprânceană.

— Bazându-se pe o majoritate care să facă imposibil vetoul

[5] În original *Speaker* – Preşedintele Camerei Reprezentanţilor.

[6] Andrew Jackson (17671845). Cel de-al şaptelea preşedinte al Statelor Unite (1829-1837). Cunoscut sub porecla de „Old Hickory” (Copacul bătrân).

dumneavoastră?

Preşedintele ridică din umeri.

— Poate. Sau poate că nu. Oricum, noi avem de pierdut. Atât din punct de vedere politic, cât şi ca imagine pe plan internaţional.

Şeful de cabinet încuviinţă trist cu o mişcare a capului.

— Bănuiesc că nici nu are prea mare importanţă dacă moţiunea anti-Lazarus devine lege sau nu. Dacă trece prin Congres, oricum, va afecta grav relaţiile noastre cu aliaţii, destul de slăbite şi aşa.

— Ai dreptate, Charlie, spuse Castilia oftând. O lege ca asta va fi considerată de toată lumea ca o nouă dovadă a faptului că reacţionăm disproporţionat, că am intrat în panică şi am devenit paranoici. Sunt convins că puţinii noştri prieteni, cei cu adevărat îngrijoraţi de exploziile de tipul celor din Chicago sau Tokyo, vor aplauda o asemenea măsură, însă restul opiniei publice va considera că nu facem altceva decât să înrăutăţim situaţia. Că forţăm în acest mod o organizaţie eminamente paşnică să răspundă violent sau că încercăm în acest mod să ne acoperim propriile noastre crime.

— Suntem într-o situaţie foarte dificilă, spuse Ouray.

— Da, ai dreptate, oftă din nou Castilia. O situaţie pe cale să se înrăutăţească şi mai mult. Nemaiputând suporta să stea la birou, preşedintele se ridică şi se duse la fereastră. Timp de câteva clipe rămase cu privirea pironită pe peluza sudică, unde se vedeau mai mulţi gardieni cu căşti şi veste de protecţie. După atacul din Tokyo al Mişcării Lazarus, Serviciul Secret insistase asupra întăririi măsurilor de securitate în jurul Casei Albe.

Preşedintele se uită peste umăr spre Ouray.

— Înainte de a primi ultimatumul acela de la preşedintele Camerei, m-a sunat ambasadorul Nichols de la ONU.

Şeful de cabinet se încruntă brusc.

— Se pregăteşte ceva în Consiliul de Securitate?

Castilia încuviinţă din cap.

— Nichols a aflat ceva în legătură cu o rezoluţie pe care au de gând să o propună câteva dintre ţările nealiniate ce fac parte din Consiliu. În principiu, se doreşte să permitem inspectarea tuturor laboratoarelor noastre care fac cercetări în domeniul nanotehnologiilor, atât a celor aparţinând instituţiilor publice, cât şi firmelor private, inclusiv examinarea proceselor asupra cărora deţinem patentul. Cică asta ar fi singura cale prin care ar putea fi

convinşi că nu desfăşurăm un program secret de înarmare bazat pe nanotehnologii. Şi Nichols e convins că blocul ţărilor nealiniate are suficiente voturi în Consiliu pentru ca rezoluţia să treacă.

— Nu putem permite aşa ceva, spuse nervos Ouray.

— Bineînţeles că nu. Ar însemna pur şi simplu să ne batem joc de avansul pe care-l avem în domeniul nanotehnologiilor. Firmele şi universităţile noastre au cheltuit miliarde de dolari pentru aceste cercetări. Nu pot permite ca toate eforturile lor să se ducă pe apa sâmbetei.

— Nu putem să convingem pe vreunul dintre ceilalţi membri permanenţi ai Consiliului de Securitate să se opună acestei rezoluţii în locul nostru? întrebă Ouray.

Castilia ridică din umeri.

— Nichols spune că Rusia şi China abia aşteaptă să voteze pentru. Vor să descopere astfel cât de departe am ajuns în acest domeniu. Am fi norocoşi dacă francezii se hotărăsc să se abţină. Aşa că ne rămâne doar Marea Britanie. Şi nu sunt deloc sigur în privinţa sprijinului pe care ni-l poate oferi de data asta prim-ministrul. Relaţia lui cu Parlamentul este destul de precară în momentul de faţă.

— Atunci, va trebui să ne opunem prin veto chiar noi, spuse Ouray şi strânse din fălci. Şi acest lucru nu va da bine deloc.

Castilia încuviinţă mohorât.

— Nu cred că există un mod mai bun prin care am putea să confirmăm temerile celorlalte ţări în legătură cu cercetările secrete pe care chipurile le-am face. Dacă ne opunem prin veto rezoluţiei Consiliului de Securitate, toate acuzaţiile Mişcării Lazarus capătă dintr-odată credibilitate.

Baza Kirtland a Forţelor Aeriene din Albuquerque, New Mexico

După ce trecu de controlul de la Truman Gate, Smith îşi continuă drumul prin uriaşa bază militară, trecând pe lângă câteva terenuri de baseball, pe care se agitau mai multe echipe de pitici, încurajaţi frenetic de părinţii aflaţi în tribune. Turul meciurilor din Little League se apropia de sfârşit şi ultimele meciuri erau în plină desfăşurare.

Urmând instrucţiunile primite de la personalul de securitate al

bazei aeriene, colonelul parcurse câteva străzi şi ocoli mai multe clădiri până când ajunse într-o mică parcare, aflată nu departe de pista de aterizare. Buick-ul lui Peter Howell trase chiar lângă el.

Smith ieşi din maşină şi-şi atârnă de umăr laptopul şi geanta în care îşi avea lucrurile. Aruncă cheile pe banchetă şi lăsă maşina descuiată. Peter îi urmă exemplul. După plecarea lor, unul dintre curierii lui Fred Klein avea să aranjeze returnarea celor două maşini închiriate.

Pe deasupra lor treceau zgomotos avioane comerciale multicolore ce decolau sau aterizau la intervale foarte scurte. Baza aeriană şi aeroportul internaţional din Albuquerque foloseau în comun aceleaşi piste de aterizare. Valuri de aer fierbinte loveau pistele de beton, iar în atmosferă plutea un miros înţepător de combustibil.

Un avion de transport C-17 Globemaster vopsit în culoarea gri-pal a Forţelor Aeriene aştepta pe pistă cu motoarele pornite. Jon şi Peter se îndreptară direct spre aparat.

Responsabilul cu încărcătura, un subofiţer superior cu o faţă pătrăţoasă şi cu sprâncenele împreunate ameninţător veni în întâmpinarea lor.

— Este cumva unul dintre dumneavoastră, locotenent-colonelul Jonathan Smith? întrebă el după ce aruncă mai întâi o privire spre clipboardul din mână ca să se asigure că a reţinut corect numele şi gradul.

— Eu sunt acela, domnule sergent, spuse Jon. Iar el este domnul Howell.

— Atunci vă rog să mă urmaţi, domnilor, spuse subofiţerul după ce aruncă o privire plină de suspiciune spre hainele civile ale lui Smith.

— Avem la dispoziţie numai cinci minute pentru decolare şi maiorul Harris a spus că nu are chef să piardă ocazia asta şi să stea după aia la coadă după cine ştie câte avioane de astea, comerciale, pline cu turişti.

Smith îşi stăpâni cu greu un zâmbet. Era mai mult ca sigur că pilotul avionului avusese mult mai multe de comentat când aflase că va fi nevoit să execute, în afara programului normal, un zbor prin care să traverseze aproape tot continentul, numai ca să ducă până la Washington un oarecare colonel din Forţele Terestre însoţit de un cetăţean străin. Fred Klein îşi folosise din nou bagheta magică şi pusese în mişcare contactele pe care

Covert-One le avea în interiorul Pentagonului. Cei doi îl urmară pe sergent prin cala uriaşului aparat de bord până la puntea de zbor.

Pilotul şi copilotul îi aşteptau în cabină şi treceau în revistă ultimele proceduri de verificare înainte de decolare. Amândoi îşi coborâseră deja în faţa ochilor display-urile fixate de căşti. Pe consola din faţa lor se aflau patru monitoare mari de calculator pe care erau afişate tot felul de date privind starea motoarelor, a sistemelor hidraulice şi electronice şi a celorlalte elemente de control.

Maiorul Harris, pilotul, întoarse capul când cei doi îşi făcură apariţia în cabină.

— Gentlemenii sunt gata de plecare? întrebă el printre dinţi, accentuând cuvântul „gentlemeni”, pentru a da de înţeles că nu era tocmai termenul pe care ar fi vrut să-l folosească.

Smith îşi ceru scuze din priviri.

— Suntem gata, domnule maior. Îmi pare rău că aţi fost luat prin surprindere de această misiune. Dacă vă poate consola cumva, vă rog să mă credeţi că este vorba despre o misiune cu adevărat importantă, nicidecum despre capriciul cuiva.

Pe jumătate îmbunat, Harris arătă cu degetul spre cele două locuri de observator, aflate chiar în spatele lui.

— Puneţi-vă centurile, vă rog, zise el şi întoarse capul spre copilot. Hai să punem rabla asta în mişcare, Sam. Am reuşit să ne încadrăm în orarul stabilit.

Cei doi aviatori începură să acţioneze elementele de control şi puseră în mişcare uriaşul avion care porni încet spre pista principală. Zgomotul celor patru motoare crescu în intensitate după ce Harris acţionă cu mâna stângă maneta de acceleraţie.

După ce Jon şi Peter îşi fixară centurile de siguranţă, sergentul le întinse la fiecare câte o cască de protecţie prevăzută cu o pereche de căşti audio.

— Audierea transmisiilor radio dintre avion şi sol sunt cam singura distracţie pe care ne-o permitem aici, spuse el ridicând vocea ca să acopere vuietul motoarelor.

— Cum? Vreţi să spuneţi că nu aveţi stewardese, şampanie sau caviar? întrebă Peter privindu-l îngrozit.

Sergentul nu-şi putu stăpâni un rânjet.

— Nu, domnule. Doar eu şi cafeaua mea, din păcate.

— Sper că măcar cafeaua e proaspătă!

— Nu. Avem doar instant, replică subofiţerul zâmbind şi mai

mulţumit de sine. După care dispăru, grăbindu-se să-şi ocupe locul, situat undeva în uriaşa cală a aparatului.

— Doamne, Dumnezeule! Câte sacrificii trebuie să fac pentru regină şi pentru patrie, murmură el aruncându-i lui Smith o privire complice.

Avionul cu reacţie coti şi se înscrise pe pista principală. În faţa lor, un Boeing 737 aparţinând companiei Southwest Airlines se ridică de la sol şi se îndreptă apoi spre nord.

— Air Force Charlie One-Seven, aveţi permisiunea de decolare, auzi brusc Smith în cască vocea controlorului de trafic.

— Roger, Tower, răspunse Harris. Charlie One-Seven începe procedura de decolare. Pilotul împinse până la refuz manetele de accelerare.

Avionul începu să ruleze pe pistă, câştigând rapid viteză. Jon simţi că este presat de spătarul scaunului. În mai puţin de un minut se aflau în aer şi urcau rapid peste casele, şoselele şi parcurile din Albuquerque.

Se aflau la unsprezece mii de metri înălţime şi zburau deasupra Texasului când copilotul se întoarse şi-i atinse uşor genunchiul lui Smith.

— Am primit un apel secretizat pentru dumneavoastră, domnule colonel. Vă fac imediat transferul în cască.

Smith mulţumi cu o mişcare a capului.

— Am sunat să-ţi spun ultimele noutăţi, colonele, se auzi vocea familiară a lui Fred Klein. Ţinta voastră se află, de asemenea, în aer şi se îndreaptă spre est, spre baza Andrews. Aparatul ei se găseşte la aproximativ 650 de kilometri înaintea voastră.

Jon calculă rapid în gând. Avionul C-17 zbura cu o viteză de croazieră de aproximativ 925 kilometri pe oră, ceea ce însemna că aparatul lui Kit Pierson avea să ajungă la Andrews cu cel puţin 45 de minute înaintea lor. Colonelul se încruntă.

— Nu ai nici o posibilitate de a o întârzia puţin? Poate aranjezi cu cei de la siguranţa zborurilor să-i mai ţină în aer până ajungem şi noi.

— Din păcate, nu am cum, spuse hotărât Klein. Ar însemna să ne dăm de gol de tot. Şi aşa a fost extrem de greu să-ţi aranjez plecarea de acolo.

— Fir-ar să fie.

— Situaţia nu e chiar atât de proastă cum crezi, spuse Klein.

Femeia trebuie să se întâlnească mai întâi cu cineva de la sediu şi la aeroport aşteaptă o maşină oficială, gata s-o ducă la Hoover Building. Indiferent care sunt planurile ei, individa nu poate să acţioneze decât după întâlnirea asta, ceea ce îţi lasă suficient timp ca să-i dai de urmă în Washington.

Smith reflectă o secundă asupra informaţiilor primite de la Klein. Şeful Covert-One avea, probabil, dreptate, decise el. Deşi era convins că motivul real al întoarcerii precipitate la Washington a lui Kit Pierson nu îl constituia nici pe departe informarea şefilor, probabil că femeia urma să facă în aşa fel încât să salveze aparenţele.

— Ce se aude cu vehiculele şi echipamentul pe care ţi l-am cerut? întrebă el într-un târziu.

— O să le găseşti la sosire, promise Klein. Vocea acestuia se înăspri însă imediat. Să ştii că am în continuare îndoieli serioase în legătură cu implicarea atât de profundă a lui Howell în această operaţie, colonele. Prietenul tău este un individ foarte isteţ... poate prea isteţ, a cărui loialitate nu are în vedere pe primul loc interesele ţării noastre.

Smith întoarse capul spre Peter. Englezul privea pe fereastră, părând a fi absorbit de contemplarea priveliştii norilor şi a vastei întinderi plate deasupra cărora treceau.

— Trebuie să ai încredere în mine, zise Jon încet. Atunci când mi-ai încredinţat misiunea asta, mi-ai spus că ai nevoie de persoane independente, de indivizi care nu se potrivesc într-o diagramă obişnuită de personal. Oameni care să fie gata să se opună sistemului dacă e nevoie pentru a obţine rezultate, îţi aminteşti?

— Îmi amintesc, răspunse Klein. Şi nu am glumit.

— Ei bine, tocmai asta fac eu acum: mă opun sistemului, zise Smith hotărât. Peter este interesat de aceleaşi probleme ca şi noi. În plus, am de gând să folosesc în interesul nostru toate talentele şi inteligenţa acestui om.

La celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea timp de câteva secunde.

— Să zicem că ai reuşit să mă convingi, colonele, zise Klein într-un târziu. Foarte bine, cooperează în continuare cu Howell, însă nu uita un lucru: el nu trebuie să afle cu nici un chip despre Covert-One. Niciodată. Ai înţeles?

— Jur cu mâna pe inimă, şefule, promise Smith solemn.

Klein pufni.

— Bine, Jon. Şeful Covert-One îşi drese glasul. Să mă anunţi când aterizaţi, da?

— Aşa o să fac, promise Smith şi se aplecă în faţă ca să poată citi datele de pe monitorul de navigaţie, care indicau poziţia, distanţa până la Andrews şi viteza cu care zburau.

— Cred că ajungem cam pe la 9 seara, ora Washingtonului.

27

La Courneuve, un cartier de la periferia Parisului

Blocurile triste, impersonale din periferiile sărace ale Parisului, aşa-numitele *cites* se înălţau sinistre şi negre în noapte. Formele lor – masive, supărător de urâte şi intenţionat sterile – reprezentau un monument dedicat idealurilor groteşti ale arhitectului elveţian Le Corbusier, care gândise totul în termeni foarte reci, utilitarişti. Proiectele urbane ale acestor zone erau, totodată, o dovadă a zgârceniei birocraţilor francezi care nu fuseseră interesaţi decât să îngrămădească cât mai mulţi dintre emigranţii nedoriţi ai naţiunii, cei mai mulţi dintre ei musulmani, pe o suprafaţă cât mai mică.

Foarte puţine lumini mai erau aprinse în jurul zidurilor acoperite cu graffiti din *Cite des Quatre Mille*, oraşul celor patru mii, o zonă faimoasă prin criminalii, hoţii, traficanţii de droguri şi radicalii islamici ce-şi făceau veacul pe acolo. Bineînţeles că vieţuiau în acel loc şi foarte mulţi oameni cinstiţi, însă aceştia erau prinşi ca într-o închisoare condusă de criminali şi terorişti. Marea majoritate a lămpilor de pe străzi erau ori sparte, ori aveau becurile arse. Pe marginea străzilor pline de gropi se vedeau mai multe carcase de maşini abandonate. Cele câteva magazine care reuşeau să supravieţuiască în cartier aveau uşile şi ferestrele baricadate cu bare de oţel.

Ahmed ben-Belbouk păşea pe strada cufundată în întuneric, ca o umbră printre atâtea alte umbre. Un pardesiu lung îl apăra de răcoarea nopţii. Pe cap purta un fes. Era un bărbat de înălţime medie şi avea o barbă rotundă ce îi masca unele dintre urmele lăsate de acnee. Francez prin naştere, provenind din părinţi algerieni şi adept al radicalismului islamic, ben-Belbouk era unul dintre cei care recruta luptători pentru jihadul purtat de drept-credincioşi împotriva Americii şi a Occidentului decadent. Îşi stabilise sediul în încăperea din spate a uneia dintre moscheile locale, unde îi primea pe cei care erau atraşi de chemarea la

războiul sfânt. Celor care dădeau dovada credinţei adevărate le furniza paşapoarte false, bani, bilete de avion şi îi trimitea la centre de pregătire din afara Franţei.

După o zi grea de muncă, ben-Belbouk se întorcea, în sfârşit, la apartamentul sărăcăcios pe care îl primise de la stat.

Având în vedere fondurile secrete considerabile la care avea acces, bărbatul ar fi putut foarte bine locui undeva mai confortabil. Ben-Belbouk nutrea însă convingerea că era mult mai bine să trăiască printre cei a căror loialitate încerca s-o obţină. Văzându-l cum împarte cu ei aceeaşi viaţă grea şi lipsită de speranţă, tinerii musulmani ascultau cu mai multă atenţie chemarea sa la lupta împotriva asupritorilor occidentali.

Recrutorul de terorişti observă deodată ceva mişcându-se pe stradă, înaintea lui. Se opri mirat. I se părea ciudat fiindcă la ora aceea străzile cartierului erau, de obicei, pustii. Oamenii cinstiţi erau demult la adăpostul uşilor lor ferecate, iar criminalii şi traficanţii de droguri nu se treziseră încă sau erau prea ocupaţi cu afacerile lor ca să umble pe străzi.

Ben-Belbouk se retrase în interiorul portalului uşii unei brutării abandonate şi rămase în aşteptare. Îşi băgă mâna dreaptă în buzunarul pardesiului şi dădu peste patul pistolului pe care-l avea la el, un Glock 19. Găştile de cartier care îi terorizau pe locuitorii cartierului erau întotdeauna gata să asigure protecţia unui om ca el, însă ben-Belbouk prefera să aibă propriile mijloace de apărare.

Din locul unde se ascunsese, privea din ce în ce mai suspicios activitatea care se desfăşura pe stradă. O furgonetă era parcată în apropierea unuia dintre stâlpii de iluminat public. Doi bărbaţi în salopete ţineau o scară pe care se urcase un al treilea, ce meşterea ceva în vârful stâlpului. Să fie oare o echipă trimisă de compania de stat de electricitate? Care încerca să repare din nou lămpile de atâtea ori distruse de cei ce locuiau în cartier?

Bărbosul îşi miji ochii şi scuipă nervos într-o parte. Presupunerea sa era ridicolă. Reprezentanţii guvernului francez nu îndrăzneau decât foarte rar să intre în acest cartier. Poliţiştii erau imediat înconjuraţi de tineri furioşi. BAISE LA POLICE, „să-i ia dracu’ pe poliţişti”, scria pe toate zidurile. Chiar şi pompierii care veneau să stingă frecventele incendii ce izbucneau în cartier erau întâmpinaţi cu pietre şi cocteiluri Molotov. Trebuiau de cele mai multe ori să fie escortaţi de maşini blindate. Cu siguranţă că nici un electrician întreg la minte nu avea cum să

îndrăznească să vină în La Courneuve. În nici un caz nu noaptea şi fără un detaşament de poliţişti bine înarmaţi care să-l protejeze.

Deci cine erau indivizii aceia şi ce făceau ei acolo? Ben-Belbouk îşi încordă privirea şi reuşi să distingă faptul că tehnicianul de pe scară părea că instalează ceva în vârful stâlpului, o mică cutie rectangulară.

Ben-Belbouk îşi aruncă privirea şi spre alţi stâlpi de iluminat de pe stradă. Spre surprinderea lui, observă acelaşi tip de cutie montată pe mai mulţi dintre stâlpi, la intervale regulate. Deşi era destul de greu să vadă prea multe detalii în lumina slabă, reuşi să distingă mai multe deschideri circulare tăiate în pereţii cutiilor. Să fie vorba oare despre camere de luat vederi? Suspiciunile sale se transformară în certitudini. Porcii de francezi puneau iar ceva la cale – un nou sistem de supraveghere fără îndoială – care să ducă la întărirea controlului guvernului asupra zonei. Nu putea să permită ca acest lucru să se întâmple fără să ia atitudine.

Pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai nimerit să se îndepărteze în tăcere şi să dea alarma Frăţiei islamice din cartier. Alungă repede acest gând. Până se trezeau tovarăşii lui, ticăloşii şi-ar fi putut termina odioasa activitate şi ar fi dispărut. În afară de asta, indivizii erau neînarmaţi.

Ar fi mult mai sigur şi mai merituos să rezolve de unul singur această situaţie.

Ben-Belbouk îşi scoase pistolul din buzunar şi ieşi din ascunzătoare. Se opri la câţiva paşi de grupul de tehnicieni, ţinând pistolul lipit de corp.

— Hei, voi de colo! strigă el. Ce faceţi aici?

Luaţi prin surprindere, cei doi care ţineau scara întoarseră capul spre el. Cel de-al treilea însă, ocupat să strângă şuruburile care fixau cutia de stâlp, îşi continuă activitatea fără să-i acorde nici o atenţie.

— Am spus, ce faceţi aici? strigă din nou ben-Belbouk, mai tare de data aceasta.

Unul dintre cei care ţineau scara ridică din umeri.

— Ce facem noi aici nu vă priveşte pe dumneavoastră, *m'sieur,* spuse el. Vedeţi-vă mai bine de drum şi lăsaţi-ne în pace.

Extremistul văzu roşu în faţa ochilor. Strânse din dinţi şi scoase pistolul la vedere.

— Ba mă priveşte, urlă el şi se apropie şi mai mult. Răspundeţi la întrebarea pe care v-am pus-o, ticăloşilor, până nu-mi pierd de tot răbdarea!

Bărbosul nu mai apucă să audă împuşcătura trasă dintr-o armă cu amortizor care îl ucise pe loc.

Glonţul de calibrul 7, 62 mm îl lovise pe Ahmed ben-Belbouk în spatele urechii stângi, îi traversase cutia cranianã şi ieşise afară producând o gaură imensă în partea stângă. Pavajul fu împroşcat de bucăţi de os şi de materie cerebrală.

Ascuns în umbra unei alei pline cu gunoaie, bărbatul înalt şi solid care îşi spunea Nones îl bătu uşor cu mâna pe umăr pe lunetistul care-l executase pe ben-Belbouk.

— A fost o lovitură destul de bună.

Trăgătorul îşi lăsă în jos carabina Heckler Koch PSG-1 şi zâmbi recunoscător. Cuvintele de laudă din partea unuia dintre cei trei *Horaţiu* erau ceva foarte rar.

Nones îşi acţionă aparatul de emisie-recepţie şi luă legătura cu ceilalţi doi observatori pe care îi postase pe acoperişurile unor case din apropiere pentru a asigura protecţia echipei de tehnicieni.

— Aţi mai văzut şi altă mişcare pe undeva?

— Nu, răspunseră amândoi. Linişte peste tot.

Bărbatul cu ochii verzi dădu mulţumit din cap.

Incidentul fusese neplăcut, însă nu reprezenta nici o ameninţare pentru siguranţa operaţiunii. Crimele şi dispariţiile erau ceva la ordinea zilei în această parte a cartierului La Courneuve. Un om mai mult sau mai puţin nu avea nici o importanţă. Trecu pe frecvenţa tehnicienilor.

— Cât mai durează? întrebă el.

— Aproape am terminat, raportă şeful echipei. Mai avem nevoie de încă două minute.

— Perfect. Nones se întoarse către lunetist.

— Tu rămâi pe poziţie. Eu şi Shiro ne vom ocupa de cadavru, zise uriaşul făcându-i semn să-l urmeze celuilalt bărbat care aştepta ghemuit lângă el.

La aproximativ o sută de metri de locul în care se prăbuşise Ahmed ben-Belbouk, o femeie stătea întinsă pe burtă la adăpostul carcasei incendiate a unui Renault. Era îmbrăcată în negru din cap până în picioare, într-un costum de sport şi avea

pe cap o bonetă care îi ascundea părul blond. Femeia urmărise toată scena cu ajutorul unui binoclu cu dispozitiv de vedere pe timp de noapte.

— Ticăloşii dracului! spuse ea printre dinţi. Apoi în microfonul radio de la guler: Ai văzut asta, Max?

— Da, am văzut, confirmă celălalt, postat undeva mai în spate, la adăpostul unui pâlc de copaci. Încă nu-mi vine să-mi cred ochilor, dar de văzut am văzut foarte bine.

Ofiţerul CIA Randi Russell îşi focaliză binoclul asupra celor trei bărbaţi grupaţi lângă stâlpul de iluminat. Observă în tăcere cum alţi doi – un individ foarte înalt, celălalt mai scund, cu trăsături asiatice – traversează strada şi se alătură grupului. Cu mişcări rapide şi precise, cei doi nou-veniţi înfăşurară cadavrul lui ben-Belbouk într-o folie de plastic şi-l ridicară de acolo.

Randi scrâşni din dinţi. Odată cu moartea bărbosului se duceau pe apa sâmbetei eforturile mai multor luni de urmărire plină de riscuri. O activitate ce începuse din momentul în care echipa ei din staţia CIA din Paris primise misiunea de a descoperi modul în care se făcea recrutarea viitorilor terorişti din Franţa. Identificarea lui ben-Belbouk fusese o adevărată mană cerească. Prin monitorizarea contactelor pe care le avea individul, echipa ei începuse să completeze mai multe dosare cuprinzătoare cu date referitoare la o întreagă serie de fanatici, gata oricând să ucidă mii de nevinovaţi.

Printr-un singur foc tras dintr-o armă cu amortizor, întreaga operaţiune era acum distrusă.

Randi îşi frecă nervoasă nasul cu degetul înmănuşat.

— Cine dracu’ sunt indivizii ăştia? murmură ea.

— Să fie oare de la DGSE? Sau de la GIGN? sugeră Max, referindu-se la serviciul francez de informaţii externe şi la specialiştii în contrainformaţii.

Randi se gândi că acest lucru putea fi posibil. Serviciile franceze de informaţii erau cunoscute pentru duritatea lor. Să fi asistat oare la un asasinat ordonat de guvern, destinat să ducă la eliminarea unei ameninţări la adresa securităţii naţionale fără inconvenientele unei arestări şi a unui proces public?

Era posibil, îşi zise ea din nou. Însă dacă acest lucru era adevărat, fusese o mare prostie din partea lor. Cât timp fusese în viaţă, Ahmed ben-Belbouk reprezentase o adevărată fereastră către lumea subterană a terorismului islamic, o lume în care serviciile de informaţii americane şi din alte ţări reuşeau să

pătrundă cu foarte multă greutate. Mort, bărbosul nu mai era de folos nimănui.

— Indivizii se retrag, şefa, se auzi în cască vocea lui Max.

Randi îi urmări cu atenţie pe cei trei indivizi în salopete cum pliază scara, o bagă în partea din spate a furgonetei, se suie în maşină şi pleacă. Câteva clipe mai târziu, alte două maşini, un BMW şi un Ford Escort mai mic, îşi făcură apariţia şi porniră după furgonetă.

— Ai reuşit să reţii numerele de înmatriculare ale acelor vehicule? întrebă ea.

— Da, le-am reţinut, confirmă Max. Erau toate numere locale.

— Foarte bine, o să le verificăm în baza de date după ce terminăm aici. Poate reuşim să descoperim cine sunt ticăloşii ăştia care ne-au tras clapa, spuse ea nervoasă.

Randi mai rămase câteva clipe pe poziţie, focalizându-şi acum binoclul asupra cutiilor instalate din loc în loc pe stâlpii de iluminat. Cu cât studia mai mult cutiile respective, cu atât i se păreau mai ciudate. Semănau mai degrabă cu nişte containere cu senzori, decise ea, prevăzute cu nişte deschideri pentru lentilele unor camere de luat vederi, cu găuri pentru pătrunderea probelor de aer şi cu nişte antene fixate deasupra.

O chestie foarte ciudată, îşi zise ea în gând. De ce să cheltuiască cineva bani pentru instalarea unor astfel de echipamente scumpe într-o suburbie sărăcăcioasă ca La Courneuve? Cutiile erau destul de discrete însă nu invizibile. De îndată ce aveau să fie observate de către localnici, speranţa lor de viaţă şi a echipamentelor scumpe dinăuntru putea fi măsurată în secunde. Şi de ce îl uciseseră atunci pe Ben-Belbouk? Doar pentru că făcuse prea multă gălăgie? Femeia dădu frustrată din cap. Îi lipseau prea multe piese din acest puzzle ca să înţeleagă ceva din ceea ce se întâmplase în faţa ochilor ei.

— Şti ce Max, cred că ar trebui să aruncăm o privire mai atentă asupra cutiilor pe care le instalau indivizii ăia, îi spuse ea subordonatului său. Pentru asta însă avem nevoie de o scară.

— Nu cred că noaptea asta mai putem face ceva, o avertiză celălalt. Vânzătorii de droguri şi băieţii cu jihadul trebuie să-şi facă apariţia dintr-o clipă în alta, şefa. Trebuie să plecăm de aici cât mai e încă linişte.

— Da, ai dreptate. Randi îşi dădu jos binoclul de la ochi şi se ridică agilă din spatele maşinii abandonate. Mintea îi lucra cu repeziciune. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai

puţin probabil ca uciderea lui ben-Belbouk să fi fost obiectivul principal al indivizilor care instalau acele cutii ciudate. Era foarte posibil ca uciderea lui să nu fie decât un incident nedorit, o pierdere colaterală. Atunci cine erau indivizii aceia şi ce puneau la cale?

28

Duminică, 17 octombrie
Zona rurală a Virginiei

Farurile puternice ale Passatului la volanul căruia se afla Kit Pierson, asistenta directorului adjunct al FBI, luminară indicatorul ruginit. HARDSCRABBLE HOLLOW – 500 m. Acesta era următorul reper. Femeia apăsă pedala de frână. Nu voia să rateze locul unde trebuia să cotească pentru a ajunge la ferma lui Hal Burke.

Zona rurală a Virginiei prin care trecea era aproape în totalitate cufundată în întuneric. Luna nouă lumina slab prin straturile de nori care acopereau cerul. Existau câteva ferme şi locuinţe împrăştiate printre dealurile împădurite, însă era trecut de miezul nopţii şi proprietarii lor se duseseră demult la culcare, mai ales că a doua zi îi aştepta slujba de la biserică.

În faţă apăru drumul cu pietriş care ducea spre locuinţa de weekend a colegului ei de la CIA şi Pierson încetini şi mai mult. Înainte de a coti, femeia mai privi încă o dată în oglinda retrovizoare. Nimic. Nu se vedeau farurile nici unei alte maşini care să se aventureze pe acel drum de ţară. Era singură.

Satisfăcută de rezultat, Pierson intră pe drumul cu pietriş şi începu să urce spre casă. Printre draperiile trase se vedea că lumina era aprinsă. Burke o aştepta.

Parcă Passatul lângă maşina lui Burke, un vechi Mercury Marquis şi porni cu paşi grăbiţi spre uşă. Aceasta se deschise înainte ca femeia să apuce să bată. Masivul ofiţer CIA era în cămaşă şi arăta foarte obosit, cu o mină abătută şi cu ochii injectaţi.

Burke aruncă, mai întâi, o privire de jur împrejur în afara casei ca să se asigure că femeia e singură şi abia după aceea se dădu un pas înapoi pentru a-i permite să intre în hol.

— Ai avut ceva probleme? întrebă el cu brutalitate.

Kit Pierson aşteptă ca bărbatul să închidă, mai întâi, uşa şi abia după aceea răspunse.

— Pe drumul până aici? Nu, spuse ea cu răceală. La întâlnirea

cu directorul şi ceilalţi şefi? Da.

— Ce fel de probleme?

— Nu au fost deloc încântaţi să mă vadă în Washington, când locul meu ar fi trebuit să fie acolo, pe teren, zise ea fără ocolişuri. Ba chiar mi-au spus foarte clar că raportul meu preliminar este mult prea „subţire” ca să justifice întoarcerea mea în capitală.

Ofiţerul CIA ridică din umeri.

— Tu ai vrut să vii, Kit, îi reaminti el. Nu era nevoie să ne întâlnim aici. Puteam foarte bine să rezolvăm problema la telefon dacă ţi-ai fi păstrat calmul.

— Cu Smith suflându-mi în ceafă? izbucni ea. Nu prea cred, Hal, continuă Pierson clătinând din cap. Nu îmi dau seama cât de multe a reuşit să afle omul ăsta, însă a devenit foarte periculos. Eliminarea probelor pe care le avea poliţia din Santa Fe a fost o greşeală. Ar fi trebuit, pur şi simplu, să-i lăsăm să încerce să identifice cadavrul.

Burke clătină din cap.

— Ar fi fost prea riscant.

— Fişierele noastre au fost şterse, spuse hotărâtă Pierson. Nu aveau nici o posibilitate de a face legătura dintre acest Dolan şi vreunul dintre noi. Nici măcar cu Agenţia sau cu Biroul.

— Chiar şi aşa era riscant. Şi alte agenţii au baze de date, baze de date asupra cărora noi nu avem nici un control. Astfel, armata are, de exemplu, propriile ei fişiere. La naiba, Kit, parcă ai uitat cât de panicată erai din cauza lui Smith şi a misterioşilor săi şefi! Ştii la fel de bine ca şi mine că, odată ce s-ar fi descoperit că Dolan a făcut cândva parte din Forţele Speciale, întrebările incomode n-ar fi întârziat să apară.

Burke îi făcu semn să meargă în birou. În micuţa încăpere cu lambriuri închise la culoare se afla o masă de lucru cu calculator, două fotolii, câteva rafturi cu cărţi şi un stelaj cu echipamente de comunicaţii. Pe masă se vedea o sticlă de Jim Beam pe jumătate goală. În aer plutea un miros de transpiraţie amestecat cu cel de vase nespălate şi casă neîngrijită.

Pierson strâmbă din nas. TOCSIN nu merge deloc aşa cum ar trebui şi Burke face din ce în ce mai greu faţă presiunii, îşi zise ea în gând.

— Vrei ceva de băut? mârâi Burke prăbuşindu-se greoi într-unul din cele două fotolii şi făcându-i semn să ia loc în celălalt.

Femeia clătină din cap şi-l privi cum îşi toarnă el un pahar. Lichidul depăşi marginea paharului şi se scurse pe birou. Burke

ignoră pata şi dădu paharul peste cap, dintr-o singură înghiţitură. Trânti apoi paharul pe masă şi o privi drept în ochi.

— OK, Kit, vrei acum să-mi spui de ce ai venit aici?

— Ca să te conving să anulezi operaţiunea TOCSIN, spuse ea fără nici o ezitare.

Colţurile gurii ofiţerului CIA se lăsară în jos.

— Am mai discutat despre asta şi altădată. Răspunsul meu rămâne acelaşi.

— Situaţia nu mai este însă aceeaşi, Hal! se răsti Pierson. Buzele femeii se strânseră de furie. Şi tu ştii foarte bine acest lucru. Atacul de la Institutul Teller ar fi trebuit să-l forţeze pe preşedinte să acţioneze împotriva Mişcării Lazarus înainte de a fi prea târziu. Trebuia să fie un fel de avertisment fără prea multă vărsare de sânge. În nici un caz nu masacrul acela care nu a făcut decât să întărească poziţia Mişcării Lazarus. Şi care a declanşat valul acesta de explozii şi crime peste tot în lume şi pe care nu-l mai putem opri!

— Orice război are şi consecinţe nedorite, spuse Burke printre dinţi. Şi noi suntem în război cu Mişcarea Lazarus. Poate că ai uitat care este miza acestei lupte.

Femeia clătină din cap.

— N-am uitat nimic. Însă TOCSIN este numai calea pentru a ne atinge scopul, nu un scop în sine. Toată afurisita asta de operaţiune se duce naibii şi tu nu eşti în stare s-o mai controlezi. Aşa că eu zic să ne retragem cât mai putem. Ia legătura cu echipele de pe teren. Spune-le să anuleze misiunile aflate în derulare şi să se întoarcă în ascunzători. Abia apoi, după ce s-a potolit totul, putem să ne planificăm în linişte următoarea mişcare.

Pentru a câştiga ceva timp înainte de a răspunde, Burke apucă sticla de whisky şi-şi mai turnă un pahar. De data asta însă lăsă neatins paharul pe masă.

— Nu putem da acum bir cu fugiţii, Kit, zise el privind-o drept în ochi. Am mers prea departe ca să facem aşa ceva. Chiar dacă oprim TOCSIN acum şi ne chemăm oamenii înapoi, prietenul tău dr. Jonathan Smith tot va continua să pună întrebări la care *nu* vrem să se răspundă.

— Ştiu asta, spuse ea nervoasă. Încercarea de a-l ucide pe Smith a fost o greşeală. Eşecul acestei tentative a fost însă un dezastru.

— Ce-a fost a fost, zise Burke ridicând din umeri. Una dintre

echipele mele îl vânează pe colonel. De îndată ce îi vor da de urmă, individul nu mai are scăpare.

Pierson îl privi exasperată pe ofiţerul CIA.

— Asta înseamnă că nu ai nici cea mai mică idee unde se află acum omul acesta.

— E din nou undeva pe teren, admise Burke. Am trimis câţiva oameni la secţia de poliţie din Santa Fe, după ce mi-ai zis tu că dă târcoale pe acolo, însă individul dispăruse înainte ca să ajungă ei.

— Grozav.

— Ticălosul nu poate ajunge prea departe, Kit, spuse ofiţerul CIA sigur pe el. Am agenţi care supraveghează terminalele aeroporturilor atât din Santa Fe, cât şi din Albuquerque. Şi mai am şi pe cineva la securitatea zborurilor interne, care are acces la toate listele de pasageri de pe avioanele comerciale. Vom afla imediat cum iese la suprafaţă. Şi în clipa aceea, oamenii mei vor pune mâna pe el. Burke încercă să zâmbească. Ai încredere în mine, te rog! Zilele lui Smith sunt numărate.

Şoferii celor două automobile închise la culoare ce mergeau încet, cu farurile stinse, opriră motoarele nu departe de locul de unde pornea drumul cu pietriş. Având în continuare fixat pe faţă aparatul de vedere pe timp de noapte AN/PVS 7, care îi permisese să conducă cu farurile stinse, Jon Smith coborî din cea de-a doua maşină şi se duse cu paşi repezi spre vehiculul din faţă.

Peter Howell coborî geamul portierei. Avea faţa acoperită de un dispozitiv de vedere pe timp de noapte la fel ca şi cel al lui Smith şi nu i se vedeau decât dinţii albi, dezgoliţi într-un zâmbet larg.

— A fost o cursă pe cinste, nu, Jon?

Smith dădu din cap ironic.

— O adevărată plăcere, zise el şi începu să-şi mişte capul şi umerii încordaţi. Ultimele cincisprezece minute ale drumului fuseseră un adevărat coşmar.

Deşi aparatura de vedere pe timp de noapte era de ultimă generaţie, imaginile produse erau departe de a fi perfecte, monocromatice, cu o tentă verzuie şi cu mulţi paraziţi. Aparatura îţi permitea să conduci cu farurile stinse, însă trebuia să te concentrezi destul de serios pentru a nu ieşi de pe şosea sau pentru a evita coliziunea cu vehiculul aflat în faţă.

Spre deosebire de această ultimă porţiune a drumului, urmărirea sedanului care o dusese pe Kit Pierson acasă de la sediul FBI fusese floare la ureche. Chiar la ora aceea târzie, străzile Washingtonului erau pline de maşini. Fusese foarte simplu pentru ei să o urmărească pe femeie de la două sau trei maşini distanţă, fără nici un pericol de a fi observaţi.

Cei doi nu fuseseră prea surprinşi s-o vadă pe Pierson părăsindu-şi locuinţa după numai câteva minute şi plecând cu propria maşină într-o direcţie necunoscută. Amândoi erau convinşi că şedinţa intempestivă de la sediul FBI nu fusese decât o perdea de fum, o scuză pentru adevăratul motiv pentru care plecase atât de precipitat din New Mexico. Din nou, sarcina de a o urmări fusese destul de uşoară, cel puţin la început. Lucrurile începuseră să se schimbe abia după ce Pierson ieşi de pe autostradă şi ajunse pe nişte şosele laterale unde traficul era mult mai slab. Ofiţerul FBI nu era deloc un novice. Şi-ar fi dat imediat seama că ceva nu e în regulă dacă ar fi observat mereu în oglinda retrovizoare aceleaşi două perechi de faruri, urmărind-o pe drumurile pustii de ţară.

Aşa că Smith şi Peter Howell fuseseră nevoiţi să-şi pună aparatura de vedere pe timp de noapte şi să stingă farurile. Chiar şi cu farurile stinse trebuiau să păstreze o distanţă suficient de mare între maşina lui Pierson şi autovehiculele lor şi trebuiau să fie foarte atenţi ca să nu rateze locul unde femeia avea să cotească sau să oprească pentru a ajunge la întâlnire.

Smith aruncă o privire în lungul drumului cu pietriş. În vârful dealului se vedea o mică clădire. Lumina era aprinsă şi se puteau vedea două maşini parcate în faţă. Părea a fi locul unde ajunsese cea pe care o urmăriseră ei.

— Ce părere ai? îl întrebă el încet pe Peter.

Englezul îi arătă cu degetul un punct de pe harta desfăşurată pe scaunul din dreapta lui. Harta făcea parte din echipamentul care îi aştepta la baza aeriană Andrews. Lămpile cu infraroşu de pe aparatele de vedere pe timp de noapte le permiteau să vadă harta.

— Drumul ăsta se înfundă la ferma de pe deal, zise el. Şi nu cred că şi-ar fi băgat doamna Pierson limuzina prin cine ştie ce coclauri ca să meargă mai departe.

— Deci care e planul? întrebă Smith.

— Îţi propun să ne întoarcem cam jumătate de kilometru, spuse Peter. Am văzut un pâlc de copaci unde am putea să ne

ascundem maşinile. După aceea putem merge până la fermă pe jos.

Englezul îşi dezgoli din nou dinţii.

— Să ştii că ard de nerăbdare să aflu pe cine vizitează doamna Pierson la ora asta atât de târzie. Şi ce anume discută.

Smith dădu din cap mohorât. Era şi el sigur că cel puţin o parte din răspunsurile pe care le căuta se aflau acolo, în căsuţa de pe deal.

29

Undeva în apropiere de Meaux, la est de Paris

Ruinele castelului de Montceaux, cunoscut şi sub numele de Castelul Reginelor, erau înconjurate de pădurea cu acelaşi nume ce se întindea deasupra malului sudic al râului Marna, la aproximativ 50 de kilometri la est de Paris.

Ridicat pe la mijlocul secolului al XVI-lea la ordinul puternicei Caterina de Medici, soţie a unui rege al Franţei şi mamă a altor trei, elegantul castel şi vastul său domeniu de vânătoare fuseseră abandonate în jurul anului 1650. Rămăsese foarte puţin din măreţia de odinioară după secole de nepăsare, ceva din impozantul pavilion de intrare din piatră, şanţul de apărare şi câteva secţiuni de zid în care se aliniau golurile fostelor ferestre.

Aburi de umezeală se ridicau de pe tulpinile copacilor pe măsură ce soarele se ridica. Clopotele Catedralei St-Etienne din Meaux, aflată la opt kilometri distanţă de castel, începură dintr-o dată să bată, chemând credincioşii la slujba de duminică. Le răspunseră imediat şi alte clopote ale mai micilor biserici parohiale din satele din împrejurimi.

Două camioane cu remorcă erau trase într-o poiană largă, nu departe de ruinele castelului. După inscripţiile de pe prelate, vehiculele aparţineau unei instituţii numite *Groupe D'Apercu Meteorologique* – Grupul de Supraveghere Meteo.

Mai mulţi tehnicieni trebăluiau în jurul remorcilor. Deja înălţaseră două rampe de lansare înclinate şi orientate spre vest. Fiecare rampă de lansare includea un sistem pneumatic de catapultare. Alţi tehnicieni se aflau lângă două avioane fără pilot, sau UAV-uri, cu elice, fiecare măsurând aproximativ un metru şi jumătate lungime, cu o deschidere a aripilor de doi metri şi jumătate.

Activitatea tehnicienilor era supravegheată de un bărbat înalt, cu părul roşu, cunoscut sub numele de Nones. Din când în când primea în cască rapoarte din partea santinelelor postate în pădure. Nu existau semne că fermierii din împrejurimi ar fi fost

interesaţi de activitatea din poiană.

Unul dintre tehnicienii care trebăluiseră în jurul avioanelor fără pilot, un asiatic încovoiat de spate, cu părul rar, se înălţă în picioare şi se întoarse spre Nones cu o privire satisfăcută.

— Încărcătura a fost fixată. Toate sistemele de zbor şi de control au fost testate. Traiectoria de zbor prin GPS a fost configurată şi confirmată. Ambele aparate sunt gata de zbor.

— Foarte bine, replică Nones. Puteţi să începeţi procedura de lansare.

Uriaşul se dădu într-o parte pentru a le permite oamenilor săi să ridice cu grijă aparatele, care cântăreau în jur de 50 de kilograme fiecare şi să le ducă spre rampele de lansare.

Ochii săi verzi urmăreau cu admiraţie cele două UAV-uri. Aparatele fuseseră copiate după modelele folosite de Forţele Terestre americane în misiuni de recunoaştere, bruiere a comunicaţiilor sau de detectare a armelor nucleare, biologice sau chimice. Nones şi oamenii săi aveau să fie primii care vor folosi aceste aparate într-un tip de misiune total diferită.

Nones schimbă frecvenţa şi intră în legătură cu echipa de supraveghere pe care o avea instalată la Paris.

— Aţi început să primiţi informaţii din zona ţintă, Linden? întrebă el.

— Da, am început, confirmă olandezul. Toţi senzorii şi camerele de luat vederi sunt în funcţiune.

— Şi condiţiile atmosferice?

— Temperatura, presiunea aerului, umiditatea, direcţia şi viteza vântului, toate se încadrează în parametrii stabiliţi, raportă Linden. Centrul recomandă să începeţi când sunteţi gata.

— Am înţeles, spuse încet Nones. Uriaşul se întoarse spre tehnicienii care aşteptau lângă rampele de lansare.

— Puneţi-vă măştile şi mănuşile de protecţie, ordonă el.

Oamenii săi se conformaseră, punându-şi măştile de gaze şi mănuşile groase de protecţie ce le permiteau să părăsească teferi zona în cazul în care vreunul dintre cele două aparate s-ar fi zdrobit la lansare. Nones îşi puse şi el echipamentul de protecţie.

— Catapultele au fost presurizate şi sunt gata de lansare, îi spuse lui Nones tehnicianul cu trăsături asiatice. Individul se ghemuise lângă o consolă de control fixată între cele două rampe de lansare şi aştepta cu degetele oprite deasupra unor comutatoare.

Nones zâmbi.

— Continuă.

Tehnicianul dădu aprobator din cap şi acţionă două comutatoare.

— Motoarele au fost pornite.

Elicele celor două UAV-uri se puseră brusc în mişcare şi începură să se rotească.

Zgomotul produs de rotirea palelor era ca un zumzet slab, ce nu putea fi distins de la mai mult decât câţiva metri depărtare.

— Motoarele au ajuns la puterea maximă.

— Lansaţi! ordonă bărbatul cu ochii verzi.

Cu un fâşâit uşor, prima catapultă fu acţionată şi împinse brusc avionul de-a lungul rampei de lansare şi, de acolo, în aer, într-un arc larg.

Pentru o clipă, ajuns la capătul arcului, avionul fără pilot păru că vrea să se prăbuşească la pământ, însă îşi reveni imediat şi începu să se înalţe, purtat acum de forţa ascensională dată de aripile şi elicea sa. Continuând să se înalţe, aparatul depăşi nivelul copacilor şi se îndreptă spre vest, încadrându-se în cursul prestabilit.

Zece secunde mai târziu, cel de-al doilea aparat se afla şi el în aer. Ambele avioane fără pilot, acum aproape invizibile de la nivelul solului şi prea mici pentru a fi înregistrate pe ecranul radarelor, continuară să urce până la o altitudine de croazieră de aproximativ 900 de metri şi porniră spre Paris, zburând cu o viteză de 160 de kilometri pe oră.

Zona rurală a Virginiei

Mergând aplecat, Jon Smith îl urma pe Peter Howell spre vest, de-a curmezişul unui vast câmp acoperit cu buruieni şi pâlcuri de arbuşti. Datorită aparatelor de vedere pe timp de noapte împrejurimile aveau o ciudată strălucire verzuie. La câteva sute de metri spre stânga, se vedea şoseaua asfaltată, ca o dungă luminoasă ce traversa terenul mai închis la culoare. Înaintea lor, terenul începuse să se înalţe uşor, în timp ce în dreapta rămânea pata întinsă a heleşteului. Drumul cu pietriş pe care cotise Kit Pierson şerpuia până în vârful micului deal din faţă.

Smith intră cu umărul în ceva ascuţit care îi pătrunse prin

haine şi îl făcu să sângereze. Colonelul strânse din dinţi şi îşi continuă drumul. Peter făcea tot posibilul ca să găsească drumul cel mai bun printre tufele încâlcite, dar uneori erau nevoiţi să treacă de-a dreptul printre spinii tăioşi ai vegetaţiei sălbatice care se agăţau de hainele lor negre.

Ajuns la jumătatea pantei, englezul se lăsă într-un genunchi. Cercetă cu atenţie terenul din jur şi apoi îi făcu semn lui Jon să vină lângă el. Casa de pe culmea dealului continua să fie luminată.

Amândoi erau echipaţi pentru o misiune de cercetare pe timp de noapte, pe teren accidentat. În afară de aparatele de vedere pe timp de noapte, fiecare purta o vestă de luptă dotată cu tot felul de echipamente de supraveghere – camere de luat vederi şi dispozitive acustice – pe care le primiseră la baza aeriană Andrews. Smith avea la şold pistolul SIG-Sauer, fixat într-un toc, în timp ce Peter era înarmat cu un Brown-ing Hi-Power. Amândoi purtau în plus, de-a curmezişul spatelui, pentru cazuri de urgenţă, câte un pistol mitralieră Heckler Koch MP5.

Peter îşi scoase mănuşa şi ridică un deget umezit în prealabil cu limba pentru a verifica direcţia din care bătea briza răcoroasă a nopţii. Dădu din cap mulţumit de rezultat.

— Avem un pic de noroc. Vântul bate dinspre vest.

Smith nu zise nimic, neştiind ce să creadă. Prietenul său petrecuse ani de zile pe teren, la început în cadrul trupelor SAS, apoi ca angajat al MI6. Peter Howell era mult mai familiarizat decât el cu deplasarea într-un teren potenţial ostil.

— Vântul nu va duce spre ei mirosul nostru, explică englezul. Dacă există vreun câine acolo, nu ne va simţi că ne apropiem.

Peter îşi puse la loc mănuşa şi porni din nou la drum. Mergeau din ce în ce mai aplecaţi pe măsură ce se apropiau de culmea dealului. Ajunseseră la câţiva metri de minele unui hambar fără acoperiş, mai degrabă o grămadă de scânduri putrezite decât o construcţie propriu-zisă. Dincolo de el, se vedeau maşinile parcate: Volkswagenul Passat al lui Kit Pierson şi încă una, mai veche, de producţie americană. Lumina care reuşea să străbată printre draperiile lăsate ale micii clădiri cu un singur nivel, ţinta lor, ieşea puternic în evidenţă cu ajutorul aparatelor de vedere pe timp de noapte.

Smith observă că în jurul clădirii vegetaţia de dimensiuni mai mari fusese îndepărtată în întregime. Îl urmă imediat pe Peter care se culcase pe burtă. Amândoi se târâră cu mişcări energice

prin iarba scurtă, pentru a ajunge cât mai repede la adăpostul celor două maşini.

— Şi acum ce facem? întrebă apoi colonelul.

Peter arătă cu capul în direcţia unei ferestre mari, nu departe de uşa de intrare.

— Ar trebui să mergem până acolo, spuse el încet. Cred că am văzut o umbră mişcându-se în spatele draperiilor. Oricum, merită să aruncăm o privire. Vrei să mă acoperi, Jon?

Smith îşi scoase pistolul din toc.

— Sunt gata.

Prietenul său dădu din cap şi traversă apoi rapid suprafaţa de beton pe care erau parcate maşinile şi dispăru într-o tufa de iarbă înaltă ce creştea chiar lângă peretele fermei. Dacă n-ar fi avut ochelarii de vedere pe timp de noapte, Smith nu şi-ar fi putut da seama unde dispăruse tovarăşul său. Pentru cineva nedotat cu un asemenea dispozitiv, Peter nu era altceva decât o umbră care dispăruse în noapte.

Englezul se ridică într-un genunchi şi cercetă cu atenţie fereastra de deasupra. Satisfăcut, se lăsă din nou jos la pământ şi-i făcu semn lui Jon să vină lângă el.

Smith traversă în goană spaţiul deschis, simţindu-se foarte expus. Se aruncă apoi în iarbă şi rămase nemişcat, respirând din greu.

Peter se aplecă şi-i şopti la ureche făcând un semn către fereastră:

— Pierson e cu siguranţă înăuntru.

Smith zâmbi uşor.

— Mă bucur să aud asta. Mi-ar fi fost tare ciudă dacă aş fi aflat că mi-am julit genunchii degeaba. Colonelul se răsuci pe spate şi-şi scoase dintr-unul din buzunarele vestei un dispozitiv portabil de ascultare cu laser. Îşi puse căştile la urechi, acţionă un comutator ce puse în funcţiune laserul în infraroşu şi apoi îndreptă dispozitivul spre geamul aflat deasupra lor.

Reflexia fasciculului laser îndreptat spre fereastră ar fi trebuit să înregistreze vibraţiile produse de cei care vorbeau în interior. Dacă totul funcţiona cum trebuie, componentele electronice ale dispozitivului urmau să transforme apoi aceste reflexii în sunete inteligibile în casca din ureche.

Aproape spre surprinderea sa, sistemul funcţionă din prima încercare.

— Fir-ar să fie, Kit, auzi el vocea mânioasă a unui bărbat. Nu

poţi să te retragi din operaţiune tocmai acum. Vom merge mai departe, indiferent dacă îţi convine sau nu. Nu există alte opţiuni. Ori reuşim noi să distrugem Mişcarea Lazarus, ori ne distruge ea pe noi!

30

Biroul privat al lui Lazarus

Bărbatul numit Lazarus şedea calm în spatele mesei solide, din lemn de tec, închis la culoare, din biroul său privat. Încăperea era cufundată în tăcere, răcoroasă şi luminată discret. Sistemul de ventilaţie care bâzâia uşor în fundal aducea înăuntru un aer curăţat de orice urmă a lumii înconjurătoare.

Cea mai mare parte din masă era ocupată de un display mare de calculator. Cu o uşoară apăsare a degetului pe o tastă, Lazarus schimba imaginile ce apăreau pe monitor, luate cu diverse camere instalate în diferite colţuri ale lumii. Una, montată se pare la bordul unui avion, urmărea de la o înălţime de o mie de metri defilarea unui peisaj rural dominat de cursul întortocheat al unui râu. Sate, drumuri de ţară, poduri şi pâlcuri de pădure apăreau brusc în imagine şi dispăreau apoi pe măsură ce aeronava mergea mai departe. O altă cameră prelua imagini de pe o stradă murdară plină cu carcase de maşini vandalizate. De o parte şi de alta se înălţau blocuri urâte din beton. Ferestrele de la parter erau baricadate cu bare de oţel.

Sub imaginile primite de la camerele de luat vederi, pe monitor erau afişate ora locală, ora Parisului şi ora de pe Coasta de Est a Statelor Unite. Lângă calculator se afla receptorul unui sistem de telefonie prin satelit. Două leduri de culoare verde, ce clipeau intermitent, indicau legături în aşteptare cu două dintre echipele lui speciale.

Lazarus zâmbi, savurând pe deplin senzaţia extraordinară pe care i-o producea desfăşurarea, sub ochii săi, într-o sincronizare perfectă, a unui plan deosebit de complet şi minuţios elaborat. Cu o singură comandă, pusese în mişcare ultimul experiment de teren de care avea nevoie pentru a aduce la perfecţiune instrumentele pe care le alesese pentru salvarea planetei. Cu o alta, urma să declanşeze o serie de acţiuni menite să aducă CIA, FBI-ul şi Serviciul Secret de Informaţii Britanic într-o stare de haos autodistructiv.

În curând, îşi spuse el în gând, foarte curând. Când soarele avea să se înalţe mai sus asupra emisferei vestice, întreaga lume va putea să vadă îngrozită că cele mai rele temeri în legătură cu ipocrizia Statelor Unite se confirmă. Alianţele vor suferi o lovitură foarte puternică. Rănile vechi vor fi redeschise. Rivalităţi mult timp ascunse vor ieşi din nou la suprafaţă. Şi în momentul în care adevărata semnificaţie a ceea ce se întâmpla avea să devină clară pentru toată lumea, nimeni nu va mai putea să-l oprească.

Telefonul de pe linia internă sună o singură dată. Lazarus apăsă pe butonul interfonului.

— Da?

— Avioanele fără pilot se află la mai puţin de cincizeci de kilometri de ţintă, se auzi vocea şefului echipei de tehnicieni. Amândouă funcţionează perfect şi se încadrează în parametrii stabiliţi.

— Foarte bine. Continuaţi aşa cum am stabilit, ordonă Lazarus şi întrerupse legătura. Cu o altă mişcare uşoară a degetului, stabili legătura prin satelit cu una dintre echipele sale de pe teren.

— Operaţiunea din Paris este în curs de desfăşurare, îi spuse el bărbatului de la celălalt capăt al firului, care aşteptase răbdător apelul său. Fii gata să execuţi cele stabilite la următorul meu semnal.

Zona rurală a Virginiei

Trei maşini de teren erau ascunse în spatele unui pâlc de copaci crescut pe o mică ridicătură, la câteva sute de metri distanţă de ferma lui Burke, spre vest. Doisprezece bărbaţi îmbrăcaţi în haine închise la culoare aşteptau la adăpostul copacilor. Patru dintre ei fuseseră postaţi ca santinele în diverse puncte ale limitei exterioare a zonei cu vegetaţie şi supravegheau împrejurimile cu ajutorul unor aparate de vedere pe timp de noapte de producţie britanică. Alţi şapte stăteau ghemuiţi în interiorul pâlcului de copaci şi făceau ultimele verificări ale bogatului sortiment de arme cu care erau dotaţi.

Cel de-al doisprezecelea, bărbatul înalt, cu ochii verzi, numit Terce, şedea în cabina uneia dintre maşini.

— Am înţeles, spuse el la telefonul mobil, securizat. Suntem

gata.

Terce închise telefonul şi îşi concentră din nou atenţia asupra conversaţiei aprinse pe care o auzea în cască. O voce furioasă tocmai spunea: „Ori reuşim noi să distrugem Mişcarea Lazarus, ori ne distruge ea pe noi!”.

— Rolul ăsta melodramatic nu ţi se potriveşte deloc, Hal, se auzi o voce rece de femeie. Eu nu spun că trebuie să renunţăm la lupta împotriva Mişcării. Însă operaţiunea TOCSIN nu mai merită preţul pe care îl plătim sau riscurile pe care trebuie să ni le asumăm. Şi am vorbit foarte serios atunci la telefon: dacă operaţiunea asta nenorocită se duce dracului, n-o să fiu singura care o încasează.

Terce putea asculta discuţia dintre cei doi datorită unui micro emiţător pe care îl plantase la fermă înainte de sosirea lui Burke. Ofiţerul CIA avusese dreptate. Nu se mai puteau baza pe Pierson. Noroc că acest lucru nu mai avea absolut nici o importanţă, se gândi el amuzat.

Terce verifică din obişnuinţă încărcătorul Waltherului, îi înşurubă amortizorul şi puse apoi pistolul în buzunarul hainei. Îşi privi apoi cadranul luminos al ceasului. Mai erau doar câteva minute până la momentul în care avea să intre în acţiune.

Un beep slab, dar insistent îi anunţă primirea unui apel din partea uneia dintre santinele. Comută imediat frecvenţele.

— Raportează.

— Aici e McRae. Am văzut ceva mişcându-se lângă casă, îl avertiză santinela care vorbea cu accent scoţian.

— Vin imediat, zise Terce. Uriaşul sări din maşină, aplecându-şi capul ca să nu se lovească şi începu să alerge spre limita barierei de copaci. Îl găsi pe McRae ghemuit în spatele unui trunchi de copac căzut la pământ şi se aşeză lângă el.

— Uită-te şi tu. În tufişul acela, nu departe de uşa din faţă, spuse scoţianul arătând cu degetul. Nu se mai vede nimic acum, însă îţi jur că am văzut ceva mişcând acum câteva clipe.

Bărbatul cu ochii verzi îşi duse la ochi propriul său binoclu şi începu să cerceteze încet latura sudică a casei lui Burke. Două siluete omeneşti ieşiră imediat în evidenţă, albe pe fondul gri al vegetaţiei dense în care se ascunseseră.

— Ai ochi foarte buni, McRae, spuse calm Terce. Funcţionarea aparatelor de vedere pe timp de noapte folosite de santinelele sale se baza pe amplificarea tuturor surselor de lumină ambientală. Ele transformau noaptea într-o zi ireală, de culoare

verde, dar nu puteau detecta „căldura”, aşa cum făcea echipamentul pe care îl folosea el. Cântărind peste două kilograme şi valorând aproape şaizeci de mii de dolari, binoclul cu imagine termală, de producţie franceză, pe care îl avea la ochi era mult mai eficace, fiind ultimul răcnet în materie. Într-o noapte cu cer acoperit ca aceea, cele mai bune sisteme bazate pe intensificarea luminii aveau o rază de acţiune de cel mult trei sau patru sute de metri. Prin contrast, folosind binoclul său cu imagine termală, Terce avea posibilitatea să detecteze căldura unui trup uman aflat la peste patru kilometri distanţă.

Terce se întrebă dacă era o simplă coincidenţă faptul că cei doi spioni îşi făcuseră apariţia la scurtă vreme după sosirea la fermă a lui Kit Pierson. Nu cumva femeia îi adusese cu ea, conştient sau nu? Uriaşul ridică din umeri, fiindcă acest lucru nu avea deloc importanţă. El, oricum, nu credea în coincidenţe. La fel ca şi şeful lui.

Uriaşul trecu rapid în revistă opţiunile pe care le avea la îndemână. Pentru o clipă regretă decizia Centrului de a-l transfera pe cel mai bun lunetist al său în echipa de securitate aflată în Paris. Ar fi fost mult mai simplu şi mai puţin periculos să-i elimine pe cei doi inamici cu două gloanţe bine ţintite trase de la distanţă. Îşi dădu însă imediat seama că regretele sale nu aveau cum să modifice condiţiile concrete cu care avea de-a face. Echipa sa de aici era echipată şi antrenată pentru lupta de la mică distanţă, aşa că se vedea nevoit să aplice tacticile corespunzătoare.

Terce îi întinse binoclul său lui McRae.

— Ţine-i sub urmărire pe cei doi, ordonă el cu răceală. Anunţă-mă imediat dacă fac vreo mişcare neaşteptată.

Uriaşul îşi scoase apoi telefonul mobil şi formă un număr din memoria aparatului.

Telefonul de la celălalt capăt sună o singură dată.

— Aici Burke.

— Terce la aparat, spuse uriaşul încet. Nu reacţiona în nici un fel la cele ce urmează să-ţi spun. Ai înţeles?

La capătul celălalt al firului se aşternu tăcerea preţ de câteva secunde.

— Da, te-am înţeles, răspunse Burke într-un târziu.

— Perfect. Acum ascultă-mă cu atenţie. Echipa mea de supraveghere a detectat o activitate ostilă în preajma casei tale. Eşti ţinut sub observaţie. De la foarte mică distanţă. De la câţiva

metri.

— Ceea ce-mi spui e... foarte interesant, spuse nervos ofiţerul CIA şi făcu o pauză ezitând. Oamenii tăi sunt în stare să rezolve situaţia asta?

— Bineînţeles, îl asigură Terce.

— Şi poţi să-mi indici şi un interval de timp în care se va încheia operaţiunea?

Ochii verzi ai uriaşului străluciră în întunericul nopţii.

— În câteva minute, domnule Burke. În câteva minute.

— Înţeleg. Din nou Burke ezită. Într-un târziu întrebă: Să înţeleg că e vorba despre o problemă între agenţii?

Terce îşi dădu seama că celălalt voia să afle dacă Kit Pierson era cumva responsabilă de prezenţa spionilor lângă casa sa. Zâmbi amuzat. În acel stadiu al evenimentelor avea foarte puţină importanţă dacă Kit Pierson era vinovată sau nu.

— Cred că ar fi înţelept să crezi acest lucru, îi răspunse el lui Burke.

— Asta e foarte grav, spuse nervos ofiţerul CIA. Foarte grav.

— Da, aşa este, încuviinţă uriaşul. Deocamdată rămâi pe loc, îi mai spuse el lui Burke şi închise telefonul.

Terce îşi recupera binoclul de la McRae.

— Du-te la maşini şi adu-i şi pe ceilalţi aici. Spune-le să nu facă zgomot.

Uriaşul rânji satisfăcut.

— Ne pregătim de vânătoare.

— Cine era la telefon, Hal? întrebă îngrijorată Kit Pierson.

— Ofiţerul de serviciu de la Langley, răspunse Burke rostind distinct fiecare cuvânt. Vocea lui era tensionată şi nu suna deloc natural.

— Cei de la NSA tocmai au trimis un curier cu câteva interceptări referitoare la Mişcare...

Jon Smith ascultă cu atenţie şi se încruntă. Continuând să ţină microfonul cu laser îndreptat spre fereastra de deasupra, colonelul întoarse capul spre Peter Howell.

— S-a întâmplat ceva, spuse el în şoaptă. Burke tocmai a primit un telefon şi şi-a schimbat brusc atitudinea. Acum vorbeşte despre cu totul altceva.

— Crezi că e posibil să ne fi descoperit? întrebă Peter.

— S-ar putea. Deşi nu-mi dau seama cum.

— E posibil să-l fi subestimat pe individul ăsta, spuse Peter lăsându-şi înciudat colţurile gurii în jos.

— Un păcat de neiertat în meseria noastră. Bănuiesc că acest domn Burke de la CIA are la dispoziţie mult mai multe resurse decât bănuiam noi.

— Vrei să spui că are întăriri?

— Foarte posibil. Englezul îşi scoase harta din buzunarul vestei şi începu s-o studieze, urmărind cu degetul liniile de contur şi formele de teren. Se opri asupra înălţimii împădurite aflate nu departe, spre vest.

— Dacă aş vrea să am o vedere bună asupra acestei case, aici mi-aş instala punctul de observaţie.

Smith simţi că i se ridică părul de pe ceafa. Peter avea dreptate. Culmea aceea oferea o vedere clară asupra celei mai mari părţi a terenului din jurul fermei, inclusiv asupra locului în care se aflau ei în clipa aceea.

— Ce propui?

— Să ne retragem imediat, răspunse cu vioiciune englezul, băgându-şi repede harta înapoi în buzunar. Îşi petrecu apoi peste cap cureaua cu care era fixat la spate pistolul mitralieră şi trase de pârghie, băgând glonţ pe ţeavă.

— Nu ştim ce forţe avem în faţă şi nu cred că are rost să aşteptăm aici ca proştii ca să aflăm acest lucru pe pielea noastră. Am obţinut informaţii foarte importante, Jon. Hai să nu ne forţăm norocul în seara asta.

Smith încuviinţă cu o mişcare a capului şi lăsă jos aparatura de ascultare cu laser.

— Ai dreptate, zise el şi-şi pregăti pistolul mitralieră.

— Atunci vino după mine. Peter se ridică în picioare şi apoi, alergând aplecat, se retrase în spatele celor două maşini parcate în apropierea casei. Smith îl urmă la scurt timp, mişcându-se cât putea de repede şi încercând în acelaşi timp să rămână cât mai aproape de pământ. Aştepta în orice moment să audă un strigăt sau să simtă impactul unui glonţ. Nu se întâmplă însă nimic şi singurul lucru care se auzea era sângele care îi pulsa puternic în tâmple.

De acolo, cei doi trecură printre ruinele hambarului şi coborâră panta care ducea spre câmpul plin cu buruieni, căutând să menţină între ei şi înălţimea dinspre vest de unde fuseseră reperaţi, ridicătura de pământ pe care se afla casa lui Burke. Peter mergea în faţă, deschizând drumul printre buruienile înalte

şi tufişurile dese cu o pricepere căpătată în ani de zile de practică.

Ajunseseră aproape de malul heleşteului, când englezul se lăsă brusc pe burtă în noroiul din spatele unei tufe. Smith se aruncă şi el la pământ şi apoi începu să se târască spre englez, folosindu-se de coate şi de genunchi şi ţinând strâns la piept pistolul mitralieră. Încerca să nu tragă prea mult aer în piept. Se aflau sub nivelul la care bătea briza aceea răcoroasă pe deasupra câmpului şi aerul era stătut, cu miros de alge şi fructe putrezite.

— Dumnezeule, murmură Peter. Ne-am ars! Ascultă.

Smith ciuli urechile şi auzi zgomotul stins al motorului unei maşini care creştea în intensitate. Îşi înălţă precaut capul pe deasupra buruienilor. La aproximativ două sute de metri distanţă, o maşină mare de teren înainta pe drumul de ţară, îndreptându-se spre est. Vehiculul mergea cu farurile stinse.

— Crezi că o să ne găsească maşinile? întrebă el în şoaptă.

Peter încuviinţă supărat. Micul pâlc de copaci nu oferea o ascunzătoare prea grozavă în faţa unor inamici hotărâţi.

— Mai mult ca sigur, spuse el. Şi când vor da de ele, să vezi ce iad o să se dezlănţuie pe aici, dacă nu cumva s-a şi dezlănţuit. Englezul aruncă o privire peste umăr. Din păcate, s-a şi dezlănţuit, murmură el. Uită-te în spate, Jon. Dar fă-o încet de tot.

Smith întoarse cu grijă capul şi văzu o linie formată din cinci bărbaţi cu aparate de vedere pe timp de noapte la ochi ce coborau încet panta din spatele lor. Fiecare dintre ei avea în mâini un pistol mitralieră sau o carabină de asalt.

Jon simţi că i se usucă gura. În scurtă vreme, cei care îi vânau aveau să ajungă la mai puţin de o sută de metri depărtare de ei. Erau prinşi în capcană.

— Ai vreo idee? întrebă el în şoaptă.

— Da. Îi facem pe cei cinci să se culce la pământ şi după aia o luăm la fugă ca iepurii, răspunse Peter. Nu te apropia de drum. Nu avem destulă acoperire în direcţia aceea. Trebuie să ne îndreptăm spre nord.

Englezul se răsuci şi se ridică într-un genunchi cu pistolul mitralieră gata de tragere, fiind urmat, o secundă mai târziu, de Smith.

Jon ezită pentru o clipă, cu degetul pe trăgaci, neştiind dacă e cazul să tragă pentru a ucide sau doar pentru a-i speria pe

adversari. Făceau oare aceştia parte din echipa care încercase deja să-l ucidă? Erau aliaţi ai acelora? Sau era vorba despre oameni de la CIA, ori gardieni dintr-o firmă privată de securitate care aveau misiunea să asigure protecţia proprietăţii lui Burke?

Mişcarea lor bruscă atrase atenţia unuia dintre bărbaţii care coborau pe panta dealului. Acesta rămase ţintuit locului.

— Contact, în faţă! strigă el într-o engleză cu un puternic accent străin. Imediat după aceea, individul deschise focul şi trimise o salvă de gloanţe de 9 mm în direcţia celor doi.

Îndoielile lui Smith se risipiră imediat ce gloanţele începură să şuiere în jurul lui. Indivizii aceia erau mercenari şi nu aveau de gând să ia prizonieri. Atât el, cât şi Peter răspunseră cu câte o serie de trei focuri bine ţintite, mişcând pistoalele automate MP5, din lateral spre centrul liniei de trăgători. Unul dintre cei cinci atacatori scoase un strigăt şi se frânse de mijloc, lovit în stomac. Ceilalţi se aruncară imediat la pământ.

— S-o ştergem! ţipă scurt Peter, lovindu-l pe Smith cu palma pe umăr.

Săriră amândoi în picioare şi începură să alerge spre nord, îndepărtându-se de drumul de ţară. Englezul era din nou în frunte, însă de data asta nu mai pierdea timpul ocolind tufele şi crengile. Acum alerga drept înainte nemaiţinând seama de foşnetul vegetaţiei. Nu mai trebuiau să se ascundă, ci să fugă cât mai repede şi să ajungă cât mai departe înainte ca indivizii aceia să-şi revină din surpriză şi să înceapă să tragă din nou.

Smith îşi dădea toată silinţa să nu rămână în urmă. Ţinea mâinile şi arma ridicate în faţă pentru a-şi feri figura de ramurile şi ţepii ascuţiţi din calea lor. Hainele şi mănuşile pe care le purta nu ofereau o protecţie prea strălucită şi, în scurt timp, se umplu de zgârieturi şi de înţepături. Transpiraţia care i se scurgea pe antebraţe îi provoca usturimi în locurile rănite.

Împuşcăturile izbucniră din nou în urma lor. Gloanţele şuierau pe lângă ei şi pătrundeau prin vegetaţia deasă, aruncând în toate părţile frunze, aşchii şi bulgări de pământ.

Se lăsară la pământ şi se răsuciră cu faţa spre direcţia de unde veniseră. Se târâră până într-o mică adâncitură făcută de apa care se scurgea, atunci când ploua, de pe dealul din faţă.

— Nu se lasă ticăloşii, comentă Peter în timp ce gloanţele treceau pe deasupra capetelor lor. Oameni hotărâţi, adăugă englezul şi rămase cu urechile ciulite.

— Trag numai doi. Pe unul l-am nimerit noi. Unde sunt ceilalţi

doi?

— Se apropie de noi, răspunse Smith cu o voce îngrijorată. În timp ce tovarăşii lor le asigură acoperirea.

— Cred că ai dreptate. Pe faţa lui Peter apăru un zâmbet. Hai să le arătăm că nu e o idee prea bună, ce zici?

Jon încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Perfect, spuse calm Peter. Să-i dăm drumul.

Ignorând gloanţele care secerau vegetaţia din jurul lor, cei doi se ridicară în picioare şi începură să tragă din nou aceleaşi serii de câte trei focuri trase în evantai, ca să acopere întreg câmpul de luptă din faţa lor. Smith avu senzaţia că aude nişte strigăte înăbuşite şi că vede nişte siluete aruncându-se în buruieni. Mai multe arme începură să latre în direcţia lor, semn că trăgătorii pe care îi forţaseră să se arunce la pământ îşi reveniseră din surpriză şi deschiseseră la rândul lor focul.

Smith şi Peter se lăsară înapoi în şanţ şi începură să se târască rapid de-a lungul lui. Şanţul scădea în adâncime spre est, urmând panta câmpului abandonat. După ce parcurseseră cam cincizeci de metri, cei doi îndrăzniră să ridice capul pentru a arunca din nou o privire în direcţia inamicilor lor. Unul dintre urmăritori continua să tragă rafale scurte în direcţia unde se presupunea că încă se mai află ei, pentru a-i determina să stea culcaţi la pământ. Ceilalţi trei trăgători se puseseră în mişcare şi se îndreptau şi ei spre est, dispersându-se din alergare pentru a forma o linie de tragere pe toată lăţimea câmpului.

— La dracu’, zise Peter printre dinţi. Ce naiba mai pun la cale acum?

Smith îşi miji ochii. Inamicii nu mai păreau interesaţi să se apropie de ei. În loc de asta, indivizii încercau să stabilească un cordon care să le taie orice posibilitate de retragere spre şosea şi spre vehiculele pe care le ascunseseră după pâlcul de copaci.

— Suntem hăituiţi ca la o partidă de vânătoare! observă el.

Englezul se holbă la el o secundă. Apoi strânse din fălci şi dădu din cap.

— Ai dreptate, Jon. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama mai devreme. Indivizii acţionează exact ca nişte hăitaşi care împing vânatul spre lanţul de trăgători. Englezul mişcă dezgustat din cap. Ne tratează ca pe un stol de potârnichi sau de prepeliţe.

Fără să vrea, Smith zâmbi, reuşind cu greu să se stăpânească să nu izbucnească în râs. Prietenul său era indignat fiindcă inamicii îndrăzniseră să-l insulte.

Peter întoarse capul cercetând câmpul, care spre nord era plin de tufişuri dese.

— Sunt sigur că ne-au pregătit o frumuseţe de ambuscadă undeva în direcţia asta, spuse el scoţând încărcătorul gol de la armă şi fixând unul plin. Va fi destul de dificil să trecem de ei.

— Bineînţeles, spuse Smith. Însă avem cel puţin un avantaj.

Peter ridică surprins dintr-o sprânceană.

— Da? Vrei să-mi spui şi mie care e acela?

— Sigur, făcu Smith calm lovindu-şi uşor cu palma pistolul mitralieră. Din câte ştiu eu, nici potârnichile nici prepeliţele nu au posibilitatea să tragă în vânători.

De data asta fu rândul lui Peter să se abţină pentru a nu izbucni în râs.

— Ai dreptate, zise el încet. Foarte bine, Jon, hai să mergem să vedem dacă reuşim să ne transformăm din vânat în vânători.

Părăsiră şanţul şi începură să înainteze spre nord. Drumul prin vegetaţia deasă era foarte sinuos. Mergeau pe urmele lăsate de micile animale care îşi aveau vizuinile pe câmp. Amândoi încercau să stea cât mai aproape de pământ şi îşi foloseau cu prisosinţă picioarele, genunchii şi coatele pentru a înainta cât mai repede, fără a face însă prea mult zgomot şi a mişca prea tare vegetaţia de deasupra lor. În condiţiile în care, undeva, în întuneric, îi aştepta un inamic nevăzut, deplasarea în linişte, fără a fi observaţi, devenise tot atât de vitală, ca şi viteza.

Fruntea lui Smith se umpluse de broboane de sudoare. Se şterse repede pentru a împiedica transpiraţia amestecată cu praf să ajungă pe lentilele aparatului de vedere pe timp de noapte. Nu reuşea să vadă mai mult de câţiva metri în faţă prin vegetaţia deasă prin care înaintau. Aerul era greu şi mirosea a pământ şi excremente de animal.

Din când în când, gloanţele şuierau pe deasupra lor sau retezau crengile arbuştilor de pe flancuri. Toţi cei patru mercenari ce înaintau în linie în spatele lor începuseră să tragă, în scopul de a îndrepta prada pe care nu o vedeau în direcţia ambuscadei.

Smith respira din ce în ce mai greu din cauza efortului de a se deplasa atât de repede în poziţia aceea incomodă. Se străduia să rămână cât mai aproape de Peter şi urmărea cu atenţie locul unde tovarăşul său punea piciorul pentru a nu mişca prea tare din loc vegetaţia printre care se strecurau.

Peter se opri brusc. Timp de câteva secunde foarte lungi,

englezul rămase total nemişcat, privind cu atenţie şi ciulindu-şi urechile. Apoi, cu o mişcare abia vizibilă, îi făcu semn cu mâna lui Jon să se uite într-o parte.

Smith îşi ridică precaut capul şi studie terenul din faţă prin perdeaua de buruieni. Se aflau nu departe de marginea nordică a câmpului. Resturile unui gard din uluci se întindeau spre est şi vest. Imediat după gard, terenul cobora într-o mică vâlcea pentru a se ridica apoi spre o culme joasă ce înainta spre nord-est. În afară de câteva tufe de iarbă şi doi trei copăcei, panta nu oferea prea mult adăpost celui care ar fi vrut s-o urce.

Peter făcu un semn în direcţia ridicăturii de pământ, indicându-i colonelului că acolo se aflau inamicii.

Smith dădu din cap. Înălţimea părea locul cel mai potrivit pentru ambuscada spre care fuseseră împinşi. Cei care stăteau pe culme aveau o poziţie foarte favorabilă de observaţie şi de tragere asupra a tot ceea ce mişca în această parte a terenului fermei. Şansele lor de supravieţuire deveneau din ce în ce mai mici.

Peter îi remarcă privirea îngrijorată şi ridică din umeri.

— Nu avem ce face, murmură el. Englezul îşi scoase un încărcător gol dintr-un buzunar al vestei şi aşteptă până când Jon făcu şi el acelaşi lucru.

— Foarte bine, spuse Peter în şoaptă. Uite care e planul, continuă el ţinând încărcătorul gol în mână. Ca să le distragem atenţia, aruncăm astea spre dreapta cât mai departe posibil. Apoi ne năpustim peste culme, ajungem de partea cealaltă şi pornim spre dreapta trăgând în tot ce mişcă.

Smith rămăsese cu gura căscată.

— Asta e tot?

— N-avem timp pentru altceva mai spectaculos, Jon, spuse englezul încercând să-l liniştească. Trebuie să-i lovim rapid şi în forţă. Viteza şi îndrăzneala sunt singurele noastre atuuri. Dacă unul dintre noi e rănit, celălalt trebuie să continue acţiunea pe cont propriu. De acord?

Smith încuviinţă cu o mişcare a capului. Nu îi plăcea deloc această întreprindere, însă tovarăşul său avea dreptate. În situaţia în care se aflau, orice întârziere putea fi fatală. Inferioritatea numerică în care se aflau era atât de copleşitoare, încât singura lor şansă de salvare era să-şi croiască drum printre cei aflaţi în faţă şi apoi să-şi continue goana.

Cu încărcătorul gol în mâna stângă şi strângând pistolul

mitralieră cu dreapta, Smith se ridică încet într-un genunchi, pregătindu-se să ţâşnească peste gard şi să traverseze apoi terenul deschis din spatele acestuia. Lângă el, Peter făcu acelaşi lucru.

O altă salvă de gloanţe trase la întâmplare trecu pe deasupra lor. Apoi se lăsă din nou tăcerea.

— Pregăteşte-te, şopti Peter. Fii gata. Acum!

Cei doi bărbaţi aruncară în acelaşi timp, cât de departe putură, spre dreapta, încărcătoarele goale. Containerele curbate din metal aterizară cu zgomot în liniştea nopţii.

În aceeaşi clipă, Smith sări în picioare şi începu să alerge. Sări peste gardul prăbuşit, se rostogoli pe panta din spatele acestuia şi apoi se ridică imediat, în timp ce Peter îl urma la câţiva metri distanţă.

Colonelul auzi mai multe strigăte mânioase ce veneau din spatele lor şi din dreapta, dar inamicul îi descoperise prea târziu. Cei doi urcară în fugă mica pantă şi trecură de partea cealaltă.

Smith se întoarse imediat spre dreapta, ţinând pistolul mitralieră cu ambele mâini, căutând o ţintă în spaţiul verzui creat de aparatul de vedere pe timp de noapte. Acolo! Văzu o siluetă care se mişca sub crengile aplecate până la pământ ale unui mesteacăn, aflat la mai puţin de zece metri în faţă. Era un bărbat care aşteptase întins pe burtă, cu capul ridicat să vadă ce se petrece peste creastă. Acum individul încerca disperat să se rotească şi să-şi îndrepte arma – un pistol mitralieră Uzi – în direcţia lor.

Reacţionând mai rapid, Jon îşi aţinti pistolul MP5 asupra lui şi trase trei gloanţe. Toate trei îşi loviră ţinta. Impactul îl trânti pe trăgător înapoi şi-l lipi de trunchiul copacului.

Cei doi nu se opriră nici o secundă şi continuară să alerge de-a lungul malului, care cotea spre nord-est. Se separară, astfel încât focul inamicului să nu-i lovească pe amândoi. Panta de pe partea aceea a malului era acoperită cu zone de arbuşti, întrerupte de mici spaţii libere. Dezorientaţi din cauza împuşcăturilor, cei patru mercenari folosiţi pe post de hăitaşi începuseră să tragă la întâmplare, lovind în panta de pe partea cealaltă a malului. Unele gloanţe ricoşau şi se înfigeau în trunchiurile arborilor de deasupra lor.

Smith tocmai înainta precaut într-un mic luminiş când zări cu coada ochiului drept ceva mişcându-se. Se răsuci imediat şi văzu ţeava unui carabine de asalt M16 care ieşea dintre resturile unui

trunchi de copac prăbuşit la pământ. Ţeava era îndreptată direct spre el! Colonelul se aruncă la pământ exact în momentul în care trăgătorul invizibil apăsă pe trăgaci. Un glonţ calibru 5, 56 mm îi atinse umărul stâng, pătrunzând prin haine şi piele. Alte două gloanţe se înfipseră în pământ, la câţiva centimetri de el.

Jon se rostogoli într-o parte, încercând disperat să iasă din cătarea trăgătorului. Gloanţele individului îl urmăreau însă implacabil, ridicând praful la numai câţiva centimetri de capul lui. Continua să se rostogolească şi căuta ceva după care să se adăpostească. Nu găsea nimic. Era prins fără scăpare acolo, în spaţiul acela descoperit.

Îşi făcu însă apariţia Peter care deschise focul şi începu să tragă metodic, rafale controlate, în trunchiul de copac. Bucăţi de lemn săreau în aer în toate direcţiile. Trăgătorul ascuns ţipă o dată scurt şi apoi se lăsă tăcerea.

— Eşti teafăr, Jon? întrebă încet Peter.

Smith îşi verifică rana. Tăietura de la umăr sângera puternic şi în curând avea să-l doară îngrozitor. În mod miraculos, aceea era însă singura rană cu care se alesese.

— N-am nimic, răspunse el respirând cu greu. Încă nu-şi revenise din şocul produs de faptul că fusese cât pe ce să fie ucis atât de uşor. Făcuse o mare greşeală atunci când ieşise în spaţiul acela descoperit, o greşeală pe care o comiteau numai noii recruţi, îşi zise el furios.

— Atunci du-te să vezi dacă ticălosul acela e mort cu adevărat. Te acopăr eu, zise Peter. Fă-o însă foarte repede.

— Am plecat. Smith se ridică în picioare şi ieşi imediat din luminiş. Ocoli locul printre ramurile arbuştilor şi ajunse lângă trunchiul de copac, având grijă să nu fie în bătaia armei englezului. Dădu cu grijă la o parte un smoc de iarbă şi văzu un bărbat întins pe burtă. Carabina era aruncată ceva mai încolo.

Individul era oare mort sau doar se prefăcea? Pentru o clipă, se gândi să tragă câteva gloanţe în trupul întins pe jos ca să termine treaba. Renunţă însă imediat încruntându-se. În vâltoarea luptei era în stare să ucidă fără nici o ezitare, însă nu putea să tragă în cineva întins fără apărare la pământ. Ar fi fost ceva împotriva jurămintelor pe care le făcuse când îşi alesese cariera de medic şi, probabil, mult mai important, împotriva tuturor convingerilor sale.

Se apropie şi mai mult, ţinând pistolul mitralieră în poziţie de tragere. De sub trupul prăbuşit la pământ se lăţea o baltă de

sânge. Individul era mic de înălţime şi slăbuţ. Jon se apropie şi mai mult, pregătindu-se să se aplece ca să vadă dacă trăgătorul mai avea puls.

Mai multe focuri de armă se auziră dintr-odată, trase de cineva aflat nu departe de locul în care stătea el. Li se răspunse imediat printr-o rafală scurtă trasă din arma lui Peter.

Surprins, Smith îşi întoarse capul ca să vadă de unde veneau împuşcăturile. În acelaşi timp, colonelul se lăsă pe vine pentru a se adăposti.

Exact în clipa aceea, „mortul” prinse brusc viaţă, se ridică în genunchi şi se repezi cu capul înainte spre Jon. Acesta primi lovitura în abdomen şi se prăbuşi la pământ. Pistolul mitralieră îi zbură din mâini şi ateriză într-un tufiş.

Smith se ghemui de durere şi văzu lama unui cuţit ce pornea spre el. Se rostogoli într-o parte şi ajunse pe burtă, reuşind să pareze la timp o altă lovitură, în braţul stâng. Lama pătrunse prin mâneca hainei şi ajunse până la os. Durerea era groaznică. Colonelul se feri într-o parte şi lovi cu putere cu latul palmei peste încheietura atacatorului.

Cuţitul căzu din degetele paralizate ale individului.

Smith îşi continuă mişcarea şi, răsucindu-şi puţin trupul lovi cu cotul drept în nasul individului. Simţi cum oasele feţei şi craniul acestuia sunt zdrobite de forţa loviturii. Individul se prăbuşi la pământ şi nu mai făcu nici o mişcare. De data asta era mort de-a binelea.

Jon se ridică în şezut, trăgând adânc aer în piept. Simţea cum îi curge sângele din rana de la braţul stâng. Ar fi mai bine să-mi leg acum rana, îşi spuse el în gând. N-are nici un rost să las o urmă de sânge după mine. Îşi scoase un sul de bandaj dintr-un buzunar al vestei şi-l înfăşură rapid în jurul braţului rănit.

Dinspre copaci se auzi un fluierat uşor. Ridică privirea şi-l văzu pe Peter.

— Îmi pare rău pentru asta, zise englezul. Un alt individ şi-a ridicat capul şi a început să tragă spre mine.

— L-ai doborât?

— O, da, spuse Peter satisfăcut. N-a avut nici o şansă.

Englezul se lăsă într-un genunchi şi întoarse cadavrul bărbatului pe care îl ucisese Smith cu faţa în sus. Peter făcu ochii mari când văzu faţa individului.

— Îl cunoşti pe tipul ăsta? întrebă Jon, observându-i reacţia.

Peter dădu aprobator din cap. Îl privi pe Jon cu o expresie

îngrijorată pe faţă.

— Numele individului este McRae, spuse el încet. Când l-am cunoscut eu era soldat în SAS. Avea reputaţia unui scandalagiu, foarte bun în luptă, dar mereu pus pe harţă. După câţiva ani, în urma unor încălcări repetate ale regulamentului, a fost dat afară din regiment. Ulterior, se pare că a lucrat ca mercenar în diverse locuri din Africa şi Asia, fiind angajat din când în când şi de diverse servicii de informaţii.

Englezul se ridică în picioare şi se duse să recupereze pistolul mitralieră al lui Smith.

— Inclusiv de M16? întrebă încet Jon, în timp ce primea arma de la prietenul său şi încerca să se ridice în picioare.

Evident împotriva voinţei lui, Peter încuviinţă până la urmă dând din cap.

— În câteva ocazii.

— Crezi că s-ar putea ca şi câţiva dintre oamenii tăi de la Londra să fie implicaţi în războiul secret purtat de Pierson şi Burke?

Peter ridică din umeri.

— În clipa de faţă zău dacă mai ştiu ce să cred, Jon. Englezul întoarse capul în direcţia din care începuseră din nou să se audă rafale de armă automată. Deocamdată, singurul lucru care contează este că prietenii noştri aflaţi de cealaltă parte a malului au început să-şi piardă răbdarea. Mai mult ca sigur că în scurtă vreme or să-şi facă apariţia în forţă în direcţia asta. Cred că ar fi bine să ne îndepărtăm cât putem mai repede. Trebuie să găsim un loc de unde să chemăm ajutoare care să ne scoată de aici.

Smith dădu aprobator din cap. Prietenul lui avea dreptate. Mai mult ca sigur că inamicii găsiseră maşinile cu care veniseră de la Andrews. A încerca să recupereze acele vehicule nu însemna altceva decât să intre din nou în capcana din care de-abia scăpaseră.

Colonelul îşi pipăi bandajul, ca să vadă dacă nu cumva se îmbibase deja de sânge. Bandajul era încă uscat la exterior.

— OK, mergi tu înainte, Peter. Eu o să-ţi asigur spatele.

Cei doi bărbaţi începură să alerge spre nord şi dispărură curând în întuneric. În urma lor, zgomotul focurilor de armă se auzea din ce în ce mai slab.

31

Prima salvă de armă automată care se auzi afară o făcu pe Kit Pierson să sară în picioare. Scoţându-şi imediat pistolul de serviciu, un Smith Wesson de 9 mm, femeia se duse rapid la fereastră şi încercă să vadă ce se petrece afară prin spaţiul îngust dintre draperii. Nu reuşi să distingă nimic, însă împuşcăturile continuau, tulburând cu zgomotul lor zona aceea rurală, de obicei, atât de liniştită. Pierson se lăsă pe vine, în timp ce inima îi bătea cu putere. Chiar dacă nu vedea nimic, toate acele sunete indicau faptul că se dădea o luptă în imediata apropiere a clădirii.

— Necazuri, Kit? Vocea lui Hal Burke avea în ea ceva foarte neplăcut.

Femeia întoarse capul şi-l privi peste umăr. Ochii i se măriră imediat de groază. Fălcosul ofiţer de la CIA îşi scosese şi el arma, un pistol Bereta. Acesta era îndreptat spre ea.

— Ce joc mai e şi ăsta, Hal? întrebă Pierson fără să se mişte conştientă că, beat sau nu, bărbatul din faţa ei nu avea cum să rateze ţinta de la distanţa aceea. Gura i se uscase de spaimă. Putea vedea că şi pe fruntea lui Burke apăruseră picături de sudoare. Ochiul drept al bărbatului zvâcnea abia vizibil.

— Nu e nici un joc, se răsti acesta la ea. Sunt sigur că ştii despre ce e vorba. Burke făcu o mişcare cu pistolul. Lasă pistolul pe podea uşor, foarte uşor. Şi după aceea aşează-te înapoi în fotoliul tău. Şi ţine-ţi mâinile în aşa fel încât să ţi le pot vedea.

— Ia-o încet, Hal, şopti Pierson, încercând din greu să-şi ascundă frica. Era acum convinsă că Burke pierduse orice contact cu realitatea. Nu ştiu ce-ţi închipui tu că am făcut, însă îţi promit că…

Cuvintele ei fură acoperite de zgomotul puternic al unei noi salve de arme automate, trasă din apropiere.

— Fă ce ţi-am spus, la naiba! mârâi ofiţerul CIA. Degetul acestuia apăsa în mod ameninţător trăgaciul pistolului. Mişcă!

Simţind că-i îngheaţă sângele în vine, Pierson se aplecă încet şi puse arma pe podea cu patul spre Burke.

— Acum împinge-l cu piciorul spre mine, dar cu atenţie! îi ordonă Burke.

Femeia se conformă, împingând pistolul cu piciorul pe

podeaua pătată din scânduri.

— Stai jos!

Furioasă, atât pe bărbatul din faţa ei, cât şi pe sine însuşi pentru că fusese atât de fricoasă, Pierson se aşează pe scaunul cu spătar. Rămase cu palmele deschise şi întoarse în sus, astfel încât el să poată vedea că nu reprezintă nici o ameninţare.

— Vreau totuşi să aflu ce crezi tu că am făcut şi ce e cu împuşcăturile alea afară.

Burke ridică amuzat dintr-o sprânceană.

— De ce vrei s-o faci pe nevinovata, Kit? E prea târziu pentru aşa ceva. Doar nu eşti proastă. Şi ştii că nici eu nu sunt. Chiar credeai că poţi aduce o echipă de supraveghere FBI pe proprietatea mea fără ca eu să-mi dau seama?

Femeia scutură din cap privindu-l disperată.

— Nu ştiu ce tot spui acolo. N-a venit nimeni cu mine. Nimeni nu m-a urmărit pe tot drumul de la Washington!

— Minciuna nu te ajută deloc, zise Burke cu răceală. I se zbătea din nou ochiul drept. Ba chiar mă face să mă enervez şi mai tare.

Telefonul de pe birou sună o singură dată. Fără să-şi ia privirea de la ea, cu pistolul aţintit în continuare spre capul ei, Burke întinse cealaltă mână şi ridică receptorul.

— Da? întrebă el cu o voce încordată. Ascultă în tăcere câteva clipe şi apoi clătină din cap. Nu, situaţia e sub control. Poţi să vii. Uşa e deschisă. Burke puse receptorul la loc în furcă.

— Cu cine ai vorbit?

Pe faţa lui Burke apăru un zâmbet rece, ce nu prevestea nimic bun.

— Cineva care ţine foarte mult să te întâlnească.

Furioasă din cauză cu un avusese curajul să-l înfrunte pe Burke când i se oferise ocazia, Kit Pierson încerca să găsească o cale prin care să iasă din această situaţie îngrozitoare, însă toate variantele erau sinucidere curată. Auzi cum uşa de la intrare se deschide şi apoi e închisă la loc.

Făcu ochii mari când în încăpere pătrunse un bărbat foarte înalt şi lat în umeri, care se mişca cu graţia unei feline. Ochii săi ciudaţi, de culoare verde, străluceau în lumina slabă produsă de lampa de pe biroul lui Burke. Pentru o clipă, se gândi că e vorba despre bărbatul pe care îl descrisese colonelul Smith, în raportul întocmit după dezastrul de la Institutul Teller, conducătorul grupei de „terorişti”. Apoi clătină din cap, respingând această

ipoteză. Era imposibil. Conducătorul atacului căzuse victimă nanofagilor eliberaţi de bombele care distruseseră laboratoarele.

— Acesta este Terce, zise brusc Burke. Se află la comanda uneia dintre echipele TOCSIN. Oamenii lui erau de pază afară. Ei sunt cei care au descoperit echipa ta de supraveghere care se furişa pe lângă casă.

— Nu ştiu cine se află afară, însă n-are nici cea mai mică legătură cu mine, spuse din nou Pierson, cu o voce pe care şi-o dorea cât mai convingătoare posibil. În orice manual FBI privind psihologia conspiratorilor era descrisă pe larg teama inerentă şi copleşitoare a acestora că ar putea fi trădaţi de propriii lor tovarăşi. Ca şefă a Direcţiei antiterorism, ea se folosise de multe ori în activitatea ei de această frică reuşind să dezbine diverse fracţiuni ale presupuselor celule teroriste, aţâţându-i pe unii împotriva altora ca pe nişte şobolani prinşi într-o cursă. Pierson îşi muşcă buza de jos până simţi gustul sărat al sângelui. Acum, aceleaşi forţe paranoice ale suspiciunii lucrau împotriva ei şi îi puneau viaţa în pericol.

— Degeaba, Kit, spuse Burke cu răceală. Nu cred deloc în coincidenţe, aşa că ori eşti o mincinoasă, ori o fraieră care a fost dusă de nas. Şi în operaţia asta nu au ce căuta nici mincinoşii, nici fraierii.

Bărbatul care fusese prezentat sub numele de Terce ascultase fără să spună nimic. Se aplecă şi ridică de jos pistolul lăsat acolo de Pierson. Îl băgă într-unul din buzunarele jachetei negre pe care o purta şi apoi se întoarse spre Burke.

— Vă rog acum să-mi daţi şi dumneavoastră pistolul, domnule Burke, spuse el încet.

Ofiţerul CIA clipi de câteva ori, nevenindu-i să creadă.

— Ce?

— Daţi-mi arma, repetă Terce făcând un pas spre Burke, pe care îl domina fizic. Este mai… sigur aşa… pentru noi toţi.

— De ce?

Bărbatul cu ochii verzi făcu un gest cu capul spre sticla cu Jim Beam de pe birou, golită pe jumătate.

— Pentru că aţi băut un pic mai mult decât trebuia, domnule Burke şi, în momentul de faţă, nu mă pot baza în totalitate nici pe judecata, nici pe reflexele dumneavoastră. Puteţi sta liniştit. Oamenii mei sunt stăpâni pe situaţie.

Afară se auziră alte împuşcături, de data asta mult mai departe de casă.

Pentru o clipă, Burke rămase nemişcat, cu ochii ţintă la bărbatul din faţa lui. Privirea lui trăda o furie pe care şi-o stăpânea cu greu. Apoi făcu ceea ce-i ceruse Terce şi-i întinse încruntat pistolul.

Kit Pierson simţi că tensiunea care îi apăsase umerii începe să se disipeze. Răsuflă uşurată. Şeful echipei TOCSIN nu era chiar un individ de duzină. Dezarmarea atât de rapidă a lui Burke fusese un act foarte curajos. Un act care o putea ajuta să rezolve această situaţie ridicolă. Se aplecă în direcţia lui Burke şi spuse:

— Uite ce e, hai să vedem ce putem face ca să rezolvăm această neînţelegere ca doi oameni raţionali. În primul rând, dacă cineva de la FBI m-a urmărit până aici, cu certitudine a făcut acest lucru fără ştirea sau consimţământul meu.

— Vă rog să tăceţi din gură, doamnă Pierson! spuse cu răceală bărbatul cu ochii verzi. Nu mă interesează câtuşi de puţin cum sau de ce aţi fost urmărită până aici. Nici motivaţia, nici competenţa dumneavoastră nu contează.

Kit Pierson rămase cu ochii holbaţi la bărbatul din faţa ei, brusc conştientă că se bucurase degeaba că scăpase de ameninţarea lui Burke. Individul cu ochii verzi era probabil mult mai periculos decât ofiţerul CIA.

Undeva în apropiere de Paris

Cu motoarele torcând uşor, cele două avioane fără pilot îşi continuau drumul, zburând la 1000 de metri înălţime. Sub ele, treceau în viteză păduri, şosele şi mici localităţi care se pierdeau rapid în ceaţa uşoară a dimineţii. Soarele, care îşi făcea apariţia deasupra văilor şerpuitoare ale râurilor Sena şi Marna, era ca o minge roşie de foc desenată pe cortina subţire de ceaţă.

Pe măsură ce se apropiau de Paris, peisajul începu să se schimbe, devenind din ce în ce mai aglomerat. Locul satelor înconjurate de păduri şi terenuri agricole fu luat de suburbii tăiate de şosele şi de căi ferate. În depărtare, apărură şi primele blocuri ce anunţau aglomerarea de clădiri a oraşului propriu-zis.

Deasupra celor două avioane robot se vedeau pe cer urme lungi şi albe ce marcau trecerea marilor aeronave de pasageri. Cele două aparate se apropiau de traseele de zbor ce duceau spre cele două aeroporturi ale capitalei: Le Bourget şi Charles de

Gaulle. Având în vedere dimensiunile lor foarte reduse, şansele ca acele două avioane fără pilot să fie detectate de radar erau foarte reduse, însă cei care le dirijau nu voiau să-şi asume nici un risc. Conform comenzilor preînregistrate, cele două aparate coborâră până la 150 de metri şi îşi reduseră viteza până la aproximativ 160 de kilometri pe oră.

În interiorul Centrului, în Camera de Comandă a Operaţiunilor

Camera de comandă era amplasată în interiorul complexului, fiind protejată de mai multe incinte în care se pătrundea printr-o serie de uşi încuiate, accesibile numai acelora care beneficiau de autorizaţii de nivelul cel mai ridicat. În încăperea fără ferestre, tehnicieni şi specialişti stăteau în faţa unor console mari şi monitorizau imaginile şi datele care veneau de la Paris, atât de la senzorii plantaţi în diverse puncte ale oraşului, cât şi de la cei aflaţi la bordul avioanelor fără pilot. Informaţiile referitoare la direcţia şi viteza vântului, umiditatea şi presiunea aerului erau introduse în mod automat într-un program sofisticat de conducere la ţintă. Pe două ecrane de mari dimensiuni se putea vedea terenul din faţa şi de sub cele două avioane fără pilot. Cifrele din colţul din dreapta jos al fiecărui ecran indicau distanţa până la ţintă. Cele două distanţe scădeau mereu deşi, din când în când, cifrele se modificau ca urmare a ajustărilor pe care le făcea programul pe baza datelor primite. Personalul din camera de comandă urmărea cu o încordare şi o emoţie crescută cum numerele care indicau distanţa până la ţintă se apropiau implacabil de zero.

0,4 km, 0,3 km, 0,15 km… comanda „Iniţiere” apăru cu litere mari roşii pe ambele ecrane. Instantaneu, programul de conducere la ţintă transmise un semnal radio cifrat spre un satelit aflat pe o orbită staţionară deasupra Pământului şi, de acolo, în jos, spre cele două avioane, aflate undeva în zbor în nordul Parisului.

La Courneuve

Din ce în ce mai mulţi oameni îşi făceau apariţia pe străzile mizere din La Courneuve. Unii se îndreptau grăbiţi spre staţia de metrou din apropiere, pentru a se duce la slujbă. Cei mai mulţi, în marea lor majoritate femei – mame, soţii sau bunici – ieşiseră cu sacoşe şi coşuri pentru a face cumpărături. Câteva familii plecaseră de dimineaţă pentru o scurtă excursie spre parcurile din nordul suburbiei. Duminica reprezenta una dintre rarele ocazii în care le puteau oferi copiilor lor ocazia de a petrece câteva ore la aer, departe de străzile pline de gunoaie din *Cite des Quatre Mille.* Hoţii, criminalii şi traficanţii de droguri dormeau la ora aceea, baricadaţi în apartamentele de beton.

Zburând acum paralel, cele două avioane fără pilot urcară din nou până la trei sute de metri înălţime. Continuând să zboare cu 160 kilometri pe oră, aparatele trecură peste o autostradă şi intrară în spaţiul de deasupra cartierului La Courneuve. La bordul celor două avioane, intrară în funcţiune relee ce comandară deschiderea orificiilor canistrelor fixate sub aripi. Cu un sâsâit sinistru, cele două containere începură să-şi deverseze conţinutul într-un şuvoi invizibil.

Sute de miliarde de nanofagi Model III fură aruncaţi peste La Courneuve, căzând uşor din văzduh ca un nor invizibil aducător de moarte. O parte dintre nanofagi căzură peste miile de oameni aflaţi pe străzi şi fură imediat inhalate de către aceştia. Alte zeci de miliarde fură aspirate de uriaşele guri de ventilaţie ale blocurilor turn şi împrăştiate prin tuburile de aerisire spre toate apartamentele. Curenţii de aer purtau minusculii nanofagi peste cei care dormeau sau care apucaseră să se trezească.

Majoritatea nanofagilor rămaseră în stare inertă, conservându-şi resursele limitate de energie, răspândindu-se în tăcere în interiorul organismului celor infectaţi, aşteptând semnalul care avea să le trezească la viaţă. La fel ca şi în cazul nanodispozitivelor Model II, folosite la Institutul Teller, la aproximativ fiecare sută de mii de dispozitive obişnuite exista un nanofag de control, o sferă mai mare din siliciu plină cu senzori biochimici. Aceste dispozitive de control deveniră active imediat. În drumul lor prin organismele în care ajunseseră, ele căutau una dintre zecile de condiţii prestabilite, boli, alergii sau alte anomalii. La primul răspuns pozitiv al vreunuia dintre senzori,

dispozitivele de control eliberau imediat un val de molecule mesager destinate să trezească la viaţă nanofagii obişnuiţi.

La câţiva kilometri spre sud-vest de La Courneuve, o echipă de supraveghere, formată din şase oameni, fusese amplasată la ultimul etaj şi în mansarda unei vechi clădiri din piatră, situată în inima cartierului Marais. Pe acoperiş, fuseseră instalate mai multe antene, atât pentru unde radio, cât şi pentru microunde, menite să capteze informaţiile transmise de senzorii din cutiile montate în jurul zonei ţintă. De acolo, datele erau preluate şi stocate într-o reţea locală de calculatoare, aflată la nivelurile inferioare ale clădirii. După evaluare şi prelucrare, informaţiile urmau să fie transmise, printr-o linie securizată de comunicaţii prin satelit, până la îndepărtatul Centru. Datorită lăţimii limitate de bandă şi pentru a păstra securitatea operaţiunii, numai informaţiile extrem de importante aveau să fie transmise în timp real.

Bărbatul cu părul alb ce răspundea la numele de Linden privea peste umărul unuia dintre operatorii săi, care urmărea datele ce se derulau pe ecranul monitorului. Linden nu se uita la monitorul ce afişa imagini captate pe străzile ce tăiau *Cite des Quatre Mille*. Are cine să-i privească opera, îşi spuse el strângând din dinţi. El avea alte sarcini. Privea acum un monitor pe care se vedeau imagini primite de la cele două avioane fără pilot. Acestea îşi terminaseră turul pe deasupra cartierului La Courneuve şi se îndreptau acum spre est, urmând traiectoria canalului l’Ourcq.

Acţionă microfonul ataşat la cască pentru a lua legătura cu Nones, care se afla la locul de lansare de lângă Meaux.

— Experimentul de teren numărul trei se desfăşoară normal. A început colectarea datelor. Avioanele s-au înscris pe cursul prestabilit şi se deplasează cu viteza convenită. Urmează să sosească în aproximativ douăzeci de minute.

— Vreun semn că am fi fost detectaţi? întrebă calm Nones.

Linden întoarse capul spre Vitor Abrantes. Tânărul portughez fusese însărcinat cu monitorizarea frecvenţelor folosite de poliţie, pompieri şi de controlorii de trafic aerian. Era ajutat de câteva calculatoare setate să caute anumite cuvinte cheie.

— Ai descoperit ceva?

Tânărul clătină din cap.

— Nimic până acum. Dispecerii de la serviciile de urgenţă din Paris au primit câteva apeluri din zona ţintă, însă nu şi-au dat seama despre ce e vorba.

Linden dădu din cap. El şi oamenii săi făcuseră un scurt instructaj în legătură cu efectele nanofagilor Model III suficient ca să ştie că ţesuturile moi din jurul gurii şi limba erau printre primele care se dizolvau. Acţionă din nou microfonul.

— Nimic până acum, îi raportă el lui Nones. Autorităţile încă nu s-au trezit.

Nouria Besseghir o trăgea după ea pe Tasa, fetiţa sa în vârstă de cinci ani, îndemnând-o să treacă mai repede strada. Femeia avea ochii căprui, părul şaten, era încă suplă şi nu-şi pierduse farmecul. Ştia că fetiţa, curioasă cum era ar fi fost în stare să rămână priponită în mijlocul străzii ca să analizeze crăpăturile din pavaj sau cine ştie ce graffiti pe vreun perete din apropiere. Era adevărat că la ora aceea treceau foarte puţine maşini pe stradă, însă siguranţa pietonilor nu conta în La Courneuve. Cazurile de accidente urmate de fuga şoferilor de la locul faptei erau mult mai frecvente decât încercările poliţiei de a investiga astfel de „accidente”.

Un alt motiv, aproape la fel de important, pentru care Nouria dorea să plece cât mai repede de acolo era faptul că nu voia deloc să atragă atenţia indivizilor lipsiţi de scrupule care îşi făceau veacul pe străzile acelea. Cu şase luni în urmă, soţul ei se întorsese în Algeria ca să rezolve o aşa-zisă „problemă de familie”. Acum bărbatul era mort, ucis într-o înfruntare dintre forţele de securitate algeriene şi rebelii islamişti care se răzvrăteau periodic împotriva guvernului. Veştile în legătură cu moartea lui sosiseră aici cu o întârziere de câteva săptămâni şi nu reuşise să afle nici până acum cine fuseseră ucigaşii.

Nouria Besseghir devenise astfel văduvă, o văduvă care datorită faptului că se născuse în Franţa, avea dreptul la o modestă alocaţie din partea statului. În ochii hoţilor şi ai peştilor care controlau viaţa din La Courneuve, acea mică sumă pe care o primea săptămânal o transforma automat într-o marfa deosebit de valoroasă. Oricare dintre ei era gata să-i ofere „protecţie” pentru a putea beneficia de banii sau de nurii ei.

Femeia îşi strânse dezgustată buzele. Numai Allah ştia că soţul ei, Hakkim, nu fusese nici el cine ştie ce model de tandreţe, însă mai bine se omora decât să cadă pradă paraziţilor care mişunau în jurul ei. Aşa că, de fiecare dată când ieşea din micul ei apartament, Nouria mergea repede, fără să ridice capul din pământ. Tot pentru a nu atrage atenţia, atât ea, cât şi fetiţa erau

înveşmântate în *hijab,* acele văluri lungi, care acopereau şi capul.

— Mama, uite! exclamă brusc Tara arătând cu degetul undeva spre cer. O pasăre mare! strigă fetiţa emoţionată. Uite ce pasăre mare e acolo sus! E uriaşă. O fi un condor? Sau e pasărea Roc din poveste? O, ce tare i-ar fi plăcut lui tata dacă ar fi văzut-o!

Supărată, Nouria îi făcu semn fiicei sale să tacă. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să atragă atenţia asupra lor. Continuând să meargă repede, femeia ţinea strâns fetiţa de mână şi o trăgea după ea de-a lungul trotuarului ciobit. Prea târziu.

Un beţiv bărbos şi cu faţa pătată de acnee îşi făcu apariţia de pe o alee laterală, tăindu-le calea. Nouria îşi duse mâna la nas pentru a se feri de izul de băutură ieftină şi de haine nespălate care venea dinspre individ. După prima privire îngrozită pe care i-o aruncă beţivului, femeia lăsă capul în jos şi încercă să treacă mai departe ocolindu-l.

Individul veni clătinându-se şi mai aproape de ea, forţând-o să dea înapoi. Cu ochii ieşiţi din orbite, tuşi greoi, scuipă şi apoi gemu scoţând un sunet gutural ce te ducea cu gândul mai degrabă la un animal.

Nouria se strâmbă dezgustată şi făcu încă un pas înapoi, trăgând-o pe Tasa după ea. I se frângea inima de durere că fetiţa ei era nevoită să asiste la o asemenea scenă. Porcul era atât de beat că nici nu mai putea să vorbească! Femeia se întreba disperată ce ar fi trebuit să facă pentru a scăpa de bruta din faţa ei. S-o ia în braţe pe Tasa şi să traverseze rapid strada înapoi? Nu cumva în felul acesta ar atrage şi mai mult atenţia asupra lor?

— Mamă! murmură fetiţa. Ceva groaznic se întâmplă cu el. Vezi? Sângerează peste tot!

Nouria ridică privirea şi constată că Tasa avea dreptate. Beţivul se prăbuşise pe trotuar şi se sprijinea acum în palme şi în genunchi. Îi curgea sânge din gură şi din nişte răni teribile ce se măreau de-a lungul braţelor şi al picioarelor. Fâşii de carne i se desprinseră de pe faţă şi căzură pe trotuar, unde se prefăcură imediat într-un fel de gelatină roşiatică. Individul gemu din nou, cuprins de spasme violente, în timp ce trupul său continua să se dezintegreze.

Stăpânindu-şi cu greu propriile ţipete de groază, Nouria se îndepărtă oripilată de bărbatul aflat în agonie, acoperind cu palma ochii fetiţei, pentru a o feri de oribila imagine. Auzind şi alte ţipete în spatele ei, femeia se răsuci pe călcâie. Mulţi dintre

bărbaţii, femeile şi copiii care se aflaseră pe stradă căzuseră în genunchi sau se zvârcoleau pe jos în agonie, urlând disperaţi, cutremuraţi de spasme. Chiar în timp ce îi privea, alte zeci se prăbuşeau şi cădeau pradă molimei invizibile care le afectase cartierul.

Timp de câteva secunde, Nouria nu fu în stare decât să privească neputincioasă scena de coşmar care se desfăşura în jurul ei, reuşind abia într-un târziu să înţeleagă magnitudinea dezastrului. Abia atunci se repezi la Tasa, o luă în braţe şi începu să alerge spre cea mai apropiată uşă, încercând să se adăpostească.

Era însă mult prea târziu.

Nouria Besseghir simţi primele valuri de durere fierbinte cum i se revarsă din plămâni şi pătrund tot mai adânc în tot corpul cu fiecare respiraţie. Ţipând înspăimântată, femeia se împiedică şi căzu străduindu-se inutil să-şi protejeze fetiţa cu braţele care începuseră deja să se dezintegreze.

Mai multe cuţite de foc îi pătrunseră în ochi. Vederea i se înceţoşă şi apoi dispăru cu totul. Cu ultimele rămăşiţe de terminaţii nervoase de pe ceea ce rămăsese din faţa ei altădată atât de atrăgătoare, simţi cum i se scurge ceva din orbite. Se prăbuşi pe trotuar rugându-se să fie luată mai repede de moarte pentru a scăpa de durerea pe care o simţea în fiecare părticică a trupului ce se dezintegra. Se ruga, de asemenea, disperată pentru fetiţa ei, sperând ca micuţa să fie ferită de suferinţa care o măcina pe ea.

Cu puţin înainte de a se cufunda în nefiinţă, femeia înţelese că ruga sa nu fusese ascultată.

— Mamă, o auzi ea gemând pe Tasa. Mamă, mă doare… mă doare foarte tare…

32

Undeva în zona rurală a statului Virginia

Terce se sprijini de peretele acoperit cu lambriuri închise la culoare. Stătea relaxat însă privirea sa urmărea şi cea mai neînsemnată mişcare a celor doi. Continua să ţină în mână revolverul Bereta pe care îl luase de la ofiţerul CIA. Pistolul de calibrul 9 mm părea foarte mic în mâna sa dreaptă. Individul zâmbea satisfăcut de încordarea celor doi americani ce şedeau nemişcaţi în faţa sa. Nici Hal Burke, nici Kit Pierson nu erau obişnuiţi să se supună necondiţionat voinţei cuiva. Pentru Terce era foarte amuzant să ţină sub control doi ofiţeri de rang înalt din cele mai importante servicii de informaţii ale Americii.

Se mai uită o dată la ceasul de epocă de pe biroul lui Burke. Trecuseră câteva minute bune de când se auziseră ultimele împuşcături. Fără îndoială că spionii pe care îi depistaseră oamenii săi erau de acum morţi. Oricât de bine pregătiţi ar fi fost aceştia, doi agenţi FBI nu puteau crea probleme echipei sale, formată din foşti membri ai trupelor de comando.

Se auzi o voce în casca pe care o avea în ureche.

— Aici Uchida. Avem o problemă.

Terce se încordă, încercând cu greu să-şi ascundă surprinderea. Uchida, fost paraşutist japonez, era unul dintre cei cinci oameni care primiseră misiunea de a-i împinge pe cei doi intruşi spre ambuscada pregătită de-a lungul marginii de nord a proprietăţii lui Burke. Terce se aşteptase ca raportul să vină de la cei implicaţi în ambuscadă.

— Te ascult, zise el printre dinţi.

Terce asculta în tăcere raportul japonezului, reuşind cu mare greutate să-şi stăpânească furia. Patru din oamenii săi erau morţi, inclusiv McRae, cel mai bun cercetaş al său. Ambuscada pe care o plănuise fusese dată peste cap din flanc. Dar vestea cea mai rea era că supravieţuitorii echipei sale pierduseră complet contactul cu cei doi americani. Faptul că oamenii săi descoperiseră şi scoseseră din uz automobilele cu care

ajunseseră acolo intruşii nu reprezenta o consolare prea mare. Fără îndoială că cei doi reuşiseră între timp să intre în legătură cu colegii lor şi solicitaseră ajutor.

— Să continuăm căutarea lor? întrebă Uchida în final.

— Nu, se răsti Terce. Mergeţi la maşini şi aşteptaţi acolo instrucţiunile mele. Fusese prea încrezător şi, drept urmare, echipa sa plătise un preţ mult prea mare. Pe întuneric, şansele de a-i găsi pe cei doi americani înainte ca aceştia să primească ajutoare erau foarte mici. Şi chiar şi în această zonă rurală, slab populată, zgomotul atâtor împuşcături nu se putea să nu atragă până la urmă atenţia. Era timpul să părăsească locul ăsta înainte ca FBI-ul sau poliţia să instaleze un cordon în jurul lui.

— Necazuri? întrebă batjocoritor Kit Pierson. Femeia simţise furia şi nesiguranţa din vocea lui şi se îndreptase în scaun.

— O mică întârziere, minţi Terce, străduindu-se să-şi ascundă iritarea şi nerăbdarea. În cursul procesului de pregătire la care fusese supus se deprinsese să nu se lase pradă emoţiilor. Îi făcu un semn cu pistolul femeii să se aşeze la loc în fotoliu.

— Calmaţi-vă, doamnă Pierson. Totul se va lămuri în scurt timp.

Terce cercetă din nou ceasul de pe birou, calculând în minte care era ora la Paris. Bănuia că apelul pe care îl aştepta avea să vină în scurt timp. O să sosească însă la timp? Sau ar fi fost mai bine să acţioneze fără să mai aştepte ordinele? Alungă imediat această variantă. Instrucţiunile pe care le primise fuseseră foarte clare.

Brusc, telefonul mobil începu să bâzâie. Terce răspunse imediat.

— Da?

La capătul celălalt se auzi o voce calmă, uşor distorsionată din cauza utilizării unui software de criptare şi a trecerii prin mai multe relee de transmisie prin satelit.

— Experimentul de teren numărul trei a început. Poţi să acţionezi aşa cum am stabilit.

— Am înţeles, zise Terce. Terminat.

Închise telefonul şi o privi zâmbind pe Kit Pierson.

— Sper că îmi veţi accepta scuzele în avans, doamnă Pierson.

Femeia se încruntă nedumerită.

— Scuzele dumitale? Pentru ce?

Terce ridică din umeri.

— Pentru asta.

Cu o mişcare rapidă, individul ridică pistolul pe care îl confiscase de la Burke şi apăsă pe trăgaci de două ori. Primul glonţ o nimeri în mijlocul frunţii. Cel de-al doilea îi pătrunse în inimă. Cu un oftat uşor, femeia se prăbuşi în fotoliul plin de sânge. Ochii săi cenuşii rămăseseră larg deschişi şi continuau să-l fixeze uimiţi pe Terce.

— Dumnezeule! Hal Burke îşi înfipsese degetele în cotierele fotoliului. Se albise la faţă. Îşi întoarse cu greu privirea de la femeia ucisă şi ridică ochii spre uriaşul din faţa sa.

— Ce… ce naiba faci? se bâlbâi el.

— Execut ordinele pe care le-am primit, îi răspunse simplu Terce.

— Nu ţi-am cerut niciodată s-o ucizi! ţipă ofiţerul CIA. Burke înghiţi de câteva ori, abia stăpânindu-se să nu vomite.

— Nu, nu mi-ai cerut, recunoscu bărbatul cu ochii verzi. Puse revolverul Bereta pe podea şi scoase din buzunar pistolul Smith Wesson al lui Kit Pierson. Zâmbi din nou şi spuse: Problema e că dumneata nu înţelegi ce se petrece, domnule Burke. Aşa-zisa voastră operaţiune TOCSIN era numai o acoperire pentru ceva mult mai important. Şi dumneata nu eşti şeful aici. Nu eşti decât un pion şi, din păcate, unul dintre pionii de care trebuie să ne debarasăm.

Burke făcu ochii mari. Înţelesese în sfârşit. Încercă să se ridice, să facă ceva, să se lupte. Prea târziu.

Terce îi trase trei gloanţe în abdomen de la distanţă foarte mică. Fiecare lovitură îi produse o gaură imensă în spate, împroşcând sânge, fragmente de os şi bucăţi de organe pe spătarul fotoliului şi pe birou.

Burke se prăbuşi înapoi în fotoliu. Degetele sale încercau în van să acopere teribilele răni din abdomen. Deschidea şi închidea gura ca un peşte prins în plasa unui pescar.

Terce împinse cu piciorul fotoliul şi muribundul se prăbuşi pe podea. Roşcatul făcu apoi un pas şi lăsă să cadă pistolul Smith Wesson în poala plină de sânge a lui Kit Pierson.

Se întoarse apoi şi-l văzu pe Burke agonizând nemişcat pe podea. Uriaşul băgă din nou mâna în buzunar şi scoase de acolo un pachet mic înfăşurat în plastic, de care era ataşat un detonator cu afişaj numeric. Cu mişcări precise, Terce fixă detonatorul la douăzeci de secunde, îl porni şi aşeză pachetul pe birou, chiar lângă calculatorul lui Burke. Cifrele de pe afişaj arătau că începuse numărătoarea inversă.

Terce ocoli cu grijă trupul ofiţerului CIA şi ajunse în hol. În spatele lui cronometrul ajunsese la zero. Cu un flash orbitor însoţit de un fluierat scurt, dispozitivul incendiar pe care îl pusese pe birou detonă. Satisfăcut, uriaşul ieşi din casă şi închise uşa în urma sa.

După câţiva paşi se întoarse să mai privească o dată spre casă. Prin draperiile lăsate se vedeau flăcările ce începuseră să danseze şi se răspândeau rapid în interiorul clădirii. Formă un număr de telefon apăsând o singură tastă a mobilului.

— Raportează, se auzi aceeaşi voce calmă de dinainte.

— Ordinele dumneavoastră au fost executate, spuse Terce. Americanii vor găsi numai fum şi cenuşă. Plus dovada complicităţii lor. Aşa cum aţi ordonat, mă întorc la Centru împreună cu echipa mea.

Aflat într-o cameră cu lumina stinsă, perfect izolată, la mii de kilometri distanţă de locul în care se găsea Terce, bărbatul numit Lazarus zâmbi.

— Foarte bine, spuse el încet.

Apoi se răsuci în fotoliu ca să urmărească fluxul de date ce începuse să fie recepţionat de la Paris.

Partea a IV-a

33

Paris

Şeful echipei de supraveghere la faţa locului, Willem Linden, urmărea imaginile care se succedau rapid pe monitorul mare din faţa lui. Erau imagini transmise de camerele de luat vederi montate pe stâlpii de iluminat din La Courneuve. Imagini aproape identice. Străzi marcate peste tot de grămăjoare de haine pătate de o vâscozitate roşiatică, din care ieşeau oase albe, complet curăţate de ţesuturi. De la câteva camere de luat vederi, plasate la limita zonei ţintă, veneau imagini cu maşini de poliţie, de pompieri şi de salvare ce se opriseră brusc, unele dintre ele cu motoarele încă mergând şi cu luminile de semnalizare aprinse. Era vorba despre echipele care răspunseseră apelurilor disperate prin care li se solicita ajutorul şi, nimerind direct în norul invizibil de nanofagi, avuseseră acelaşi sfârşit tragic, ca şi cei pe care intenţionaseră să-i salveze.

Linden începu să vorbească în microfon, raportând primele rezultate către Centru.

— Se pare că nu există supravieţuitori printre cei prinşi în spaţii descoperite.

— O veste excelentă, se auzi vocea uşor distorsionată a bărbatului cunoscut sub numele de Lazarus. Şi nanofagii?

— O clipă, făcu Linden şi introduse mai multe coduri numerice de la tastatură. Imaginile dispărură de pe ecran şi locul lor fu luat de o serie de grafice, câte unul pentru fiecare senzor instalat pe teren. În fiecare cutie se găsea un kit de colectare menit să culeagă o mostră reprezentativă din nanofagii care căzeau spre sol. Liniile continue ale graficelor fură brusc întrerupte de un vârf ascuţit. Secvenţa de autodistrugere tocmai a fost activată,

raportă Linden.

Membrana semiconductoare sferică a fiecărui nanofag Model III conţinea un mecanism de autodistrugere care dezafecta miezul activ al dispozitivului, încărcătura chimică ce distrugea legăturile dintre peptide. Era vorba despre nişte încărcături explozive infinitezimale, care atunci când detonau determinau o creştere bruscă a temperaturii. Detectoarele în infraroşu din cutiile montate pe stâlpi înregistraseră tocmai aceste creşteri de temperatură.

Linden văzu că pe fiecare grafic, liniile orizontale reveniseră din nou la zero.

— Autodistrugerea nanofagilor este finalizată, anunţă el.

— Foarte bine, spuse Lazarus. Executaţi faza finală a experimentului.

— Am înţeles, zise Linden şi începu să introducă de la tastatură o nouă serie de comenzi. Pe monitor apăru scris cu litere roşii care pâlpâiau: *încărcăturile au fost activate.*

La câţiva kilometri mai la nord de locul unde se afla bărbatul îmbrăcat în halat alb, încărcăturile plasate la baza fiecărei cutii cu senzori explodară simultan. Fosforul alb se aprinse şi începu să ardă eliberând o lumină orbitoare. În câteva milisecunde, temperatura din mijlocul fiecărei coloane de foc ajunse la câteva mii de grade şi toate elementele din cutiile cu senzori se topiră şi se amestecară cu metalul din care erau făcuţi stâlpii de lumină. După ce flăcările se potoliră şi se împrăştie şi fumul, nu mai rămăsese nici o urmă din instrumentele de măsură, camerele de luat vederi şi aparatura de comunicaţii ce fuseseră instalate acolo pentru a înregistra masacrul din La Courneuve.

Casa Albă

Ţârâitul persistent al telefonului îl trezi pe preşedintele Sam Castilia dintr-un somn chinuit. Întinse mâna după ochelari şi-i puse la ochi şi văzu că era aproape ora patru şi jumătate dimineaţa. Afară era întuneric, nimic nu anunţa încă răsăritul soarelui. Apucă receptorul telefonului.

— Aici Castilia.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez la ora asta, domnule preşedinte, se auzi vocea lui Emily Powell-Hill. Vocea consilierului

preşedintelui pe probleme de siguranţă naţională era obosită şi deprimată. S-a întâmplat însă ceva la Paris despre care trebuie să aflaţi şi dumneavoastră. Tocmai au apărut primele buletine de ştiri. CNN-ul, Fox News, BBC-ul, toţi transmit aceleaşi detalii îngrozitoare.

Castilia se ridică în capul oaselor. Din obişnuinţă aruncă o privire vinovată spre partea stângă a patului, dar îşi aminti brusc că soţia sa Cassie nu putea fi deranjată de acest telefon în miez de noapte fiindcă se afla în Asia, într-un turneu internaţional. Se simţi dintr-odată foarte singur şi foarte trist. Îndatoririle unul preşedinte sunt inexorabile, îşi spuse el. Nu le poţi ignora. Singurul lucru pe care poţi să-l faci este să încerci să le faci faţă şi să onorezi încrederea pe care ţi-au acordat-o atâţia oameni. Chiar dacă, printre altele, asta înseamnă că trebuie să accepţi periodic lipsa de lângă tine a femeii pe care o iubeşti.

Acţionă telecomanda televizorului şi alese unul dintre canalele de ştiri. Pe ecran apărură imagini dintr-o suburbie pustie a Parisului, filmate dintr-un elicopter care se rotea pe deasupra. Brusc, imaginea fu mărită, dând la iveală sute de băltoace groteşti de carne şi oase dizolvate, singurul lucru care mai rămăsese din nişte oameni la fel ca el.

„... se bănuieşte că mii de oameni au murit în acest masacru, deşi guvernul francez refuză deocamdată să facă vreun comentariu în legătură cu cauzele sau cu dimensiunile dezastrului. Diverşi comentatori au atras însă imediat atenţia asupra asemănărilor dintre modul oribil în care şi-au pierdut viaţa cei de aici şi efectul produs, se pare, de nanofagii eliberaţi din interiorul Institutului Teller pentru Tehnologii Avansate din Santa Fe, New Mexico, cu câteva zile în urmă. Deocamdată, este prea devreme ca suspiciunile lor să fie confirmate. Doar câteva echipe de apărare civilă, corespunzător echipate au primit aprobarea să intre în La Courneuve în încercarea de a-i găsi pe eventualii supravieţuitori”.

Profund tulburat, Castilia închise televizorul.

— Doamne Dumnezeule, murmură el. S-a întâmplat din nou.

— Da, domnule preşedinte, replică Powell-Hill. Mi-e teamă că au lovit din nou.

Continuând să ţină receptorul la ureche, Castilia se dădu jos din pat şi-şi trase un halat peste pijama.

— Adună-i pe toţi aici, Emily, spuse el forţându-se să pară mult mai calm şi mai stăpân pe sine decât era în realitate. Vreau să

mă întâlnesc cu toţi membrii Consiliului de Securitate Naţională în Situation Room cât mai curând posibil.

Preşedintele întrerupse legătura şi formă un alt număr. La celălalt capăt al firului telefonul sună o singură dată înainte de a fi ridicat receptorul.

— Aici Klein, domnule preşedinte.

— Fred, tu nu dormi niciodată? întrebă Castilia.

— Când pot şi eu, Sam, replică şeful Covert-One. Adică mult prea rar faţă de cât aş vrea eu. Unul dintre riscurile meseriei, la fel ca şi în cazul tău.

— Ai văzut ştirile?

— Da, le-am văzut, confirmă Klein. Sincer să fiu, tocmai mă pregăteam să te sun.

— În legătură cu ororile astea din Paris? întrebă preşedintele.

— Nu chiar, răspunse Klein încet. Deşi mi-e teamă că există o legătură. Una pe care deocamdată nu o înţeleg prea bine. Şeful Covert-One îşi drese glasul. Tocmai am primit un raport foarte straniu de la colonelul Smith. Îţi aduci aminte ce zicea Hideo Nomura despre bănuiala tatălui său cum că CIA ar duce un război clandestin împotriva Mişcării Lazarus?

— Da, îmi amintesc, răspunse Castilia. Hideo zicea că a crezut la început că este vorba despre o dovadă a tulburării mentale a tatălui său. Şi am fost amândoi de acord cu asta.

— Da, aşa am crezut atunci. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar se pare că Jinjiro Nomura avea dreptate, zise Klein cu o voce sinistră. Şi că ne-am înşelat amândoi. Ne-am înşelat teribil, Sam. Mi-e teamă că persoane cu funcţii de răspundere din CIA, FBI şi, posibil, alte servicii, au desfăşurat o campanie ilegală de sabotaje, crime şi terorism menită să discrediteze şi să distrugă Mişcarea.

— Este o acuzaţie foarte gravă, Fred, spuse nervos Castilia. O acuzaţie foarte gravă. Te rog să-mi spui imediat tot ce ştii.

Preşedintele ascultă uimit raportul asupra descoperirilor făcute de Jon Smith şi Peter Howell, atât în New Mexico, cât şi la reşedinţa lui Hal Burke.

— Unde se află acum Smith şi Howell? întrebă preşedintele după ce şeful Covert-One îşi încheie expunerea.

— Se îndreaptă spre Washington, răspunse Klein. Au reuşit să scape acum o oră de mercenarii care voiau să-i ucidă. Le-am asigurat o maşină de îndată ce Jon a izbutit să ia legătura cu mine.

— Foarte bine, zise Castilia. Ce facem cu Burke, Pierson şi ucigaşii plătiţi de ei? Trebuie să-i arestăm şi să vedem cine a mai fost implicat în mizeria asta.

— Din păcate, veştile proaste nu se opresc aici, spuse Klein încet. Oamenii mei au intrat pe frecvenţele poliţiei locale şi ale pompierilor din zona aceea a Virginiei. Ferma lui Burke e în flăcări. Incendiul nu a putut fi stins până acum. Din mesajele celor din biroul şerifului, reiese că nu au găsit pe cei răspunzători de schimbul de focuri. De asemenea, n-au găsit nici un cadavru în jurul casei.

— Au fugit, zise Castilia.

— Da, cineva a fugit. Însă despre cine e vorba şi cât de departe a reuşit să ajungă, asta rămâne de văzut.

— Până unde se întinde complotul ăsta? întrebă furios preşedintele. Până la David Hanson? E posibil ca directorul Agenţiei Centrale de Informaţii să ducă un război clandestin chiar sub nasul meu?

— Aş vrea să-ţi pot răspunde la întrebarea asta, Sam, spuse încet Klein. Din păcate nu pot. Nimic din ceea ce a descoperit Smith nu indică implicarea sa. Şeful Covert-One făcu o pauză, alegându-şi cu grijă cuvintele. Din păcate, părerea mea e că Burke şi Katherine Pierson nu aveau cum să organizeze de capul lor o operaţiune ca TOCSIN. În primul rând, totul a costat foarte mulţi bani. Dacă luăm în calcul numai puţinul pe care îl ştim şi tot e vorba despre milioane de dolari. Nici unul dintre ei nu avea posibilitatea de a obţine fonduri atât de mari.

— Individul acesta, Burke, este unul dintre oamenii de bază ai lui Hanson, nu? întrebă gânditor preşedintele. De pe vremea când se afla la conducerea Direcţiei Operaţii, nu-i aşa?

— Da, admise Klein. Eu nu m-aş grăbi însă prea tare cu concluziile. CIA îşi controlează foarte bine cheltuielile. Nu prea îmi dau seama cum ar putea cineva din interiorul Agenţiei să deturneze asemenea sume fără să lase urme foarte vizibile. Chiar dacă eu am reuşit să obţin uneori nişte date din sistemul lor informatic, asta nu înseamnă că auditorii lor pot fi păcăliţi aşa de uşor.

— Poate că banii provin din alte surse, sugeră Castilia. Ai auzit ce credea Jinjiro Nomura, că mai multe corporaţii şi servicii de informaţii, altele decât CIA, erau deranjate de Mişcarea Lazarus. Poate avea dreptate şi în privinţa asta.

— Posibil, admise Klein. Mai există încă o piesă de puzzle la

care trebuie să luăm aminte. Am făcut o trecere rapidă în revistă a celor mai recente misiuni la care a participat Burke. Una dintre ele mi-a atras imediat atenţia. Înainte de a fi numit în fruntea secţiei care se ocupă de Mişcarea Lazarus, Hal Burke a condus una dintre echipele care l-au căutat pe Jinjiro Nomura.

— Fir-ar să fie, murmură Castilia. Am pus lupul să păzească stâna fără să ne dăm seama…

— Mi-e teamă că da, spuse Klein. Ceea ce nu reuşesc cu nici un chip să înţeleg este ce legătură poate să existe între eliberarea nanofagilor de la Santa Fe – şi acum, probabil, la Paris – şi această operaţiune TOCSIN. Dacă Burke, Pierson şi alţii ca ei încearcă să distrugă Mişcarea Lazarus, de ce să orchestreze asemenea masacre care nu pot duce decât la strângerea rândurilor organizaţiei? Şi cum e posibil să aibă aceşti oameni acces la asemenea arme ultrasofisticate?

Preşedintele îşi trecu nervos mâna prin păr.

— Totul e foarte încurcat. Şi nu mă pot baza nici pe CIA, nici pe FBI ca să aflu adevărul. Fir-ar să fie, va trebui să-l scutur bine pe Hanson şi pe oamenii lui, precum şi pe toţi şefii din Birou şi asta înainte ca opinia publică să afle despre războiul clandestin împotriva Mişcării. Pentru că va afla până la urmă. Preşedintele oftă. Şi când o să se afle, furtuna declanşată de media şi de Congres va face ca afacerea Iran-Contra să pară o simplă furtună într-un pahar cu apă.

— Poţi să te bazezi în continuare pe Covert-One, spuse Klein.

— Ştiu asta, zise Castilia cu greutate. Mă bazez pe tine şi pe oamenii tăi, Fred. Trebuie să afli răspunsuri la toate întrebările astea.

— Vom face tot ce stă în puterea noastră, îl asigură şeful Covert-One.

Chiltern Hills, Anglia

Traficul în acea dimineaţă de duminică era destul de redus pe autostrada M40, care făcea legătura dintre Londra şi Oxford. Jaguarul argintiu al lui Oliver Latham gonea pe banda de asfalt ce trecea printre dealuri verzi cu pante domoale, sate minuscule adunate în jurul bisericilor de piatră de pe vremea normanzilor sau petice de pădure. Englezul slab, cu obraji supţi, care se afla

la volan nu acorda însă nici cea mai mică atenţie frumuseţii peisajului. Şeful secţiei de la MI6 care răspundea de Mişcarea Lazarus era absorbit în totalitate de grozăvia ştirilor de la radio.

„În primele declaraţii ale guvernului francez se face o legătură între ceea ce s-a întâmplat la *La Courneuve* şi masacrul de lângă Institutul din statul american New Mexico” spunea prezentatorul BBC.

„Se pare că zeci de mii de locuitori din suburbiile Parisului şi-au părăsit panicaţi locuinţele blocând ieşirile din oraş. Unităţi ale armatei au fost deplasate în zonă pentru a asigura ordinea şi a înlesni evacuarea...”.

Latham întinse mâna şi închise radioul, observând cu surprindere că îi tremurau degetele. Se odihnea în reşedinţa sa de weekend de lângă Oxford când începuseră să sune telefoanele de la sediul M16. De atunci, loviturile nu încetau să curgă. Mai întâi, descoperise că îi este imposibil să ia legătura cu Hal Burke, ca să afle ce se petrecea cu adevărat la Paris. Tocmai când operaţiunea TOCSIN dădea toate semnele că scăpase de sub control, îşi găsise şi americanul să se dea la fund. Urmase apoi descoperirea îngrozitoare a faptului că superiorul său, sir Gareth Southgate, îşi băgase în Mişcarea Lazarus propriul agent, un anume Peter Howell, fără să-i spună şi lui lucrul acesta. Ca şi cum asta n-ar fi fost de-ajuns, şeful M16 solicitase de urgenţă un raport despre Ian McRae şi alţi foşti combatanţi pe care Latham obişnuia să-i folosească în diverse misiuni.

Englezul se strâmbă nervos, încercând să-şi cântărească şansele. Cât de multe ştia Howell? Ce îi raportase lui Southgate? Dacă TOCSIN fusese într-adevăr deconspirată, ce minciună putea să scornească pentru a ascunde implicarea sa alături de Burke?

Adâncit în gânduri, Latham apăsă şi mai mult pe pedala de acceleraţie şi depăşi un camion imens ce gonea în aceeaşi direcţie. Jaguarul reveni brusc pe banda iniţială chiar în faţa camionului. Şoferul acestuia semnaliză iritat cu farurile, apoi apăsă puternic de câteva ori pe claxon. Sunetul ascuţit al acestuia făcu să vuiască valea prin care trecea autostrada.

Latham ignoră gesturile furioase ale şoferului gândindu-se numai cum să ajungă mai repede la Londra. Cu puţin noroc putea să iasă destul de puţin şifonat din toată încurcătura asta. Dacă acest lucru nu era posibil, credea că ar fi putut ajunge totuşi la o înţelegere, dezvăluirea informaţiilor pe care le avea în legătură cu TOCSIN în schimbul promisiunii că nu va fi pus sub

acuzare.

Dintr-o dată, Jaguarul fu zgâlţâit de o serie de mici explozii. Cauciucul din dreapta faţă se făcuse bucăţi. Maşina devie brusc spre dreapta.

Ud de sudoare, Latham prinse volanul cu amândouă mâinile şi încercă să redreseze maşina. Nici un rezultat. Exploziile care îi spărseseră cauciucul îi scoseseră din funcţiune şi sistemul de direcţie. Englezul scoase un urlet de groază. Mâinile sale continuau să strângă volanul devenit inutil.

Scăpată complet de sub control, maşina se izbi cu putere de balustrada ce separa sensurile de mers, apoi făcu o tumbă prin aer şi se răsturnă. După altă sută de metri, Jaguarul se opri în sfârşit. Se transformase într-o grămadă de fiare contorsionate. După mai puţin de o secundă, altă încărcătură explozivă aprinse benzina care se scurgea din rezervor şi epava se transformă într-un rug funerar.

Camionul trecu pe lângă maşina incendiată fără să oprească şi îşi continuă drumul spre Londra. Şoferul, un bărbat de vârstă mijlocie cu trăsături slave, băgă înapoi telecomanda în sacul ce se afla pe bancheta de lângă el. Se lăsă apoi pe spate, satisfăcut de rezultatul muncii din dimineaţa aceea. Lazarus avea să fie fără îndoială foarte mulţumit.

34

Washington, D. C.

Lt.-col. Jonathan Smith privea în jos, spre K Street, de la fereastra camerei sale de la etajul al optulea al hotelului Capital Hilton. De-abia răsărise soarele şi primele raze ale acestuia începuseră să alunge umbrele de pe străzile Washingtonului. Dubitele cu ziare şi camioanele de aprovizionare erau singurele vehicule ce tulburau liniştea dimineţii de duminică.

În uşă se auzi o bătaie uşoară. Smith se răsuci cu spatele la fereastră şi străbătu rapid încăperea. Aruncă precaut o privire prin vizor şi zări binecunoscuta figură a lui Fred Klein.

— Mă bucur să te reîntâlnesc, colonele, zise şeful Covert-One, după ce intră în încăpere şi închise uşa în urma sa. Klein aruncă o privire prin cameră şi remarcă faptul că patul era nedesfăcut, iar televizorul, cu sonorul oprit, mergea pe un canal de ştiri. Tocmai se transmiteau imagini în direct din zona cordonului ridicat de poliţie şi de armată în jurul cartierului La Courneuve. În spatele baricadelor se strânseseră deja destul de mulţi parizieni care strigau ceva la unison. După pancartele pe care le agitau, era clar că îi acuzau pe „les americaines” şi ale lor „armes diaboliques” pentru dezastrul în care, după cele mai recente estimări, muriseră cel puţin douăzeci de mii de oameni.

— Tot nu poţi dormi? întrebă Klein ridicând o sprânceană.

Smith zâmbi chinuit.

— O să am timp să dorm în avion, Fred.

— Aşa deci? făcu Klein fără să pară surprins. Ai de gând să pleci într-o călătorie?

Smith ridică din umeri.

— Nu crezi că ar trebui să plec?

Klein renunţă la şarade. Îşi puse servieta pe pat şi se aşeză şi el pe margine.

— Adevărul e că te-ai gândit foarte bine, Jon, recunoscu el. Vreau să pleci la Paris.

— Când?

— Cât mai repede. La zece pleacă un avion Lufthansa spre Charles de Gaulle. Biletele şi documentele de transport sunt în servietă.

Klein făcu un gest spre bandajul care înfăşura braţul stâng al lui Smith. Ai probleme cu rana?

— Mi-ar prinde bine nişte copci, răspunse Smith. Şi ar fi bine să iau şi nişte antibiotice preventiv.

— Mă ocup eu de asta, promise Klein privindu-şi ceasul de la mână. O să te aştepte un doctor la aeroport înainte de plecarea avionului. E un tip discret cu care am mai lucrat şi altădată.

— Şi Peter Howell? întrebă Smith. Aş avea nevoie de ajutorul lui în misiunea pe care presupun că mi-ai pregătit-o în Paris.

Klein se încruntă.

— Howell va trebui să se descurce singur, spuse el cu o voce fermă. Nu o să risc descoperirea Covert-One făcând aranjamente de transport pentru un agent britanic. În afară de asta, trebuie să păstrăm aparenţele că lucrezi pentru Pentagon.

— Ai dreptate, spuse Smith. Şi acoperirea mea pentru această misiune?

— Nici una, răspunse Klein. Vei călători ca dr. Jonathan Smith de la USAMRIID. Am aranjat o acreditare temporară la Ambasada americană din Paris. Din cauza isteriei care i-a cuprins pe francezi, continuă Klein făcând un gest cu capul spre ecranul televizorului, unde se vedeau câţiva protestatari ce dăduseră foc unui drapel american, guvernul de la Paris nu-şi asumă riscul de a lăsa să se descopere că lucrează cu vreun serviciu american de informaţii sau cu militarii din Statele Unite. Au fost însă de acord să permită unor experţi în medicină sau în arme biologice care să „observe”. Cu condiţia să o facă cu „maximă discreţie”. Bineînţeles, dacă intri cumva în bucluc, vor nega că ai fi primit vreo invitaţie oficială să te duci acolo.

— Normal, pufni Smith. Se duse din nou la fereastră. Nervozitatea nu îi dispăruse în totalitate când îl întrebă pe Klein: Doreşti să fac ceva anume, după ce ajung acolo? Sau trebuie pur şi simplu să trag cu urechea şi să văd ce se mai întâmplă?

— Vreau să faci ceva anume, răspunse Klein aproape în şoaptă. Întinse mâna şi scoase un dosar din servietă. Aruncă o privirea la astea.

Smith deschise dosarul. Înăuntru se aflau doar două foi de hârtie, copii ale unor telegrame TOP SECRET, transmise de la staţia CIA din Paris către sediul central de la Langley.

Ambele telegrame fuseseră trimise în ultimele zece ore. În prima se raportau mai multe observaţii uimitoare făcute de o echipă de supraveghere ce urmărea un suspect de terorism în interiorul cartierului La Courneuve. Smith simţi cum i se zbârleşte părul de pe ceafă când citi descrierea „cutiilor cu senzori” ce fuseseră montate pe stâlpii de iluminat din cartier. Cea de-a doua telegramă conţinea informaţiile obţinute prin identificarea plăcuţelor de înmatriculare ale vehiculelor folosite de cei implicaţi. Terminând de citit, Smith ridică uimit privirea spre Klein.

— Dumnezeule! Ce scrie aici e dinamită curată. Ce măsuri au luat cei de la Langley?

— Nici una.

Smith rămase perplex.

— Nici una?

— Agenţia, explică Klein, este prea ocupată în clipa asta cu investigaţiile interne legate de încălcări grosolane ale legii, crimă, spălare de bani, sabotaj şi terorism. În exact aceeaşi situaţie sunt şi cei de la FBI.

— Din cauza lui Burke şi a lui Pierson, deduse Smith.

— A lor şi a altora, după cum se pare. Există indicii că cel puţin un şef din MI6 a fost implicat în TOCSIN. Şeful echipei lor de supraveghere a Mişcării Lazarus a murit acum câteva ore într-un accident de maşină… un accident considerat foarte suspect de către poliţia locală. Klein făcu o pauză şi-şi privi vârfurile degetelor. Trebuie, de asemenea, să-ţi spun că au fost găsiţi Hal Burke şi Kit Pierson.

— Morţi, presupun, făcu Smith mohorât.

Klein încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Cadavrele lor au fost descoperite printre ruinele carbonizate ale fermei lui Burke. Conform analizelor preliminare ale medicilor legişti, se pare că s-au împuşcat unul pe celălalt înainte de izbucnirea incendiului. Klein pufni din nas. Prea se potrivesc toate. Cineva îşi bate joc de noi.

— Minunat.

— Situaţia e critică, Jon, concluzionă supărat şeful Covert-One. Prăbuşirea acestei operaţiuni ilegale a paralizat trei dintre cele mai bune servicii de informaţii din lume şi asta chiar în momentul în care este cea mai mare nevoie de expertiza şi resursele lor. Klein reuşi să pescuiască, din buzunarul de la haină, pipa şi punga de tutun, dar, zărind semnul cu fumatul interzis plasat la

loc vizibil pe uşă, le îndesă încruntat înapoi. Curios, nu?

Smith fluieră uşor.

— Tu crezi că toate astea au fost planificate de la început, nu? De către cei cu adevărat răspunzători de atacurile cu nanofagii?

Klein ridică din umeri.

— Cam aşa ceva. Dacă nu, atunci e vorba despre o coincidenţă foarte suspectă.

— Eu nu prea cred în coincidenţe, zise Smith.

— Nici eu. Şeful Covert-One se ridică în picioare. Ceea ce înseamnă că avem de-a face cu un adversar foarte periculos, Jon. Cineva care are la dispoziţie resurse enorme şi care e hotărât să folosească fără să şovăie orice fărâmă de putere de care dispune. Şi, ceea ce e mai rău, continuă Klein cu o voce scăzută, este un duşman a cărui identitate ne e complet necunoscută. Asta înseamnă că nu avem nici o posibilitate de a ne da seama care sunt scopurile sale şi de a ne apăra împotriva lor.

Smith dădu aprobator din cap, înfiorat de cuvintele lui Klein. Se duse din nou la fereastră. Care era adevăratul motiv din spatele acelor atacuri cu nanofagi din Santa Fe şi din Paris? Era adevărat, ambele atacuri cauzaseră moartea a mii de civili nevinovaţi, însă existau mijloace mai lesnicioase – şi mai ieftine – de a comite crime în masă la scara aceasta. Nanodispozitivele folosite în cele două locuri erau rezultatul unui nivel incredibil de evoluat al bioingineriei şi al tehnologiilor de producţie. Dezvoltarea unor astfel de dispozitive trebuie să fi costat zeci de milioane de dolari, posibil sute de milioane.

Colonelul clătină din cap. Nimic din ce se întâmpla nu avea sens, cel puţin în aparenţă. Grupările teroriste care ar fi avut la dispoziţie asemenea sume ar fi putut cumpăra mult mai uşor arme nucleare, chimice sau biologice de pe piaţa neagră. De asemenea, ar fi fost foarte dificil pentru nişte simpli terorişti să aibă acces la echipamentele de laborator ultrasofisticate şi la spaţiile necesare producerii acestor dispozitive ucigaşe.

Smith îşi îndreptă brusc spinarea, convins dintr-odată că acest inamic necunoscut urmărea un scop mult mai profund şi mai cumplit, un obiectiv spre care se îndrepta cu viteză şi precizie. Măcelurile din New Mexico şi din Franţa fuseseră numai începutul, se gândi el îngrozit. Nişte repetiţii ale unor acte mult mai diabolice şi distructive.

Capitolul 35

Laboratorul de producţie a nanofagilor, din interiorul Centrului

O succesiune nesfârşită de informaţii numerice şi grafice sosite prin satelit de la Paris defilau lent pe ecranul mare al monitorului. Restul încăperii era cufundat în întuneric şi datele de pe ecran erau reflectate de sticla groasă a ochelarilor de protecţie purtaţi de cei doi oameni de ştiinţă. Specialişti în biologie moleculară, cei doi erau artizanii programului de dezvoltare a nanofagilor.

— Este clar că eliberarea nanofagilor de la înălţime a fost extrem de eficientă, remarcă cel mai în vârstă. Îmbunătăţirea zonelor cu senzori din nanofagii de control a dus, de asemenea, la rezultate optime. La fel de bine s-a comportat şi noul sistem de autodistrugere.

Bărbatul mai tânăr dădea aprobator din cap. Majoritatea problemelor apărute în primele faze ale proiectului fuseseră rezolvate. Dispozitivele Model III nu mai aveau nevoie de anumite semnături biologice bine stabilite pentru a-şi alege ţintele. Cu ajutorul câtorva îmbunătăţiri, rata de ucidere crescuse semnificativ de la numai o treime a celor contaminaţi până la aproape de sută la sută. În plus, încărcăturile chimice ale fiecărei membrane îşi dovediseră pe deplin eficienţa. Între resturile de oase care mai rămăseseră pe străzile din La Courneuve şi corpurile numai pe jumătate distruse din Kusasa era o uriaşă diferenţă.

— Vă propun să declarăm armele perfect operaţionale şi să trecem imediat la producerea lor la capacitate maximă, spuse hotărât bărbatul mai tânăr. Orice alte modificări le putem face şi mai târziu.

— De acord, zise bărbatul mai în vârstă. Lazarus va fi încântat.

Lângă Centru

Flancat de doi bodyguarzi îmbrăcaţi în haine sport, Jinjiro Nomura fusese scos afară din clădire pentru prima oară după aproape un an. Pentru o clipă, micuţul japonez rămase nemişcat. Clipi de mai multe ori, uşor ameţit de strălucirea soarelui urcat sus pe cer. Briza răcoroasă ce bătea dinspre mare îi răvăşea firele albe de păr.

— Dacă doriţi să mergem, e timpul, sir, murmură politicos unul dintre cei doi gardieni, oferindu-i o pereche de ochelari de soare. Ne aşteaptă. Primul prototip din seria *Thanatos* urmează să sosească dintr-o clipă în alta.

Jinjiro Nomura încuviinţă calm cu o mişcare a capului. Luă ochelarii şi îi puse la ochi.

În spatele lui, masiva uşă glisantă fix închisă, blocând accesul spre coridorul principal care ducea spre spaţiile de locuit din interior, spre centrul de comandă, spre birouri şi, nu în ultimul rând, spre zona de producţie a nanofagilor, aflată adânc în interiorul uriaşei clădiri. De afară şi din aer, întregul complex nu părea a fi nimic altceva decât un depozit cu pereţi de beton şi acoperiş metalic, identic cu miile de depozite ieftine construite în scopuri industriale în toate colţurile lumii. Sistemul complicat de stocare a substanţelor chimice, conductele, filtrele de aer, inelele concentrice de încăperi din ce în ce mai sterile, precum şi supercalculatoarele legate în reţea erau complet camuflate de exteriorul obişnuit, afectat de ploi şi ars de soare al clădirii.

Urmat de cei doi gardieni, Nomura porni pe o alee de pietriş ce ducea spre o zonă betonată ce mărginea o pistă de aterizare care se întindea de la nord la sud pe câteva mii de metri. La marginile zonei betonate se vedeau hangare pentru avioane, rezervoare de combustibil, precum şi câteva aeronave cu reacţie atât pentru transport marfă, cât şi pentru pasageri. Aerodromul şi clădirile adiacente erau înconjurate de un gard metalic înalt, protejat în partea superioară cu spire de sârmă ghimpată. Spre vest, se vedeau valurile mării care se loveau înspumate de coastă. Spre est, se întindeau câmpuri verzi punctate de oi şi vaci aflate la păscut. Câmpia se înclina uşor spre o culme împădurită aflată la marginea orizontului.

Japonezul se opri lângă un grup de oameni de ştiinţă îmbrăcaţi în halate albe care cercetau cu atenţie orizontul spre nord.

— Mai este foarte puţin, spuse unul dintre aceştia, verificându-

şi ceasul. Inginerul întoarse capul, verificând poziţia soarelui cu ochii strânşi pentru a se feri de lumina puternică. Sistemul de alimentare cu energie solară al aeronavei funcţionează perfect. Şi celulele de combustibil de la bord au intrat în standby.

— Uite-l! exclamă emoţionat un alt inginer, arătând cu mâna spre nord. O linie subţire, la început abia vizibilă pe fundalul albastru al cerului, devenea din ce în mai mare pe măsură ce se apropia de pista de aterizare.

Jinjiro Nomura privea cu atenţie cum ciudatul vehicul aerian, numit *Thanatos* de către proiectanţii săi, se apropia de locul în care se aflau ei. Era un enorm vehicul tip aripă zburătoare, fără fuzelaj şi fără coadă. Anvergura aripii era însă mai mare decât cea a unui Boeing 747. Paisprezece mici motoare cu elice, montate de-a lungul uriaşei aripi bâzâiau aproape imperceptibil, purtând aeronava prin aer cu o viteză ce scăzuse sub 50 de kilometri pe oră. În clipa în care aeronava se înclină uşor pentru a se alinia cu axul pistei, cele 60 000 de celule solare instalate pe suprafaţa superioară a aripii reflectară orbitor razele astrului.

Specialiştii din spatele lui începuseră să se agite. Nomura rămase nemişcat, privind enormul aparat de zbor care venea la aterizare. Pentru prima dată, toate schemele şi desenele inginereşti pe care le studiase, prindeau formă în imaginaţia sa.

Având drept model un prototip realizat de NASA, *Thanatos* era o aeronavă tip aripă ultra uşoară, construită din materiale compozite ce absorbeau undele radar. Chiar şi cu încărcătură completă, aparatul cântărea mai puţin de 900 de kilograme. Putea atinge însă altitudini de aproape 30 000 de metri şi avea capacitatea de a rămâne în aer fără alimentare săptămâni întregi, survolând continente şi oceane. În cinci containere cu o formă aerodinamică, fixate sub aripă, se aflau calculatoarele care controlau zborul, instrumentele de zbor, celulele cu combustibil de rezervă care asigurau zborul pe timp de noapte, precum şi locaşurile pentru cilindrii ce urmau să transporte încărcătura sa letală.

NASA pusese aparatului pe care îl folosise la teste numele de *Helios,* după cel al zeului grec care întruchipa în vechime Soarele. Era un nume foarte potrivit pentru un aparat care se înălţa în văzduh cu ajutorul energiei solare. Jinjiro se încruntă. *Thanatos,* personificarea greacă a morţii, devenise apelativul perfect pentru scopul în care urma să fie folosită pasărea mecanică.

— Frumos, nu-i aşa? şopti în urechea sa o voce mult prea familiară. Atât de mare. Şi totuşi, atât de delicat... atât de graţios... uşor ca o pană. E normal să vezi în *Thanatos* mai degrabă un norişor purtat în aer de suflarea zeilor decât o creaţie a neciopliţilor pământeni.

Jinjiro încuviinţă grav cu o mişcare a capului.

— Aşa este. Aparatul acesta e într-adevăr minunat. Japonezul întoarse posomorât capul spre cel ce stătea în spatele lui.

— Însă scopurile tale diabolice i-au alterat frumuseţea, aşa cum se întâmplă cu toate lucrurile pe care le atingi tu... Lazarus.

— Mă onorezi numindu-mă aşa... tată, replică Hideo Nomura zâmbind batjocoritor. Să ştii că tot ce am făcut a fost pentru a atinge obiectivele noastre comune, visurile pe care le împărtăşim amândoi.

Bătrânul clătină furios din cap.

— Obiectivele noastre nu sunt comune. Eu şi prietenii mei doream să readucem la viaţă Pământul, să salvăm planeta de pericolele dezvoltării necontrolate a ştiinţei. Sub conducerea noastră, Mişcarea era în slujba vieţii, nu a morţii.

— Tu şi prietenii tăi aţi făcut o greşeală fundamentală, tată, spuse Hideo încet. Aţi înţeles greşit natura crizei care ameninţă lumea noastră. Ştiinţa şi tehnologia nu ameninţă supravieţuirea Pământului. Acestea nu sunt altceva decât nişte unelte. Unelte pe care numai oameni ca mine, cu destul curaj şi claritate de viziune, le pot folosi cu pricepere.

— Pe post de arme de distrugere în masă! se răsti Jinjiro. Cu toate vorbele tale frumoase, nu eşti decât un criminal nenorocit!

— Voi face ceea ce trebuie, tată, replică Hideo cu răceală. În momentul de faţă, duşmanii sunt chiar oamenii, adevăratul pericol care ameninţă lumea pe care o iubim amândoi. Sunt convins că în adâncul sufletului tău îmi dai dreptate. Imaginează-ţi şapte miliarde de animale lacome şi violente mişunând pe planeta asta fragilă. Oamenii sunt la fel de periculoşi pentru Pământ cum este cancerul pentru un organism. Planeta nu mai poate suporta această povară. Din cauza aceasta, la fel ca orice cancer, o mare parte din oameni trebuie eliminaţi, oricât de dureroasă şi neplăcută ar fi această sarcină.

— Folosind nanofagii, aceste arme ale diavolului! se răsti mânios tatăl său.

Hideo Nomura încuviinţă.

— Imaginează-ţi zeci de aparate ca *Thanatos.* Imaginează-ţi

cum plutesc la înălţime foarte mare, tăcute, imposibil de detectat de radare. Din ele va cădea o ploaie blândă, cu picături atât de fine, încât nu vor fi observate... decât când va fi prea târziu.

— Unde? întrebă Jinjiro alb la faţă de furie şi neputinţă.

Hideo zâmbi larg, arătându-şi dinţii.

— Mai întâi? *Thanatos* şi tovarăşii săi vor zbura spre America, o ţară coruptă şi rea. O ţară care trebuie distrusă pentru a face loc noii ordini mondiale. Va urma Europa, o altă sursă a mercantilismului contagios. Apoi nanofagii mei vor curăţa Africa şi Orientul Mijlociu, aceste adevărate cloace ale terorismului, bolilor, foametei, violenţei şi fanatismului religios. China, cea atât de dornică să ajungă din nou la măreţia de odinioară, trebuie şi ea lovită.

— Şi câţi oameni trebuie să moară ca să fii tu mulţumit? întrebă în şoaptă tatăl său.

Hideo ridică din umeri.

— Cinci miliarde? Şase? Cine poate spune cu exactitate? Importat este că oamenii rămaşi în viaţă vor înţelege foarte repede valoarea darului care le-a fost oferit: o lume al cărei echilibru a fost restabilit. O lume ale cărei resurse şi infrastructură au rămas intacte, eliberate de pericolul războaielor sau al lăcomiei.

Timp de câteva clipe, bătrânul se holbă îngrozit la cel care îşi spunea acum Lazarus.

— M-ai făcut de ruşine, zise el într-un târziu. Şi ai făcut de ruşine şi numele strămoşilor noştri. Bătrânul se întoarse către gardieni.

— Duceţi-mă înapoi în celulă, le spuse el încet. Apropierea de acest monstru îmi face rău.

Hideo Nomura dădu uşor din cap.

— Duceţi-l pe bătrân, zise el scurt şi-l urmări pe tatăl său cum se îndepărtează.

Încă o dată Jinjiro reuşise să-l dezamăgească, cu îngustimea sa de gândire şi cu lipsa sa de curaj. Tatăl său era prea orb ca să poată aprecia la adevărata lor valoare realizările propriului său fiu. Sau, probabil, îşi zise Hideo, retrăind un vechi resentiment din copilărie, bătrânul era prea gelos şi prea încăpăţânat ca să-l laude pentru rezultatele sale.

Nişte laude care ar fi fost pe deplin meritate, fără îndoială.

Ani de zile, muncise zi şi noapte, aproape fără pauză, pentru a

face ca viziunea sa despre o lume mai curată, mai puţin aglomerată şi mai paşnică să devină realitate. Pentru început, ca urmare a unei planificări minuţioase, reuşise să construiască şi să pună în funcţiune acest laborator fără să atragă atenţia. Nici unul dintre competitorii săi nu reuşise să afle că Nomura Pharmatech, în aparenţă rămasă în urmă în cursa dezvoltării aplicaţiilor din domeniul nanotehnologiilor, se afla, de fapt, cu luni sau chiar cu ani înaintea celorlalţi.

Urmase apoi operaţiunea delicată prin care reuşise să erodeze Mişcarea Lazarus, făcând-o să ajungă încetul cu încetul sub controlul său. Conducătorii organizaţiei care se opuseseră intenţiilor sale fuseseră îndepărtaţi sau ucişi, de obicei, de unul dintre cei trei care aveau numele de *Horaţiu,* grupul de asasini a cărui creare şi formare le sponsorizase. Spre norocul lui, toate acele morţi inexplicabile nu făcuseră decât să radicalizeze şi mai mult organizaţia.

Organizarea dispariţiei propriului său tată, ultimul dintre cei nouă fondatori ai Mişcării, fusese o joacă de copii. Odată acest lucru realizat, Hideo fusese liber să preia în totalitate frâiele organizaţiei în mâinile sale. În sfârşit, operaţiunea de căutare a lui Jinjiro, condusă de CIA, îl pusese în contact cu Hal Burke. Era ultima piesă a jocului de puzzle şi se potrivise perfect.

Hideo râse în barbă gândindu-se cât de uşor fusese să-l păcălească pe ofiţerul CIA şi, prin intermediul lui, pe alţii din serviciile de informaţii americane şi britanice, cântându-le în strună în frica lor paranoică de terorism. Furnizându-le informaţii contrafăcute în legătură cu Mişcarea, reuşise să-i manipuleze pe Burke şi pe asociaţii săi, astfel încât să lanseze acel război nebunesc şi ilegal. Din acel moment, toate evenimentele se derulaseră conform voinţei lui.

Rezultatele nu întârziau să apară: publicul era din ce în ce mai speriat şi căuta ţapi ispăşitori. Firmele concurente, ca Harcourt Biosciences, fuseseră reduse la tăcere, îngropate de o avalanşă de restricţii guvernamentale care le blocau cercetările. Mişcarea Lazarus devenea din ce în ce mai puternică şi mai violentă. Şi acum, serviciile de spionaj americane şi britanice îşi pierduseră orice putere din cauza scandalului şi a valului de suspiciuni. Era imposibil ca cineva să mai descopere adevărul în scurtul interval de timp care mai rămăsese până când primul val de nanofagi avea să cadă asupra oraşelor Washington, New York, Chicago sau Los Angeles.

Hideo Nomura zâmbi satisfăcut. Ce putea fi mai grozav decât să te afli într-un joc de ambele părţi ale fileului?

36

Apelul televizat al lui Lazarus

Noul apel video al lui Lazarus fusese transmis de organizaţie urmându-se aceleaşi proceduri ca şi în cazul primei cuvântări de după masacrul de la Institutul Teller. Reţelele de televiziune din întreaga lume primiseră în acelaşi timp câte o înregistrare a cărei origine era imposibil de depistat şi în care apărea o imagine construită digital a lui Lazarus, astfel încât să se potrivească perfect audienţei.

„Adevărul nu mai poate fi ascuns, spunea trist Lazarus. Ororile la care am fost martori sunt mărturie a faptului că omenirea a fost atacată cu o nouă armă, o armă ce reprezintă rodul nemiloaselor realizări ale ştiinţei. Omenirea se află acum la o răscruce. Într-o direcţie şi anume cea trasată de organizaţia noastră, se află o lume a păcii şi a înţelegerii. În cealaltă, trasată de indivizi lacomi şi însetaţi de putere, se găseşte o lume sfâşiată de războaie şi genocid.”

Ochii lui Lazarus priveau fix spre camera de luat vederi.

„A sosit momentul să alegem calea pe care dorim s-o urmăm, spuse el. Descoperirile periculoase din domeniul nanotehnologiilor, manipulării genetice şi al donării trebuie să fie abandonate înainte să provoace distrugerea întregii omeniri. Acesta este apelul pe care Mişcarea Lazarus îl adresează tuturor guvernelor şi, în special, celor din aşa-zisele naţiuni civilizate din vest.”.

Faţa lui Lazarus căpătase o expresie hotărâtă.

„În cazul în care guvernele nu răspund la apelul nostru, va trebui să ne luăm soarta în propriile mâini. Va trebui să acţionăm. Avem datoria să ne salvăm familiile, să salvăm Pământul pe care îl iubim. Este o luptă justă, pentru viitorul omenirii, o luptă pe care nu o mai putem amâna. Neutralitatea nu mai este posibilă. În acest conflict, cine nu se alătură luptei noastre este împotriva noastră. Sper din toată inima ca toţi oamenii raţionali ai planetei să înţeleagă însemnătatea acestui

mesaj!”.

Berlin

Mii de demonstranţi se adunaseră pe Unter den Linden, faimosul bulevard din centrul Berlinului. Numărul lor creştea cu fiecare minut. În faţa coloanei care plecase de la Poarta Brandenburg şi se deplasa spre est erau fluturate bannerele roşii şi verzi ale Mişcării Lazarus. În spatele lor, erau arborate diverse alte steaguri, pancarte şi postere. Ecologiştii şi alte grupuri germane de protecţie a mediului se alăturaseră Mişcării Lazarus într-o adevărată demonstraţie de forţă.

Scandările demonstranţilor făceau să răsune faţadele din piatră ale instituţiilor publice ce mărgineau bulevardul.

NU NANOTEHNOLOGIILOR! OPRIŢI NEBUNIA! OPRIŢI MAŞINA DE RĂZBOI AMERICANĂ! LĂSAŢI MIŞCAREA LAZARUS ÎN PACE!

Membrii echipei de la CNN care transmiteau de la faţa locului fură nevoiţi să se urce pe treptele clădirii Operei de Stat, sau Staatsoper, o clădire elegantă din secolul al XIX-lea, ce avea la intrare un şir de coloane masive. Făcuseră această mişcare nu numai pentru a avea un punct de observaţie mai bun, ci şi pentru a se feri de furia demonstranţilor. Reportera, o tânără suplă şi brunetă, trebuia să strige în microfon pentru a fi auzită peste tumultul din capitala germană.

— Se pare că demonstraţia a luat aproape în întregime prin surprindere autorităţile de aici, John! Ceea ce acum două ore nu era decât o mică trupă de protestatari scoşi în stradă de ultimul mesaj al lui Lazarus s-a transformat într-una dintre cele mai mari adunări politice de la căderea Zidului! Şi am înţeles că asemenea mişcări spontane împotriva nanotehnologiilor şi a politicii americane au loc acum în mai multe oraşe din întreaga lume, la Roma, Madrid, Tokyo, Cairo, Rio de Janeiro, San Francisco şi multe altele.

Femeia se opri o secundă şi privi spre şirurile de demonstranţi care treceau prin dreptul operei.

— Până în acest moment, protestatarii de aici, din Berlin, au demonstrat paşnic însă autorităţile se tem că este foarte posibil ca anarhiştii să înceapă să atace magazinele şi birourile diferitelor corporaţii americane, corporaţii pe care activiştii

Mişcării Lazarus le consideră ca făcând parte din „maşinăria morţii”. Vă vom ţine la curent cu ultimele evoluţii ale situaţiei de aici.

Undeva lângă Cape Town, Africa de Sud

La douăzeci şi cinci de kilometri sud de Cape Town, coloane groase de fum negru se ridicau deasupra Parcului Tehnologic şi de Afaceri Capricorn. Mai multe dintre clădirile ultramoderne ale complexului fuseseră incendiate. Mii de demonstranţi se înghesuiau pe aleea circulară din jurul lacului. Aruncau cu pietre în ferestre, răsturnau maşinile parcate şi declanşau noi incendii. La început, mulţimea dezlănţuită îşi concentrase eforturile numai asupra laboratoarelor deţinute de firme americane. Acum însă, furia lor nu mai ţinea seama de nimic şi se descărca asupra tuturor laboratoarelor de cercetări, distrugând fără discriminare echipamente ce valorau zeci de milioane de dolari.

Forţele de poliţie, mult depăşite numeric şi nedorind să provoace victime în rândul demonstranţilor, se retrăseseră şi apărau acum un perimetru aflat la o distanţă apreciabilă de parcul tehnologic, sperând să oprească extinderea distrugerilor şi în suburbiile din apropiere. Alte coloane de fum începură să se ridice dintre ruinele parcului tehnologic pe măsură ce vântul care se înteţise declanşa noi incendii în clădirile vandalizate.

„Războiul secret al Americii”

Programele obişnuite de televiziune americane fuseseră înlocuite în ziua aceea de buletine de ştiri care se succedau unele după altele. Toate reţelele de televiziune se străduiau să-şi ţină abonaţii la curent cu ultimele evoluţii ale evenimentelor.

Pe măsură ce violenţa se răspândea cu repeziciune în tot mai multe ţări, nici chiar şi cel mai respectat şi profesionist comentator de la CBS nu mai era în stare să-şi ascundă emoţia.

„Ţineţi-vă bine pălăriile pe cap, oameni buni, spunea el lungind silabele în stil sudist. Cursa asta sălbatică întrece orice închipuire. Televiziunea franceză tocmai a aruncat o nouă

bombă, declarând că CIA şi FBI-ul, împreună cu serviciile de informaţii britanice, au desfăşurat de mai multă vreme o campanie secretă de crime şi sabotaje împotriva Mişcării Lazarus. Reporteri aflaţi în Paris au confirmat că sunt în posesia unor dovezi potrivit cărora foşti luptători în trupele de comando americane şi britanice sunt răspunzători de moartea mai multor lideri şi simpli activişti ai Mişcării Lazarus, în diverse locuri din lume, inclusiv de aici din Statele Unite. Francezii pretind, de asemenea, că aceste atacuri nu puteau fi autorizate decât la «cele mai înalte niveluri guvernamentale americane şi britanice».".

Comentatorul ridică privirea şi se uită direct în camera de luat vederi, cu o expresie gravă pe faţă.

„Toate încercările reporterilor noştri de a afla ceva de la oficialităţile din Washington şi Londra s-au lovit de un zid impenetrabil. Toţi cei de Casa Albă sau de la Downing Street 10 refuză să vorbească. Nu putem şti dacă e vorba despre obişnuita reţinere de a face declaraţii în legătură cu activitatea serviciilor de informaţii sau dacă nu cumva chiar există un foc în spatele acestui nor de fum. Un lucru însă e sigur. Indivizii furioşi, care ard peste tot în lume drapelele americane şi distrug firmele americane, nu mai au răbdare.".

Casa Albă, în Situation Room

— Ascultă-mă cu atenţie, domnule Hanson. Nu vreau să mai aud nici o altă scuză, nici o motivaţie birocratică. Vreau să aflu imediat adevărul! spuse răstit preşedintele Sam Castilia. De cealaltă parte a mesei stătea directorul CIA, neobişnuit de tăcut de data asta.

Îngrijit îmbrăcat şi pus la punct chiar şi în cele mai dificile situaţii, David Hanson arăta acum groaznic. Sub ochi avea cearcăne adânci, iar costumul boţit arăta de parcă ar fi dormit în el. În mâna dreaptă ţinea strâns un stilou, într-o încercare inutilă de a ascunde faptul că îi tremurau mâinile.

— V-am spus tot ce ştim, domnule preşedinte, răspunse Hanson precaut. Căutăm prin toate bazele noastre de date, însă până acum nu am reuşit să găsim nimic cât de cât legat de această operaţiune numită TOCSIN. Dacă Hal Burke a fost

implicat în ceva ilegal, sunt sigur că a făcut acest lucru pe cont propriu fără autorizaţie sau sprijin din partea cuiva din CIA.

Emily Power-Hill se aplecă peste masă în direcţia lui.

— Cât de proşti ne crezi tu pe noi, David? întrebă ea pe un ton sever. Ai impresia că va crede cineva că Burke şi Pierson plăteau din buzunarul lor o operaţiune sub acoperire de mai multe milioane de dolari din economiile lor şi din salariile primite de la guvern?

— Ştiu că e greu de crezut! izbucni nervos Hanson. Dar lucrăm la asta fără pauză, cu toate forţele pe care le avem. Tot personalul de la securitate internă verifică acum dosarele fiecărei operaţii în care a fost implicat Burke, în căutarea vreunui indiciu. În plus, îi testăm cu detectorul de minciuni pe fiecare dintre ofiţerii şi analiştii din echipa condusă de Burke, care se ocupa de Mişcarea Lazarus. Dacă a mai fost cineva din CIA implicat, vom afla cu siguranţă, însă pentru asta am nevoie de timp.

Am transmis, de asemenea, ordine ca toate staţiile CIA din lume să înceteze imediat orice operaţiune care vizează Mişcarea. În momentul de faţă, nici o echipă de supraveghere n-ar mai trebui să se afle în apropierea vreunei clădiri sau persoane aparţinând Mişcării.

— Nu e suficient, interveni din nou Power-Hill. Deja avem necazuri foarte mari din cauza asta atât acasă, cât şi peste hotare.

Majoritatea celor aşezaţi în jurul mesei de şedinţă din Situation Room încuviinţară mohorâţi. Momentul apariţiei în presă, imediat după masacrul produs de nanofagi în La Courneuve, a articolelor referitoare la o operaţiune clandestină împotriva Mişcării Lazarus, fusese perfect ales pentru a afecta cât mai mult credibilitatea Statelor Unite în lume. Fusese la fel ca aruncarea unui chibrit aprins într-o cameră plină cu canistre cu benzină. Iar Mişcarea se afla în poziţia de a profita la maximum de explozia de mânie şi ură pe care informaţia o declanşase. Ceea ce până de curând nu fusese decât o problemă minoră pentru majoritatea guvernelor şi a companiilor multinaţionale se transforma rapid într-o forţă majoră în politica globală. Tot mai multe ţări aderau la punctul de vedere al Mişcării referitor la interzicerea imediată şi totală a cercetărilor în domeniul nanotehnologiilor.

— S-a ajuns ca orice nebun care afirmă că noi suntem cei care

testează o armă de ucidere în masă bazată pe nanotehnologie să fie ascultat şi tratat cu respect de agenţiile de presă, de BBC, de celelalte agenţii europene, al-Jazeera şi restul, continuă consilierul pe probleme de securitate naţională al preşedintelui. Francezii şi-au rechemat deja ambasadorul pentru aşa-zise consultări. O sumedenie de alte ţări se pregătesc să facă acelaşi lucru în zilele următoare. Dacă se prelungeşte această confuzie, vor avea de suferit credibilitatea noastră în cadrul alianţelor şi capacitatea Statelor Unite de a influenţa evenimentele internaţionale.

Castilia încuviinţă supărat. Convorbirea telefonică pe care o avusese cu preşedintele Franţei fusese plină de acuzaţii dure şi interlocutorul său nu încercase deloc să-şi ascundă antipatia.

— Nici în parlament situaţia nu e mai bună, spuse oftând Charles Ouray. Practic, fiecare congresman sau senator care ne cerea înainte să punem Mişcarea Lazarus cu botul pe labe a făcut o întoarcere de 180 de grade. S-au unit cu toţii şi vor să voteze alcătuirea unui comitet de anchetă, stil Watergate. Cei mai înfierbântaţi discută deja despre o posibilă punere sub acuzare a preşedintelui şi chiar şi cei mai apropiaţi sprijinitori ai noştri tac chitic şi aşteaptă să vadă din ce parte va bate vântul în final.

Preşedintele Castilia se încruntă şi strânse din buze. Ştia prea bine că cei mai mulţi dintre bărbaţii şi femeile din Congres nu erau decât nişte oportunişti. Când un preşedinte se bucura de popularitate, se îngrămădeau cu toţii în jurul lui, sperând să se înfrupte şi ei din glorie. La primul semn de necaz sau slăbiciune însă, erau gata să treacă în haita celor care abia aşteptau să-i sugă sângele.

Casa Albă

Estelle Pike, secretara aflată de mai mulţi ani în slujba preşedintelui, deschise uşor uşa Biroului Oval.

— Domnul Klein este aici, anunţă ea în şoaptă. Întrevederea cu el nu era programată, însă susţine că îl veţi primi oricum.

Castilia stătea în picioare şi se uita pe fereastră. Se întoarse către secretară. Faţa lui era obosită şi brăzdată de riduri. Părea că îmbătrânise cu zece ani în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Se află aici pentru că l-am chemat eu, Estelle. Te rog să-l inviţi înăuntru.

Femeia pufni dezaprobator, însă făcu ceea ce i se spusese.

Klein trecu pe lângă ea adresându-i un „mulţumesc” la care nu primi nici un răspuns. Rămase în picioare aşteptând ca femeia să închidă uşa după ea. Apoi ridică din umeri.

— Nu cred că doamna Pike mă place prea mult, Sam.

Preşedintele se chinui să zâmbească.

— Estelle nu e o persoană chiar aşa de drăguţă cum cred unii. Toţi cei care nu respectă minuţioasa ei agendă zilnică se bucură de acelaşi tratament. Nu are nimic special cu tine.

— Mi-ai luat o piatră de pe inimă, încercă Klein să glumească. Îl privi apoi cu atenţie pe vechiul său prieten. Să înţeleg din expresia îndurerată de pe faţa ta că şedinţa cu cei din Consiliul de Securitate Naţională te-a dezamăgit?

Castilia pufni nervos.

— Asta e ca şi cum ai întreba-o pe doamna Lincoln dacă i-a plăcut piesa.

— Chiar aşa de rău?

Preşedintele încuviinţă mohorât. Îi făcu semn lui Klein să se aşeze într-unul din fotoliile din faţa mesei mari ce îi servea drept birou.

— Toţi şefii din CIA, FBI, NSA şi celelalte agenţii sunt acum preocupaţi să găsească scuze pentru acest fiasco uriaş numit TOCSIN. Nimeni nu ştie cât de sus pe scară ierarhică au ajuns firele conspiraţiei, aşa că nimeni nu se mai încrede în nimeni. Toţi aşteaptă să vadă cine cade primul.

Klein încuviinţă în tăcere, fără să fie prea surprins. Chiar şi în vremuri normale, lupta surdă din interiorul comunităţii de informaţii era o realitate. De altfel, aceste conflicte fratricide reprezentaseră principalul motiv pentru care preşedintele Castilia îi ceruse să organizeze Covert-One. Acum, când izbucnise acest imens scandal în care erau implicate cele mai importante servicii de informaţii, tensiunea crescuse foarte mult. În aceste circumstanţe, când toţi nu se gândeau decât cum să-şi salveze cariera, nu te puteai aştepta ca cineva să îndrăznească să iasă în evidenţă.

— Colonelul Smith e în drum spre Paris? întrebă într-un târziu Castilia, rupând tăcerea.

— Da, răspunse Klein. Trebuie să ajungă acolo în noaptea asta.

— Şi tu chiar crezi că Smith are vreo şansă să descopere ce se ascunde în spatele tuturor acestor nenorociri?

— O şansă? spuse gânditor Klein. Şeful Covert-One ezită înainte de a răspunde. Cred că da, zise el şi se încruntă. Cel puţin, asta sper.

— Dar măcar, este cel mai bun om pe care îi ai? întrebă Castilia nervos.

De data asta Klein nu mai ezită nici o fracţiune de secundă.

— Pentru misiunea asta? Da, absolut. Jon Smith este cel mai potrivit om pentru misiunea asta.

Preşedintele îşi scutură capul exasperat.

— Nu aşa că-i ridicol?

— Ridicol?

— Uită-te la mine, comandantul celor mai puternice forţe armate din istoria omenirii. Cetăţenii americani mi-au încredinţat această forţă ca s-o folosesc pentru a-i proteja. Şi eu nu pot. Nu de data asta. Sau cel puţin deocamdată. Umerii laţi ai preşedintelui se prăbuşiră. Toate bombardierele, rachetele, tancurile şi submarinele din lume nu valorează doi bani dacă nu le poţi indica ţinta în care să tragă. Şi tocmai ăsta-i lucrul pe care nu-l cunosc.

Klein se uită ţintă în ochii prietenului său. Nu-l invidiase niciodată pe preşedinte pentru privilegiile poziţiei sale. Acum simţea doar milă pentru bărbatul obosit, cu ochii trişti, din faţa sa.

— Covert-One îşi va face datoria, promise el. O să-ţi găsim ţinta de care ai nevoie.

— Sper din tot sufletul să ai dreptate, spuse încet Castilia. Fiindcă ne-a mai rămas foarte puţin timp.

37

Luni 18 octombrie
Paris

Jon Smith privea prin geamul taxiului, un Mercedes de culoare neagră ce plecase în trombă din faţa Aeroportului Internaţional Charles de Gaulle şi gonea acum spre sud, spre oraşul care dormea. Mai erau câteva ore bune până să răsară soarele şi, în lumina difuză a lămpilor cu neon ce mărgineau autostrada A1, clădirile şi copacii din zona suburbană păreau nişte siluete fantomatice. Autostrada era aproape pustie la ora aceea, aşa că şoferul, un francez scund, cu o faţă mohorâtă şi cu ochi injectaţi, depăşise cu mult viteza legală.

Aveau peste 120 de kilometri la oră când ajunseră în dreptul unor cartiere din mijlocul cărora se înălţau spre cerul negru, în mai multe locuri, flăcări roşii şi portocalii. În zonele respective, ieşirile de pe autostradă erau blocate cu sârmă ghimpată şi bariere din beton armat. La fiecare punct de control se vedeau poliţişti şi soldaţi în ţinută de campanie. Pe marginea autostrăzii, în diverse puncte strategice, aşteptau maşini blindate prevăzute cu aruncătoare de grenade fumigene şi mitraliere, transportoare pentru trupe, ba chiar şi câteva tancuri Leclerc de 50 de tone.

— *Les arabes!* pufni dispreţuitor şoferul stingându-şi ţigara într-o scrumieră plină până la refuz. S-au revoltat din cauza celor întâmplate în La Courneuve, continuă bărbatul ridicând din umerii săi înguşti. Şi ca de obicei şi-au dat foc la case şi la magazine. Bleah!

Individul făcu o pauză pentru a-şi aprinde o nouă ţigară fără filtru. Pentru operaţiunea asta se folosea de ambele mâini aşa că puternica maşină germană era manevrată cu ajutorul genunchilor.

— Sunt nişte idioţi. Nimănui nu-i pasă cu adevărat de ce se petrece înăuntrul acelor cuiburi de şobolani. E suficient însă să pună un picior afară şi *ppffft.* Bărbatul făcu un gest cu mâna de-a curmezişul gâtului. Mitralierele intră imediat în acţiune!

Smith aprobă în tăcere cu o mişcare a capului. Nu era cine ştie ce secret faptul că toate acele ansambluri rezidenţiale aflate în vecinătatea Parisului, supraaglomerate şi cu un înalt grad de criminalitate, fuseseră proiectate în aşa fel încât să poată fi rapid blocate şi izolate în eventualitatea izbucnirii unor tulburări serioase.

Mercedesul ieşi de pe autostradă şi intră pe Boulevard Peripherique care înconjura partea de sud şi de est a labirintului oraşului. Şoferul bombănea în continuare, supărat pe guvernul care îl obliga să plătească taxe pentru a-i întreţine pe toţi criminalii, hoţii şi pe *„les arabes”.* La Porte de Vincennes părăsiră bulevardul de centură şi o luară spre vest. Înconjurară Place de la Nation, străbătură rapid Rue du Faubourg St. Antoine, traversară Place de la Bastille şi apoi pătrunseră pe una dintre străduţele cu sens unic din cartierul Marais, din cel de-al treilea arondisment.

Pe vremuri, o mlaştină insalubră, această mică porţiune din Paris era una dintre puţinele zone care scăpaseră neatinse de grandioasele proiecte de reconstrucţie a oraşului, iniţiate în secolul al XIX-lea de Baronul Haussmann, la ordinul împăratului Napoleon al III-lea. Multe dintre clădirile cartierului datau din Evul Mediu. Dacă în urmă cu cincizeci de ani, zona nu atrăgea pe nimeni, în ultima perioadă, cartierul Marais renăscuse şi devenise una dintre cele mai apreciate zone rezidenţiale, turistice şi comerciale ale oraşului. Reşedinţe elegante cu pereţi din piatră, muzee şi librării, se învecinau cu baruri la modă, mici magazine de antichităţi şi buticuri în care se vindeau haine scumpe de firmă.

Cu o ultimă mişcare amplă a mâinilor pătate cu tutun, şoferul trase maşina la intrarea în Hotel des Chevaliers, o clădire cochetă, aflată la mică distanţă de vechea Place de Vosges.

— Am ajuns, *m’sieur!* În timp record! anunţă şoferul. Probabil că ar trebui să mulţumim pentru asta demonstranţilor, ce ziceţi? continuă rânjind individul. Fără îndoială că *des flics* sunt prea ocupaţi acum cu spartul capetelor ca să mai aibă timp să amendeze cetăţeni onorabili ca mine!

— Probabil, zise Smith, bucuros că reuşise să ajungă întreg la destinaţie. Îi întinse şoferului mai multe bancnote, apucă geanta şi trusa de voiaj pe care o ridicase de la Dulles înainte de a se urca în avion şi coborî din maşină. Imediat cum închise portiera, Mercedesul porni în trombă şi se pierdu în noapte.

Smith rămase nemişcat câteva clipe, savurând liniştea care se lăsase imediat după plecarea maşinii. Plouase de curând şi aerul nopţii era curat şi reconfortant. Se întinse pentru a ieşi din amorţeala provocată de orele lungi de zbor şi trase aer în piept de mai multe ori pentru a scăpa de gustul neplăcut de tutun ieftin lăsat de şoferul de taxi. Înviorat, îşi atârnă geanta de umăr şi se întoarse cu faţa spre hotel. Lumina de la intrare era aprinsă şi recepţionerul – pe care-l sunase în prealabil de la aeroport – îi deschise imediat uşa.

— Bine aţi venit la Paris, domnule doctor Smith, îl întâmpină acesta într-o engleză fluentă. Intenţionaţi să staţi mai mult la noi, domnule doctor?

— Câteva zile, probabil, răspunse Jon precaut. De ce? E vreo problemă?

Recepţionerul, un bărbat de vârstă mijlocie, perfect îmbrăcat şi pus la punct în ciuda orei matinale, nu-şi putu reţine un oftat.

— În vremurile bune ar fi fost, zise el ridicând din umeri. Din păcate, nenorocirea care s-a întâmplat în La Courneuve a dus la o groază de contramandări şi plecări înainte de termen. Aşa că nu va fi nici o problemă.

Smith semnă în registru şi verifică rapid numele de deasupra în căutarea unui eventual element suspect. Nu descoperi nimic care să-l îngrijoreze. În hotel se aflau foarte puţini clienţi, majoritatea francezi sau din alte ţări europene. Cei mai mulţi călătoreau, se pare, neînsoţiţi, la fel ca el. Era vorba probabil despre persoane venite la Paris cu afaceri sau de cercetători atraşi de muzeele şi arhivele istorice aflate în apropiere. Cuplurile dornice să se bucure de o clipă de romantism fuseseră fără îndoială primele care părăsiseră Parisul de teama unui nou atac cu nanofagi sau a tulburărilor ce izbucniseră după aceea.

Recepţionerul scoase de sub tejghea o cutie de carton.

— Pachetul acesta a venit pe numele dumneavoastră acum o oră. Bărbatul citi ce scria pe eticheta lipită pe cutie. Firma medicală MacLean din Toronto. Bănuiesc că îl aşteptaţi, nu?

Smith încuviinţă cu o mişcare a capului, zâmbind în sinea lui. Atunci când Fred Klein promite ceva, poţi fi sigur că se ţine de cuvânt, se gândi el cu recunoştinţă. MacLean era una dintre firmele subsidiare de care Covert-One se folosea pentru a trimite agenţilor ce operau în diverse colţuri ale lumii lucrurile de care aveau nevoie.

Ajuns în camera sa mică, dar elegant mobilată, Smith rupse

sigiliul şi desfăcu banda ce înfăşura cutia. Înăuntru se găsea o casetă din plastic ce conţinea un pistol SIG-Sauer de 9 mm nou-nouţ, o cutie cu cartuşe şi trei încărcătoare pline. Împachetat separat, se afla acolo şi un toc de umăr din piele.

Colonelul se aşeză pe marginea confortabilului pat dublu, desfăcu pistolul în bucăţi, curăţă cu atenţie fiecare piesă şi apoi montă arma la loc. Satisfăcut, montă un încărcător la armă şi apoi puse pistolul în toc. Se duse la fereastră, ce dădea într-o curte mică, aflată în spatele hotelului. Pe deasupra acoperişurilor negre din ardezie ale clădirilor vechi din zonă, cerul începuse să se lumineze spre răsărit. La câteva ferestre se aprinsese lumina. Oraşul începea să se trezească.

Smith formă pe mobil numărul de telefon al lui Klein şi-i raportă că ajunsese cu bine la Paris.

— S-a mai întâmplat ceva pe acolo? întrebă el.

— Nimic, răspunse şeful Covert-One. Se pare însă că echipa CIA din Paris a urmărit una dintre maşinile depistate în La Courneuve până la o adresă situată nu departe de locul unde te afli tu acum.

Smith sesiză imediat nesiguranţa din vocea lui Klein.

— Se pare?

— Au fost foarte discreţi, explică Klein. Ultimul lor raport către Langley menţiona reuşita acţiunii, dar nu conţinea şi locaţia exactă.

Smith se încruntă.

— Ciudat.

— Da, spuse Klein pe un ton egal. Foarte ciudat. Şi nu am nici o explicaţie satisfăcătoare pentru această omisiune.

— Şi cei de la Langley nu solicită detalii de la staţia din Paris?

Klein pufni.

— Şeful CIA şi ceilalţi din conducere sunt mult prea ocupaţi cu anchetarea Direcţiei Operaţii pentru a mai acorda atenţie ofiţerilor operativi de pe teren.

— Şi atunci ce te face să crezi că echipa lor supraveghează o clădire din Marais sau din apropiere? întrebă Jon.

— Pentru că şi-au stabilit principalul lor RV în Place des Vosges, răspunse Klein.

Smith încuviinţă cu o mişcare a capului, înţelegând modul în care raţionase interlocutorul său. Punctul de rendez-vous – sau RV – al unei echipe de supraveghere sub acoperire ce opera în interiorul unui oraş se stabilea aproape de fiecare dată la mică

distanţă de ţintă. De obicei, era vorba despre un loc public, o zonă suficient de aglomerată pentru a camufla întâlnirile dintre agenţii care schimbau informaţii sau preluau noile ordine. Place de Vosges, construită în 1605, era cea mai veche piaţă din Paris şi reprezenta un loc perfect pentru aşa ceva. Restaurantele aglomerate, cafenelele şi magazinele aliniate pe toate cele patru laturi ale pieţei ofereau o acoperire ideală.

— Are sens ceea ce spui, recunoscu Smith. Însă asta nu ne ajută prea mult, nu? E posibil ca cei de la CIA să aibă în vedere oricare din cele câteva sute de clădiri din cartier.

— E într-adevăr o problemă, admise Klein. De aceea, va trebui să iei legătura cu echipa CIA.

Smith ridică uimit o sprânceană.

— Aşa? Şi cum propui tu să fac chestia asta? întrebă el. Mă plimb prin Place des Vosges cu o pancardă pe care scrie că vreau să mă întâlnesc cu echipa CIA.

— Cam aşa ceva, răspunse Klein serios.

Din ce în ce mai surprins şi amuzat, Smith ascultă explicaţiile şefului Covert-One. După ce terminară convorbirea, colonelul formă un alt număr de telefon.

— Aici „Deliciile Parisului”, se auzi la celălalt capăt o voce profundă, cu accent britanic. Nici un serviciu nu este neglijat. Nici un pat lăsat nefăcut. Nici o cerere rezonabilă refuzată.

— Te gândeşti să-ţi schimbi meseria, Peter? întrebă zâmbind Smith.

Peter Howell râse uşor.

— Nici pe departe. Pur şi simplu e o posibilă metodă prin care să-mi suplimentez modesta mea pensie. Bănuiesc că ai ceva noutăţi, nu? întrebă englezul devenind brusc serios.

— Am, confirmă Smith. Unde eşti?

— La o pensiune drăguţă pe malul stâng. Nu departe de bulevardul Saint-Germain. Am ajuns aici abia de cinci minute, aşa că sincronizarea ta e perfectă.

— Ai reuşit să faci rost de echipament?

— Nici o problemă, îl linişti englezul. După ce am ajuns la aeroport, l-am sunat pe un vechi amic de-al meu.

Smith zâmbi în sinea lui. Se părea că Peter Howell avea legături peste tot în Europa, vechi prieteni şi camarazi de arme, gata să-i furnizeze arme, echipamente şi sprijin fără să pună prea multe întrebări.

— Deci, unde şi când ne întâlnim? întrebă repede Peter. Şi ce

avem de făcut?

Smith îl puse la curent transmiţându-i informaţiile primite de la Klein, deşi îi spuse englezului că le avea de la „un prieten” cu legături în interiorul CIA. În timp ce vorbea, sesiză uimirea interlocutorului de la capătul celălalt al firului.

— Lucrurile nu s-au schimbat prea mult, Jon, nu-i aşa? spuse Peter într-un târziu. Trăim în aceeaşi lume mică.

— Ai dreptate, zise Smith zâmbind. Zâmbetul îi pieri repede de pe faţă când se gândi la grozăviile ce stăteau în faţa acestei lumi mici şi interconectate, în cazul în care el şi englezul nu reuşeau să ajungă nici de data asta la un rezultat. Undeva în această lume, cei care produseseră nanofagii pregăteau fără îndoială un nou atac cu armele lor teribile. Dacă aceşti indivizi nu erau găsiţi şi opriţi – şi asta foarte repede – un mare număr de oameni nevinovaţi aveau din nou să cadă victime maşinăriilor ucigaşe, prea mici pentru a fi văzute.

38

Paris

O adiere de vânt tulbura puţinele frunze ce se încăpăţânau să rămână agăţate de crengile castanilor ce mărgineau Place des Vosges. Fântânile arteziene din piaţă împrăştiau o perdea fină de stropi pe pavajul strălucitor. Vântul dansa printre faţadele galeriilor. Pe mesele din răchită ale braseriei *Ma Bourgogne* din colţul nord-vestic al pieţei, şervete din pânză fluturau în bătaia vântului, ţintuite însă de cupe pentru apă.

Jon Smith stătea singur la o masă chiar sub arcade. Se lăsase pe spate într-unul din confortabilele fotolii capitonate cu piele roşie ale restaurantului. Privirea sa era însă îndreptată spre trecătorii din piaţă.

— *Un cafe noir, monsieur,* se auzi o voce morocănoasă.

Smith ridică privirea.

Chelnerul îi adusese cafeaua pe care o comandase. Era un bărbat mai în vârstă, serios, fără urmă de zâmbet pe faţă, cu papion şi cu un şorţ negru inscripţionat cu emblema localului *Ma Bourgogne.*

— *Merci,* zise politicos Smith şi întinse pe masă câţiva euro.

Chelnerul luă banii mormăind ceva în barbă şi se îndreptă spre altă masă unde se aflau doi oameni de afaceri ce păreau că se pregătesc să sărbătorească încheierea unei afaceri printr-un prânz servit destul de devreme. Din locul unde stătea, Smith putea simţi foarte bine mirosul farfuriilor pline cu *saucisson de Beaujolais* şi *pommes frites.* Îi lăsa gura apă. Trecuse suficient de mult timp de când luase micul dejun la Hotel des Chevaliers şi cele două ceşti de cafea tare pe care le băuse deja îi făcuseră poftă de mâncare.

Pentru o clipă fu cât pe ce să-l cheme înapoi pe chelner, însă renunţă până la urmă. Conform informaţiilor obţinute de Klein, acesta era principalul loc de întâlnire a echipei CIA. Cu puţin noroc, poate că nu avea să aştepte prea mult timp în piaţă.

Jon continuă să-i urmărească pe trecătorii din piaţă. Chiar şi la

ora aceea a dimineţii, Place de Vosges era destul de animată. Elevi şi profesori de la şcolile din apropiere aflaţi în pauză, tinere mămici cu cărucioare, copilaşi care săpau plini de entuziasm într-o groapă cu nisip plasată în umbra unei statui ecvestre a lui Ludovic al XIII-lea. Grupuri de bătrâni antrenaţi în dezbateri aprinse, pe teme diverse, de la politică la sport şi şansele de câştig la loterie.

Înainte de Revoluţia Franceză, când piaţa se numea Place Royal, locul acesta deschis fusese scena a nenumărate dueluri. Acolo unde locuitorii Parisului se bucurau acum de soarele de toamnă şi îşi lăsau liberi căţeii, pe vremuri, luptaseră şi muriseră mai multe generaţii de cavaleri şi aristocraţi. Fie că îşi încrucişaseră spadele sau trăseseră cu pistolul de la mică distanţă, toţi aceştia nu pregetaseră o clipă să lupte pentru a-şi demonstra curajul, ori pentru a-şi apăra onoarea. Deşi acum asemenea dueluri erau privite ca nişte obiceiuri barbare ale unei epoci însetate de sânge, Smith se întreba dacă acest lucru era întru totul adevărat. Cum aveau atunci istoricii viitorului să caracterizeze această epocă aşa-zis modernă, o epocă în care anumiţi indivizi erau gata să ucidă oameni nevinovaţi fără cea mai mică remuşcare?

O tânără plinuţă, cu părul negru, îmbrăcată într-un pardesiu negru până la genunchi şi blugi trecu foarte aproape de masa lui. Femeia observă că Smith se uita la ea şi se înroşi. Începu să meargă mai repede, cu capul în pământ. Jon o urmări cu privirea, neştiind ce să creadă. Acesta să fie oare contactul pe care îl aştepta?

— E ocupat locul ăsta, *m'sieur?* se auzi o voce răguşită de femeie.

Smith întoarse capul şi văzu o matroană uscată şi dreaptă ca o scândură ce se uita de sus la el. Femeia avea părul cărunt aranjat într-o coafură elaborată, o faţă ridată, un nas acvilin proeminent şi o privire rea, de animal de pradă. Văzând că Smith nu reacţionează imediat, femeia ridică dintr-o sprânceană, aparent dezgustată de stupiditatea lui.

— Nu vorbiţi englezeşte, *m'sieur? Pardon, sprechen Sie Deutsch?*

Înainte ca Smith să apuce să zică ceva, femeia se întoarse spre căţelul ce o însoţea, un pudel la fel de bătrân ca şi ea, ce părea că-i pusese gând rău unuia dintre fotoliile libere de la masa lui Smith. Femeia trase brusc de lesa cu care era legat

căţelul.

— Fii cuminte, Pascal! Lasă în pace afurisita asta de mobilă! se răsti ea în franceză.

Resemnată cu gândul că Smith era probabil surd sau tâmpit, femeia se aşeză de cealaltă parte a mesei, gemând uşor din cauza durerilor de oase care-i trosneau. Jon îşi întoarse privirea jenat.

— Ce naiba cauţi pe terenul meu, Jon? auzi el o voce extrem de cunoscută. Te rog frumos să nu începi să-mi vinzi cine ştie ce gogoşi cum că ai venit să admiri frumuseţile Parisului!

Smith se întoarse uimit spre femeie. În ciuda părului cărunt şi a ridurilor, Jon reuşi până la urmă să recunoască trăsăturile lui Randi Russell, o veche cunoştinţă de-a sa din CIA. Simţi că i se adună sângele în obraji. Randi, sora logodnicei sale decedate, era o bună prietenă de-a sa. De câte ori se nimereau să fie amândoi în Washington, obişnuiau să iasă în oraş şi să ia masa împreună. Îi era ruşine pentru că, deşi o cunoştea atât de bine şi ştia că prezenţa sa la locul de întâlnire avea să atragă până la urmă atenţia, se lăsase păcălit.

Pentru a câştiga ceva timp, Smith luă mai întâi o gură de cafea. Apoi se întoarse spre ofiţerul CIA cu un zâmbet larg.

— Te-ai deghizat foarte bine, Randi. Acum ştiu exact cum o să arăţi peste patruzeci de ani. Căţelul ţi se potriveşte de minune. Este al tău? Sau face parte din dotarea CIA?

— Pascal este al unei prietene, o colegă de la ambasadă, spuse repede Randi. După aceea, femeia continuă printre dinţi: Să ştii că pudelul ăsta mă enervează aproape la fel de mult ca şi tine, Jon. Aproape, dar nu la fel de mult. Aşa că nu mai trage de timp şi răspunde-mi la întrebare.

Jon ridică din umeri.

— OK. E destul de simplu, să ştii. Am ajuns aici ca urmare a rapoartelor pe care tu şi echipa ta le-aţi trimis acasă în ultimele 24 de ore.

— Şi asta spui tu că e simplu? izbucni Randi nevenindu-i să creadă. Rapoartele noastre sunt strict secrete şi destinate să circule numai în interiorul CIA.

— S-a cam schimbat situaţia, răspunse Smith. La Langley e o adevărată harababură acum din cauza războiului clandestin împotriva Mişcării Lazarus. La fel e şi la FBI. Poate aţi auzit.

Ofiţerul CIA încuviinţă cu o mişcare nervoasă a capului.

— Da, am auzit. Veştile proaste circulă foarte repede. Din

cauza tâmpitului ăstuia de Burke, Agenţia primeşte acum nişte pumni cum n-a mai primit niciodată. Femeia îşi îngustă ochii. Însă asta tot nu explică pentru cine lucrezi de data asta. Sau măcar pentru cine pretinzi că lucrezi, zise ea după o pauză.

Smith înjură în gând din cauza interdicţiei de a dezvălui secretul legat de Covert-One. Îi era ciudă că trebuia să ţină ascunse atâtea aspecte ale activităţii sale faţă de prieteni precum Peter Howell şi Randi Russell, prieteni în care avea o încredere deplină. Cu Randi colaborase în mai multe acţiuni în Irak, Rusia, aici în Paris şi cel mai recent, în China. De fiecare dată însă trebuise să pareze cumva întrebările ei incomode.

— Nu e cine ştie ce secret, Randi, minţi el. Ştii că am mai lucrat şi în trecut pentru Serviciul de Informaţii al Forţelor Terestre. Ei bine, Pentagonul m-a solicitat din nou pentru această misiune. Cineva a dezvoltat o armă bazată pe nanotehnologie şi Comitetul întrunit al Şefilor de State Majore este foarte îngrijorat.

— Dar de ce tocmai tu? întrebă ea.

Smith o privi pe Randi drept în ochi.

— Pentru că mă aflam la Institutul Teller când a avut loc masacrul, spuse el încet. Aşa că ştiu exact ce efect poate avea o asemenea armă asupra oamenilor. Am văzut cu ochii mei.

Privirea lui Randi se îmblânzi.

— Cred că a fost groaznic, Jon.

Smith încuviinţă, încercând să îndepărteze amintirile înfiorătoare care continuau să-i tulbure somnul.

— Da, a fost groaznic. Dar bănuiesc că aici, în La Courneuve, a fost şi mai rău.

— Au fost mult mai mult morţi şi nici un supravieţuitor, spuse Randi. Conform relatărilor din presă, ceea ce li s-a întâmplat oamenilor acelora nevinovaţi a fost pur şi simplu înfiorător.

— Atunci cred că înţelegi de ce vreau să-i cercetez mai îndeaproape pe cei pe care i-aţi surprins voi instalând anumite echipamente de măsură acolo, în noaptea de dinaintea atacului.

— Crezi că există vreo legătură între cele două evenimente?

Smith ridică o sprânceană.

— Tu nu?

După o scurtă ezitare, Randi încuviinţă.

— Ba da şi eu, oftă ea. Am reuşit să depistăm cea mai mare parte a vehiculelor pe care le folosesc indivizii ăştia. Femeia citi întrebarea din ochii lui Jon şi îi răspunse înainte ca el să apuce să o formuleze. Da, ai ghicit: toate maşinile duc la o singură adresă

de aici, din Paris.

— O adresă pe care ai evitat cu grijă s-o precizezi în telegramele pe care le-ai trimis acasă, îi atrase atenţia Smith.

— Am avut motivele mele, ripostă Randi încruntându-se. Te rog să mă ierţi pentru că m-am înfuriat aşa. Însă nu reuşesc deloc să asociez ceea ce am aflat cu o explicaţie logică şi asta mă calcă pe nervi.

— Păi poate te ajut eu să-ţi explici anumite anomalii, se oferi el.

Pentru prima dată de la începutul discuţiei, pe faţa lui Randi apăru o urmă de zâmbet.

— Pentru un spion amator cum eşti tu, ai un talent neobişnuit de a găsi răspunsuri la întrebări dificile, recunoscu ea. E o întâmplare, bineînţeles.

Smith râse uşor.

— Bineînţeles.

Ofiţerul CIA se lăsă pe spate în fotoliu, studiind absentă chipurilor celor care treceau prin faţa lor. Brusc, Randi se încordă, vizibil surprinsă.

— Dumnezeule, murmură ea consternată. Ce se întâmplă aici… e Ziua Veteranilor?

Smith îi urmări privirea şi zări un bătrân neîngrijit, cu beretă pe cap şi cu un pulover ponosit, ce venea agale spre ei, fluierând şi ţinând mâinile în buzunare. Se uită cu mai multă atenţie la faţa individului şi nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Era Peter Howell.

Englezul traversă strada ce separa piaţa de restaurant, se îndreptă direct spre masa lor şi-şi ridică politicos bereta.

— Ce plăcere să constat că arătaţi aşa de bine, *madame,* spuse el cu o strălucire amuzată în ochii albaştri. Şi acesta, fără îndoială este fiul dumneavoastră. Un băiat foarte cumsecade.

— Bună, Peter, spuse resemnată Randi. Deci te-ai înrolat şi tu în armată?

— Armata americană? făcu Peter îngrozit. Slavă Domnului nu, fată dragă! E vorba numai despre o acţiune de colaborare între doi prieteni şi aliaţi vechi. Jon şi cu mine ne-am făcut apariţia aici pur şi simplu ca să vedem dacă nu eşti şi tu interesată să aderi la micul nostru pact.

— Grozav. Sunt nespus de fericită! Femeia clătină din cap. OK, mă predau. O să vă spun ce informaţii am, însă chestia asta trebuie să funcţioneze în ambele sensuri. Punem toţi cărţile pe masă. Clar?

Englezul zâmbi cu bunăvoinţă.

— E clar ca bună ziua. Nu-ţi fa probleme. Îţi vom spune tot ce ştim la momentul potrivit. Poţi să ai încredere în unchiul Peter.

— Sunt convinsă, izbucni Randi. Oricum, se pare că nu prea am de ales, având în vedere situaţia. Randi se ridică încet de pe scaun, având grijă să păstreze iluzia că ar fi o femeie trecută de şaptezeci de ani. Trase de lesă şi-şi scoase pudelul de sub masă, unde animalul îşi găsise de lucru cu pantoful lui Smith.

— Vino, Pascal. Să nu-i mai deranjăm pe domnii, zise ea tare în franceză, revenind la vocea aceea nazală, răguşită. Imediat însă, Randi spuse cu o voce scăzută, astfel încât să fie auzită numai de cei doi: Uitaţi cum facem. După ce plec eu de aici, aşteptaţi cinci minute şi apoi îndreptaţi-vă spre clădirea de la numărul şase, casa lui Victor Hugo. Vă prefaceţi că sunteţi turişti sau critici literari. Un Audi alb cu portiera din spate îndoită va trage lângă voi. Vă urcaţi în maşină fără să atrageţi prea mult atenţia. Aţi înţeles?

Jon şi Peter încuviinţară ascultători.

Încruntată, Randi se îndepărtă imediat fără să se mai uite la ei. Se îndreptă înţepată spre cel mai apropiat colţ al pieţei, o adevărată *grande dame* pariziană care-şi face plimbarea de dimineaţă însoţită de mult îndrăgitul ei pudel.

Zece minute mai târziu, cei doi bărbaţi se aflau în faţa casei lui Victor Hugo şi priveau curioşi spre ferestrele de la etaj, locul unde marele scriitor, autor al romanelor Mizerabilii şi Cocoşatul de la Notre-Dame, îşi petrecuse şaisprezece ani din lunga sa viaţă.

— Un tip foarte ciudat, remarcă gânditor Peter. Cu accese de nebunie spre bătrâneţe. Cineva povestea că l-a găsit odată încercând să roadă mobila cu dinţii.

— La fel ca Pascal, spuse Smith.

Peter îşi privi uimit prietenul.

— Faimosul filosof şi matematician?

— Nu, răspunse Smith zâmbind. Câinele lui Randi.

— Dumnezeule, făcu Peter ironic. Câte chestii ciudate se petrec aici la Paris. Englezul aruncă o privire peste umăr şi zise: Cred că ne-a sosit vehiculul.

Smith se întoarse şi văzu într-adevăr maşina albă cu portiera îndoită ce se oprise la marginea trotuarului. Urcă pe bancheta din spate, urmat imediat de Peter. Maşina porni imediat, ocoli

Place de Vosges şi apoi făcu stânga pe Rue de Turenne. Urmă o serie, aparent întâmplătoare, de ocoluri prin labirintul de străzi cu sens unic din districtul Marais.

Jon urmări câteva clipe cu atenţie mişcările şoferului, un bărbat solid, galben la faţă, cu un fes pe cap.

— Bună, Max, zise el într-un târziu.

— Bună dimineaţa, domnule colonel, răspunse şoferul zâmbind în oglinda retrovizoare. Mă bucur să vă reîntâlnesc.

Jon şi Max petrecuseră mai multe ore împreună, în urmărirea unui grup de terorişti arabi de la Paris până pe coasta spaniolă. Chiar dacă agentul CIA nu era una dintre cele mai strălucitoare stele de pe firmamentul Agenţiei, se dovedise a fi foarte competent.

— Suntem urmăriţi? întrebă Smith, văzând cum plimbă privirea în permanenţă, cercetând locurile pe unde treceau.

Max clătină din cap sigur pe el.

— Nu. Doar o măsură de precauţie. Am devenit foarte atenţi. Randi este extrem de nervoasă în ultima vreme.

— Poţi să-mi spui şi mie de ce?

Agentul CIA pufni.

— O să afli imediat, domnule colonel.

Maşina intră într-un pasaj foarte îngust. De o parte şi de alta se înălţau clădiri masive, ce împiedicau razele soarelui să pătrundă acolo. Şoferul opri chiar în spatele unei furgonete Renault de culoare gri, ce bloca drumul.

— Ultima oprire, domnilor, spuse el.

Smith şi Jon coborâră din maşină.

Portierele din spate ale furgonetei se dădură în lături, lăsând să se vadă interiorul plin cu aparatură audio, video şi tehnică de calcul. Înăuntru se afla Randi Russell, deghizată în continuare şi un alt bărbat, pe care Jon nu reuşi să-l recunoască. Pudelul Pascal dispăruse.

Smith se urcă în furgonetă, urmat îndeaproape de englez. Închiseră portierele din spate ale maşinii şi rămaseră ghemuiţi în spaţiul strâmt al cabinei.

— Mă bucur că aţi reuşit să ajungeţi, îi salută Randi zâmbind. Femeia făcu un gest cu mâna spre echipamentul montat pe stative în ambele părţi ale furgonetei. Bine aţi venit în umilul nostru adăpost, centrul nervos al operaţiunii de supraveghere. În afară de observatori umani, am reuşit să montăm câteva camere de luat vederi în puncte cheie din jurul ţintei. Femeia făcu un

semn către celălalt membru al echipei, care stătea pe un scăunel în faţa unui monitor. Hai să le arătăm ce avem, Hank. Pune, mai întâi, imaginile de la Camera Doi. Sunt sigură că oaspeţii noştri ard de nerăbdare să vadă ce facem noi aici.

Subordonatul ei se conformă şi introduse câteva comenzi de la tastatură. Pe monitorul din faţa lui apăru imaginea foarte clară a unui acoperiş acoperit cu plăci de ardezie de culoare gri-albăstruie. Acoperişul era înţesat de tot felul de antene, care variau atât în dimensiuni, cât şi din punct de vedere al tipului de unde electromagnetice pentru care erau construite.

Smith fluieră uşor.

— Da, zise Randi. Indivizii ăştia sunt pregătiţi să trimită şi să recepţioneze aproape orice fel de semnal. Radio, microunde, pulsaţii laser, comunicaţii prin satelit... tot ce vrei şi ce nu vrei.

— Şi care e problema? întrebă Jon nereuşind să înţeleagă. De ce n-ai comunicat la Langley toate datele?

Randi zâmbi superior. Se aplecă şi-l bătu pe spate pe bărbatul care manevra echipamentele.

— Treci pe Camera Unu, Hank. Randi întoarse apoi capul spre Smith şi Peter. Aici este intrarea în clădirea pe care aţi văzut-o înainte. Uitaţi-vă cu atenţie.

Pe ecran se vedea o clădire cu cinci niveluri. Faţada simplă din piatră era înnegrită din cauza a câteva sute de ani de poluare şi capricii ale naturii. La fiecare etaj erau dispuse, la intervale regulate, ferestre înalte şi înguste. Ultimul rând de ferestre era chiar sub acoperiş şi probabil că acolo se aflau mai multe mansarde.

— Acum măreşte, te rog, îi spuse Randi asistentului ei.

Imaginea se mări rapid şi se centră într-un sfârşit pe o mică placă din bronz prinsă pe perete, chiar lângă uşa de la intrare. Pe placă scria cu litere adânci:

18 RUE DE VIGNY
PARTI LAZARE

— Dumnezeule! murmură Peter.

Randi încuviinţă nervoasă, cu o mişcare a capului.

— Exact. Din întâmplare, clădirea aceea e tocmai sediul din Paris al Mişcării Lazarus.

39

O oră mai târziu, Jon Smith se afla în faţa uşii camerei sale de la Hotel des Chevaliers. Îngenunche ca să verifice „martorul” – un fir de păr întins între uşă şi toc, cam la 30 de centimetri înălţime faţă de mochetă. Firul era acolo, neatins.

Mulţumit că încăperea era sigură, colonelul îi invită înăuntru pe Randi şi pe Peter. În Renault-ul echipei CIA nu puteau purta o discuţie mai lungă din cauza înghesuielii dinăuntru, iar cafenelele şi restaurantele din apropiere erau prea aglomerate şi expuse. Aveau nevoie de un loc mai retras, în care să încerce să găsească o soluţie de ieşire din situaţia delicată în care se aflau. Pentru moment, Hotel des Chevaliers era cea mai bună casă conspirativă pe care o aveau.

Nici după ce intră în cameră, Randi nu reuşi să-şi găsească locul şi continuă să se mişte nervoasă de colo-colo. Revenise la înfăţişarea ei obişnuită. Avea părul blond tuns scurt şi purta un compleu negru, strâns pe corp. Din cauza picioarelor lungi şi a trupului suplu, mulţi dintre cei care o vedeau pentru prima oară erau convinşi că au de-a face cu o dansatoare. Acum însă, o asemenea eroare nu ar mai fi fost posibilă. Femeia se mişca prin încăpere ca un animal sălbatic prins într-o cuşcă. Era profund marcată de paralizia ce cuprinsese organizaţia din care făcea parte, paralizie ce o priva de sprijinul şi expertiza celor din Centrală, tocmai când ar fi avut mai multă nevoie de ele. Incertitudinile în legătură cu ceea ce ar fi trebuit să întreprindă după descoperirea uluitoare pe care o făcuse echipa ei îi creau o stare de nesiguranţă şi suspiciune, chiar şi faţă de nişte vechi prieteni şi aliaţi ca Jon şi Peter.

După ce cercetă dispreţuitor interiorul elegant al camerei de hotel, Randi i se adresă lui Smith peste umăr:

— Nu e rău deloc pentru cineva care călătoreşte pe spezele Armatei americane, Jon.

— Ce utilizare mai bună decât asta a banilor obţinuţi din taxele pe care le plăteşti şi tu? ripostă Smith, cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Soldatul yankeu tipic, interveni şi Peter, râzând uşor. Plătit bine, hrănit bine, echipat bine.

— Linguşeala nu-şi are rostul, ripostă Smith ironic şi se lăsă să

cadă în cel mai apropiat fotoliu. Îşi privi tovarăşii şi zise împăciuitor: Uite ce e, cred că ar trebui să renunţăm să ne mai înţepăm unul pe celălalt şi să începem să discutăm serios ce avem de făcut în continuare.

Cei doi se întoarseră cu faţa spre el.

— Ei bine, trebuie să recunosc că poziţia noastră este destul de dificilă, zise rar Peter, aşezându-se şi el într-un fotoliu.

Randi se holbă uimită la faţa tăbăcită a englezului.

— Destul de dificilă? repetă ea. La naiba! Chiar nu poţi renunţa nici o secundă la bravada asta, Peter? Poziţia este imposibilă şi tu o ştii foarte bine.

— „Imposibilă” este mult spus, Randi, zise Smith forţându-se să zâmbească.

— Nu şi din poziţia în care mă aflu eu acum, ripostă ea. Femeia clătină din cap descurajată, continuând să patruleze prin încăpere. OK, deci mai întâi voi, eroii, vă duceţi şi demonstraţi că unii dintre oamenii noştri duceau un război murdar şi foarte secret împotriva Mişcării Lazarus. Ceea ce face ca toată lumea, inclusiv preşedintele nostru şi primul-ministru de la voi să intre în panică. Şi să înceapă să lovească în serviciile de informaţii, ordonând încetarea tuturor acţiunilor sub acoperire ce vizau Mişcarea Lazarus. Ca să nu mai vorbesc despre investigaţiile comisiilor parlamentare, ce se pot lungi luni întregi sau chiar şi ani de zile.

Cei doi bărbaţi încuviinţară în tăcere.

Randi îi privi încruntată.

— Fiţi liniştiţi, că nu asta e problema. Toţi cei suficient de tâmpiţi să li se alăture lui Hal Burke, Kit Pierson şi altora asemenea lor merită să fie crucificaţi. Randi făcu o pauză şi trase aer în piept. Şi după toate astea, acum, când toată lumea e cu ochii pe noi şi se trage din toate direcţiile, voi ce vă propuneţi să faceţi? Să intraţi ilegal într-un sediu al Mişcării Lazarus! Şi, bineînţeles că nu în orice sediu, ci în sediul central pentru toate activităţile din Franţa!

— Normal, făcu Peter calm. Cum altfel crezi că am putea afla ce pun la cale acolo?

— Dumnezeule! exclamă Randi şi se răsuci spre Smith. Şi tu eşti de aceeaşi părere?

Jon dădu aprobator din cap fără să zâmbească.

— Sunt mai mult ca sigur că Burke şi ceilalţi au fost manipulaţi de cineva din afara serviciilor de informaţii. De cineva care s-a

folosit de războiul lor secret pe post de acoperire pentru ceva mult mai groaznic, o crimă de tipul celor de la Institutul Teller şi de aici, de la Paris... numai că amplificată la o scară mult mai mare. Trebuie să aflăm cine joacă acest joc şi de ce. Şi asta înainte ca indivizii sau individul să-şi pună planurile în aplicare.

Randi îşi muşcă buza şi rămase pe gânduri. Se oprise în faţa ferestrei ce dădea spre curtea din spatele hotelului.

— Indiferent dacă lucrează pentru Mişcarea Lazarus sau nu, cel puţin câţiva dintre cei care lucrau în clădirea de la nr. 18 de pe Rue de Vigny ştiau despre atacul cu nanofagi ce urma să lovească La Courneuve, continuă Smith. Colonelul se aplecă în faţă. De asta instalau ei senzorii pe care i-aţi văzut voi. De aceea, erau gata să ucidă pe oricine le-ar fi stat în cale.

— Dar Mişcarea a luat atitudine împotriva tehnologiei, a nanotehnologiilor în primul rând! izbucni Randi furioasă. De ce ar ajuta membrii Mişcării Lazarus pe cineva să comită crime în masă şi asta cu ajutorul unor mijloace faţă de care se opun cu atâta vehemenţă? Nu are nici o logică!

— Poate că persoana asta misterioasă la care se gândeşte Jon – vă propun să-l denumim domnul X, ca să ne fie mai uşor – se foloseşte de Mişcare ca o acoperire pentru adevăratele lui planuri, interveni Peter. Tot atât de bine cum s-a folosit şi de câţiva tâmpiţi din CIA sau FBI. Şi din M16, din păcate.

— Am senzaţia că îl creditaţi pe domnul X ăsta cu o putere foarte mare, spuse ironic Randi. Se întoarse de la fereastră şi-i privi de sus pe cei doi. Poate cam prea mare.

— Nu cred că ai dreptate, zise Smith cu o figură foarte serioasă. Ştim deja că X, indiferent dacă e vorba despre o singură persoană sau de un grup, are la dispoziţie resurse enorme. Nu ai cum să proiectezi şi să produci sute de miliarde de nanofagi fără bani. Cel puţin o sută de milioane de dolari. Chiar dacă ar folosi o mică parte din banii ăştia pentru mită, tot ai putea cumpăra loialitatea a destui oameni din interiorul Mişcării Lazarus.

Colonelul se ridică brusc în picioare, conştient de faptul că timpul trece fără ca ei să avanseze vreun pic. Se duse lângă Randi şi o apucă blând de braţ.

— Ai tu o altă soluţie care să ne permită să punem cap la cap piesele disparate pe care le deţinem? o întrebă el încet.

Ofiţerul CIA rămase tăcut câteva clipe lungi. Apoi, încet, Randi clătină din cap şi oftă. Toată furia ei de dinainte părea că

dispăruse.

— Ei bine, nici eu nu am, spuse Smith. De asta e necesar să intrăm în clădirea aceea. Trebuie să descoperim ce informaţii culegeau senzorii aceia montaţi în La Courneuve. Şi, poate mult mai important, trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu informaţiile colectate. Tehnicienii voştri n-au reuşit să capteze nimic din ceea ce se vorbeşte înăuntru?

Randi fu nevoită să dea din nou din cap, recunoscându-şi neputinţa.

— Nu. Locul pare a fi extraordinar de bine protejat. Au chiar şi un sistem de vibraţie a sticlei geamurilor, pentru a împiedica supravegherea cu laser.

— La toate ferestrele? întrebă Peter curios.

Femeia ridică din umeri.

— Nu. Doar la cele de la ultimul etaj şi de la mansardă.

— Drăguţ din partea lor să lase un semn pentru noi, murmură englezul privindu-l în ochi pe Jon.

Smith încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Foarte convenabil.

Randi se încruntă.

— Mi se pare prea convenabil. Dacă e o cursă?

— Va trebui să riscăm, zise rar Peter. Nu este treaba noastră să punem întrebări, ci doar să acţionăm. Înainte ca Randi să apuce să riposteze, Peter arboră o mină mai serioasă. Însă mă îndoiesc. Asta ar însemna că băieţii ăştia v-au lăsat dinadins să-i descoperiţi cum puneau pe stâlpi cutiuţele alea. Dar de ce să rişte atâta, doar ca să pună mâna pe doi soldaţi ramoliţi?

— Plus un ofiţer CIA de primă clasă, zise Randi după o scurtă ezitare.

Pentru că cei doi o priveau miraţi, Randi lăsă ochii în jos cu modestie.

— Eu aş fi ofiţerul ăla.

Smith ridică dintr-o sprânceană.

— Te gândeşti să vii şi tu?

— Trebuie să fie şi cineva responsabil acolo, care să aibă grijă de doi bătrâni cu minte de copil ca voi.

— Îţi dai seama ce se va alege din cariera ta dacă suntem prinşi? întrebă încet Smith.

Ea îi răspunse cu un zâmbet chinuit.

— Hai, Jon, ce naiba! Doar ştim cu toţii că dacă suntem prinşi, cariera mea va fi ultima problemă care să mă preocupe!

Decizia fiind luată, Randi începu să aşeze pe podea, în faţa celor doi bărbaţi, mai multe fotografii ale sediului Mişcării Lazarus. Clădirea veche din piatră fusese surprinsă din toate unghiurile posibile, la diferite ore din zi şi din noapte. Femeia desfăcu, de asemenea şi o hartă detaliată a cartierului.

Îngenunchează cu toţii pe podea şi cercetară cu atenţie harta şi fotografiile, căutând o cale de intrare care să nu provoace descoperirea lor imediată şi, implicit, eşecul acţiunii. După câteva momente, Peter îşi îndreptă spinarea şi se aşeză în fund pe podea. Îi privi pe Randi şi pe Jon cu un zâmbet uşor.

— Mi-e teamă că există o singură opţiune valabilă, zise el ridicând din umeri. N-o fi ea deosebit de elegantă sau originală, însă ar trebui să meargă.

— Te rog nu-mi spune că te gândeşti la un atac frontal pe uşa din faţă, urmat de urcarea rapidă a scărilor până la ultimul etaj, îl imploră Randi.

— O, nu. Nu e stilul meu. Peter puse degetul pe hartă, într-un punct unde se afla un bloc cu apartamente, lipit de clădirea de la nr. 18 pe Rue de Vigny. Ca să-l parafrazez pe Hamlet, există mai multe căi de a intra într-o clădire, fata mea, decât poţi să-ţi imaginezi tu.

Smith se uită mai atent la locul de pe hartă indicat de englez şi înţelese la ce se referea Peter. Îşi ţuguie buzele gânditor.

— Vom avea nevoie de un echipament special. Ştii pe cineva care ar putea să ne facă rost de aşa ceva, Peter?

— S-ar putea să mai am chiar eu câteva piese de echipament ascunse pe undeva prin Paris, spuse calm Peter. Reminiscenţe ale anilor petrecuţi în slujba Maiestăţii Sale. Sunt sigur că prietenii domnişoarei Russell ne pot ajuta cu ceea ce mai avem nevoie. Asta dacă îi roagă frumos, bineînţeles.

Încruntată, Randi se aplecă din nou asupra hărţii şi a fotografiilor. Deodată, ridică din sprâncene.

— A, grozav, lăsaţi-mă să ghicesc. Plănuiţi iarăşi una dintre acţiunile alea de „sfidare a legii gravitaţiei”, nu?

Peter o privit aparent şocat.

— De sfidare a legilor gravitaţiei? repetă el clătinând din cap. În nici un caz. De fapt, e vorba chiar despre respectarea normelor gravitaţiei, continuă englezul zâmbind uşor. La urma urmei, tot ceea ce urcă trebuie să şi coboare la un moment dat.

40

Marţi, 19 octombrie

Deşi era trecut de miezul nopţii, străzile bine luminate continuau să fie destul de animate, în special datorită perechilor care se întorceau acasă după ce cinaseră în oraş. Chiar şi pe rue de Vigny, izolată oarecum de zona cafenelelor, braseriilor şi cluburilor din cartierul Marais, se vedeau câţiva pietoni întârziaţi.

Unul dintre ei, o femeie bătrână înfofolită bine ca să suporte răcoarea nopţii de toamnă, mergea şchiopătând de-a lungul străzii. Zgomotul produs de tocurile încălţărilor producea un ecou puternic în zidurile de piatră. Ţinea strâns sub un braţ o sacoşă de pânză, vizibil hotărâtă să-şi apere cu orice preţ proprietatea de atacul eventualilor hoţi. Obosită, femeia se opri pentru o clipă lângă clădirea de la numărul 18, ca să-şi recapete răsuflarea. Se vedea lumină numai la ferestrele de la ultimul etaj, cele situate imediat sub acoperişul puternic înclinat. Etajele inferioare ale clădirii erau cufundate în întuneric.

Mormăind ceva în barbă, bătrâna îşi târşâi picioarele până la intrarea în clădirea alăturată, de la numărul 16, un bloc cu apartamente, cu trei etaje. Femeia zăbovi destul de mult timp în umbra porticului de la intrare, mai întâi, ca să caute prin sacoşa de pânză şi apoi ca să potrivească cheia în broască. Într-un târziu, reuşi să descuie uşa. Cu destulă greutate, bătrâna împinse uşa grea şi intră înăuntru.

Strada se cufundă în tăcere.

Câteva minute mai târziu, doi bărbaţi, unul cu părul negru şi celălalt cărunt îşi făcură apariţia pe rue de Vigny. Amândoi erau îmbrăcaţi cu pardesie închise la culoare şi aveau atârnat de umăr câte un sac cilindric ce părea destul de greu. Cei doi sporovăiau animat în franceză despre vreme şi despre măsurile mult prea drastice de securitate de pe aeroporturi. Păreau doi cetăţeni obişnuiţi şi lipsiţi de griji care se întorceau acasă după un weekend prelungit.

Se opriră în dreptul numărului 16. Cel mai tânăr deschise uşa

şi-l invită pe colegul său cărunt să intre:

— După tine, Peter, zise el încet.

— Vârsta înaintea frumuseţii, nu? glumi celălalt şi intră într-un mic hol întunecos, unde o salută politicos pe bătrâna care aştepta acolo.

Jon Smith pătrunse şi el în clădire, dar nu înainte de a îndepărta bucata de bandă adezivă pe care „bătrâna" o lipise peste orificiul din tocul uşii pentru a împiedica încuierea automată a acesteia.

— Te pricepi destul de bine la descuiatul uşilor, o complimentă Jon pe bătrâna care aştepta alături de Peter Howell.

Randi Russell îi răspunse cu un zâmbet. Deşi modul în care se deghizase o făcea să pară cu patruzeci de ani mai în vârstă decât era în realitate, ochii îi rămăseseră la fel de vioi şi strălucitori.

— Păi am absolvit cursurile de la Fermă cu notele cele mai mari din clasă, spuse ea referindu-se la Camp Perry, baza de antrenament a CIA de lângă Williamsburg, Virginia. Asta înseamnă că perioada petrecută acolo n-a fost chiar o pierdere de timp.

— Unde mergem acum? întrebă Smith.

Randi arătă cu capul spre un coridor care se vedea dincolo de holul de la intrare.

— Pe aici. Spre casa scărilor. Există o scară pe care se poate ajunge până la ultimul etaj. La fiecare nivel are o platformă cu uşi ce dau în apartamente.

— Vreun locatar care nu are somn? întrebă Peter.

Randi clătină din cap.

— Nu. Se vede lumină sub câteva uşi, dar în rest e linişte. Şi sper să rămână aşa şi în continuare, de acord, băieţi? Nu am nici un chef să-mi petrec următoarele douăzeci şi patru de ore în nu ştiu ce secţie de poliţie dând tot felul de explicaţii.

Cu Randi în frunte, cei trei începură să urce cu grijă scara, ocolind tot felul de biciclete, landouri şi cărucioare pentru cumpărături. O altă uşă încuiată, de data asta la ultimul nivel al clădirii, cedă imediat instrumentelor de spărgător ale lui Randi. În spatele ei se afla una dintre acele grădini de acoperiş, atât de îndrăgite de parizieni. Cei trei se găseau acum în partea din spate a clădirii cu apartamente, vederea spre rue de Vigny fiindu-le blocată de un şir de coşuri de fum şi de o pădure de antene de televiziune.

Suflarea rece a vântului de toamnă aducea cu ea zgomotele nocturne ale oraşului, claxoanele maşinilor de pe bulevardul Beaumarchais, zumzetul scuterelor ce goneau pe străzile înguste, muzica ce răzbătea din când în când pe uşa deschisă a unui club de noapte din apropiere. Domurile albe, scăldate în lumină ale bisericii Sacre Coeur străluceau în depărtare, deasupra pantelor din Montmartre.

Smith înaintă precaut până la balustrada din fier forjat şi aruncă o privire în jos. Nu reuşi să vadă decât un şir de tomberoane de gunoi aliniate pe marginea unei alei înguste.

În cealaltă parte se afla zidul unei alte clădiri vechi, de asemenea transformată în bloc de locuinţe. Din spatele perdelelor şi al draperiilor de la câteva ferestre răzbătea lumina. Colonelul se întoarse apoi şi se alătură prietenilor săi aflaţi lângă ghivecele cu arbuşti ai micuţei grădini.

În dreapta lor se înălţa masiva clădire în care se găsea sediul din Paris al Mişcării Lazarus. Cele două clădiri erau lipite una de cealaltă însă cea de la numărul 18 era mai înaltă cu un nivel. Un perete de piatră, fără nici o deschidere, înalt de 6 metri, îi separa de acoperişul înclinat unde voiau să ajungă.

— Perfect, şopti Peter şi îngenunche lângă sacul pe care îl avusese în spate. Hai să trecem la treabă.

Mişcându-se repede în aerul rece al nopţii, cei trei începură să se transforme din civili obişnuiţi în nişte luptători complet echipaţi. Mai întâi, Randi îşi scoase peruca ce îi acoperea părul blond. Apoi renunţă la masca ridată care o făcuse să arate cu zeci de ani mai în vârstă.

Toţi îşi scoaseră pardesiele şi rămaseră în costume de trening negre, închise pe gât. Îşi traseră pe cap cagule negre. Îşi mânjiră apoi feţele cu vopsea de camuflaj. Încălţămintea de stradă fu înlocuită de ghete pentru căţărat. Pe mâini îşi traseră mănuşi groase de protecţie. Se îmbrăcară cu vestele antiglonţ din Kevlar şi îşi prinseră în tocuri fixate la şold armele favorite: pistol SIG-Sauer pentru Smith, Browning Hi-Power pentru Peter şi un Bereta de 9 mm pentru Randi. Apoi îşi puseră hamuri pentru coborârea în rapel şi îşi atârnară de umăr colaci de frânghie.

Peter distribui fiecăruia şi alte gadgeturi. Printre ele şi câte două recipiente cilindrice, cam de mărimea unui tub cu spumă de bărbierit.

— Grenade flash/bang, le explică el calm. Foarte potrivite pentru a crea confuzie printre inamici. Am auzit că sunt de mare

efect şi la petreceri.

— Parcă trebuia să facem cât mai puţin zgomot, le reaminti Randi cu severitate. Nu să începem să tragem ca nebunii şi de parcă am vrea să declanşăm cel de-al Treilea Război Mondial.

— Ai dreptate, zise Peter. Dar mai bine să plângă mama lor decât mama noastră, nu credeţi? Este foarte posibil ca indivizii de acolo, continuă englezul arătând cu capul spre sediul Mişcării Lazarus, să reacţioneze destul de violent dacă descoperă că cineva îi spionează.

Peter inspectă apoi modul în care se echipaseră tovarăşii săi, retuşând acolo unde era nevoie, astfel încât toate să fie bine fixate şi să nu-i împiedice în mişcări. După ce termină, se supuse unei examinări similare din partea lui Smith.

— Acum să vedem ce putem face în legătură cu bucăţica asta de zid, zise Peter şi-şi băgă mâna în sac. Scoase de acolo un pistol cu aer comprimat încărcat cu o săgeată din titan ataşată la un colac de frânghie din nailon. Cu o uşoară plecăciune, englezul i le întinse lui Randi:

— Eşti drăguţă să faci onorurile?

Randi se dădu înapoi câţiva paşi şi căută cu privirea un loc potrivit de ancorare pe zidul din faţa lor. Privirea îi fu atrasă de o crăpătură îngustă. Ochi cu grijă şi apăsă pe trăgaci. Pistolul scoase un zgomot înfundat şi azvârli mica săgeată de titan legată de firul de nailon. Cu un *clang* uşor, dinţii săgeţii pătrunseră în zid şi rămaseră fixaţi acolo.

Smith întinse mâna şi trase puternic de cablul de nailon. Săgeata rămase ferm fixată în perete.

— Sunteţi gata? întrebă el întorcându-se spre ceilalţi.

Peter şi Randi încuviinţară printr-o mişcare a capului.

Unul câte unul, cei trei escaladară zidul şi se instalară pe acoperişul din ardezie al clădirii de la numărul 18.

Centrul de comandă al lui Lazarus din Azore

Aşezat la masa din lemn de tec din biroul său privat, Hideo Nomura urmărea satisfăcut simularea pe calculator a zborului primului val de avioane *Thanatos.* Pe ecranul monitorului era afişată o hartă digitală a Emisferei Vestice. Deplasarea fiecărui aparat *Thanatos* decolat de la baza sa din Azore – la circa 4000

de kilometri depărtare de coastele estice ale Statelor Unite – era indicată prin mici pictograme ce se mişcau pe ecran.

După ce fiecare pictogramă traversă Atlanticul şi ajunse deasupra Americii, zone întinse ale hărţii Statelor Unite începură să-şi schimbe culoarea, indicând suprafaţa afectată de norii de nanofagi Model IV, eliberate de la mare altitudine din avioanele fără pilot. Procentajul calculat al deceselor era indicat prin diverse culori şi nuanţe. Cu roşu-aprins erau colorate zonele în care se prognoza anihilarea totală a celor aflaţi în interiorul lor.

Nomura privea pe ecran cum zonele metropolitane New York, Washington, D. C., Philadelphia şi Boston se colorau în roşu, semnalizând moartea prognozată a peste 35 de milioane de americani. Japonezul dădu din cap satisfăcut. Morţii aceştia nu reprezentau decât o picătură în carnagiul ce avea să urmeze. Însă importanţa acestui prim masacru era foarte mare. Distrugerea rapidă a atâtor centre de putere economică şi politică avea să arunce Statele Unite într-o criză majoră. Chiar dacă ar fi supravieţuit atacului, liderilor acestei ţări le-ar fi fost imposibil să descopere originea atacurilor îndreptate împotriva naţiunii lor.

Interfonul începu să sune, trezindu-l din visare.

Nomura îşi dezlipi cu greu privirea de la simularea ce se desfăşura în faţa sa.

— Da? Ce s-a întâmplat? întrebă el după ce apăsă un buton.

— Am primit toate informaţiile de care aveam nevoie de la punctul de colectare din Paris, se auzi vocea seacă şi pedantă a şefului echipei de cercetători. Conform rezultatelor experimentului de teren numărul trei, consider că nu este nevoie să mai operăm nici un fel de modificări în structura nanofagilor.

— Mi-aţi dat o veste excelentă, spuse Nomura şi privi din nou pe ecranul unde continua simularea. Suprafeţele colorate în roşu se măreau rapid şi ocupau acum o mare parte din zona continentală a Statelor Unite. Şi când va fi gata primul lot de nanofagi Model IV?

— În aproximativ douăsprezece ore, promise precaut omul de ştiinţă.

— Foarte bine. Vă rog să mă ţineţi la curent.

Nomura opri simularea şi trecu pe un program care urmărea evoluţia lucrărilor ce se desfăşurau în uriaşele hangare de lângă pista de aterizare. Echipele care asamblau flotila de avioane *Thanatos* erau în grafic. În clipa în care primele containere pline

cu nanofagi Model IV aveau să iasă din laborator, trei avioane fără pilot urmau să fie gata să-şi primească încărcătura.

Nomura îşi scoase telefonul mobil şi formă un număr pe care îl avea în memoria aparatului.

Nones răspunse imediat:

— Care sunt ordinele, Lazarus?

— Activitatea ta din Paris a luat sfârşit, spuse Nomura. Revin-o aici la Centru cât mai curând posibil. Biletele şi celelalte documente necesare pentru tine şi echipa de securitate le veţi ridica de la ghişeul Air France de pe Orly Sud.

— Ce ordonaţi în legătură cu Linden şi echipa lui de supraveghere? întrebă încet Nones.

Nomura ridică din umeri.

— Linden şi ceilalţi şi-au îndeplinit în mod eficient sarcinile primite. Însă nu cred să mai avem vreodată nevoie de serviciile lor. Înţelegi la ce mă refer? întrebă japonezul cu răceală.

— Înţeleg, confirmă interlocutorul său. Şi echipamentul din clădirea din Paris?

— Distrugeţi-l, ordonă Nomura zâmbind nemilos. Să demonstrăm din nou omenirii îngrozite că spionii americani şi britanici continuă să ducă acelaşi război ilegal împotriva nobilei Mişcări Lazarus!

41

Paris

Smith înainta târâş pe coama acoperişului puternic înclinat al clădirii de la numărul 18. Prefera să se folosească de forţa braţelor decât să facă zgomot cu ghetele sale pe plăcile de ardezie crăpate. Înainta încet fiindcă avea nevoie de timp ca să găsească puncte de sprijin pe suprafaţa alunecoasă.

Sediul Mişcării Lazarus se afla într-una din cele mai înalte clădiri din acea parte a cartierului Marais, aşa că nu prea exista nimic care să blocheze vântul rece care sufla peste Paris dinspre răsărit. O pală mai puternică de vânt se abătu brusc asupra acoperişului şi Jon simţi că începe să alunece de pe coamă. Strânse din dinţi şi încercă cu disperare să-şi menţină echilibrul.

Dacă nu reuşea, risca o cădere de la peste treizeci de metri înălţime, fără nimic care să atenueze impactul. Jos îl aştepta un gard din zăbrele ascuţite de oţel, câteva maşini parcate şi plăcile pavajului. Nu mai auzea nimic altceva decât sângele care pulsa puternic în tâmple. Ud de sudoare în ciuda frigului de afară, se lipi cât putu mai bine de acoperiş, aşteptând să se potolească vântul. Apoi, tremurând uşor, îşi reveni şi continuă să se târască.

Un minut mai târziu, Smith ajunse în dreptul modestului adăpost oferit de un coş mare de fum din cărămidă. Randi şi Peter îl aşteptau deja acolo. Cei doi înfăşuraseră o frânghie în jurul bazei coşului de fum. Jon se prinse repede de ea cu o clemă a echipamentului său şi, răsuflând uşurat, se aşeză la fel ca tovarăşii săi, într-o poziţie incomodă pe coama acoperişului.

Peter râse uşor privindu-i pe ceilalţi doi.

— Stăm aici ca trei ciori triste şi ude de ploaie.

— Mai bine zis ca două ciori triste şi o lebădă graţioasă, îl corectă Randi zâmbind la rândul său. Femeia apăsă pe butonul de transmisie al aparatului radio.

— Vreo mişcare acolo jos, Max?

Din poziţia sa camuflată, undeva mai jos pe rue de Vigny, subordonatul său îi raportă:

— Nimic, şefa. Linişte totală. S-a aprins o lumină la etajul doi acum câteva minute. În afară de asta nici un semn că cineva ar vrea să intre sau să iasă din clădire.

Satisfăcută, Randi le făcu semn celorlalţi.

— Drumul e liber.

— Foarte bine, zise Smith. Să trecem la treabă.

Cei trei îşi mai verificară încă o dată echipamentul de coborâre în rapel şi se îngrămădiră în jurul coşului de fum.

— Cine vrea să coboare primul? întrebă Randi.

— Eu, se oferi Smith privind în jos către marginea acoperişului. Nebunia asta a fost ideea mea strălucită, ai uitat?

— Bineînţeles că nu. Deşi „strălucită” nu ştiu dacă este calificativul cel mai potrivit. Randi puse însă imediat mâna pe umărul lui Jon şi zise cu blândeţe, privindu-l îngrijorată: Ai grijă de tine, Jon.

El îi zâmbi şi îi promise:

— O să fac tot posibilul.

Colonelul trase adânc aer în piept de câteva ori ca să se calmeze. Apoi se întoarse cu spatele şi începu să coboare încet de-a lungul pantei acoperişului, controlând viteza de înaintare cu mâna fixată pe frânghie. Bucăţele de ardezie desprinse din acoperiş trecură răpăind pe lângă el şi se prăbuşiră în hăul întunecat de dedesubt.

Nones ieşi din biroul de la etajul doi al clădirii de la numărul 18 pe rue de Vigny, încăpere pe care o ocupase imediat după sosirea la Paris. Biroul, rezervat, de obicei, şefului programelor de ajutorare şi de educaţie a popoarelor africane, era cel mai mare şi cel mai bine echipat din clădire. Activiştii locali ai Mişcării nu îndrăzniseră însă să se opună hotărârii sale de a se instala acolo sau să pună întrebări incomode. La urma urmei, Nones avea documente semnate de însuşi Lazarus. Dorinţele sale trebuiau îndeplinite. Uriaşul zâmbi cu răceală. În scurt timp, adepţii Mişcării aveau să regrete obedienţa lor absolută, însă atunci avea să fie mult prea târziu.

Cinci bărbaţi din echipa sa de securitate aşteptau răbdători pe palierul din faţa biroului. Bagajele şi armele erau pregătite şi aşezate jos, la picioare. Se ridicară cu toţii la apariţia lui Nones.

— Lazarus a transmis ordinele, zise el scurt.

— Sunt ordinele pe care le aşteptaţi? întrebă calm Shiro, un bărbat scund, cu trăsături asiatice.

— Până la ultimul detaliu, încuviinţă Nones. Îşi scoase pistolul, îl verifică şi apoi îl băgă înapoi în tocul de umăr. Oamenii săi procedară la fel cu armele lor şi apoi se aplecară să-şi ridice genţile.

Doi dintre ei porniră în jos pe scări spre micul garaj din spatele clădirii. Ceilalţi îl urmară pe Nones spre încăperile de la ultimul etaj, ocupate de echipa de supraveghere a experimentului.

Smith se opri din coborâre şi, când ajunse la marginea acoperişului, începu să se balanseze. Ţinând strâns de frânghie, se aplecă atât cât îi permitea legătura şi cercetă ferestrele de la mansardă. Aşa cum văzuseră şi în fotografiile pe care le studiaseră înainte de începerea misiunii, ferestrele erau toate acoperite cu obloane.

Jon se lămurise. Nu aveau cum să pătrundă prin obloanele solide de lemn, cel puţin nu fără a face un zgomot îngrozitor. Trebuiau să găsească o altă cale de a intra în clădire.

Dădu drumul la puţină frânghie şi coborî câţiva centimetri ca să cerceteze peretele clădirii. Ferestrele de la etajul patru al clădirii erau luminate şi aveau obloanele trase în lături. Colonelul începu să coboare în rapel cu salturi mici. Nu se auzea aproape nimic, doar un uşor scârţâit al frânghiei care se freca de clema metalică şi zgomotul înfundat produs de talpa ghetelor care se lovea de perete. După ce coborâse mai bine de şase metri, Smith strânse din nou frânghia cu mâna, oprindu-se lângă una dintre ferestrele luminate.

Aruncă o privire în sus.

Randi şi Peter se aflau la marginea acoperişului, două siluete negre proiectate pe cerul înstelat. Cei doi aşteptau de la el semnalul că pot să coboare în siguranţă.

Smith le făcu semn să mai aştepte puţin. Îşi întinse apoi gâtul, încercând să vadă cât mai mult posibil din ceea ce se afla în spatele ferestrei cele mai apropiate. Era vorba despre o încăpere foarte lungă şi îngustă, care se întindea pe cel puţin jumătate din lungimea acestei laturi a clădirii. O încăpere în care se deschideau şi alte câteva din ferestrele de la acest etaj.

Înăuntru, pe un şir de mese lipite de peretele opus ferestrelor, se aflau mai multe calculatoare, monitoare, receptoare radio şi aparatură de comunicaţie prin satelit. Alte calculatoare erau aşezate pe mese dispuse în unghi drept faţă de şirul lipit de perete, încăperea fiind astfel împărţită în mai multe puncte de

lucru. Cablurile fuseseră întinse direct pe podeaua din lemn. Pereţii erau pătaţi şi coşcoviţi.

Într-un colţ întunecat, Smith reuşi să vadă şase paturi pliante aşezate unul lângă celălalt. Patru dintre ele erau ocupate. Se vedeau picioarele în ciorapi ieşind de sub pături.

Cel puţin doi dintre ocupanţii camerei erau însă treji şi în plină activitate. Unul dintre ei, un bărbat mai în vârstă, cu părul alb şi cu o barbă neîngrijită, introducea rapid tot felul de date de la o tastatură. Imaginile de pe monitorul din faţa lui se derulau cu repeziciune. Cel de-al doilea bărbat avea un set de căşti pe urechi şi şedea în faţa unui sistem de comunicaţii prin satelit. Era aplecat în faţă şi asculta atent sunetele din căşti. Din când în când, acţiona butoanele de reglare a frecvenţei. Era mai tânăr decât celălalt, proaspăt ras, iar ochii săi căprui şi tenul măsliniu sugerau o origine mediteraneană. Să fi fost oare un spaniol? Italian?

Smith ridică din umeri. Spaniol, italian sau american din Bronx. Conta oare aşa de mult? Mişcarea Lazarus îşi recruta adepţii în toate colţurile lumii. În clipa aceea, un singur lucru conta. Nu aveau cum să intre neobservaţi pe la etajul acela al clădirii. Aşa că se uită mai jos, examinând şirul de ferestre cufundate în întuneric de la etajul de dedesubt.

Jon surprinse cu coada ochiului o mişcare în camera pe care o studiase. Întoarse capul şi-l văzu pe bărbatul cu părul alb cum se răsuceşte din faţa monitorului şi se ridică în picioare. Părea surprins fără a fi însă din cale-afară de alarmat de faptul că în încăpere pătrunseră, printr-o uşă cu arcadă, alţi patru bărbaţi.

Smith îi privi cu atenţie pe noii veniţi. Toţi aveau feţe dure şi erau îmbrăcaţi în negru, cu nişte saci atârnaţi de umăr. Doi erau înarmaţi cu pistoale. Al treilea ţinea în braţe o carabină. Cel de-al patrulea, mult mai înalt decât ceilalţi şi în mod evident conducătorul grupului, le spuse ceva oamenilor săi. Aceştia se puseră imediat în mişcare, îndreptându-se fiecare către diferite locuri din încăpere. Uriaşul, care avea părul roşu, aruncă o privire spre şirul de ferestre şi apoi se întoarse cu spatele. Individul îşi scoase apoi cu o mişcare precisă pistolul din tocul de umăr.

Jon căsca ochii nevenindu-i să creadă. Întreg trupul îi fu scuturat de un fior. Mai văzuse undeva aceeaşi faţă şi ochii aceia înfricoşători. În urmă cu şase zile. Aparţineau teroristului care fusese cât pe ce să-l ucidă în lupta aceea de lângă Institutul Teller. Nu putea fi cu putinţă, îşi zise el disperat. Imposibil. Cum

era posibil ca un om devorat în totalitate de nanofagi să se ridice din mormânt?

42

Jones se întoarse spre Willem Linden şi ridică încet pistolul. Cu un deget acţionă piedica de siguranţă a armei.

Olandezul se holba la pistolul îndreptat spre fruntea sa. Se albise la faţă.

— Ce vrei să faci? întrebă el bâlbâindu-se.

— Acesta este cadoul de despărţire. Serviciile tale nu ne mai sunt necesare, spuse cu duritate Nones. Lazarus m-a rugat să-ţi mulţumesc pentru efortul pe care l-ai depus. La revedere, *herr* Linden.

Uriaşul aşteptă, mai întâi, ca bărbatul din faţa lui să înţeleagă în sfârşit ceea ce i se întâmpla, lucru dovedit de groaza ce i se citea în priviri. Abia atunci apăsă de două ori pe trăgaci. Din capul lui Linden, lovit în plin de la un metru distanţă, săriră pe peretele din spate bucăţi mari de os şi de creier amestecate cu sânge. Bărbatul se prăbuşi mort la podea.

În aceeaşi clipă, din colţul cufundat în umbră al încăperii, se auzi un alt foc de armă, urmat imediat de încă trei. Nones întoarse capul în direcţia aceea. Bărbatul înarmat cu carabina tocmai îi lichidase pe cei patru membri ai echipei de supraveghere care dormeau. Surprinşi în paturile lor, aceştia fusese o pradă foarte uşoară. Trase de la o distanţă mai mică de doi metri, gloanţele cu alice de calibru mare îi transformaseră pur şi simplu într-o masă de carne însângerată şi de oase zdrobite.

Uriaşul auzi dintr-odată un strigăt înăbuşit de spaimă ce venea din stânga sa. Se răsuci fulgerător pe călcâie şi-l văzu pe Vitor Abrantes, cel mai tânăr membru al echipei lui Linden, un portughez expert în comunicaţii, care se ridicase tremurând în picioare. Abrantes încerca disperat să scape de casca de pe urechi însă se încurcase în cablul legat la receptorul radio.

Nones trase rapid două gloanţe în direcţia lui. Primul îl lovi pe tânăr în piept. Cel de-al doilea îl nimeri în umărul stâng şi-l făcu pe portughez să se rotească într-un cerc complet. Alb la faţă din cauza şocului, Abrantes fu izbit cu spatele de aparatul de emisie-recepţie. Tânărul se prăbuşi apoi pe podea şi rămase acolo ghemuit pipăindu-şi umărul rănit.

Încruntat şi furios din cauza lipsei sale de îndemânare, Nones

făcu un pas înainte spre tânărul rănit şi ridică din nou pistolul. De data asta era hotărât să ţintească mult mai bine. Închise un ochi şi privi cu atenţie de-a lungul ţevii. Degetul i se fixase deja pe trăgaci...

În acea clipă însă fereastra de lângă el explodă şi se transformă într-un nor de cioburi tăioase.

Atârnat de frânghia sa, Jon Smith urmărise uimit măcelul cu sânge rece care se desfăşura în interior. Înţelese brusc că ticăloşii aceia îşi ucideau propriii oameni, se debarasau de toate dovezile şi de martorii incomozi. Adică de ceea ce căuta el cu disperare. Cuprins de un val de furie, colonelul acţionă instantaneu, îşi scoase pistolul din tocul de la şold şi trase în direcţia ferestrei.

Cele trei gloanţe trase de sus în jos sfărâmară fereastra făcând ca mii de cioburi ascuţite să zboare prin încăpere. Înainte ca ultimele cioburi să aterizeze pe podea, Smith îşi băgă înapoi pistolul în toc şi-şi scoase una dintre cele două grenade flash/bang din buzunarul fixat în exteriorul pantalonului. Trase de inel cu degetul mare de la mâna dreaptă. Siguranţa grenadei se ridică imediat.

Colonelul aruncă cilindrul de culoare neagră prin golul unde fusese fereastra şi împinse puternic cu picioarele în perete, astfel încât să se îndepărteze de deschidere. Ajuns la limita de pendulare, împinse din nou cu putere în perete şi o porni cu viteză înapoi spre fereastră.

Chiar în acea clipă grenada explodă într-o serie rapidă de şocuri orbitoare şi asurzitoare în acelaşi timp, menite să surprindă şi să dezorienteze pe cei aflaţi în raza ei de acţiune. Un nor dens de fum începu să se rostogolească din interiorul încăperii, zvâcnind la fiecare nouă detonare.

Jon aterizã în încăpere intrând pe fereastră cu picioarele înainte. Se ghemui la podea, apoi se rostogoli într-o parte şi rămase întins pe burtă. Îşi scoase imediat pistolul şi începu să-şi caute ţinta prin norul gros de fum.

Era interesat, în primul rând, de bărbatul cu ochii verzi. În locul în care se aflase uriaşul, atunci când explodase fereastra, se vedeau pe podea câteva urme de sânge, dar asta era tot. Fără îndoială că individul fugise la adăpost atunci când aterizase grenada în încăpere. Urmele de sânge duceau către arcada sub care se afla uşa.

Se auziră în apropiere nişte paşi împleticiţi, undeva de cealaltă parte a unei mese încărcate cu aparatură.

Smith îşi înălţă capul şi-l văzu pe unul dintre trăgători venind clătinându-se spre el prin norul de fum care se împrăştia rapid. Deşi încă ameţit de zgomotul şi lumina orbitoare a grenadei, individul ţinea pistolul în faţă cu ambele mâini, gata de tragere. După ce clipi rapid de câteva ori ca să-şi recapete vederea, bărbatul zări capul lui Smith iţindu-se deasupra mesei şi se răsuci pe călcâie pentru a-l lua în bătaia armei.

Colonelul trase de două ori şi-l nimeri în piept şi în gât.

Individul se frânse de mijloc şi se prăbuşi mort pe podea.

Jon se lăsă înapoi jos în spatele mesei şi se rostogoli în cealaltă direcţie, acţionând rapid clama de siguranţă a hamului de coborâre pentru a se elibera de frânghia pe care coborâse. Aceasta nu ar fi făcut decât să-i stânjenească mişcările şi să indice duşmanilor locul în care se afla. Reuşi într-un târziu să se elibereze şi începu să se târască pe podeaua din lemn.

De unul scăpase. Luându-l în calcul şi pe uriaşul cu ochi verzi, mai rămăseseră trei duşmani pe care trebuia să-i înfrunte, numără el în gând încercând să se calmeze. Unde se aflaseră oare ceilalţi trăgători în clipa în care explodase grenada? Şi, mult mai important, unde erau ei acum?

Îşi scoase precaut capul de după tăblia mesei şi văzu cadavrul bărbatului cu părul alb. I se făcu greaţă la vederea băltoacei de sânge şi creier care se formase pe podea sub craniul zdrobit al bărbatului. Un bărbat care ar fi putut să le ofere informaţiile de care aveau nevoie.

Începu să se târască pe lângă cadavru, îndreptându-se spre colţul întunecat al încăperii, acolo unde văzuse că era improvizat spaţiul de odihnă.

De undeva din spatele său, un pistol lătră de trei ori într-o succesiune foarte rapidă. Primul glonţ îi trecu pe deasupra capului. Cel de-al doilea făcu să sară aşchii ascuţite din piciorul gros de masă, aflat chiar lângă faţa sa. Cel de-al treilea glonţ de 9 mm îl nimeri în spate şi fu respins de vesta din Kevlar pe care o purta. Era ca şi cum un catâr l-ar fi lovit cu copita între omoplaţi.

Înnebunit de durere, trăgând cu greu aer în plămânii ce păreau că fuseseră aplatizaţi cu o lovitură de baros, colonelul reuşi să se rostogolească într-o parte. Alte două gloanţe loviră unul după altul podeaua, exact în locul în care se aflase cu o secundă în urmă. Smith se răsuci pe burtă, încercând disperat

să-şi dea seama de unde trăgea inamicul său.

Acolo!

Cu ochii înceţoşaţi din cauza durerii provocată de lovitura în spate, reuşi să distingă o formă difuză ce parcă se mişcase puţin. Unul dintre trăgători era îngenuncheat în spatele unei mese aflate cam la şase metri distanţă şi îşi lua calm ţinta. Jon îndreptă pistolul în direcţia lui şi apăsă rapid de mai multe ori pe trăgaci. Trebuia să ţină foarte bine arma ca să nu sară în sus din cauza reculului. Gloanţele muşcară din lemnul mesei şi loviră calculatorul aflat deasupra. Aşchii de lemn şi bucăţi de plastic, sticlă şi metal săriră în toate părţile. Luat prin surprindere, trăgătorul se lăsă în jos şi dispăru din raza vizuală a lui Smith.

Colonelul se rostogoli pe podea încercând să se îndepărteze cât mai repede de locul acela şi ajunse în dreptul a trei mese lipite una de cealaltă în forma literei U. Abia acolo riscă să arunce precaut o privire înapoi, în direcţia de unde venise. Nimic.

Pe masa din faţa sa se afla un monitor TV. Smith înlemni văzându-şi propria moarte reflectată în sticla întunecată.

Cel de-al treilea trăgător se ridicase din adăpostul oferit de masa din spate şi-şi îndreptase ţeava carabinei spre ceafa lui.

Încercând să-şi păstreze echilibrul pe coama acoperişului, Peter şi Randi fură luaţi prin surprindere de primele împuşcături, auziră explozia asurzitoare a grenadei şi-l urmăriră pe Smith cum pătrunde în interiorul clădirii. Se uitară unul la altul îngroziţi.

— Deci cam asta a fost discreţia de care ar fi trebuit să dăm dovadă, murmură Peter şi-şi scoase pistolul din toc.

Zgomotul unei alte serii de împuşcături umplu spaţiul dintre clădiri într-un crescendo ameninţător.

— Vino după mine! strigă Randi care începuse deja să coboare în rapel în salturi scurte şi rapide. Peter sări după ea, mişcându-se la fel de agil.

Convins că e prea târziu, ştiind că degetul duşmanului începuse deja să apese trăgaciul carabinei, Smith se răsuci disperat, încercând să-şi aducă pistolul pe direcţie. Adrenalina care i se răspândea pulsând în tot trupul părea că oprise şi timpul în loc şi întârzia clipa în care glonţul avea să-i sfărâme ţeasta…

O altă fereastră se transformă subit în mii de cioburi sub acţiunea mai multor gloanţe de 9 mm trase de la foarte mică

distanţă. Lovit în mai multe locuri în piept, în gât şi în cap, individul cu carabina se aplecă, mai întâi, într-o parte, apoi se prăbuşi peste o masă. Carabina se dezlipi dintre degetele sale lipsite de viaţă şi căzu cu zgomot pe duşumea.

Randi, urmată imediat de Peter, intrară prin fereastra spartă şi se lăsară în jos pe podea. Îşi desfăcură rapid frânghiile şi luară poziţie de o parte şi de alta a lui Jon, cercetând înfriguraţi interiorul încăperii.

Smith zâmbi obosit, în continuare marcat de pericolul pe lângă care tocmai trecuse.

— Mă bucur că aţi reuşit să veniţi, zise el în şoaptă. Deşi aş fi preferat să rezolv singur situaţia de aici.

— Ce prost poţi să fii, murmură Randi privindu-l cu duioşie.

— Eu nu vreau să ratez nici o petrecere, spuse şi Peter. Câţi ai mai lăsat şi pentru noi?

— Unul cu siguranţă, răspunse Smith. E ascuns undeva în partea aceea a încăperii, adăugă el arătând cu capul spre zona întunecată. Un alt individ, şeful lor cred, a şters-o deja pe uşa de colo.

Peter o privi în ochi pe Randi.

— Vrei să-i arătăm prietenului nostru doctorul cum reuşesc profesioniştii să scoată vânatul din ascunziş? Tu păzeşti uşa, Jon, adăugă englezul. Apoi scoase din buzunar o grenadă flash/bang şi trase de inel ţinând pârghia apăsată.

— La zero pornim. Patru. Trei. Doi…

Peter se ridică brusc şi aruncă grenada peste masă. Cilindrul descrise o traiectorie lungă, în arc, dispăru din raza lor vizuală şi apoi explodă. Un nou nor de fum umplu încăperea, luminat din interior de o serie de flashuri orbitoare.

Randi se pusese deja în mişcare şi alerga aplecată. Zări o formă mai întunecată mişcându-se prin norul de fum şi se aruncă la podea. Trăgătorul venea clătinându-se spre ea. Femeia trase două gloanţe şi-l urmări apoi cum se prăbuşeşte. Trupul individului se mai zbătu o dată apoi rămase nemişcat pe podea, privind-o cu ochi lipsiţi de viaţă.

Randi mai rămase câteva clipe întinsă pe burtă, aşteptând să se împrăştie fumul.

— Nici un pericol în partea asta! strigă ea după ce putu să vadă suficient de bine pentru a fi sigură.

— Du-te şi verifică să vezi dacă a mai rămas cineva în viaţă, îi sugeră Smith ridicându-se cu greutate în picioare.

— În timpul ăsta, noi ar trebui să ne ducem după celălalt individ, îi zise el lui Peter.

— Cel despre care spuneai că s-a retras spre uşă?

— Exact, spuse Jon şi-i povesti prietenului său despre asemănarea uimitoare dintre acesta şi teroristul ce murise în faţa ochilor săi în New Mexico.

Peter fluieră uşor.

— O coincidenţă cu adevărat ciudată.

— Tocmai asta e problema, spuse Smith încet. Că nu cred că e deloc o coincidenţă.

— Probabil că ai dreptate. Dar trebuie să ne grăbim, Jon. Or fi cei mai mulţi poliţişti masaţi acum în afara Parisului, însă toată hărmălaia asta nu a avut cum să nu atragă atenţia.

Cu armele pregătite, cei doi începură să înainteze precauţi spre arcada sub care se afla uşa. Smith făcu un gest în direcţia petelor de sânge de pe podea, care duceau spre uşă. Peter dădu din cap în semn că a înţeles. Cel pe care-l urmăreau fusese rănit.

Smith se opri în pragul uşii deschise. Aruncă o privire în afară şi văzu o bucată din podeaua acoperită cu plăci de gresie alb şi negru şi mărginită de un grilaj din fier forjat înalt până la brâu.

Urmele de sânge continuau şi în spatele uşii, ducând spre treptele din marmură care coborau spre etajele inferioare ale clădirii. Uriaşul pe care îl urmăreau era gata, probabil, să scape! Hotărât să-i vină de hac, Jon ţâşni pe sub arcadă, ignorând încercarea lui Peter de a-l opri.

Jon îşi dădu seama brusc că urmele de sânge se opreau două trepte mai jos. Făcu ochii mari. Dacă nu cumva reuşise să zboare, bărbatul cu ochii verzi se întorsese fără îndoială lângă uşă…

Smith fu tras cu putere într-o parte. Pierzându-şi echilibrul, colonelul alunecă şi se izbi cu umărul de grilajul din fier forjat. Pistolul său SIG-Sauer căzu cu zgomot pe podeaua acoperită cu plăci de gresie. Timp de câteva clipe, colonelul rămase cu privirea pironită în hăul ameţitor de dedesubt printre barele de fier forjat.

Ameţit din cauza impactului, reuşi totuşi să audă un ţipăt scurt şi apoi îl văzu pe Peter trecând în zbor pe deasupra lui. Englezul se prăbuşi cu capul înainte în golul scării. Dispăru imediat din raza vizuală a lui Jon însă componente ale echipamentului său se mai auziră încă multă vreme zdrăngănind pe scări.

Zâmbind cu cruzime, gigantul cu părul roşu se întoarse din

nou spre Smith. Faţa individului, tăiată de mai multe cioburi ascuţite de sticlă, era ca o mască sângerie. Una dintre orbite era goală şi uriaşul îl privea acum fioros cu un singur ochi strălucitor.

Jon încercă să se ridice în picioare, perfect conştient de prezenţa hăului care se deschidea doar la câţiva centimetri în spatele său. Îşi scoase cu mişcări grăbite pumnalul pe care îl avea într-o teacă la şold şi se aplecă gata de luptă.

Fără să fie deloc impresionat de vederea pumnalului, uriaşul începu să se apropie de el. Palmele lui mari descriau cercuri înşelătoare, gata în orice clipă să aplice o lovitură nimicitoare. Rânjetul de pe faţa individului devenea din ce în ce mai larg.

Smith îl urmărea cu ochii mijiţi cum se apropie. Încă puţin, ticălosule, îşi spuse el în gând. Înghiţi cu greu, luptându-se cu teama pe care i-o producea înaintarea implacabilă a uriaşului. Nu îşi făcea nici un fel de iluzii în legătură cu rezultatul unei înfruntări corp la corp cu individul din faţa lui. Chiar dacă era pe jumătate orbit, inamicul său era mult mai înalt, mai puternic şi, fără îndoială, mult mai bine pregătit pentru astfel de lupte decât el.

Uriaşul cu părul roşu citi teama din ochii lui. Începu să râdă şi-şi îndepărtă cu o mână sângele care i se scurgea de pe frunte spre singurul ochi valid.

— Ce s-a întâmplat? Nu ai curaj să te lupţi fără un pistol în mână? întrebă el batjocoritor.

Refuzând să se lase atras într-o acţiune prematură, Jon rămase nemişcat, gata să reacţioneze rapid la orice mişcare greşită a inamicului său. Îşi ţinea privirea fixată pe singurul ochi valid al individului, ştiind că acesta avea să-i trădeze intenţiile.

Într-adevăr, ochiul verde se însufleţi brusc. Asta era!

Smith era pregătit.

Mişcându-se cu o viteză ameţitoare, trupul uriaşului se răsuci într-un arc strâns cu intenţia de a aplica o lovitură nimicitoare de cot în faţa lui Jon. Acesta îşi dădu la timp capul într-o parte. Lovitura ucigătoare îşi rată ţinta doar cu câţiva milimetri.

Smith blocă o altă lovitură puternică cu antebraţul stâng. Durerea îl făcu să vadă roşu în faţa ochilor şi simţi că-i cedează toate copcile cu care era fixată rana de acolo. Forţa impactului îl trimise din nou cu spatele în grilajul de fier forjat. Răsuflând cu greutate, colonelul se aplecă şi mai mult.

Cu un rânjet victorios pe faţă, uriaşul se apropie şi mai mult. Una dintre mâini era pregătită să pareze o eventuală lovitură de

cuţit. Cealaltă se dădu puţin înapoi, gata să lovească din nou ca un baros, o lovitură destinată ori să-l arunce pe Smith peste balustradă, ori să-i zdrobească craniul.

Fără să mai aştepte, Jon se aruncă înainte, direct între picioarele uriaşului. Se răsuci rapid şi se ridică la timp ca să pareze o altă serie de lovituri. Forţa acestora îl proiectă cu spatele de perete şi-l lăsă fără respiraţie. Începu disperat să-şi mişte prin aer mâna în care ţinea cuţitul, forţându-şi adversarul să se dea câţiva paşi înapoi. Uriaşul ajunsese cu spatele la balustrada din fier forjat.

Acum ori niciodată, îşi făcu curaj Smith.

Cu un urlet sălbatic, colonelul îşi scoase ultima grenadă flash/bang din buzunarul de la picior şi o aruncă, cu toată forţa de care mai era în stare, în faţa inamicului său. Reacţionând instinctiv, uriaşul îşi folosi ambele mâini ca să se ferească de grenada care nici nu avea cuiul siguranţei scos, oferindu-i lui Smith posibilitatea să atace pentru prima dată de la începutul luptei.

Jon nu stătu pe gânduri şi ţâşni înainte cu cuţitul. Vârful acestuia reuşi să atingă singurul glob ocular pe care îl mai avea uriaşul. Fu de-ajuns. Sângele şi fluidele din globul ocular începură să se scurgă din teribila rană.

Orbit acum în totalitate, gigantul scoase un urlet de furie amestecată cu durere. Îşi aruncă braţul înainte şi lovitura îl făcu pe Smith să scape pumnalul din mână. Se aruncă apoi cu braţele deschise într-o ultimă încercare de a-şi prinde şi strivi adversarul.

Jon se furişă rapid pe sub braţele deschise ale uriaşului şi-i aplică o lovitură puternică în gât, sfărâmându-i laringele. Colonelul se retrase apoi imediat, hotărât să stea în afara razei de acţiune a uriaşului.

Respirând cu greutate, incapabil să mai tragă aer în piept, uriaşul căzu încet în genunchi. Pielea începuse să i se învineţească. Individul mai întinse încă o dată mâna, într-o ultimă încercare de a-l prinde pe cel care îl învinsese. Apoi mâna îi căzu neputincioasă. Uriaşul se prăbuşi pe podea şi rămase întins pe spate privind spre tavan cu orbitele sale goale.

Epuizat, Smith căzu la rândul său în genunchi.

De undeva de jos, se auzi un nou schimb de focuri, al căror ecou umplu casa scărilor. Smith se ridică cu greu în picioare, îşi recuperă pistolul din locul unde căzuse şi începu să alerge în jos pe scări.

Se opri când îl văzu pe Peter urcând şchiopătând spre el.

— A fost o căzătură a naibii de urâtă, Jon, spuse englezul văzând îngrijorarea din ochii lui Smith. Noroc că am reuşit să-mi păstrez Browningul, fiindcă am picat exact peste alţi doi indivizi care voiau să urce la tine.

— Bănuiesc că nici unul dintre ei n-o să ne mai deranjeze, nu? întrebă Smith.

— Cel puţin nu în viaţa asta!

— Jon! Peter! Veniţi aici! Repede!

La auzul vocii lui Randi cei doi bărbaţi se răsuciră pe călcâie şi începură să alerge spre încăperea în care o lăsaseră.

Ofiţerul CIA era îngenuncheat lângă unul dintre trupurile întinse pe podea. Femeia ridică spre ei o privire plină de speranţă.

— Tipul ăsta trăieşte!

43

Smith, urmat îndeaproape de Peter, se grăbi să ajungă în locul unde se afla Randi şi îngenunche lângă ea pentru a-l examina pe singurul supravieţuitor al măcelului. Era vorba despre tânărul pe care îl văzuse când se afla la fereastră, cel care asculta semnalele transmise prin satelit. Fusese lovit de două gloanţe, în piept şi în umăr.

— Vezi ce poţi face pentru bietul băiat, îi sugeră Peter. Află tot ce poţi de la el. Între timp, eu dau o raită să văd dacă mai găsesc ceva folositor printre resturile astea.

Englezul începu imediat să cerceteze sistematic echipamentele de comunicaţii şi tehnica de calcul, ca să vadă dacă a mai rămas ceva neatins în cursul schimbului de focuri. În timpul acesta, Smith îşi scoase mănuşile şi încercă mai întâi să vadă dacă tânărul mai avea puls. Avea, însă era foarte slab şi se stingea încet. Pielea tânărului era foarte palidă şi rece la atingere. Ţinea ochii închişi şi abia mai respira.

Smith întoarse capul spre Randi.

— Ridică-i picioarele câţiva centimetri, o rugă el încet.

Femeia încuviinţă cu o mişcare a capului şi ridică puţin picioarele rănitului. Ca să le menţină în poziţia aceea, Randi luă un manual gros de calculatoare de pe o masă din apropiere şi-l băgă sub pulpele tânărului.

Colonelul începu să cerceteze rănile bărbatului, desfăcându-i hainele ca să poată vedea mai bine locul de intrare şi de ieşire a gloanţelor. Lucra rapid, dar având grijă să nu provoace şi mai multă durere rănitului. Smith se încruntă. Umărul zdrobit arăta foarte rău. Orice chirurg ar fi recomandat amputarea imediată a braţului. Cealaltă rană era însă mult mai urâtă. Colonelul se posomorî şi mai mult la faţă după ce pipăi locul pe unde ieşise glonţul care îl lovise pe tânăr în piept. Deplasându-se cu viteza sunetului, glonţul de 9 mm produsese nişte distrugeri enorme la trecerea prin pieptul bărbatului.

Jon nu prea avea ce să facă. Mai întâi, scoase dintr-unul din buzunarele vestei un kit de prim ajutor. Printre altele, acesta conţinea două foi de plastic înfăşurate şi introduse într-o pungă de plastic sigilată. Colonelul rupse cu dinţii punga, desfăşură foile de plastic şi le apăsă apoi peste locurile de intrare şi de ieşire a

glonţului din piept, pentru a nu mai permite aerului să intre sau să iasă din rană. După aceea, înfăşură un sul de bandaj pe deasupra plasticului, într-un efort de a opri sângerarea.

Ridică privirea şi văzu că Randi se uita întrebător la el.

Smith clătină uşor din cap. Tânărul era pe moarte. Eforturile lui nu aveau alt scop decât încetinirea procesului, nu evitarea acestuia. Pur şi simplu, rana era mult prea gravă, hemoragia internă mult prea puternică. Chiar dacă ar fi reuşit să ajungă cu el la un spital în următoarele câteva minute, soarta tânărului era pecetluită.

Randi oftă şi se ridică în picioare.

— Atunci mă duc să arunc şi eu o privire, zise ea şi bătu uşor cu degetul peste cadranul ceasului. Nu o lungi prea mult, Jon. Mai mult ca sigur că cineva din zonă a sunat deja la poliţie în legătură cu hărmălaia de aici. Max ne va anunţa de îndată ce prinde ceva pe scanner, însă noi trebuie să ne depărtăm înainte de a ajunge ei aici.

Smith dădu aprobator din cap. Arestarea unui ofiţer din Forţele Terestre americane şi a unui agent CIA în interiorul sediului din Paris al Mişcării Lazarus, la scurtă vreme după dezvăluirile în legătură cu războiul secret purtat de Pierson şi Burke, nu ar fi făcut decât să confirme cele mai paranoice suspiciuni ale adepţilor teoriei conspiraţiei.

Randi îi întinse un portofel pătat cu sânge.

— Am găsit asta într-unul din buzunarele lui. E posibil ca documentele de identitate să fie false, însă în acest caz au fost executate cu o precizie deosebită.

Smith deschise portofelul. În el se afla un carnet de conducere cu valabilitate internaţională pe numele lui Vitor Abrantes, cu domiciliul în Lisabona. Abrantes. Colonelul citi numele cu voce tare.

Pleoapele muribundului se mişcară uşor şi apoi se ridicară. Pielea feţei tânărului devenise cenuşie.

— Eşti portughez? întrebă Smith.

— *Sim.* Da. *Eu sou portuguese,* spuse încet Abrantes.

— Ştii cine te-a împuşcat?

Tânărul portughez se cutremură.

— Nones, şopti el. Unul dintre cei trei *Horaţiu.*

Horaţiu? Smith nu ştia ce să creadă. Numele acesta, cu rezonanţe latine, îi aducea aminte de ceva din trecut. Ceva ce văzuse sau auzise cândva aici, la Paris, dar de care nu reuşea să-

şi amintească. Cel puţin nu în momentul acela.

— Jon! se auzi vocea emoţionată a lui Randi. Ia uită-te aici!

Smith ridică privirea. Femeia se afla în faţa calculatorului la care îl văzuse lucrând pe bărbatul cu părul alb. Randi întoarse monitorul spre el. Intrat într-un fel de buclă de programare ce se relua la nesfârşit, calculatorul afişa mereu aceeaşi secvenţă: imaginea unor străzi destul de animate, captată şi transmisă, se pare, de la bordul unui avion ce zbura la mică înălţime. În partea de jos a imaginii clipeau câteva cuvinte scrise cu litere roşii: LANSAREA NANOFAGILOR A FOST ÎNFIINŢATĂ.

— Dumnezeule! îşi dădu seama brusc Smith. Au lovit cartierul La Courneuve din aer.

— Se pare că da, spuse şi Randi. Bănuiesc că este mult mai uşor şi mai eficient decât să declanşezi aceste arme oribile de pe sol.

— Mult mai eficient, murmură Smith gânditor. Lansând nanofagii de la altitudine nu mai trebuie să te bazezi doar pe vânt sau pe presiunea internă a containerului pentru a realiza împrăştierea lor. Ai, de asemenea, mai mult control şi poţi să acoperi o zonă mult mai întinsă cu acelaşi număr de dispozitive.

Colonelul se întoarse din nou spre Abrantes. Rănitul îşi trăia ultimele clipe şi probabil că nu era pe deplin conştient de ceea ce petrecea în jurul lui. Smith spera că, în starea în care se afla, rănitul nu mai avea puterea să refuze să răspundă la întrebările pe care abia aştepta să i le pună.

— Ce poţi să-mi spui despre nanofagi, Vitor? întrebă el cu blândeţe. Care este scopul pentru care au fost produşi?

— Imediat după finalizarea testelor, nanofagii vor curăţa lumea, spuse anevoie muribundul şi începu să tuşească. La colţul gurii îi apărură stropi de sânge. În ochi avea însă o strălucire fanatică. Cu un efort extraordinar, tânărul începu să vorbească din nou. Ele vor salva Pământul de plaga care îl macină. Vor salva planeta de oamenii care şi-au bătut joc de ea.

Smith se cutremură de groază în clipa în care înţelese pe deplin semnificaţia vorbelor lui Abrantes. Masacrele de la Institutul Teller şi din La Courneuve nu fuseseră decât nişte teste. Deci moartea a zeci de mii de oameni fusese planificată de la început ca parte a unor experimente, a unor teste menite să sporească eficacitatea nanofagilor.

Colonelul se uita fără să vadă spre imaginile ce se derulau întruna pe ecran. Nanofagii nu reprezentau o simplă armă în

mâinile unor teroriști. Ei fuseseră proiectaţi ca instrumente ale unui genocid ce urma să se desfăşoare la o scară inimaginabilă, nemaiîntâlnită în istorie.

Simţi că se sufocă de furie. Ideea că cineva ar putea fi de acord cu măcelul îngrozitor de felul celui la care fusese martor lângă Institutul Teller îl făcea să-şi iasă din minţi. Pentru a extrage însă informaţiile de care avea nevoie, era foarte important ca tânărul portughez să audă vocea unui prieten, a cuiva care îi împărtăşea punctul de vedere. Cu mare greutate, Jon reuşi să-şi stăpânească emoţiile şi să se calmeze.

— Şi cine va face această curăţenie, Vitor? se auzi el întrebând cu blândeţe. Cine va reface Pământul?

— Lazarus, răspunse simplu Abrantes. Lazarus va aduce viaţă din moarte.

Smith se dădu înapoi îngrozit. O imagine teribilă căpăta contur în faţa ochilor săi. Era imaginea unui păpuşar fără chip care se pregătea să declanşeze o dramă îngrozitoare pe care o regizase chiar el. Lazarus denunţase nanotehnologia ca fiind un pericol mortal pentru omenire. Acelaşi Lazarus însă se folosea de nanotehnologie pentru a-şi pune în aplicare planurile criminale, o utiliza pentru a-şi măcelări susţinătorii cei mai devotaţi, ca şi cum ar fi fost nişte şoareci de laborator. Cu o mână, individul acesta manipula ofiţeri cu funcţii de răspundere din CIA, FBI şi MI6 pe care îi convingea să pornească un război secret împotriva Mişcării pe care o controla. Cu cealaltă, făcea ca lupta aceea secretă şi ilegală să se întoarcă împotriva celor care o declanşaseră, astfel încât cei care ar fi putut să i se opună să fie reduşi la tăcere, fără putinţa de a acţiona într-un moment critic.

— Şi unde este acum Lazarus? întrebă el.

Abrantes nu apucă să răspundă. Fu cuprins de un nou acces de tuse şi începu să vomite. Tânărul se îneca în propriul sânge, incapabil să-şi mai cureţe plămânii.

Smith îi întoarse repede capul într-o parte, pentru a permite aerului să intre din nou. Un fir subţire de sânge începu să se scurgă din gura portughezului. Tusea se mai potoli.

— Vitor! Unde este Lazarus? repetă Smith. Randi părăsise şi ea monitorul calculatorului şi venise lângă muribund.

— *Os Acores,* şopti Abrantes şi începu din nou să tuşească şi să scuipe sânge. Tânărul reuşi să tragă puţin aer în piept. *O console de sol. Santa Maria*. De data aceasta, efortul fusese mult prea mare. Portughezul se smuci brusc şi fu scuturat de un şir

lung de convulsii. După câteva secunde, totul se sfârşi brusc. Tânărul era mort.

— Ce a fost asta, o rugăciune? întrebă Randi.

Smith se încruntă.

— Dacă a fost într-adevăr o rugăciune, mă îndoiesc că l-a ascultat cineva. Colonelul se uită în jos spre trupul contorsionat şi clătină din cap. Cred mai degrabă că încerca să răspundă la întrebarea pe care i-o pusesem.

La câţiva metri distanţă de cei doi, Peter se aplecase deasupra cadavrului individului pe care îl împuşcase Randi. Englezul căută prin buzunarele mortului şi găsi un portofel şi un paşaport. Începu să răsfoiască paginile paşaportului, remarcând cele mai recente vize de intrare aplicate, Zimbabwe, Statele Unite şi Franţa, în ordinea aceasta şi toate în ultimele patru săptămâni. Ochii săi albaştri se îngustară în timp ce se gândea la traseul străbătut de mercenar.

Îşi vârî documentele în buzunar şi se duse să cerceteze un pachet voluminos pe care îl remarcase de mai mult timp. Era acoperit cu pânză de sac de culoare verde şi părea că fusese uitat într-un colţ. Gândindu-se mai bine, Peter îşi aminti că mai văzuse în încăpere alte două pachete asemănătoare.

Desfăcu clapeta şi se uită înăuntru.

Rămase cu gura căscată la vederea celor două cărămizi din exploziv plastic legate împreună. Plasticul era conectat la un detonator prevăzut cu un ceas digital. Englezul înţelese în sfârşit că era vorba despre o bombă Semtex, de producţie cehă sau de C4, făcută de americani, prevăzută cu un detonator artizanal. Indiferent de tipul bombei, se afla acolo suficient exploziv ca să arunce în aer toată şandramaua. Uitându-se mai bine, văzu că cifrele de pe cadranul ceasului pâlpâiau ritmic, apropiindu-se implacabil de zero.

44

Casa Albă

— La telefon este ambasadorul Nichols, domnule preşedinte, anunţă respectuos chelnerul. Pe linia securizată.

— Îţi mulţumesc, John, spuse preşedintele Sam Castilia împingând la o parte farfuria din care nu apucase încă să ia nici o îmbucătură. Deoarece soţia sa era plecată, iar criza Mişcării Lazarus se accentua din oră în oră, preşedintele ajunsese să mănânce singur, de obicei, la fel ca acum, pe o tavă adusă în Biroul Oval.

Castilia ridică receptorul.

— Ce s-a întâmplat, Owen?

Owen Nichols, ambasadorul Statelor Unite la ONU era unul dintre cei mai apropiaţi aliaţi politici ai preşedintelui. Cei doi rămăseseră prieteni din facultate. Nici unul dintre ei nu era adeptul folosirii unor formule de salut prea ceremonioase. Sau al menajamentelor la transmiterea veştilor proaste.

— În Consiliul de Securitate s-au încheiat toate pregătirile pentru votarea rezoluţiei privind nanotehnologiile, Sam. Cred că votul va fi exprimat în mai puţin de o oră.

— Aşa de repede? întrebă surprins Castilia. Naţiunile Unite nu acţionau decât foarte rar aşa de rapid. Organizaţia prefera consensul şi aproape nici o decizie nu se lua decât după discuţii foarte lungi, aproape interminabile. Fusese convins că va mai dura cel puţin încă o zi sau două până când Consiliul se va hotărî să treacă la vot.

— Aşa de repede, confirmă Nichols. Dezbaterile au fost numai *pro forma.* Toată lumea ştie că rezoluţia va fi votată în unanimitate, în afară de cazul în care ne opunem noi prin veto.

— Şi Marea Britanie? întrebă şocat Castilia.

— Ambasadorul lor, Martin Rees, spune că nu îşi pot permite să se opună consensului internaţional în legătură cu această problemă, mai ales după ce s-a aflat despre implicarea MI6 în războiul secret purtat împotriva Mişcării Lazarus. Englezii afirmă

că, de data asta, sunt nevoiţi să ia atitudine împotriva noastră. Rees mi-a spus că şi aşa poziţia prim-ministrului atârnă de un fir de aţă.

— Fir-ar să fie, murmură Castilia.

— Şi aş fi vrut ca asta să fie singura veste proastă pe care ţi-o dau, zise încet Nichols.

Preşedintele îşi încleştă mâna pe receptor.

— Spune-mi despre ce e vorba.

— Rees m-a rugat să-ţi transmit ceva ce a auzit de la Foreign Office[7]. Cică Franţa, Germania şi alte câteva state europene lucrează în culise şi ne pregătesc o altă surpriză. În cazul vetoului nostru din Consiliul de Securitate, au de gând să ceară suspendarea noastră imediată din toate organismele politice şi militare ale NATO pe motiv că am fi în stare să folosim resursele Organizaţiei în cadrul războiului ilegal pe care îl purtăm împotriva Mişcării Lazarus.

Castilia expulză cu greu aerul din piept, încercând să-şi ţină furia sub control.

— Vulturii au început să se învârtă pe deasupra, nu?

— Da, ai dreptate, Sam, spuse obosit Nichols. Toate masacrele astea din Zimbabwe, Santa Fe şi Paris, împreună cu poveştile despre crimele sponsorizate de CIA, au făcut ca prestigiul nostru peste hotare să ajungă la cel mai jos nivel posibil. E momentul cel mai potrivit pentru aşa-zişii noştri prieteni să-şi arate colţii.

După ce termină de vorbit cu Nichols şi închise telefonul, Castilia rămase nemişcat câteva clipe, cu capul încovoiat sub greutatea evenimentelor care se derulau fără nici o posibilitate de control din partea sa. Îşi aruncă apoi privirea spre pendula de lângă perete. Fred Klein îi spusese că e posibil ca Smith să fi dat peste ceva important la Paris. Colţurile gurii i se lăsară în jos. Indiferent ce făcea colonelul Smith acolo, era bine ca operaţiunea să fie încununată de succes şi asta cât mai repede.

Paris

Peter continua să privească încărcătura explozivă, neputându-şi stăpâni un sentiment de admiraţie faţă de inamicii împotriva cărora lupta. Când trebuiau să-şi acopere urmele, indivizii ăştia

[7] Ministerul de Externe britanic.

nu umblau cu jumătăţi de măsură. În fond, de ce s-ar fi mulţumit cu simpla ucidere a potenţialilor martori, când puteau să arunce în aer întreaga clădire? Cronometrul anunţă trecerea unei alte secunde, continuând să măsoare inexorabil puţinul timp rămas până la sfârşitul lor.

Englezul sări în picioare şi începu să alerge spre Jon şi Randi, sărind peste aparatura aflată pe jos.

— Afară! strigă el, arătând spre ferestre. Ieşiţi afară în clipa asta!

Cei doi se holbau la el, neînţelegând ce îl apucase pe prietenul lor.

Peter ajunse lângă ei şi se opri brusc.

— Există cel puţin o bombă ce urmează să fie detonată în clădirea asta! le explică el repede. Englezul îi luă de umăr şi-i împinse spre cele două ferestre pe care le spărseseră pentru a pătrunde în încăpere.

— Haideţi odată! Cu puţin noroc, s-ar putea să mai avem la dispoziţie vreo treizeci de secunde!

Expresia speriată de pe feţele celor doi demonstra că îşi dăduseră, în sfârşit, seama despre ce era vorba.

Fiecare apucă una dintre cele trei frânghii care atârnau în dreptul ferestrelor.

— Nu mai avem timp să ne legăm de hamurile de coborâre, strigă Peter. Daţi-vă drumul direct pe afurisitele astea de frânghii!

Smith încuviinţă cu o mişcare a capului.

Sări pe blatul din piatră al ferestrei şi îşi înfăşură frânghia, mai întâi în jurul şoldurilor, apoi o trecu în diagonală peste umăr, o duse din nou către şold şi de-a lungul braţului până la mâna care avea să acţioneze ca o frână. Văzu că şi Peter şi Randi făcuseră acelaşi lucru cu propriile lor frânghii.

— Gata? întrebă Peter.

— Gata, confirmară cei doi.

— Atunci, daţi-i drumul!

Smith se aplecă în faţă şi se aruncă în gol, lăsând pur şi simplu gravitaţia să facă treaba, el mărginindu-se să împingă din când în când cu picioarele în perete, pentru a păstra distanţa. Pământul începu să se apropie de el cu o viteză ameţitoare. Mirosea a ars din cauza frecării frânghiei de nailon de mănuşa groasă de piele. Simţea, de asemenea, cum îl arde atingerea frânghiei de umăr şi de şold.

Peter şi Randi îl urmau îndeaproape şi coborau în viteză pe lângă peretele clădirii.

În clipa în care socoti că ajunsese la mai puţin de şase metri de aleea pavată cu dale din piatră ce trecea prin spatele clădirii. Smith strânse puternic frânghia cu mâna care asigura frânarea şi apoi, cu o mişcare bruscă, îşi duse acelaşi braţ de-a curmezişul pieptului. Nu voia să rişte aterizarea pe suprafaţa dură de piatră la o asemenea viteză, aceasta fiind singura posibilitate de a se opri. Rămase agăţat la aproximativ trei metri deasupra aleii.

Chiar în clipa aceea, mai multe explozii puternice izbucniră la etajele superioare, zguduind clădirea, de la un capăt la celălalt. Limbi uriaşe de foc îşi făcură apariţia prin fiecare fereastră transformând noaptea în zi pentru câteva momente. Mii de bucăţi de piatră şi de ardezie fură aruncate sus în aer şi luminate de dedesubt de infernul de foc care cuprinsese sediul Mişcării Lazarus.

Smith simţi că frânghia de care era atârnat cedează, retezată de una dintre schijele produse de explozie. Căzu, se lovi de pavaj şi se rostogoli de câteva ori. Randi şi Peter căzură şi ei cu un zgomot înfundat lângă el. Se ridicară împleticindu-se în picioare şi începură să alerge cât puteau de repede pe aleea întunecoasă. Bucăţi mari de piatră şi de zidărie cădeau peste tot în jurul lor.

Cei trei ajunseră la capătul aleii şi ieşiră într-o stradă mai mare. Reuşiră să se ascundă în spaţiul de la intrarea unei tutungerii. Un nou val de resturi arzânde se revărsa peste clădirile şi străduţele din apropiere, făcând găuri în acoperişuri şi declanşând noi incendii acolo unde cădeau. Sunetul strident al alarmelor de maşină declanşate de impactul resturilor căzute din cer făcea şi mai mare vacarmul ce cuprinsese acest cartier atât de liniştit.

— Are cineva vreo idee? întrebă Randi. Se auzeau deja sirenele şi sunetul creştea în intensitate cu fiecare secundă care trecea.

— Trebuie s-o ştergem de aici şi să ne facem nevăzuţi, spuse Smith. Şi asta cât mai repede. Nu poţi să chemi după ajutor cu aparatul acela de emisie-recepţie al tău?

Femeia clătină din cap.

— Radioul meu e mort, zise ea şi-şi scoase dezgustată casca din ureche. Probabil că am căzut peste el când mi-au rupt bombele alea frânghia.

Un Volvo albastru îşi făcu apariţia în viteză dând colţul de

după rue de Vigny. Frânele maşinii scârţâiră puternic şi bolidul porni direct spre ei. Erau prinşi fără scăpare în lumina puternică a farurilor. În spate, se afla uşa baricadată a tutungeriei. Nu aveau unde să fugă sau să se ascundă.

Disperat, Smith duse mâna la pistol însă Randi îl prinse de braţ şi clătină din cap.

— Nici mie nu-mi vine să cred, Jon, zise ea uimită, dar asta e una dintre maşinile noastre.

Sedanul frână brusc la câţiva centimetri de ei. Geamul de la portieră începu să coboare şi putură să vadă faţa uimită a lui Max. Acesta începu să zâmbească.

— Iisuse! După ce a sărit în aer clădirea aia, nu credeam să vă mai văd vreodată, cel puţin nu într-o singură bucată.

— Cred că asta a fost ziua noastră norocoasă, Max, zise Randi urcându-se repede în dreapta lui. Jon şi Peter se aruncară pe bancheta din spate.

— Unde mergem? întrebă agentul CIA.

— Oriunde numai să scăpăm de aici, spuse Randi precipitat. Să ne îndepărtăm cât mai repede de... aia! adăugă ea arătând cu degetul peste umăr spre stâlpul de foc şi de fum care se ridica sus în noapte.

— Am înţeles, şefa, răspunse Max şi răsuci rapid volanul într-un semicerc şi reveni pe stradă. Apoi, cu ochii în oglinda retrovizoare, se îndepărtă de locul exploziei, având grijă să nu apese prea tare pe pedala de acceleraţie.

În clipa în care pe rue de Vigny îşi făcură apariţia primele echipaje de poliţie şi maşini de pompieri, cei patru se aflau deja la mai bine de un kilometru depărtare şi se îndreptau spre suburbiile Parisului.

Pădurea Rambouillet se întindea la aproximativ 50 de kilometri sud-vest de Paris. În mijlocul ei se afla castelul cu acelaşi nume, o clădire construită cu peste şase secole în urmă, ce fusese folosită pe post de reşedinţă de vacanţă de către mai mulţi regi ai Franţei. Acum era utilizată în acelaşi scop de către preşedinţii Republicii.

Partea nordică a pădurii era însă puţin circulată, un adevărat sanctuar pentru căprioare şi porci mistreţi. Câteva drumeaguri înguste şerpuiau printre copaci, permiţând accesul amatorilor de drumeţii şi lucrătorilor forestieri.

Într-o poieniţă situată nu departe de unul dintre aceste

drumeaguri, locotenent-colonelul Jon Smith, aşezat pe trunchiul căzut al unui copac, îşi bandaja rana de la antebraţul stâng care se deschisese din nou în timpul luptei. După ce termină, Smith îşi puse în buzunar banda adezivă şi feşele rămase. Apoi testă bandajul rotindu-şi de câteva ori braţul înainte şi înapoi, ca să vadă dacă rezistă la o mişcare bruscă.

Colonelul era conştient că avea nevoie de alte copci, însă cel puţin bandajul avea rostul de a opri sângerarea. După ce se convinse că bandajul rezistă, Jon îşi trase pe el o cămaşă curată, strâmbându-se ori de câte ori ţesătura de bumbac atingea noile tăieturi sau vânătăi.

Se ridică în picioare şi îşi roti de câteva ori trunchiul şi braţele, într-o încercare de a-şi elibera, în primul rând, creierul de tensiunea acumulată în ultimele ore. Luna nouă atârna la mică înălţime spre vest, abia vizibilă peste vârfurile copacilor. Spre răsărit, o nuanţă palidă de lumină anunţa apariţia iminentă a soarelui. În câteva ore astrul zilei avea să fie sus pe cer.

Colonelul aruncă o privire spre tovarăşii săi. Peter dormea pe bancheta din faţă a Volvoului, bucuros să profite de orice moment de pauză ca un adevărat soldat. Randi era în picioare lângă un mic Peugeot de culoare neagră, parcat la marginea poienii şi discuta cu voce scăzută cu Max şi cu un alt agent CIA, un ofiţer mai tânăr ce răspundea la numele de Lewis şi care le adusese de la Paris hainele civile pe care le solicitaseră. Fără îndoială că femeia făcea aranjamentele necesare pentru dispariţia imediată a echipamentului, armelor, hainelor care ar fi putut indica vreo legătură între ei şi carnagiul de la sediul Mişcării Lazarus.

Smith îşi scoase telefonul mobil, trase adânc aer în piept şi formă numărul de la Covert-One.

Fred Klein ascultă în tăcere relatarea lui Smith în legătură cu evenimentele din noaptea aceea. După ce colonelul termină, Klein oftă din greu.

— Ai fost la un pas de catastrofa, colonele, însă bănuiesc că nu e momentul cel mai potrivit acum să-ţi ţin o predică.

— Nu, nu e, spuse Smith.

— Eşti convins că individul acela, Abrantes, spunea adevărul? Vreau să spun despre legătura dintre Lazarus şi nanofagi? Nu cumva încerca să te trimită pe o pistă greşită?

— Nu, tipul spunea adevărul. Omul era pe moarte, Fred. Vedea în mine un fel de înger coborât din Rai ce urma să-l

conducă până acolo. Nu, Vitor Abrantes spunea adevărul. Indiferent care este adevărata identitate a acestui Lazarus, ticălosul s-a aflat de la început la originea acestor atacuri. În plus, a reuşit să arunce praf în ochii tuturor, jucând la ambele capete în acest război dintre Mişcare şi serviciile de informaţii.

La capătul celălalt urmă o lungă pauză.

— Şi care a fost scopul lui, Jon? întrebă Klein într-un târziu.

— Lazarus încerca pur şi simplu să câştige timp, explică Smith. Timp care să-i permită să desfăşoare nenorocitele alea de „teste de teren”. Timp pentru a analiza rezultatele şi a efectua modificări asupra nanofagilor astfel încât acestea să devină mai puternice şi mai ucigătoare. Timp ca să pună la punct noi metode de trimitere a acestora asupra ţintelor. În timp ce noi băteam pasul pe loc, Lazarus îşi vedea nestingherit de treabă în dezvoltarea şi testarea unei arme care poate distruge cea mai mare parte din omenire.

— În Zimbabwe, la Institutul Teller şi acum în La Courneuve, înţelese în sfârşit Klein. Toate locurile care apar în paşapoartele şi documentele de transport găsite de Peter Howell.

— Exact.

— Şi crezi că armele acestea sunt gata pentru a fi folosite? întrebă încet Klein.

— Da, răspunse Smith. Nu văd alt motiv pentru care să fi distrus oamenii şi echipamentul folosit pentru monitorizarea acestor experimente. Lazarus face curăţenie pe punte şi se pregăteşte pentru atac.

— Şi ce propui să facem?

— Trebuie să descoperim unde se află Lazarus şi laboratorul sau fabrica în care produce chestiile astea. Apoi îl capturăm şi punem mâna pe stocurile de nanofagi înainte ca acestea să fie dispersate în cadrul unui atac pe scară largă.

— Scurt pe doi, colonele. Nu prea subtil, totuşi.

— Ai vreo idee mai bună? întrebă Smith.

Şeful Covert-One oftă din nou.

— Nu, nu am. Problema e că trebuie să-l găsim pe Lazarus înainte de a fi prea târziu. Şi nici un serviciu de informaţii occidental n-a reuşit până acum să dea de urma lui.

— Sunt convins că Abrantes mi-a dat toate informaţiile de care am nevoie. Problema e că, dacă cu spaniola mă mai descurc, portugheză nu ştiu absolut deloc. Am nevoie de o traducere a ceea ce mi-a spus băiatul când l-am întrebat unde se află

Lazarus.

— Cred că pot să fac rost de cineva care se pricepe, promise Klein. Vocea lui scăzu uşor în intensitate, apoi se auzi un uşor clic în fundal. OK, sunt gata să te înregistrez colonele. Dă-i drumul.

— Imediat.

Încercând să folosească aceeaşi pronunţie ca şi muribundul, Smith începu să repete ultimele cuvinte ale lui Vitor Abrantes. *Os Acores. O console de sol. Santa Maria.*

— Am înregistrat. Altceva?

— Mda, spuse Smith încruntându-se. Abrantes mi-a spus că a fost ucis de un bărbat la care s-a referit ca fiind „unul dintre cei care poartă numele de Horaţiu". Dacă nu mă înşel, cred că am avut de-a face deja cu doi dintre ei, cu unul lângă Institutul Teller, cu celălalt aici, în Paris. Aş vrea să aflu ce înseamnă chestia asta cu tipii identici... şi câţi dintre ei mai sunt încă în viaţă!

— O să văd ce pot face, Jon. Însă s-ar putea să dureze niţel. Poţi să mai rămâi puţin acolo unde te afli?

Smith dădu aprobator din cap şi se uită de jur împrejur spre copacii cufundaţi în umbră.

— Da. Însă mişcă-te te rog cât de repede poţi, Fred. Presimt că nu mai avem prea mult timp la dispoziţie.

— Am înţeles, colonele. Stai pe loc.

Legătura se întrerupse.

Smith patrula încoace şi încolo prin poieniţă. Tensiunea creştea din clipă în clipă. Nervii îi erau întinşi la maximum. Trecuse mai bine de o oră de când vorbise cu Klein şi acesta tot nu revenise. Lumina gri dinspre răsărit devenise mult mai puternică acum.

Zgomotul brusc produs de motorul unei maşini îl luă prin surprindere. Se răsuci pe călcâie şi văzu că micul Peugeot părăsea poiana, săltând şi hurducându-se pe drumul forestier.

— I-am trimis pe Max şi pe Lewis înapoi la Paris, explică Randi. Femeia şezuse calmă pe un trunchi de copac, urmărindu-l cum se agită.

— Nu mai aveam nevoie deocamdată de ei aici şi am vrut să aflu mai multe despre ce a găsit poliţia la sediul Mişcării Lazarus.

Smith încuviinţă cu o mişcare a capului. Randi avea dreptate.

— Cred că...

Telefonul mobil începu să vibreze. Smith îl deschise imediat.

— Da?

— Eşti singur? întrebă Klein cu o voce îngrijorată.

Jon se uită în jur. Randi şedea pe trunchiul de copac la mai puţin de doi metri distanţă. Peter, la rândul lui, se trezise, probabil din cauza unui fel de-al şaselea simţ care îi spusese că se petrece ceva foarte important.

— Nu, nu sunt, recunoscu Smith.

— Nu prea e bine, spuse Klein. Apoi, după ce ezită o secundă, şeful Covert-One se hotărî să continue: în cazul ăsta va trebui să fii foarte atent ce spui tu la telefon. Ai înţeles?

— Da, spuse încet Smith. Ce ai aflat?

— Să începem cu *Horaţii*. Numele vine de la o veche legendă romană, trei fraţi identici trimişi să lupte cu reprezentanţii unui oraş vecin. Erau renumiţi pentru curajul, puterea, agilitatea şi loialitatea lor.

— Se potriveşte, spuse Smith rememorând cele două întâlniri cu uriaşii cu ochi verzi. În ambele situaţii fusese foarte norocos că reuşise să scape cu viaţă. Colonelul se cutremură gândindu-se că mai exista încă un individ cu aceeaşi forţă şi iscusinţă, pe care va fi nevoit să-l înfrunte.

— Există o pictură celebră a lui David[8], continuă Klein, numită *Jurământul Horaţilor.*

— Şi care e expusă la Luvru, spuse Smith aducându-şi brusc aminte de ce i se părea atât de cunoscut numele acela.

— Ai dreptate, confirmă Klein.

Smith clătină mohorât din cap.

— Grozav. Deci amicul nostru Lazarus are o pasiune pentru clasici şi un simţ al umorului cel puţin ciudat. Însă bănuiesc că asta nu ne ajută prea mult în găsirea locului unde e ascuns. Smith trase adânc aer în piept. Ai reuşit să traduci ultimele cuvinte ale lui Abrantes?

— Da, spuse încet Klein.

— Şi? întrebă Smith nerăbdător. Ce încerca să-mi spună?

— A spus următoarele: „Azore. Insula soarelui. Santa Maria”.

— Azore? făcu surprins Smith. Insulele Azore era un arhipelag alcătuit din câteva mici insule deţinut de portughezi în Oceanul Atlantic, aproximativ la aceeaşi latitudine cu Lisabona şi New Yorkul. Dacă pe vremuri, arhipelagul fusese un avanpost strategic al Imperiului Portughez, în prezent, insulele trăiau din

[8] David, Jacques Louis (1748-l825) – pictor neoclasic francez cunoscut pentru ataşamentul său faţă de ideile Revoluţiei Franceze.

turism şi exportul de produse lactate şi carne de vită.

— Santa Maria este una dintre insulele din Azore, explică Klein. Denumită se pare de unii localnici „insula soarelui”.

— Şi ce naiba ce se află pe insula asta? întrebă Smith reuşind cu greu să-şi ascundă iritarea din voce.

Fred Klein nu avea de obicei nevoie de atâta timp ca să ajungă în miezul problemei.

— Nu prea multe în partea estică a insulei. Doar câteva sate izolate, atâta tot.

— Şi în vest?

— Ei bine, aici se complică situaţia, admise Klein. Se pare că partea vestică a insulei Santa Maria este închiriată de Nomura Pharmatech pentru activităţile medicale de binefacere pe care le desfăşoară în întreaga lume împreună cu o pistă de aterizare foarte lungă, câteva hangare enorme şi un complex uriaş de stocare a produselor medicale.

— Nomura, spuse Jon încet, înţelegând în sfârşit de ce era atât de încordat şeful său. Hiedo Nomura este Lazarus. Are la dispoziţie banii, know-how-ul, spaţiile şi relaţiile necesare pentru a organiza aşa ceva.

— Se pare că da, recunoscu Klein. Însă mi-e teamă că asta nu e de ajuns. Nimeni nu o să se lase convins de cuvintele unui necunoscut aflat în pragul morţii. Fără nişte dovezi solide, dovezi pe care să le poţi prezenta şi aliaţilor, nu prea văd cum ar putea aproba preşedintele un atac asupra facilităţilor lui Nomura din Azore. Situaţia de aici este mult mai proastă decât îţi poţi tu imagina, Jon, continuă Klein. Alianţele noastre militare şi politice se rup una după alta. NATO e împotriva noastră. Adunarea generală a ONU se pregăteşte să ne declare drept naţiune teroristă. Un număr considerabil de congresmeni se pregăteşte în mod serios să-l acuze pe preşedinte. În aceste circumstanţe, un atac aparent nemotivat asupra unei firme recunoscute pe plan mondial pentru activităţile sale caritabile ar fi picătura care umple paharul.

Smith ştia că şeful său are dreptate. Însă asta nu făcea cu nimic mai acceptabilă situaţia în care se aflau.

— S-ar putea într-adevăr să fim acuzaţi dacă o facem. Însă dacă nu o facem o să murim cu toţii, spuse el.

— Ştiu asta, Jon, zise înţelegător Klein. Însă avem absolută nevoie de dovezi înainte de a ne trimite bombardierele şi rachetele.

— Există o singură cale prin care se pot obţine astfel de dovezi, spuse Smith mohorât. Cineva trebuie să se ducă în Azore şi să vadă despre ce e vorba.

— Da, spuse încet Klein. Când poţi să pleci la aeroport?

Smith privi pe deasupra telefonului spre Randi şi Peter. Prietenii săi păreau la fel de furioşi şi de hotărâţi ca şi el. Auziseră suficient de mult din ce îi spusese el lui Klein, ca să înţeleagă ce se întâmplă.

— Chiar în clipa asta, spuse el simplu. Plecăm imediat.

45

Centrul de comandă din insula Santa Maria

Soarele tocmai răsărise din apele Atlanticului. Razele sale parcă dăduseră foc stâncilor abrupte din golful Sao Laurenco şi teraselor acoperite cu viţă-de-vie din satul Maia. De acolo, lumina zilei se rostogoli impetuos spre vest, peste pădurile şi păşunile de un verde aprins, se reflectă în nisipul alb al plajei de la Praia Formosa şi, într-un târziu, alungă şi ultimele umbre ale nopţii care se întindeau pe platoul de calcar pe care se afla terenul de aterizare al firmei Nomura.

Aflat în interiorul Centrului, Hideo Nomura citea ultimele mesaje primite de la agenţii săi din Paris. Conform unor date de la informatori plătiţi din interiorul poliţiei, rezulta că Nones şi echipa sa pieriseră împreună cu ceilalţi în şirul de explozii ce devastase clădirea de pe rue de Vigny.

Nomura se încruntă, îngrijorat şi uimit în acelaşi timp din cauza acestor veşti. Nones şi echipa sa ar fi trebuit să fie demult plecaţi din clădire în momentul exploziilor. Ceva nu mersese cum trebuie, dar despre ce era vorba oare?

Câţiva martori raportaseră că văzuseră mai mulţi „bărbaţi în negru” părăsind în fugă zona, imediat după declanşarea exploziilor. Poliţia franceză, deşi neîncrezătoare la început, trata acum cu foarte multă seriozitate aceste rapoarte acuzând misterioasele forţe care se pare că se opuneau Mişcării Lazarus pentru ceea ce părea a fi un atac terorist major asupra sediului acestei organizaţii.

Nomura clătină din cap. Acest lucru i se părea imposibil. Singurii terorişti care acţionau împotriva Mişcării erau oamenii aflaţi sub comanda sa.

Brusc, japonezul se opri şi începu să analizeze problema mult mai atent.

Dar dacă altcineva îşi băgase într-adevăr nasul în ceea ce se petrecea în interiorul sediului Mişcării Lazarus? Era adevărat că punerea în aplicare a planurilor sale perfecte reuşise să creeze

confuzie în cadrul CIA, FBI sau M16. Însă în lume existau şi alte servicii de informaţii şi oricare dintre acestea ar fi dat oricât să afle ce se ascunde în spatele activităţilor Mişcării Lazarus. Era posibil să fi găsit aceştia ceva în interiorul clădirii care să facă legătura dintre el şi operaţiunea de supraveghere a testului din La Courneuve? Nomura îşi muşcă nervos buza de jos, întrebându-se dacă nu cumva fusese prea sigur pe sine.

Japonezul căzuse pe gânduri. Deşi era foarte probabil ca acoperirea sa să fi rămas în continuare intactă, poate că ar fi fost cazul să ia anumite măsuri de precauţie. Planul său iniţial prevedea un atac asupra Statelor Unite executat simultan cu cel puţin zece aparate *Thanatos*. Asamblarea unei flotile atât de numeroase de avioane fără pilot putea necesita însă cel puţin încă trei zile de muncă susţinută din partea tehnicienilor săi. La fel de important, hangarele pe care le avea la dispoziţie aici nu puteau ascunde un număr atât de mare de aparate.

Nu, îşi spuse el calm, trebuia să atace *acum,* cât timp mai era sigur că acest lucru e posibil, în loc să aştepte momentul ideal care probabil că nu avea să vină niciodată. Imediat după primele milioane de morţi, americanii şi aliaţii lor aveau să fie prea speriaţi ca să reuşească să riposteze contra inamicilor lor nevăzuţi. În lupta pentru soarta lumii, flexibilitatea era o virtute, nu o slăbiciune.

Japonezul apăsă pe una din tastele interfonului.

— Trimite-l pe Terce la mine. Cât mai repede.

Ultimul *Horaţiu* îşi făcu apariţia câteva clipe mai târziu.

Umerii săi masivi umplură cadrul uşii, iar capul părea că atinge tavanul. Uriaşul făcu o plecăciune respectuoasă şi apoi rămase nemişcat în faţa mesei de lucru a lui Nomura, în aşteptarea ordinelor pe care urma să i le dea cel care contribuise atât de mult la formarea sa.

— Ştii că ceilalţi doi m-au dezamăgit? întrebă Nomura.

Bărbatul cu ochi verzi încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Aşa am auzit, spuse el cu răceală. Eu însă n-am dat niciodată greş.

— E adevărat, recunoscu Nomura. Drept urmare, recompensele pe care le-am promis lor îţi revin acum ţie. Când va veni vremea, tu vei fi mâna mea dreaptă şi vei exercita dominaţia în numele meu, în numele lui Lazarus.

Ochii lui Terce străluciră. Nomura plănuia să transforme lumea şi să creeze un paradis pentru cei câţiva care, după părerea lui,

meritau să rămână în viaţă. Cele mai multe naţiuni şi popoare aveau să piară, devorate de valuri nevăzute de nanofagi. Cei lăsaţi să trăiască urmau să fie forţaţi să asculte ordinele sale şi să-şi modifice viaţa, cultura şi credinţa conform viziunii sale idilice. Nomura şi cei care îl serveau aveau să dispună de puteri nelimitate asupra supravieţuitorilor măcelului.

— Care sunt ordinele dumneavoastră? întrebă Terce.

— Vom ataca mai devreme decât prevăzusem iniţial, spuse Nomura. Trei avioane *Thanatos* urmează să fie gata pentru lansare în şase până la opt ore. Informează echipele de producere a nanofagilor că am nevoie de suficiente recipiente pline ca să încarc aceste trei avioane imediat cum se execută verificările de dinaintea decolării. Primele ţinte vor fi oraşele Washington, D. C., New York şi Boston.

Aeroportul de pe insula Terceira, Azore

Printre călătorii ce coborau din cursa tocmai sosită de la Lisabona a companiei Air Portugal se afla şi un grup format din doi bărbaţi şi o femeie. Neavând prea multe bagaje care să-i încurce, cei trei se strecurară rapid printre ceilalţi călători, în marea lor majoritate turişti şi se îndreptară spre terminalul aeroportului.

Odată ajunşi înăuntru, Randi Russell se opri brusc în faţa panoului pe care erau afişate orele de plecare şi de sosire ale avioanelor.

— Fir-ar să fie, murmură ea furioasă după ce se mai uită o dată la ceasul de pe perete şi la panoul de afişaj. Există un singur zbor pe zi spre Santa Maria şi avionul tocmai a plecat.

Ajungând lângă ea, Jon clătină din cap.

— Nu zburăm cu avionul, spuse el conducându-i spre ieşire. Lângă trotuar erau parcate câteva taxiuri şi maşini particulare ce-i aşteptau pe pasagerii care tocmai sosiseră.

Randi ridică dintr-o sprânceană.

— Santa Maria se află la peste 300 de kilometri depărtare. Ai de gând să ne duci înot?

Smith îi aruncă un zâmbet peste umăr.

— Asta numai în cazul în care Peter şi-a pierdut de tot îndemânarea.

Randi întoarse capul spre englezul care mergea lângă ea.

— Tu ştii despre ce vorbeşte individul ăsta?

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse Peter vioi. Însă am remarcat că a dat câteva telefoane de la Paris, în timp ce aşteptam avionul spre Lisabona. Aşa că bănuiesc că are totuşi ceva ascuns în mânecă.

Continuând să zâmbească, Smith împinse uşa de sticlă şi ieşiră cu toţi afară din clădirea terminalului. Colonelul ridică o mână în direcţia unui Humvee vopsit în culori de camuflaj, care aştepta puţin mai jos pe stradă. Maşina porni imediat spre ei.

— Domnul colonel Smith şi însoţitorii săi? întrebă sergentul de aviaţie care se afla la volan.

— Noi suntem, zise Smith, apoi deschise portiera din spate şi le făcu semn prietenilor săi să urce.

După ce Jon sări şi el în maşină, vehiculul militar porni imediat. După mai puţin de un kilometru, ajunseră la o poartă mare metalică. Acolo, doi gardieni cu feţe impasibile, înarmaţi cu carabine M16 le verificară documentele de identitate, comparând cu atenţie figurile din fotografie cu cele din realitate. Satisfăcuţi, soldaţii îi lăsară pe cei trei să pătrundă în baza Forţelor Aeriene de la Lajes.

Vehiculul lor coti spre stânga şi se îndreptă direct spre pista de aterizare. Mai multe avioane de transport C-17, vopsite în culori de camuflaj precum şi avioane uriaşe de alimentare în zbor KE-10 erau aliniate lângă pistă. Pe una dintre laturile suprafeţei betonate terenul se termina brusc, căzând abrupt spre Atlantic. De cealaltă parte, baza aeriană era mărginită de dealuri înverzite, presărate din loc în loc cu ridicături întunecate la culoare de rocă vulcanică. Mirosul proaspăt al oceanului se amesteca cu parfumul florilor sălbatice şi cu miasma înţepătoare a combustibilului de avion.

— Pasărea dumneavoastră a sosit din Satele Unite acum o oră, le spuse sergentul. Acum se fac ultimele pregătiri.

Randi se întoarse spre Smith.

— Pasărea noastră? întrebă ea mirată.

Jon ridică din umeri.

— Un elicopter UH-60L Black Hawk, spuse el. Adus aici de un C-17 în timp ce noi zburam de la Paris la Lisabona. M-am gândit că ne-ar putea fi de folos.

— Foarte bine te-ai gândit, spuse Randi cu nedisimulată ironie. Stai puţin să văd dacă am înţeles corect chestia asta: ai pocnit tu

din degete şi imediat armata ţi-a pus la dispoziţie un elicopter în valoare de multe milioane de dolari? Aşa este?

— Adevărul e că am rugat câţiva prieteni de la Pentagon să tragă nişte sfori pe acolo, spuse cu modestie Smith. Toată lumea e atât de îngrijorată din cauza nanofagilor ăstora, încât s-au arătat dispuşi să încalce nişte regulamente pentru noi.

Randi se întoarse spre englez.

— Şi presupun că tu eşti ăla care ştie să piloteze un Black Hawk, nu?

— Ei, o să aflăm imediat dacă mai ştiu sau nu, răspunse Peter vesel.

46

Aerodromul companiei Pharmatech de pe insula Santa Maria

Hideo Nomura se plimba agale de-a lungul imensei piste de aterizare. Vântul, care bătea dinspre est, îi răvăşea părul negru tuns scurt. Briza aducea cu ea mirosul puternic al ierburilor înalte ce creşteau pe platoul de dincolo de gard. Japonezul ridică privirea. Soarele se afla încă sus pe cer şi se pregătea să-şi înceapă alunecarea spre orizont. Departe spre nord, treceau încet câţiva nori, pete solitare de alb pe cerul albastru.

Nomura zâmbi mulţumit. Vremea era perfectă. Se răsuci pe călcâie. La câţiva metri depărtare în spate se afla tatăl său, încadrat de doi dintre oamenii cu feţe dure ai lui Terce. Bătrânul avea mâinile legate la spate.

— Ce ironie a sorţii! zise Hideo zâmbindu-i bătrânului.

Jinjiro îi aruncă o privire severă, dezgustată.

— Sunt mai multe aspecte care ar îndreptăţi observaţia ta, Lazarus, spuse el batjocoritor, evitând să i se adreseze trădătorului său fiu pe nume. La care te referi?

Fără să ia în seamă tonul ironic al tatălui său, Hideo arătă cu capul spre pista de aterizare din faţa lor.

— Aerodromul acesta, explică el. Americanii l-au construit în 1944, în timpul războiului împotriva Germaniei şi a iubitei noastre patrii. Bombardierele lor foloseau insula asta drept bază de realimentare în timpul lungului zbor pe deasupra Atlanticului, până în Anglia. Astăzi însă, eforturile depuse de ei se vor întoarce împotriva lor. Aerodromul acesta este pe cale să devină punctul de plecare în operaţiunea de anihilare a Americii.

Jinjiro nu zise nimic.

Hideo ridică din umeri şi îşi întoarse privirea în altă parte. Îl ţinuse în viaţă pe tatăl său numai datorită unui sentiment exagerat de pietate filială. De îndată ce primele avioane *Thanatos* aveau să se ridice în aer, poate că îşi găsea niţel timp să se ocupe şi de sfârşitul bătrânului nebun. Oamenii săi de ştiinţă lucrau deja la câteva variante de nanofagi Model IV. Poate

că ar fi indicat un test efectuat pe un om viu.

Japonezul se îndreptă cu paşi repezi spre un grup de ingineri de zbor şi de controlori de trafic care aşteptau lângă pistă.

— Aţi pregătit totul? întrebă el cu o voce aspră.

Cel mai în vârstă controlor de trafic încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Echipele din hangarul principal raportează că sunt gata să scoată avioanele pe pistă. Toate recipientele au fost montate.

— Perfect, zise Nomura şi întoarse capul spre şeful inginerilor. Şi cele trei avioane?

— Toate sistemele funcţionează în parametrii stabiliţi, spuse inginerul sigur pe el. Celulele solare, rezervoarele de combustibil, elementele de control şi programele de atac au fost verificate de mai multe ori.

— Excelent, spuse Nomura şi se adresă din nou controlorului de trafic: Vreo aeronavă neidentificată care să ne creeze probleme?

— Nu, spuse controlorul. Radarele nu au reuşit să găsească nimic pe o rază de o sută de kilometri.

Hideo trase adânc aer în piept. Acesta era momentul pe care îl aştepta de ani de zile. Momentul pentru care făcuse atâtea planuri, cheltuise atâta energie şi ordonase uciderea atâtor oameni. Pentru asta îşi înşelase şi trădase propriul tată. Pentru această clipă de triumf. Lăsă aerul să-i iasă încet din plămâni, savurând pe deplin sentimentul de împlinire.

— Începeţi procedurile de decolare a avioanelor *Thanatos.*

Ordinul său fu repetat prin radio de controlorul de zbor.

— Deschideţi porţile hangarului.

Ca răspuns, uşile imense de metal ale hangarului din capătul sudic al aerodromului începură să se dea la o parte, dezvăluind interiorul vast, în care se vedeau mai multe aparate de zbor şi tehnicieni care trebăluiau în jurul lor. Lumina soarelui pătrundea în hangar pe măsură ce se deschideau uşile. Razele puternice ajunseră pe suprafaţa celulelor solare ale primului avion *Thanatos.* Aripile aparatului începură să strălucească ca un foc de aur.

— Primul avion a pornit spre pistă, anunţă şeful inginerilor.

Înaintând foarte încet, enormul avion fără pilot, cu o anvergură a aripilor mai mare decât cea a unui Boeing 747, ieşi din hangar. Aripile aparatului ocupau aproape întreaga deschidere a uşii. Avionul era pus în mişcare de paisprezece elice

care se roteau silenţios. În cele cinci puncte de fixare de sub aripi se aflau mai mulţi cilindri din plastic.

— Puneţi-vă măştile şi mănuşile de protecţie, ordonă Nomura. Controlorii de zbor şi inginerii se conformară imediat şi-şi puseră pe ei echipamentul ce era destinat să ofere o anumită protecţie în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva neprevăzut în timpul decolării.

Terce veni lângă el şi-i întinse o mască şi o pereche de mănuşi. Hideo le luă mulţumindu-i uriaşului cu o scurtă mişcare din cap.

— Cu prizonierul ce facem? întrebă Terce cu o voce înfundată din cauza măştii de gaze.

— Cu tatăl meu? Hideo întoarse capul spre Jinjiro care aştepta cu capul descoperit în soare, demn şi greu de încovoiat între cei doi gardieni cu măşti de gaze pe faţă. Japonezul zâmbi rece şi clătină din cap. Nu-i daţi nici o mască. Lăsaţi-l în voia sorţii.

— Cel de-al doilea avion a pornit spre pistă, raportă şeful inginerilor.

Nomura întoarse capul spre pista de decolare. Primul aparat *Thanatos* parcursese deja două sute de metri şi accelera uşor îndreptându-se spre nord pe pista de decolare. Cea de-a doua aripă zburătoare tocmai ieşea din uriaşul hangar în timp ce cea de-a treia se vedea undeva în spate. Japonezul nu se mai gândi la sfârşitul iminent al tatălui său şi îşi îndreptă întreaga atenţie asupra aparatelor care se pregăteau să-şi ia zborul.

Terce se îndepărtă câţiva metri şi luă în mâini carabina de asalt Heckler Koch G36 pe care o avusese atârnată de umăr. Se uită de jur împrejur, verificând gărzile înarmate pe care le postase la intervale regulate de-a lungul pistei de aterizare. Toţi erau pe poziţie.

Uriaşul era puţin îngrijorat. Numărându-i şi pe cei doi care îl păzeau pe Jinjiro, avea la dispoziţie zece oameni cu care să apere aerodromul. Ar fi trebuit să fie de două ori mai mulţi, însă pierderile neaşteptate pe care le suferiseră, mai întâi în New Mexico şi apoi în Virginia, nu putuseră fi suplinite în timp util. Moartea lui Nones şi a echipei lui la Paris nu făcuse decât să accentueze şi mai mult lipsa acută de luptători.

Terce ridică din umeri, privind spre largul oceanului care se întindea spre vest. La urma urmei, nu avea prea multă importanţă pe câţi oameni se putea baza. Nomura avea dreptate. Faptul că nimeni nu ştia despre existenţa lor aici pe

insulă era mult mai important decât puterea de foc a oamenilor săi. Indiferent câţi soldaţi, avioane, bombe şi rachete ar fi avut la dispoziţie, americanii nu puteau ataca o ţintă de a cărei existenţă nu aveau habar.

Uriaşul înlemni. Văzuse ceva mişcându-se deasupra oceanului, aproape de limita razei sale vizuale. Îşi încordă privirea. Era într-adevăr ceva acolo, ceva care se apropia cu repeziciune. Lentilele groase ale măştii de gaze îl împiedicau însă să distingă prea bine detaliile obiectului de deasupra apei.

Înjurând printre dinţi, Terce îşi scoase furios masca de pe figură şi o aruncă în iarbă. Acum putea să vadă într-adevăr mai bine. Un punct de culoare verde-închis care zbura la joasă înălţime, chiar deasupra valurilor. Aparatul coborî puţin şi îşi modifică uşor traiectoria. Venea acum drept spre el. Razele soarelui se reflectară pentru o fracţiune de secundă în palele unei elice orizontale.

Şezând pe scaunul copilotului, Smith cerceta aerodromul care se vedea în depărtare cu ajutorul unui binoclu puternic.

— OK, strigă el suficient de tare ca să acopere zgomotul puternic al motoarelor elicopterului. Se văd două avioane AN-124 Condor în apropiere de limita nordică a pistei de aterizare, chiar lângă un hangar. Tot acolo se află şi un avion mai mic, probabil un Gulfstream.

— Ce se mişcă acolo, aproape de capătul sudic al pistei? îi strigă Randi în ureche. Femeia stătea ghemuită chiar în spatele scaunului lui Smith şi se chinuia să-şi păstreze echilibrul. Elicopterul sălta şi trepida din toate încheieturile. Asta pentru că Peter se străduia să menţină aparatul la o înălţime de numai 15 metri pe deasupra valurilor în timp ce zbura cu o viteză de aproape 200 kilometri pe oră. Zburau atât de jos pentru a nu fi detectaţi de radarele aerodromului.

Smith îşi mută privirea spre dreapta. Zări, pentru prima oară, cele trei uriaşe aparate de zbor, aliniate unul în spatele celuilalt pe pista de beton. Avionul din faţă se mişca din ce în ce mai repede, pregătindu-se de decolare. În prima fracţiune de secundă, mintea sa obosită refuză să accepte că un astfel de obiect, atât de mare şi, în acelaşi timp, cu un aspect atât de fragil, poate reuşi să se ridice în aer.

Apoi însă, bucăţi disparate de informaţii şi de amintiri începură să se lege între ele. Cu câţiva ani în urmă, citise despre

experimentele pe care le făcea NASA cu un avion fără pilot, alimentat cu celule solare, destinat să zboare un timp îndelungat, la mare altitudine. Nomura furase fără îndoială tehnologia respectivă şi o folosea acum în scopurile sale malefice.

— Dumnezeule! strigă el, zguduit de propria sa revelaţie. Acestea sunt avioanele de atac ale lui Nomura!

Colonelul îi puse rapid la curent pe ceilalţi doi în legătură cu detaliile tehnice ale aparatelor de zbor.

— Şi nu le putem doborî cu avioanele noastre de vânătoare? întrebă Randi cu o voce gravă.

— La o altitudine de 30 000 de metri? Smith clătină din cap. E cu mult peste raza de acţiune a oricărui avion de vânătoare din dotarea forţelor noastre. Nici F-16, nici F-15 nu pot acţiona la o asemenea altitudine!

— Dar rachetele Patriot? sugeră Peter.

— 30 000 de metri depăşeşte şi raza lor de acţiune, replică supărat Smith. În plus, sunt convins că afurisitele astea de avioane fără pilot sunt construite în aşa fel încât să nu poată fi detectate de radare. Colonelul scrâşni din dinţi. Odată ajunse la mare altitudine, aceste aparate sunt invulnerabile şi aproape imposibil de detectat. De îndată ce avioanele sale vor deveni operaţionale, Nomura va avea posibilitatea să ne atace după bunul lui plac. Va putea să-şi arunce nanofagii asupra oricărui oraş din lume!

Îngrozit de pericolul care ameninţa Statele Unite, Jon îşi îndreptă binoclul spre un mic grup de oameni aflat chiar lângă pistă. Colonelul trase adânc aer în piept. Toţi purtau măşti de gaze.

Imaginea se înceţoşă brusc şi timpul parcă se opri în loc. De ce purtau măşti de gaze? Grozăvia răspunsului, a singurului răspuns posibil îl năuci.

— Cu toată viteza spre avioanele de pe pistă, Peter! strigă el. Drept înainte!

Englezul îl privi surprins.

— Asta nu e o misiune de atac, Jon. Din câte îmi amintesc eu, trebuia doar să aruncăm o privire, nu să ne năpustim spre ei cu săbiile ridicate.

— Misiunea tocmai a fost schimbată, spuse Smith cu o voce sugrumată. Avioanele alea sunt încărcate cu nanofagi. Ticălosul de Nomura a declanşat deja atacul!

47

Peter înclină uşor elicopterul făcându-l să coboare în direcţia aerodromului. Conturul ţărmului insulei Santa Maria se vedea din ce în ce mai bine, pe măsură ce se apropiau, cu o viteză de peste 200 kilometri pe oră. Englezul întoarse capul spre Randi.

— Cred că ar trebui să pregăteşti armele.

Femeia încuviinţă cu o mişcare a capului. Toţi trei aveau pe ei veste antiglonţ din Kevlar, iar elicopterul fusese echipat cu trei carabine M4, o versiune mai redusă a puştii de asalt M16, utilizată de armata americană. Randi se duse în compartimentul pentru transportul trupelor, acolo unde se aflau armele, având grijă să se ţină cu cel puţin o mână de proeminenţele din interiorul aparatului.

Brusc, Peter înclină din nou elicopterul, de data asta spre nord, pentru a zbura paralel cu pista.

— Hai să ne gândim puţin, zise el. De ce ne aruncăm cu capul înainte? De ce să nu doborâm pur şi simplu avioanele astea fără pilot deasupra mării?

Smith căzu pe gânduri. Ideea părea foarte logică. Se înroşi.

— Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta, admise el într-un târziu.

Peter zâmbi.

— Păi normal, tu studiai medicina când ar fi trebuit să înveţi tactică.

Englezul trase de manetă. Elicopterul începu să ia înălţime, ridicându-se mai mult de o sută de metri în câteva secunde.

— Fii cu ochii pe primul avion fără pilot. Anunţă-mă când a ajuns în aer.

Smith încuviinţă cu o mişcare a capului. Se lăsă pe spate pentru a avea vizibilitate peste umărul lui Peter. O scurtă străfulgerare urmată de o ridicare a prafului într-un punct de lângă pistă îi atrase atenţia. Un obiect mic, în formă de săgeată, aflat în vârful unui stâlp de foc, se îndrepta în viteză spre ei. Pentru o fracţiune de secundă, privi fără să înţeleagă. Instinctul de supravieţuire îl avertiză însă imediat.

— Rachetă! Rachetă! strigă el.

— Dumnezeule! exclamă Peter. Englezul trase cu putere de manete apăsă pedalele şi acţionă stick-ul pentru a face

elicopterul să coboare brusc spre racheta care venea înspre ei. În acelaşi timp, acţionă şi un buton de pe panoul de control, activând aruncătorul de flăcări al elicopterului.

Mai multe flăcări se împrăştiară într-un arc larg în urma elicopterului ce cobora cu repeziciune. Privind în sus, Smith văzu cum racheta trece pe lângă ei şi îşi curbează brusc traiectoria urmărind una dintre flăcările momeală care se îndrepta spre ocean. Colonelul răsuflă uşurat.

— Probabil că avea cap de ghidare după căldură, zise el încercând să-şi ascundă tremurul vocii.

Peter încuviinţă cu o mişcare a capului. Avea buzele strânse.

— Cele mai multe rachete portabile au astfel de sisteme de ghidaj, zise el oftând. Mi-e teamă că trebuie să renunţăm la planul meu. Nu ne putem permite să facem prea multe acrobaţii la înălţime cu rachete ca aceea pe urmele noastre.

— Deci atacăm?

— Exact! spuse Peter dezvelindu-şi dinţii într-un rânjet feroce. Englezul aduse elicopterul atât de jos încât trenul de aterizare părea că se freacă de valuri. Aerodromul, aflat acum drept în faţă, se apropia cu repeziciune.

— Trebuie să lovim repede şi cu forţă, Jon. Tu cureţi partea stângă. Eu curăţ partea dreaptă. Şi Randi, Dumnezeu s-o binecuvânteze, se va ocupa de ce rămâne în urma noastră!

— Mi se pare un plan grozav! spuse Randi din spatele lui. Femeia îi întinse lui Smith una dintre carabinele M4 împreună cu trei încărcătoare cu câte treizeci de cartuşe. Având o ţeavă mai scurtă şi pat rabatabil, carabina M4 era mai uşoară şi mai comod de folosit decât arma după care fusese adaptată, puşca de asalt M16. Colonelul băgă unul dintre încărcătoare în armă şi le îndesă în buzunare pe celelalte două. Cea de-a treia carabină îi era destinată lui Peter, care o aşeză lângă el.

— Mulţumesc! Acum prinde-ţi centura! strigă Peter peste umăr la ea. Aterizarea va fi un pic cam dură!

Câţiva dintre mercenarii aflaţi lângă pistă începură să tragă asupra lor. Mai multe gloanţe calibru 5. 56 mm ricoşară în blindajul cabinei sau pătrunseră în părţile neprotejate ale fuzelajului.

Smith văzu cum prima aripă zburătoare se ridică de la sol şi începe să urce. Lovi furios cu pumnul în marginea scaunului.

— La naiba!

— Mai sunt încă două pe pistă! Ne ocupăm mai târziu de ăla! îl

linişti Peter. Asta dacă reuşim să supravieţuim, adăugă el printre dinţi.

Elicopterul traversă zăngănind pista, se roti rapid într-un semicerc şi se lăsă greoi în iarba deasă de lângă pistă. Alte gloanţe loviră cabina şi ricoşară într-o ploaie de scântei. Smith îşi desfăcu repede centura de siguranţă, îşi înşfacă arma şi porni spre ieşire, trecând prin compartimentul destinat transportului trupelor. Peter îl urmă imediat, după ce apucase să acţioneze câteva comutatoare pe panoul de control. Palele elicei îşi micşorară brusc viteza de rotaţie însă nu se opriră în totalitate.

Randi deschise deja uşa de pe partea stângă. Femeia se ghemuise în golul uşii şi ţinea carabina în poziţie de tragere.

— Sunteţi gata? întrebă ea privind peste umăr.

Jon dădu aprobator din cap.

— Să mergem!

Cu Randi în spate pentru a-i asigura acoperirea, colonelul sări din elicopter şi ţâşni spre sud de-a lungul marginii pistei. Mai multe gloanţe trecură pe deasupra capului său, trase de doi gardieni care traversau în fugă pista în direcţia lor. Smith se aruncă în iarba înaltă şi începu să tragă în rafale scurte, mişcându-şi carabina într-un arc de la stânga la dreapta.

Unul dintre gardieni scoase un ţipăt şi se prăbuşi înainte, aproape tăiat în jumătate de două gloanţe de mare viteză. Celălalt se culcă pe pistă şi continuă să tragă.

Din poziţia în care se afla, puţin mai la dreapta faţă de Smith, Randi ochi cu grijă. Aşteptă până când cătarea carabinei se suprapuse perfect peste una dintre lentilele măştii de gaze pe care o purta individul şi abia apoi apăsă uşor pe trăgaci. Capul bărbatului explodă.

Jon simţi că i se face greaţă şi se uită repede în altă parte. Începu să cerceteze împrejurimile. Se aflau într-un punct situat cam la o treime din lungimea pistei de aterizare faţă de capătul sudic al acesteia, la câteva sute de metri distanţă de un hangar masiv. Un depozit enorm cu acoperiş din tablă era amplasat nu departe de ei, spre est. Pe partea unde se aflau ei se vedea o singură intrare în depozit, o uşă de oţel foarte solidă, cu încuietoare cu tastatură numerică. Nimeni nu instalează o asemenea uşă la un depozit obişnuit, îşi zise el privind cu atenţie intrarea. Mai mult ca sigur că laboratorul secret al lui Nomura se afla undeva în interior. În spaţiul acela uriaş puteai să ascunzi foarte bine zece unităţi de producţie biochimice şi încă îţi mai

rămânea destul loc.

Cel de-al doilea avion fără pilot îşi începuse drumul pe pista de decolare în direcţia lor şi viteza sa devenea din ce în ce mai mare, pe măsură ce elicele se învârteau tot mai repede. Jon putea vedea canistrele mortale fixate sub corpul uriaşei aripi. Cel de-al treilea avion fără pilot se oprise chiar la ieşirea din hangar, aşteptând să intre şi el în secvenţa automată de comenzi de decolare.

Spre nord, de cealaltă parte a elicopterului, se auziră alte focuri de armă. Un alt gardian gemu şi se prăbuşi pe spate lovit de gloanţele trase de Peter. Înainte de a cădea la pământ, individul reuşi să amorseze racheta rusească SA-16 pe care se chinuise să o trimită spre ei. Racheta o porni drept în sus, lăsând în urmă un nor dens de fum cenuşiu cu alb, apoi se întoarse spre est şi în final se prăbuşi inofensivă pentru a exploda pe câmp, dincolo de gard.

Smith remarcă mai multe siluete în mişcare spre sud, nu departe de cel de-al doilea avion. Alţi trei trăgători, conduşi de un bărbat mult mai înalt decât ei, avansau de-a lungul marginii vestice a pistei de aterizare încercând să păstreze aceeaşi viteză cu pasărea mecanică ce îşi începuse drumul. Indivizii se apropiau în salturi, doi câte doi, acoperindu-se unul pe celălalt.

Jon nu-şi putu stăpâni un fior. Grozav, îşi zise el în gând. Indivizii erau profesionişti. Şi erau conduşi de către cel de-al treilea *Horaţiu.*

— Ai grijă în faţă, Jon! îi strigă Randi. Aceasta îi făcu semn cu capul spre câmpul deschis de pe cealaltă parte a pistei de aterizare. Un grup de bărbaţi cu măşti de gaze pe figură se apropiau din partea aceea, speriaţi de lupta care se dădea lângă pista de aterizare. Cei mai mulţi păreau a fi neînarmaţi. Se vedea clar însă că doi aveau atârnate la umăr pistoale mitralieră. Aceştia trăgeau după ei un bărbat mai în vârstă, cu părul alb. Un bărbat care nu purta mască de gaze. Un bărbat cu cătuşe la mâini.

— Eu mă ocup de avioane, spuse Smith. Îi făcu semn lui Randi spre grupul de bărbaţi care se retrăgea. Ocupă-te tu de indivizii aceia!

Randi încuviinţă cu o mişcare a capului şi putu să-l vadă pe Jon pornind spre capătul pistei, îndreptându-se spre uriaşa aripă zburătoare ce se mişca spre nord. Un nor de fum provenit de la racheta prăbuşită trecu pe deasupra pistei, împiedicând-o să-l

mai vadă pe Smith.

Rămasă singură, Randi sări în picioare şi începu să alerge de-a curmezişul benzii de beton pătată cu ulei a pistei de aterizare. Unul dintre bărbaţii care se retrăgeau o văzu. Acesta strigă cuprins de panică pentru a-şi avertiza tovarăşii. Indivizii se aruncară cu toţii pe burtă. Cei doi bărbaţi înarmaţi îl traseră pe bătrân în spatele lor şi apoi se întoarseră spre ea, cu pistoalele mitralieră gata de tragere.

Randi începu să tragă din mişcare, cu serii de câte trei focuri, ţinând pistolul mitralieră la şold. Unul dintre bărbaţii înarmaţi se răsuci şi se prăbuşi greoi la pământ, sângerând din mai multe răni. Celălalt răspunse însă la focul lui Randi, trăgând un încărcător întreg cu douăzeci de cartuşe.

Aerul din jurul lui Randi se umplu imediat de gloanţe şi de fragmente de beton desprinse din pista de aterizare. Se aruncă într-o parte. Ceva o lovi cu putere în braţul stâng, făcând-o să cadă pe spate. Era un glonţ care ricoşase în beton şi care o lovise suficient de tare cât să-i rupă mâna din cot. Lovitura parcă o paralizase. Reuşi să se rostogolească şi se strădui să-şi vină în fire înainte ca trăgătorul să o ţintească din nou.

Uimit să o vadă că se mai mişcă, trăgătorul îşi aruncă încărcătorul gol şi începu să caute altul.

Strângând din dinţi, Randi duse la ochi carabina şi trase o nouă serie de trei gloanţe. Două dintre acestea îşi loviră ţinta şi bărbatul se prăbuşi pe spate într-o baltă de sânge.

Randi se strădui să se ridice în picioare şi o porni din nou şontâc-şontâc de-a curmezişul pistei. Bărbaţii neînarmaţi săriră în picioare şi începură să fugă speriaţi, în toate direcţiile. Toţi arătau la fel cu glugile acelea şi măştile de gaz pe figură. Deodată, bărbatul cu cătuşe îi puse piedică celui care îl trăgea după el. Acesta căzu şi bătrânul, cu un strigăt victorios, se lăsă peste el, forţându-l să rămână cu faţa în iarbă.

Randi se apropie cu precauţie, ţinând carabina cu mâna teafără.

— Cine naiba mai eşti şi tu? se răsti ea.

Bătrânul îi zâmbi mulţumit.

— Eu sunt Jinjiro Nomura, zise el încet. Şi acesta, continuă bătrânul, arătând spre cel ce zbătea sub el, este Lazarus, trădătorul care a fost cândva fiul meu, Hideo.

Încântată de norocul ce dăduse peste ea, Randi îi zâmbi la rândul ei bătrânului.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule Nomura. În timp ce japonezul se ridica nesigur pe picioare, Randi rămase cu carabina aţintită spre bărbatul culcat la pământ.

— Acum ridică-te în picioare şi scoate-ţi masca, ordonă ea. Fă asta foarte încet. Altminteri s-ar putea să mă sperii şi să-ţi trag un glonţ drept în cap.

Individul făcu exact ce i se ordonase. Încet, cu o exagerată precauţie, acesta îşi scoase masca şi gluga de pe cap, dând la iveală trăsăturile răvăşite şi şocate ale lui Hideo Nomura.

— Ce ai de gând să faci cu el? întrebă curios Jinjiro.

Randi ridică din umărul teafăr.

— Cred că o să-l duc înapoi în Statele Unite ca să fie judecat. Se auzi o nouă salvă de focuri de armă, de data asta dinspre nord. Fiindcă veni vorba despre plecarea în Statele Unite, vă propun s-o pornim imediat spre elicopter. Se pare că zona asta devine din ce în ce mai nesănătoasă.

Peter înainta prin perdeaua de fum, cu patul carabinei sprijinit de umăr. Deodată, auzi în apropiere un *clic* metalic şi se lăsă fără zgomot pe un genunchi, încercând să descopere care era sursa zgomotului.

În norul de fum care se disipa încet îşi făcu apariţia silueta unui trăgător. Mâna acestuia era pe siguranţa pistolului mitralieră de producţie germană, pe care voia să-l treacă de pe foc cu foc la serii scurte, de câte trei gloanţe. Individul rămase cu gura căscată când îl văzu pe englez cu arma îndreptată spre el.

— N-ai fost deloc prevăzător, zise Peter încet şi apăsă pe trăgaci.

Lovit în plin de toate cele trei gloanţe, gardianul se prăbuşi în iarba plină de sânge.

Peter mai aşteptă câteva momente ca fumul să se îndepărteze în întregime dus de briza uşoară, care bătea spre ocean. Cercetă cu atenţie spaţiul deschis din faţa sa. Nici o mişcare.

Satisfăcut, se răsuci pe călcâie şi începu să alerge spre elicopter.

Albă la faţă din cauza durerii provocată de braţul rupt, Randi îşi împingea prizonierul spre elicopter. Nomura se împiedică o dată şi întoarse capul spre ea. Pe faţa lui se citea ura. Randi clătină din cap şi ridică ţeava carabinei, aţintind arma direct spre pieptul lui.

— N-aş încerca aşa ceva. Astă dacă nu cumva chiar crezi că poţi să învii dintre cei morţi. Să ştii că trag foarte bine chiar şi cu o singură mână. Hai, hopa sus!

În spatele ei, Jinjiro chicoti uşor, încântat de modul în care era tratat fiul său.

Bărbatul care îşi spunea Lazarus se întoarse şi se căţără în interiorul elicopterului. Rămasă la uşă, Randi îi făcu semn să se aşeze pe unul dintre scaunele orientate spre partea din spate a aparatului. Individul o privi încruntat, însă se supuse ordinului.

Peter îşi făcuse apariţia lângă ea. Aruncă o privire în interiorul aparatului şi văzu prizonierul. Ridică încântat dintr-o sprânceană.

— Bine lucrat, Randi. Foarte bine lucrat. Apoi se uită de jur împrejur îngrijorat. Dar unde Dumnezeu este Jon?

48

Smith alergă în direcţia celor patru trăgători care avansau împreună cu aparatul de zbor. Aceştia continuau să se mişte în perechi. În orice moment, doi dintre ei erau culcaţi pe burtă gata să declanşeze foc de protecţie pentru tovarăşii lor. Atenţia lor era în principal atrasă de lupta care se dădea în jurul elicopterului aflat la sol, însă era sigur că aveau să-l descopere în curând şi pe el.

Pentru o fracţiune de secundă îi trecu prin minte că atacul acela frontal pe care îl încerca el acum nu era nimic altceva decât o metodă prostească de sinucidere, însă îndepărtă imediat furios această idee. Nu avea alte opţiuni. Trebuia să-i lovească pe duşmani rapid, înainte ca aceştia să-l depisteze, să-l imobilizeze la pământ cu puterea lor de foc superioară şi să se apropie apoi de el ca să-l ucidă.

Singura lui şansă împotriva acestor indivizi era să preia iniţiativa şi să o menţină. Tactica lor demonstra că erau profesionişti, probabil, alţi foşti militari recrutaţi ca mercenari să facă treaba murdară în operaţiunile dirijate de Nomura. În condiţii normale, se putea baza pe capacitatea sa de a scoate din luptă unul dintre cei patru luptători, poate chiar doi, însă încercarea de a lupta cu toţi patru odată era în mod clar doar o metodă prin care îşi grăbea moartea. Era conştient că prezenţa celui de-al treilea *Horaţiu* printre inamici reprezenta elementul care făcuse să se încline balanţa în favoarea unei asemenea soluţii ce ignora pericolul.

Smith se aflase deja de două ori în faţa unui asemenea ucigaş. În ambele ocazii, avusese şansa să rămână în viaţă. De data asta nu îşi mai putea permite să se bazeze doar pe noroc. De data asta trebuia să-şi facă singur norocul, ceea ce însemna să rişte.

Continuă să alerge prin iarba înaltă care creştea de-a lungul marginii dinspre est a pistei. Distanţa până la avionul fără pilot şi cei patru inamici scădea văzând cu ochii, pentru că şi aceştia se mişcau din ce în ce mai repede.

Două sute cincizeci de metri. Două sute. O sută cincizeci. Jon simţea că îi ard plămânii din cauza efortului. Îşi ridică arma la umăr şi continuă să alerge.

O sută de metri.

Aripa zburătoare se apropia bâzâind de el. Toate cele 14 elice se învârteau acum, descriind prin aer tot atâtea cercuri strălucitoare.

Acum!

Smith apăsă trăgaciul carabinei, trăgând salve scurte din mişcare în direcţia inamicilor luaţi prin surprindere. Bucăţi de beton şi apoi fire de iarbă începură să sară în aer.

Cei patru se aruncară pe burtă şi începură şi ei să tragă.

Jon sări spre stânga şi se îndepărtă în zigzag de pistă. Mai multe gloanţe muşcară din iarba deasă din spatele lui şi altele îi trecură şuierând peste cap. Se aruncă în faţă, îşi propti umărul în pământ şi se rostogoli înainte, apoi se ridică imediat în picioare şi alergă mai departe. Trase din nou o salvă, după care sări spre dreapta.

Gloanţele continuau să şuiere prin apropierea lui. Unul trecu la câţiva centimetri de faţa lui. Gazele fierbinţi îi împinseră capul pe spate. Un altul îl lovi în vesta de protecţie şi-l trânti în iarbă. Disperat, Smith se rostogoli într-o parte, în timp ce gloanţele se înfigeau în pământ în urma lui.

În vacarmul acela reuşi să distingă o voce profundă care striga de pe cealaltă parte a pistei. Ultimul *Horaţiu* le dădea noi ordine trupelor sale.

Brusc, surprinzător, împuşcăturile încetară.

În mijlocul liniştii care se lăsase, Jon ridică precaut capul. Răsuflă uşurat. Aşa cum prevăzuse, cel de-al doilea avion fără pilot, urmându-şi neabătut programul de decolare, ajunsese pe pistă chiar între el şi cei care voiau să-l ucidă. Pentru o clipă, aceştia nu mai puteau să tragă în el fiindcă riscau să atingă preţiosul aparat de zbor.

Smith ştia prea bine că această pauză avea să dureze foarte puţin.

Se ridică în picioare şi, rămânând aplecat, alergă înapoi, încercând să ţină pasul cu aparatul care începuse încet să accelereze pe pistă. În timp ce alerga cu spatele, se uita pe sub avion, ca să vadă ce fac inamicii săi. Reuşi să vadă printre roţile aparatului şi containerele ataşate de aripi, mişcarea rapidă a unor ghete pe pista de beton. Doi dintre trăgători traversau în fugă pista, prin spatele avionului, pentru a avea un câmp liber de tragere.

Jon continuă să alerge cu spatele, aşteptând cu pistolul mitralieră proptit în umăr şi cu degetul lipit de trăgaci. Îşi ţinu

respiraţia şi simţi cum îi bate pulsul în urechi. Haideţi, se rugă el în gând, faceţi o greşeală.

Şi cei doi îi îndepliniră rugămintea.

Prea nerăbdători sau mânaţi din spate de ordinele uriaşului cu părul roşu, ambii trăgători ieşiră din spatele avionului în aceeaşi clipă.

Smith deschise focul spre cei doi indivizi care rămaseră ţintuiţi locului, privindu-l îngroziţi. Reculul pistolului mitralieră îi împingea puternic umărul înapoi. Cartuşele goale cădeau cu zgomot pe pista de beton. În faţă, la cincizeci de metri distanţă, cei doi trăgători urlau de durere şi se prăbuşiră în iarbă, după ce traversaseră pista. Mai multe proiectile de 5. 56 mm îi loviseră din plin.

În aceeaşi clipă, Smith primi în piept, din dreapta, o lovitură ca de baros. Era prima dintr-o serie rapidă de izbituri năucitoare oprite doar de vesta de protecţie din Kevlar. Forţa impactului îl făcu pe Smith să se răsucească pe jumătate şi să se prăbuşească în genunchi. Reuşi totuşi să rămână cu carabina în mână.

Ameţit de durere, izbuti să privească în direcţia de unde veniseră loviturile.

La patruzeci de metri depărtare, de cealaltă parte a pistei de aterizare, un bărbat înalt, cu ochii verzi, ţinea îndreptată spre el o puşcă automată de asalt. Într-o fracţiune de secundă, Jon înţelese ce greşeală făcuse. Ultimul *Horaţiu* renunţase la doi dintre oamenii săi sacrificându-i la fel cum un jucător de şah renunţă la pioni pentru a câştiga o poziţie avantajoasă. În timp ce Jon era ocupat să tragă asupra lor, uriaşul cu ochi verzi se furişase până în faţa avionului fără pilot şi-l atacase din flanc.

Şi Smith nu putea face nimic ca să-şi salveze viaţa.

Zâmbind în continuare, bărbatul cu ochi verzi ridică puţin ţeava puştii, ochind de data asta spre capul neprotejat al lui Smith. Privindu-l îngrozit, Jon reuşi să vadă cu coada ochiului partea din faţă a aparatului de zbor fără pilot, aripa sub care erau înşirate acele containere din plastic din care urma să se răspândească moartea.

Zona creierului lui Jon în care se concentrau instinctele primare era paralizată de groaza morţii. Colonelul se strădui din răsputeri să ignore semnalele venite din acea parte şi să asculte numai ceea ce îi spuneau raţiunea şi antrenamentul.

Fii atent la vânt. Vântul bate dinspre est.

Fără să mai stea pe gânduri, Smith se aruncă într-o parte.

Exact în aceeaşi clipă declanşă focul şi rămase cu degetul apăsat pe trăgaci. Puşca automată începu să latre sacadat şi nu se opri decât când se terminară toate cele treizeci de cartuşe din încărcător. Gloanţele găuriră în mai multe locuri uriaşa aripă zburătoare, retezând cablurile de comandă, distrugând mai multe computere de bord şi retezând câteva palete ale elicelor.

Avionul fără pilot începu să se rotească spre vest, îndreptându-se spre marginea pistei.

Terce asistă la încercarea disperată a americanului fără nici o urmă de îngrijorare sau de milă. Un colţ al gurii i se ridicase într-un rânjet fioros. Îl privea pe Smith ca pe un animal prins într-o cursă. Era o scenă ce trebuia să fie savurată. Stătea nemişcat şi-şi urmărea prada cu ţeava puştii. În scurtă vreme, cătarea armei avea să se suprapună peste capul victimei. Uriaşul nu acordă nici o atenţie gloanţelor ce şuierau undeva în dreapta sa. De la distanţa asta, americanul nu putea spera să-l nimerească cu această salvă trasă fără să ochească.

Roşcatul auzi însă imediat schimbarea de ton din zumzetul celor paisprezece motoare ale avionului fără pilot. Era ca şi cum şi-ar fi redus brusc puterea. Bucăţi de plastic şi fibră de carbon se împrăştiaseră de pistă.

Terce văzu cum uriaşul avion se roteşte uşor spre el, deviind de la traseul programat. Se încruntă. Prin ultima mişcare pe care o făcuse, americanul nu reuşise să-şi salveze viaţa însă deteriorase unul dintre cele trei preţioase aparate de zbor, ceea ce avea să-l înfurie fără îndoială pe Nomura.

Roşcatul privi nervos spre cilindrii din plastic fixaţi sub aripa uriaşă şi remarcă găurile produse de gloanţe.

Abia atunci simţi şi adierea blândă a vântului care îi mângâia faţa. Ochii săi verzi se măriră de groază.

Înspăimântat, se dădu câţiva paşi înapoi. Puşca de asalt îi scăpă din mână şi căzu cu zgomot pe suprafaţa de beton.

Bărbatul cu părul roşcat scoase un urlet de fiară. Simţea deja cum nanofagii au început să lucreze în interiorul organismului său. Milioane de dispozitive hămesite îşi croiau drum din adâncul plămânilor, răspândindu-şi otrăvurile într-o zonă din ce în ce mai extinsă cu fiecare respiraţie. Carnea de sub mănuşile transparente deveni mai întâi roşie, apoi se desfăcu lăsând să iasă la iveală tendoanele şi oasele.

Ceilalţi doi luptători pe care îi mai avea îl priveau îngroziţi din spatele măştilor de gaze. Indivizii se ridicară din poziţiile lor de

tragere şi începură să se retragă mergând cu spatele.

Disperat, Terce ridică spre ei faţa care i se dezintegra şi încercă să strige.

— Omorâţi-mă! voia el să spună, însă din gura care se topea nu ieşi decât un şuierat. Omorâţi-mă! Vă rog!

În loc de asta, cei doi, cuprinşi de panică, îşi aruncară armele şi o luară la fugă spre ocean.

Ultimul *Horaţiu* se prăbuşi gemând la pământ, sfâşiat în interior de o durere insuportabilă produsă de nanofagi care îl devorau de viu.

Smith alerga spre nord de-a lungul pistei, încercând să se îndepărteze cât mai repede, în ciuda oboselii şi a loviturilor nimicitoare pe care le încasase. Ţinea dinţii strânşi şi încerca să nu ia în seamă durerea produsă de cele câteva coaste rupte care scrâşneau pe sub vesta de protecţie. Se împiedică gata să cadă, trase o înjurătură printre dinţi şi continuă să alerge.

Nu te lăsa, continuă să alergi, îşi spunea el în gând. Aleargă dacă nu vrei să mori.

Nu se uita deloc în urmă. Ştia ce imagine oribilă ar fi văzut acolo. O imagine la care contribuise şi el. Spera din tot sufletul ca norul de nanofagi să se fi deplasat deja spre vest, spre ocean.

În faţa lui apăru elicopterul. Elicele continuau să se rotească încet. Brazdele de iarbă răsturnate şi fumul care se risipea încet aminteau de lupta în care fusese implicat aparatul. Peter şi Randi îl văzură şi ei. Privirile lor îngrijorate fură înlocuite de zâmbete şi cei doi începură să alerge spre el.

— Urcaţi-vă înapoi! urlă Jon, făcându-le semn să se întoarcă la elicopter. Porniţi imediat motoarele!

Peter văzu avionul fără pilot care ieşise de pe pistă şi înţelese.

— În treizeci de secunde am plecat! răspunse el.

Englezul se urcă rapid în elicopter şi se strecură pe locul pilotului. Mâinile sale începură să danseze de-a lungul panoului de control, acţionând rapid elementele de comandă ale aparatului. Mai multe indicatoare luminoase se aprinseră succesiv şi motoarele se puseră în funcţiune. Elicele începură să se învârtă din ce în ce mai repede.

Smith ajunse lângă aparat şi se opri o secundă ca să-şi tragă sufletul. Remarcă imediat modul nefiresc în care atârna braţul stâng al lui Randi. Femeia era albă la faţă de durere.

— Cât de rău este? întrebă el.

Ea încercă să zâmbească.

— Doare ca naiba, dar n-o să mor eu din asta. Ai timp s-o faci pe doctorul altă dată. Înainte ca el să apuce să zică ceva, Randi îl privi drept în ochi şi-i spuse: Şi să nu te prind că faci cine ştie ce comentarii din alea idioate. Ai auzit?

— Am auzit, spuse Smith încet. Ascunzându-şi propria durere, o ajută pe Randi să urce înapoi în elicopter. Apoi se sui şi el. Privirea îi căzu peste cei doi pasageri aflaţi acolo. Îi recunoscu imediat pe cei doi Nomura, tatăl şi fiul, pe care-i ştia din fotografiile pe care i le trimisese Klein în Santa Fe. Avea senzaţia că trecuse o veşnicie de atunci. Deşi nu era vorba decât de şase zile. Şase zile cât o viaţă.

Randi se lăsă să cadă pe unul din locurile din spate, de unde putea să-l supravegheze pe Hideo Nomura. Tresărind de durere, îşi propti carabina în poală, aţintind ţeava spre pieptul japonezului. Jon se aşeză lângă ea.

— Ţineţi-vă bine! le strigă Peter din cabina de control. Plecăm!

Cu motoarele urlând, elicopterul se înclină puţin în faţă spre pista de aterizare şi apoi începu să se ridice şi să se îndepărteze de aeroport.

49

La 90 de metri înălţime, Peter încetă să mai urce. Ajunseseră suficient de sus acum pentru a mai fi afectaţi de norul de nanofagi care se răspândise pe deasupra aerodromului şi complexului de clădiri ale firmei Nomura Pharmatech. Sau cel puţin aşa spera. Englezul se încruntă amintindu-şi că între speranţă şi certitudine distanţa era de multe ori foarte mare. Acţionă rapid manetele şi elicopterul mai urcă treizeci de metri.

Oarecum mai liniştit acum, Peter începu să descrie un cerc pe deasupra pistei presărate cu cadavre. Englezul aruncă o privire în spate, spre compartimentul pentru transportul trupelor.

— Unde mergem acum, Jon? întrebă el. După primul avion al prietenului nostru Lazarus? Cel care a apucat să se ridice în aer?

Smith clătină din cap.

— Nu încă. Colonelul îşi scoase încărcătorul gol şi introduse unul plin în locaşul carabinei. Mai avem câteva lucruri de rezolvat pe aici.

Smith se ridică de pe scaun şi se aşeză pe burtă pe podeaua elicopterului, privind de-a lungul ţevii carabinei pe care o scosese pe uşa deschisă.

— Du-mă până în dreptul celui de-al treilea avion fără pilot, Peter, strigă el. Aparatul se pregăteşte să decoleze.

Drept răspuns la solicitarea lui Smith, Peter înclină uşor elicopterul spre sud. Smith se aplecă un pic mai mult în faţă şi se concentră asupra aripii zburătoare care devenea din ce în ce mai mare în cătarea carabinei sale. Apăsă pe trăgaci trăgând mai multe serii de focuri bine ţintite în avionul fără pilot care rula inexorabil pe pistă. Reculul armei făcea ca patul să-i lovească ritmic umărul.

Elicopterul trecu huruind peste avionul fără pilot şi apoi începu să urce brusc şi să se rotească în aer descriind un cerc complet.

Jon scoase încărcătorul gol şi introduse altul, ultimul pe care îl mai avea la dispoziţie. Trase rapid de pârghia închizătorului. Carabina era încărcată şi gata din nou de tragere.

Elicopterul îşi terminase rotaţia şi acum se îndrepta din nou spre nord, gata să mai treacă încă o dată pe deasupra avionului fără pilot.

Smith cerceta cu atenţie aparatul aflat pe pistă. Nimerit în plin

de toate cele treizeci de gloanţe calibru 5. 56 mm, cel de-al treilea avion fără pilot stătea acum nemişcat pe pista de aterizare. Secţiuni întregi din aripă fuseseră retezate. Mai multe fragmente de motor şi cilindri plini cu nanofagi se răspândiseră pe pistă.

— Puteţi să-l ştergeţi de pe listă pe ăsta, anunţă calm Jon. Două au fost doborâte şi a mai rămas unul.

Hideo Nomura începu să se foiască pe scaun.

— Să nu încerci ceva, îl avertiză Randi mişcând ameninţător arma pe care o ţinea în poală.

— Nu ai curajul să tragi în interiorul elicopterului, pufni Nomura. Orice urmă din imaginea de gentleman cosmopolit, pe care se străduise atâţia ani să şi-o creeze, dispăruse fără urmă. Faţa sa era acum rigidă, o mască plină de ură ce dezvăluia răutatea şi egoismul care îl caracterizau. Aţi muri şi voi. Americanii sunt prea slabi. Nu au curajul unui adevărat luptător.

Randi zâmbi batjocoritor.

— Poate că ai dreptate că nu suntem prea curajoşi. Dar să ştii că rezervoarele cu combustibil din spatele tău sunt protejate la spargere, ceea ce nu cred că e şi cazul tău. Vrei să încercăm, să vedem cine are dreptate?

Hideo nu mai zise nimic, mărginindu-se s-o privească furios.

Jinjiro Nomura întoarse capul şi privi zâmbind calm pe fereastră. Faptul că era martor la prăbuşirea visurilor bolnave ale fiului său îi provoca o deosebită plăcere. Pentru toate suferinţele sale din cele douăsprezece luni de prizonierat, plătea acum cu vârf şi îndesat fiul său.

Îndrumat de Jon, Peter conduse elicopterul spre capătul de nord al pistei şi trecu la mică înălţime pe deasupra avioanelor de transport şi a avionului cu reacţie privat parcate acolo.

Ieşind din nou cu capul afară pe uşă, Smith seceră cabinele aparatelor de zbor cu o altă serie de rafale, distrugându-le geamurile şi tablourile de bord.

— Nu vreau ca vreun supravieţuitor să părăsească insula înainte să ajungă aici Forţele Speciale şi echipele de decontaminare, explică el. Randi îi întinse unul dintre încărcătoarele sale.

Peter începuse deja să înalţe elicopterul. Timp de câteva minute ce păreau că nu se mai termină, toţi Căutară prin aer avionul fără pilot. Randi îl văzu prima, o scânteiere aurie sus, deasupra lor.

— Uite-l acolo! strigă ea, arătând cu mâna prin uşa laterală. În dreapta noastră. Şi se îndreaptă spre vest!

— Spre Statele Unite, completă Smith.

Hideo zâmbi cu răutate.

— Spre Washington, D. C. Şi suburbiile sale, ca să fim mai precişi.

Elicopterul fu zgâlţâit uşor din cauza unei manevre a lui Peter care aduse aparatul pe un curs paralel cu avionul fără pilot. Englezul privea îngrijorat prin parbrizul elicopterului.

— Afurisitul acela de avion e deja al dracului de sus, spuse el. A ajuns probabil la trei mii de metri şi continuă să urce.

— Care e înălţimea maximă la care e operaţional elicopterul nostru? întrebă Smith, fixându-şi centura de siguranţă.

— Ajunge până undeva în jur de şase mii de metri, răspunse Peter încruntat. Însă aerul e foarte rarefiat la altitudinea aia. Probabil mult prea rarefiat.

— Aţi întârziat prea mult, le spuse Hideo jubilând. Ochii japonezului străluceau victorioşi. Nu mai puteţi să-mi opriţi avionul! Şi la bordul lui se află destui nanofagi pentru a ucide milioane de oameni. Chiar dacă m-aţi luat prizonier, tot am reuşit să aplic o lovitură teribilă ţării voastre lacome şi interesate numai de bani!

Nimeni nu era însă atent la aberaţiile lui Hideo Nomura. Cel mai important lucru acum era să ajungă din urmă avionul *Thanatos* înainte ca acesta să se înalţe prea sus.

Peter ridica aparatul cât de repede putea, încercând să ajungă punctul acela aflat în depărtare. Elicopterul urca acum cu cinci sute de metri pe minut. Cei aflaţi în cabină simţeau cum aerul devine din ce în ce mai rece şi mai rarefiat.

La 3700 de metri, clănţăneau cu toţii din dinţi şi respirau cu dificultate. Densitatea aerului din jurul lor era doar cu puţin mai mare decât jumătate din cea la nivelul mării. Oamenii pot trăi şi lucra la această altitudine, însă în mod obişnuit după o îndelungată perioadă de aclimatizare. Hipoxia, boala înălţimilor reprezenta acum o ameninţare serioasă.

Avionul fără pilot se afla mult mai aproape acum, însă era tot deasupra lor şi continua să urce. Aripa sa uriaşă se înclina uşor din când în când, atunci când dispozitivele automate de control al zborului făceau mici corecţii în funcţie de modificările vitezei şi direcţiei vântului, precum şi ale presiunii barometrice. În afară de asta, aparatul de zbor îşi menţinea neabătut cursul, îndreptându-

se spre capitala Statelor Unite.

Peter forţă elicopterul să urce şi mai sus. Îl dureau capul şi plămânii şi îi venea din ce în ce mai greu să se concentreze. Începuse să aibă probleme şi cu vederea. Clipi repede de câteva ori, ca să-şi revină.

Altimetrul arăta 4200 de metri. La această altitudine, elicele elicopterului asigurau din ce în ce mai puţină forţă ascensională. Viteza de urcare scădea. 4500 de metri. Şi uriaşul avion fără pilot se afla tot deasupra lor, atât de aproape şi totuşi imposibil de atins.

Mai trecuse un minut, un minut în care frigul şi epuizarea ajunseseră din ce în ce mai greu de suportat.

Peter ridică din nou privirea prin geamul de sticlă securizată din faţă. Nimic. Avionul fără pilot dispăruse.

— Hai drace, mârâi el. Nu te mai juca cu mine! Unde ai dispărut acum? Brusc, fu orbit de lumina soarelui, reflectată de câteva mii de celule solare aflate undeva sub ei. Am reuşit! Suntem deasupra bestiei! strigă Peter. Englezul începu să tuşească şi încercă să tragă mai mult aer în plămâni.

— Dar trebuie să te mişti repede, Jon. Foarte repede. Nu pot să menţin aparatul aşa de sus prea multă vreme!

Smith îşi desfăcu rapid centura de siguranţă şi se aruncă din nou pe burtă lângă uşa deschisă. Fiecare piesă de metal pe care o atingea era atât de rece încât frigea ca un fier încins. Temperatura aerului de afară era cu mult sub zero.

Jon suflă în mâini, pentru a-şi proteja degetele. Se aplecă în faţă cu carabina în mână. Vântul rece îi ardea faţa.

Reuşi să vadă aparatul fără pilot. Se afla la aproximativ 60 de metri sub ei acum. Elicopterul îşi reduse puţin viteza ca să se menţină deasupra aripii zburătoare.

Ochii lui Smith se umpluseră de lacrimi din cauza frigului. Îi închise de câteva ori şi-şi îndepărtă lacrimile înainte ca să apuce să îngheţe. Se uită prin cătarea carabinei. Suprafaţa superioară a aripii zburătoare se mişcă puţin, apoi rămase într-o poziţie fixă.

Colonelul apăsă pe trăgaci.

Gloanţele loviră din plin aparatul fără pilot, transformând în aşchii sute de celule solare. Fragmente de sticlă şi plastic se răsuciră în aerul rarefiat şi apoi dispărură imediat.

Pentru o clipă, aripa zburătoare se înclină periculos şi începu să coboare.

Jon îşi ţinu respiraţia. Imediat însă, calculatoarele de bord

făcură corecţiile necesare determinate de pierderea bruscă de putere şi măriră turaţia motoarelor. Avionul fără pilot se redresă şi începu din nou să urce.

Smith înjură printre dinţi şi băgă mâna în buzunar după un nou încărcător.

Randi se chinuia din răsputeri să rămână conştientă în aerul acela atât de rarefiat şi rece. La durerea ascuţită din braţul rupt se adăugase acum o stare de greaţă. Tâmplele îi zvâcneau şi o durea capul. Avea senzaţia că vede roşu în faţa ochilor.

Epuizată, îşi pierdu pentru o clipă cunoştinţa şi capul îi căzu înainte.

În acel moment, Hideo Nomura atacă.

Cu o mână îi îndepărtă carabina. Cu cealaltă o lovi puternic pe Randi peste claviculă. Osul pocni ca un băţ uscat.

Cu un geamăt înfundat, femeia se prăbuşi pe spate şi apoi se aplecă din nou în faţă. Numai centura de siguranţă o împiedică să se prăbuşească la podea.

Nomura înşfacă puşca şi o îndreptă spre capul ei.

Auzind zgomot, Smith aruncă o privire peste umăr. Neputând să vadă prea bine ce se întâmplă, colonelul se răsuci şi îşi înălţă capul. Înţelese dintr-o privire ce se petrecuse.

— Aruncă arma pe uşă, ordonă Nomura. Ochii îi scânteiau ca două bucăţi de gheaţă. Sau îi zbor creierii femeii.

Jon înghiţi cu greu, cu privirea fixată pe trupul lui Randi. Nu reuşea să-i vadă faţa.

— E deja moartă, zise el încercând cu disperare să câştige ceva timp.

Nomura începu să râdă.

— Nu încă, spuse el. Fii atent. Japonezul îşi înfipse mâna în părul lui Randi şi îi trase capul înapoi. Femeia gemu încet. Clipi uşor din pleoape apoi ochii rămaseră închişi. Hideo îi dădu drumul şi capul i se prăbuşi din nou în faţă. Ai văzut? Acum fă ce ţi-am ordonat!

Învins, Smith lăsă carabina să-i cadă din mână. Arma se răsuci de câteva ori prin aer apoi dispăru.

— Foarte bine, spuse bine dispus Nomura. Văd că ai învăţat foarte repede să te supui. Japonezul se dădu un pas înapoi ţinând arma lui Randi aţintită spre pieptul lui Jon. Rânjetul de pe faţa sa dispăru brusc.

— Acum ordonă-i pilotului să se îndepărteze de avionul meu.

Smith ridică vocea.

— Ai auzit ce vrea omul ăsta să faci, Peter?

Englezul aruncă o privire peste umăr. Ochii săi albaştri erau lipsiţi de orice expresie.

— L-am auzit, spuse el cu răceală. Se pare că nu avem altă soluţie. Cel puţin după cum stau lucrurile acum.

— Nu, recunoscu Smith. După cum stau lucrurile, mai adăugă el accentuând cuvântul stau şi aplecând uşor capul.

Englezul făcu un semn aproape imperceptibil din ochiul stâng şi se întoarse spre manetele de control. Nomura începu din nou să râdă.

— Vezi, tată, îi spuse el lui Jinjiro. Vezi cât de slabi sunt occidentalii ăştia! Vieţile lor sunt întotdeauna pe primul plan!

Bătrânul nu răspunse. Faţa lui ca de piatră ascundea dezamăgirea provocată de brusca răsturnare de situaţie.

Smith rămăsese aşezat lângă uşa deschisă a elicopterului şi aştepta încordat ca Peter să acţioneze.

Brusc, englezul întoarse elicopterul pe partea dreaptă. Nomura îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Se izbi de peretele din spate al compartimentului pentru trupe şi apoi alunecă pe podea. În cădere, apăsă fără să vrea pe trăgaciul armei. Trei gloanţe ieşiră prin acoperişul cabinei şi ricoşară de palele elicei.

De îndată ce elicopterul se înclinase, Smith se aruncase într-o parte, îndepărtându-se de uşă. Acum se aruncă spre Nomura cu capul înainte. Îi smulse acestuia carabina din mână şi o aruncă pe podeaua aparatului de zbor. Arma ajunse zdrăngănind departe de japonez.

Elicopterul se redresă şi începu să urce din nou.

Cu un icnet, Nomura îl lovi pe Jon cu piciorul şi-l răsturnă pe spate. Cei doi bărbaţi se ridicară în picioare clătinându-se. Hideo atacă primul, atât cu braţele, cât şi cu picioarele.

Jon pară două lovituri ale japonezului cu antebraţele, se îndoi din cauza unei a treia primită în plin şi apoi făcu un pas spre adversarul său. Îl prinse pe Nomura de o mână, îi trase un pumn în figură şi apoi îl trânti peste rândul de scaune.

Japonezul aterizâ chiar lângă uşa deschisă. Deşi ameţit, cu sângele şiroindu-i pe faţă din nasul spart, Hideo încerca să se ridice din nou în picioare.

Smith se prinse ferm cu mâinile de scaun şi strigă:

— Peter! Acum! Pe partea cealaltă!

Englezul se execută şi înclină din nou elicopterul, de data asta spre stânga. Pentru o clipă, aparatul păru agăţat în văzduh

deasupra oceanului. Avionul fără pilot apăru dedesubt, la mai puţin de 15 metri de ei, continuându-şi inexorabil drumul spre misiunea sa ucigaşă.

Hideo Nomura făcu un salt disperat şi reuşi să se prindă cu mâna de piciorul unui scaun. Picioarele îi atârnau însă în aer şi încercau din răsputeri să găsească un punct de sprijin care nu exista.

Încordându-şi muşchii, japonezul începuse să se ridice încet înapoi în elicopter. Înălţă privirea şi-l văzu pe tatăl său care se uita de sus la el.

Jinjiro Nomura privi în adâncul ochilor celui care fusese odată fiul său preaiubit.

— I-ai judecat greşit pe aceşti americani, spuse el încet şi oftă trist. La fel de greşit cum m-ai judecat şi pe mine.

Spunând aceste cuvinte, bătrânul se aplecă înainte şi strivi cu piciorul degetele cu care fiul său se ţinea de piciorul scaunului.

Cu o privire îngrozită pe faţă, Hideo Nomura începu să alunece prin uşa deschisă a elicopterului. Degetele sale încercau zadarnic să se agaţe de ceva. Apoi, cu un ţipăt, japonezul se prăbuşi în gol spre avionul fără pilot care plutea chiar sub elicopterul întors pe o parte.

Bărbatul care îşi spunea Lazarus se izbi de suprafaţa fragilă a uriaşei aripi zburătoare. Avionul fără pilot se zgudui puternic din cauza impactului. Apoi, din cauza greutăţii suplimentare şi a stricăciunilor produse de gloanţele trase de Smith, aparatul se rupse pur şi simplu în două. Cele două jumătăţi ale aripii zburătoare se lipiră ca paginile unei cărţi închise. Bucăţi din fuzelaj, elice şi cilindri plini cu nanofagi începură să se desprindă şi să cadă în gol.

Încet, încet, apoi din ce în ce mai repede, uriaşa epavă începu să se rotească rostogolindu-se prin aer spre valurile flămânde ale mării.

Epilog

Începutul lunii noiembrie
Casa Albă

Deşi era încă devreme, în primele ore ale după-amiezii, preşedintele Samuel Adams Castilia părăsise Biroul Oval şi se retrăsese în intimitatea camerei sale de la etajul Aripii de Est. Era o încăpere ce îi aparţinea în întregime şi care scăpase de transformările la care fuseseră supuse celelalte camere ale Casei Albe conform gusturilor soţiei sale. Se găseau aici un corp simplu de bibliotecă plin cu cărţi tocite de atâta folosire, un covor mare în stil Navajo ce acoperea podeaua din lemn lăcuit, o sofa mare din piele neagră, două fotolii comode şi un televizor cu ecran mare. Pe pereţi se aflau câteva reproduceri ale unor picturi semnate Frederic Remington[9] şi Georgia O'Keeffe[10], precum şi fotografii cu peisaje din munţii din apropiere de Santa Fe.

Mâna lui Castilia se întinse spre sticla de pe măsuţă.

— Ce-ai zice de un pahar de scotch, Fred? întrebă el zâmbind.

Fred Klein şedea pe sofa şi zâmbi la rândul lui.

— Ar fi grozav, domnule preşedinte.

Castilia turnă în două pahare şi îi dădu unul lui Klein.

— E Caol Ila, băutura favorită a lui Jinjiro.

— O alegere cum nu se putea mai potrivită, Sam, zise Klein încet. Şeful Covert-One făcu un gest cu capul spre ecranul televizorului. Trebuie să apară în câteva clipe.

— Da. Şi n-aş pierde aşa ceva pentru nimic în lume. Castilia puse pe măsuţă paharul şi apăsă un buton de pe telecomandă. Ecranul se lumină şi apărură imagini din uriaşa sală de şedinţe a Adunării Generale a ONU. La tribună se pregătea să vorbească Jinjiro Nomura. Era foarte calm, deşi ştia că imaginea şi cuvintele

[9] Frederic Remington (1861-1909) – artist şi jurnalist american cunoscut în special pentru picturile şi sculpturile sale ce au ca subiect Vestul American.

[10] Georgia O'Keeffe (1887-1986) – pictoriţă americancă faimoasă prin tablourile sale luxuriante cu flori.

sale aveau să fie urmărite în direct de mai bine de un miliard de oameni din întreaga lume. Faţa sa purta încă urmele adânci lăsate de trădarea şi de moartea fiului său.

— Mă aflu în faţa dumneavoastră în calitate de reprezentant al Mişcării Lazarus, începu Nomura. O mişcare ale cărei nobile idealuri şi susţinători devotaţi au fost trădate de reaua voinţă a unui singur om. Acest om, propriul meu fiu Hideo, mi-a ucis prietenii şi colegii, iar pe mine m-a ţinut închis. I-a eliminat astfel pe toţi cei care au fondat Mişcarea şi a preluat el puterea. A folosit apoi organizaţia noastră pentru a-şi duce la îndeplinire propriile obiective monstruoase, obiective total opuse idealurilor pentru care militează Mişcarea Lazarus...

Castilia şi Klein ascultau în tăcere cum Nomura prezenta toate detaliile trădării fiului său, dezvăluind atât producerea în secret a nanofagilor, cât şi planurile sale de a îi utiliza pentru distrugerea unei părţi importante a omenirii, astfel încât să devină stăpânul absolut al supravieţuitorilor înspăimântaţi. Anunţaţi în prealabil de Jinjiro, aliaţii Statelor Unite îşi exprimaseră profunda uşurare pentru faptul că suspiciunile lor se dovediseră nefondate şi se grăbiseră să restabilească relaţiile cu americanii, asta chiar înainte ca adevărul să devină cunoscut de publicul larg. Discursul de la ONU era prima acţiune dintr-o campanie menită să dezvăluie complotul şi să refacă reputaţia Statelor Unite.

Cei doi erau conştienţi că pentru a repara răul făcut era nevoie de timp şi de multă energie însă erau convinşi că rănile lăsate de înşelătoria lui Hideo Nomura aveau să se vindece. Câţiva fanatici izolaţi aveau să continue fără îndoială să susţină vinovăţia Americii, însă marea majoritate vor accepta adevărul datorită autorităţii ultimului fondator al Mişcării ce supravieţuise, precum şi difuzării documentelor capturate în laboratoarele din Azore. Mişcarea Lazarus începuse să se zguduie din temelii, profund afectată de primele dezvăluiri ale minciunilor şi planurilor monstruoase ale celui ce se instalase la conducerea ei. Dacă rezista acestei furtuni, organizaţia avea şanse de supravieţuire numai dacă se întorcea la idealurile iniţiale ale lui Jinjiro şi redevenea o forţă ce militează paşnic pentru apărarea mediului.

Pentru prima dată în ultimele săptămâni, preşedintele Castilia se simţea relaxat. America şi întreaga lume fuseseră la un pas de catastrofă. Oftă şi observă că Fred Klein se uita ţintă la el.

— S-a terminat, Sam, spuse încet şeful Covert-One.

Castilia încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Ştiu, zise el şi înălţă paharul. Pentru colonelul Smith şi toţi ceilalţi.

— Pentru ei, zise şi Klein.

Bulevardul Mall, Washington, D. C.

Un vânt rece de toamnă însoţit de stropi fini de ploaie mişca puţinele frunze ce se încăpăţânau să reziste agăţate de crengile copacilor ce mărgineau bulevardul. Razele soarelui îşi făceau din când în când apariţia printre ramuri, desenând pete de lumină pe iarba acoperită cu frunze ruginii.

Jon Smith se îndrepta spre o femeie ce aştepta în picioare lângă o bancă. Părul ei blond tuns scurt strălucea în lumina amiezii. Smith nu se putu abţine să nu admire silueta femeii, subţire şi graţioasă în ciuda faptului că avea un corset din gips care îi ţinea fixat umărul şi braţul stâng.

— Aşteptaţi pe cineva?

Randi Russell se răsuci spre el. Avea un zâmbet uşor pe buze.

— Dacă tu eşti tipul care mi-a lăsat un mesaj pe robot cu o invitaţie la cină, înseamnă că pe tine te aştept, răspunse ea. Dacă nu eşti tu, înseamnă că o să mănânc singură.

Lui Smith îi veni să râdă. Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

— Ce-ţi mai face braţul? întrebă el.

— E mai bine. Doctorii mi-au spus că în câteva săptămâni o să-mi scoată ghipsul. După ce mi se vindecă clavicula trebuie să fac gimnastică de recuperare pentru a reveni la activitatea de teren. Trebuie să-ţi spun că de-abia aştept. Nu sunt deloc făcută pentru munca de birou.

Jon încuviinţă din cap.

— La Langley care mai e situaţia?

Randi ridică din umeri.

— Lucrurile s-au mai liniştit. Pe baza documentelor găsite în Azore au fost descoperiţi toţi cei implicaţi în TOCSIN. Ai auzit că Hanson îşi dă demisia?

Smith încuviinţă cu o mişcare a capului. Directorul CIA nu fusese direct implicat în operaţiunile ilegale desfăşurate de Burke şi Pierson. Din cauza greşelilor pe care le făcuse în aprecierea subordonaţilor şi a uşurinţei cu care închisese ochii la

acţiunile acestora era direct răspunzător pentru cele întâmplate. Demisia sa „din motive personale” era menită să anticipeze o concediere iminentă.

— Despre Peter ai mai auzit ceva? întrebă Randi.

— M-a sunat săptămâna trecută, răspunse Smith. Cică s-a retras la căsuţa sa de la ţară. Pentru totdeauna, zice el.

Randi ridică dintr-o sprânceană.

— Şi tu îl crezi?

Smith începu să râdă.

— Nu prea. Nu mi-l pot imagina pe Peter Howell stând prea mult timp în balansoarul de pe verandă.

Randi îl privi pe Jon drept în ochi.

— Şi tu? Tot o mai faci pe spionul pentru armată?

— M-am întors la Fort Detrick, la postul meu de la USAMRIID, răspunse Smith.

— Înapoi la lupta împotriva epidemiilor?

Jon clătină din cap.

— Nu chiar. Am iniţiat un program de monitorizare la nivel global a cercetărilor în domeniul nanotehnologiilor ce se pot dovedi periculoase.

Randi îl privi mirată.

— L-am oprit pe Nomura, începu Jon să explice, însă duhul a fost eliberat din sticlă. Este posibil ca într-o bună zi şi altcineva să încerce ceva asemănător sau chiar mai distructiv.

Randi nu-şi putu stăpâni un fior.

— Mi-e teamă să mă gândesc la aşa ceva.

Privirea lui Smith era foarte serioasă.

— Cel puţin acum ştim ce să căutăm. Producerea de astfel de nanodispozitive necesită mari cantităţi de substanţe biochimice, aşa că nu ne rămâne decât să urmărim traseul acestor substanţe.

Randi oftă.

— Poate ar fi mai bine să facem pur şi simplu ceea ce dorea Mişcarea Lazarus. Să interzicem complet nanotehnologiile.

Smith clătină energic din cap.

— Şi să renunţăm la toate beneficiile aduse de aceste tehnologii? Cum ar fi vindecarea cancerului? Reducerea poluării? Este la fel ca orice altă tehnologie avansată. Dacă o folosim în scopuri bune sau nu, asta depinde numai de noi.

— Acum a vorbit omul de ştiinţă din tine, spuse ea ironică.

— Asta şi sunt, zise încet Smith. În cea mai mare parte a

timpului, oricum.

— Da, sigur, replică Randi zâmbind ironic. OK, domnule doctor Smith, mi-ai promis o cină. Ai de gând să-ţi onorezi promisiunea sau nu?

Jon făcu o mică plecăciune şi-i oferi braţul.

— Niciodată să nu permiţi să se spună despre mine cum că n-aş fi un om de cuvânt, domnişoară Russell. Eşti invitata mea.

Cei doi se întoarseră şi o porniră spre maşina lui. Deasupra lor, norii se împrăştiară, lăsând în urmă un cer curat şi albastru.

— Sfârşit —

Cuprins

Prolog....4
Sâmbătă, 25 septembrie Undeva în Zimbabwe, în apropierea văii râului Tuli....4
Partea I....9
1....9
Marţi, 12 octombrie Institutul Teller pentru Tehnologii Avansate, Santa Fe, New Mexico....9
2....15
Casa Albă, Washington. D. C....15
3....23
Institutul Teller pentru Tehnologii Avansate....23
4....34
Miercuri, 13 octombrie....34
5....45
6....55
7....65
Partea a II-a....68
8....68
Hoover Building, Washington, D. C....68
9....72
Casa Albă....72
Centrul mobil de comandă al Mişcării Lazarus....76
10....78
11....84
Undeva, în apropiere de Santa Fe....85
12....90
Marţi, 12 octombrie Casa Albă....90
13....100
Undeva printre dealurile Cerrillos, la sud-vest de Santa Fe....100
14....108
Emeryville, California....108

Zurich, Elveţia.....110
15.....112
Aeroportul Internaţional Albuquerque, New Mexico. .112
Boston, Massachusetts.....114
16.....116
Institutul Teller.....116
17.....129
Laboratorul secret din interiorul Centrului.....129
18.....132
Chicago, Illinois.....132
19.....139
Vineri, 15 octombrie Santa Fe.....139
Casa conspirativă a echipei de supraveghere, undeva la periferia oraşului Santa Fe.....144
20.....146
21.....153
22.....162
Sâmbătă 16 octombrie Sediul CIA de la Langley, Virginia.....162
Undeva în zona rurală a Virginiei, mult în afara autostrăzii de centură.....164
Videoconferinţa conducătorilor Mişcării Lazarus.....167
23.....170
Undeva, la nord de Santa Fe.....170
Laboratorul de producere a nanofagilor, în interiorul Centrului.....176
Partea a III-a.....178
24.....178
Tokyo, cartierul Shinjuku.....178
Casa conspirativă a echipei de supraveghere, undeva la periferia oraşului Santa Fe.....181
25.....182
Santa Fe.....182
26.....189
Casa Albă.....189
Baza Kirtland a Forţelor Aeriene din Albuquerque, New Mexico.....191
27.....197

La Courneuve, un cartier de la periferia Parisului.....197
28.....203
Duminică, 17 octombrie Zona rurală a Virginiei.....203
29.....209
Undeva în apropiere de Meaux, la est de Paris.....209
Zona rurală a Virginiei.....211
30.....215
Biroul privat al lui Lazarus.....215
Zona rurală a Virginiei.....216
31.....230
Undeva în apropiere de Paris.....233
În interiorul Centrului, în Camera de Comandă a Operaţiunilor.....234
La Courneuve.....234
32.....240
Undeva în zona rurală a statului Virginia.....240
Partea a IV-a.....244
33.....244
Paris.....244
Casa Albă.....245
Chiltern Hills, Anglia.....249
34.....252
Washington, D. C......252
Capitolul 35.....256
Laboratorul de producţie a nanofagilor, din interiorul Centrului.....256
Lângă Centru.....257
36.....262
Apelul televizat al lui Lazarus.....262
Berlin.....263
Undeva lângă Cape Town, Africa de Sud.....264
„Războiul secret al Americii”.....264
Casa Albă, în Situation Room.....265
Casa Albă.....267
37.....270
Luni 18 octombrie Paris.....270
38.....276
Paris.....276

39.....284
40.....289
Marţi, 19 octombrie.....289
Centrul de comandă al lui Lazarus din Azore.....292
41.....295
Paris.....295
42.....299
43.....308
44.....313
Casa Albă.....313
Paris.....314
45.....323
Centrul de comandă din insula Santa Maria.....323
Aeroportul de pe insula Terceira, Azore.....325
46.....328
Aerodromul companiei Pharmatech de pe insula Santa Maria.....328
47.....333
48.....340
49.....346
Epilog.....353
Începutul lunii noiembrie Casa Albă.....353
Bulevardul Mall, Washington, D. C......355
Cuprins.....358

În romanul ***Operațiunea Lazarus***, ROBERT LUDLUM ne introduce în lumea secretă a unor organizații cu misiuni paralele, unele diabolice, altele benefice. Mișcarea Lazarus este o grupare ecologistă internațională ce militează pentru renașterea planetei prin revenirea la un mod de viață sănătos și renunțarea la tehnologii care afectează natura umană și mediul înconjurător. Gruparea va fi profund afectată de diversiunea creată de către Hideo Nomura, un tânăr care a conceput un plan diabolic de „curățire" a Pământului prin uciderea a milioane de oameni cu ajutorul nanofagelor.

Direcția pentru Știință și Tehnologie de la Pentagon îl trimite la Santa Fe pe locotenent-colonelul Jon Smith, pentru a întocmi un raport în legătură cu activitatea din cele trei laboratoare ale Institutului Teller, specializate în nanotehnologie.

Va reuși oare bărbatul să descopere ce se ascunde în spatele iceberg-ului, în această schemă a morții care amenință viețile a milioane de oameni? Cine este de fapt misteriosul Lazarus?

Găsiți răspunsul după ce veți citi pe nerăsuflate acest roman captivant care ne demonstrează încă o dată talentul incontestabil al autorului de maestru al thriller-ului modern.

EDITURA LIDER

ISBN 978-973-629-163-0

5 948390 004466

39,9 LEI (35,9 + 3,29 TVA + 0,71 T.L.)